

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
V kadencja

Sprawozdanie Stenograficzne

z 33. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej
w dniach 5 i 6 lutego 2003 r.

Warszawa
2003

Porządek obrad

33. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 5 i 6 lutego 2003 r.

1. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze.
2. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw.
3. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych.
4. **Odwolanie** przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.
5. **Zmiany** w składzie komisji senackich.
6. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz zmianie ustawy o Biurze Ochrony Rządu.
7. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o stopniach górniczych, honorowych szpadach górniczych i mundurach górniczych.
8. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw.
9. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia.
10. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Komitecie Badań Naukowych.
11. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Protokołu Fakultatywnego do Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet.
12. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Traktatu WIPO o artystycznych wykonaniach i fonogramach, sporządzonego w Genewie dnia 20 grudnia 1996 r.
13. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Słowacką o ułatwieniach w odprawie granicznej w ruchu kolejowym i drogowym.
14. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r.
15. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o przenoszeniu treści księgi wieczystej do struktury księgi wieczystej prowadzonej w systemie informatycznym.
16. **Drugie** czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami i ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych ustaw.
17. **Trzecie** czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych.
18. **Wybór** przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Obecni senatorowie: *według załączonej do protokołu listy obecności.*

Obecni goście i przedstawiciele urzędów:

Biuro Ochrony Rządu	– szef Grzegorz Mozgawa
Generalny inspektor ochrony danych osobowych	– Ewa Kulesza
Komitet Badań Naukowych	– sekretarz stanu Marek Bartosik
Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości	– prezes Mirosław Marek
Urząd Zamówień Publicznych	– wiceprezes Tomasz Czajkowski – wiceprezes Włodzisław Dzierżanowski
Ministerstwo Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej	– podsekretarz stanu Małgorzata Okońska-Zaremba – podsekretarz stanu Marek Kossowski
Ministerstwo Kultury	– podsekretarz stanu Maciej Klimczak
Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	– sekretarz stanu Józef Pilarczyk – podsekretarz stanu Kazimierz Gutowski
Ministerstwo Sprawiedliwości	– podsekretarz stanu Marek Staszak
Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji	– podsekretarz stanu Tadeusz Matusiak – podsekretarz stanu Zenon Kosiniak-Kamysz
Ministerstwo Spraw Zagranicznych	– podsekretarz stanu Sławomir Dąbrowa

(Początek posiedzenia o godzinie 11 minut 08)

(Posiedzeniu przewodniczą marszałek Longin Pastusiak oraz wicemarszałkowie Kazimierz Kutz, Ryszard Jarzembowski i Jolanta Danielak)

Marszałek Longin Pastusiak:

Proszę państwa senatorów o zajmowanie miejsc.

Otwieram trzydzieste trzecie posiedzenie Senatu Rzeczypospolitej Polskiej piątej kadencji.

(Marszałek trzykrotnie uderza laską marszałkowską)

Na sekretarzy posiedzenia wyznaczam państwa senatorów Janusza Bargieła oraz Krystynę Doktorowicz.

Bardzo proszę państwa senatorów o zajęcie miejsc przy stole prezydialnym.

Listę mówców będzie prowadził pan senator Janusz Bargieł.

Wysoka Izbo, dnia 31 stycznia bieżącego roku nasz kolega, pan senator Henryk Gołębiowski, został wybrany na stanowisko marszałka województwa dolnośląskiego. Zgodnie z art. 213 ust. 1 pkt 7 ustawy – Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dniem wyboru pana senatora na marszałka wygaśł jego mandat.

Pragnę podziękować obecnemu jeszcze na naszej sali panu senatorowi Henrykowi Gołębiowskiemu za jego wkład w pracę Senatu piątej kadencji. Dziękuję bardzo. (Oklaski)

Marszałek Województwa Dolnośląskiego Henryk Gołębiowski:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Chciałbym wyrazić wdzięczność za te miesiące mojego z państwem kontaktu. Pozostaną one w mojej głębokiej i wdzięcznej pamięci. Chciałbym prosić o przyjęcie najserdeczniejszych życzeń. Wszystkiego, wszystkiego najlepszego!

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Panie Senatorze. (Oklaski)

Chciałbym również poinformować państwa senatorów, iż nasz kolega, pan senator Robert Smoktunowicz, został Kawalerem Orderu Zasługi dla Republiki Włoskiej. (Oklaski)

Chcę powiedzieć, że jest to najwyższe państwowe odznaczenie we Włoszech. Order ten jest przyznawany przez prezydenta Republiki Włoskiej w uznaniu szczególnych zasług wobec narodu włoskiego.

Panie Senatorze, pragnę pogratulować panu tego wysokiego odznaczenia, a te oklaski, którymi państwo senatorowie pana nagrodzili, niech będą wyrazem naszego uznania i gratulacji dla pana. (Oklaski)

(Senator Robert Smoktunowicz: Dziękuję bardzo.)

Informuję, że Sejm na czterdziestym posiedzeniu w dniu 23 stycznia bieżącego roku przyjął prawie wszystkie poprawki Senatu do ustawy o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia.

Wobec niewniesienia zastrzeżeń do protokołu dwudziestego dziewiątego posiedzenia stwierdzam, że protokół tego posiedzenia został przyjęty.

Informuję również, że protokoły trzydziestego i trzydziestego pierwszego posiedzenia Senatu, zgodnie z art. 39 ust. 3 naszego regulaminu, są przygotowane do udostępnienia państwu senatorom. Jeżeli nikt z państwa senatorów nie zgłosi do nich zastrzeżeń, zostaną one przyjęte.

Doręczony państwu senatorom projekt porządku obrad obecnego, trzydziestego trzeciego posiedzenia obejmuje:

1. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze.

2. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw.

3. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych.

4. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz zmianie ustawy o Biurze Ochrony Rządu.

5. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o stopniach górniczych, honorowych szpadach górniczych i mundurach górniczych.

(marszałek L. Pastusiak)

6. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw.

(Rozmowy na sali)

Prosiłbym panów senatorów o kontynuowanie konwersacji poza salą plenarną, bo to przeszkadza nam wszystkim.

7. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia.

8. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Komitecie Badań Naukowych.

9. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Protokołu Fakultatywnego do Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet.

10. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Traktatu WIPO o artystycznych wykonaniach i fonogramach, sporządzanego w Genewie dnia 20 grudnia 1996 r.

11. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Słowacką o ułatwieniach w odprawie granicznej w ruchu kolejowym i drogowym.

12. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r.

13. Informacja prezesa Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu o działalności Instytutu Pamięci Narodowej w okresie od dnia 1 lipca 2001 r. do dnia 30 czerwca 2002 r.

14. Drugie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami i ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych ustaw.

15. Trzecie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych.

Wysoka Izbo, proponuję rozpatrzenie punktu siódmego projektu porządku obrad – stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia – mimo że sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie tej ustawy zostało dostarczone w terminie późniejszym aniżeli określony w art. 34 ust. 2 regulaminu naszej Izby.

Jeżeli nie usłyszę sprzeciwu, uznam, że Wysoka Izba przyjęła przedstawioną propozycję.

(Senator Ewa Serocka: Panie Marszałku!)

Pani Senator zgłasza sprzeciw?

(Senator Ewa Serocka: Nie, ja w innej sprawie.)

A, to proszę się uzbroić w cierpliwość, bo na razie jesteśmy przy tym punkcie.

Nie słyszę głosu sprzeciwu.

Dziękuję. Rozumiem, że propozycja została przyjęta.

Stwierdzam, że Senat przyjął propozycję.

Ponadto proponuję rozpatrzenie punktu piętnastego projektu porządku obrad – trzecie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych – mimo że dodatkowe sprawozdanie połączonych komisji w sprawie projektu tej ustawy zostało dostarczone w terminie późniejszym niż określony w art. 34 ust. 2 Regulaminu Senatu.

Czy mogę uznać tę propozycję za przyjętą? Nie słyszę głosu sprzeciwu.

Stwierdzam, że Senat przyjął przedstawioną propozycję.

Panie i Panowie Senatorowie, proponuję również skreślenie z projektu porządku obrad obecnego posiedzenia punktu trzynastego, mianowicie informacji prezesa Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu o działalności Instytutu Pamięci Narodowej w okresie od dnia 1 lipca 2001 r. do dnia 30 czerwca 2002 r. Chciałbym poinformować Wysoką Izbę, że 24 stycznia prezes Instytutu Pamięci Narodowej, pan profesor Leon Kieres, zwrócił się do mnie z prośbą o umożliwienie mu przedstawienia informacji w pierwszym dniu obrad trzydziestego trzeciego posiedzenia, to jest w dniu dzisiejszym. Z uwagi jednak na planowany wyjazd zagraniczny pana prezesa, związany z pełnioną przez niego funkcją, nie mógłby on uczestniczyć w kolejnych dniach obrad obecnego posiedzenia Senatu. Ponieważ w projekcie porządku obrad jest to punkt trzynasty, po uzyskaniu jednolitej opinii Konwentu Seniorów proponuję wykreślenie tego punktu z projektu porządku obrad trzydziestego trzeciego posiedzenia Senatu i rozpatrzenie go zgodnie z propozycją pana prezesa na kolejnym posiedzeniu Senatu.

Jeżeli nie usłyszę głosu sprzeciwu, uznam, że Wysoka Izba przyjęła przedstawioną propozycję.

Dziękuję. Wobec głosu braku sprzeciwu stwierdzam, że Senat przyjął przedstawioną propozycję.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zabrać głos w sprawie przedstawionego porządku obrad?

Rozumiem, że pani senator Serocka się zgłasza.

Bardzo proszę.

Senator Ewa Serocka:

Panie Marszałku, Wysoka Izbo, chciałabym złożyć wniosek o uzupełnienie porządku obrad. Zgodnie z art. 48 ust. 1 pkt 8 Regulaminu Senatu wnoszę o uzupełnienie porządku obrad o punkt: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o przeniesieniu treści księgi wieczystej do struktury księgi

(senator E. Serocka)

wieczystej prowadzonej w systemie informatycznym. Wnoszę o rozpatrzenie tej ustawy w punkcie trzecim porządku obrad. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Pan senator też w tej sprawie?

(Senator Jerzy Adamski: Ja również chciałbym uzupełnić porządek obrad.)

Pan senator Adamski, bardzo proszę.

Senator Jerzy Adamski:

Panie Marszałku, zgodnie z art. 48 ust. 2 pkt 8 Regulaminu Senatu, proszę o uzupełnienie porządku obrad o dwa punkty. Pierwszy z nich proponuję zapisać zaraz po punkcie pani senator Serockiej, jako punkt czwarty: odwołanie przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia. Kolejny punkt byłby punktem piątym: zmiany w składzie komisji senackich. Motywuję to tym, że pan senator Balicki został ministrem zdrowia, a zgodnie z art. 20 ust. 4 naszego regulaminu senator pełniący funkcję ministra albo sekretarza stanu nie może być członkiem komisji senackiej będącej komisją resortową.

Proponuję zapisać te punkty jako czwarty i piąty, Panie Marszałku, ponieważ... Będę prosił jeszcze pana marszałka, żeby po przegłosowaniu wniosku – będzie to głosowanie tajne – uzupełnić porządek obrad o ostatni punkt: wybór przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

(Marszałek Longin Pastusiak: Jako ostatni punkt?)

Jako ostatni. Ale w tej chwili nie mogę tego zgłosić, Panie Marszałku, ponieważ jeszcze mamy przewodniczącego. W związku z tym już w trakcie obrad będę prosił o uzupełnienie porządku.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Wobec tego proponuję, żebyśmy zajęli stanowisko wobec zgłoszonych propozycji.

Bardzo proszę, pan senator Janowski.

Senator Mieczysław Janowski:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Chciałbym zapytać panią senator, jakie argumenty przemawiają za rozszerzeniem porządku obrad o punkt, który pani senator proponuje. Poza tym, jeżeli już mielibyśmy się na to zgodzić, proponowałbym, żeby omawiać to jednak w dniu jutrzejszym, żebyśmy mogli się przygotować, przynajmniej w jakimś stopniu, do dyskusji na ten temat. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Proszę, pani senator Serocka.

Senator Ewa Serocka:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Jest to projekt pilny, oczekiwany przez wielu ludzi w Polsce. To po pierwsze. Poza tym w dniu wczorajszym odbyło się posiedzenie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, na którym była szeroko omawiana ta właśnie ustawa. Wprowadzono właściwie niewiele poprawek, choć oczywiście bardzo istotnych, myślę więc, że moglibyśmy dzisiaj z tymi poprawkami i z samą ustawą, która jest krótka, dość szybko się zapoznać. Myślę że...

Widzę, że podnosi rękę pani przewodnicząca komisji. Mam nadzieję, że państwo senatorowie ustosunkują się do mojego wniosku pozytywnie. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Pani senator Liszcz.

Senator Teresa Liszcz:

Chciałabym uzupełnić to uzasadnienie. Cała ustawa nie jest pilna, ma wejść w życie w późniejszym terminie. Jest w niej jednak zawarta zmiana ustawy o księgach wieczystych, dotycząca niefortunnej regulacji, która uniemożliwia ustanawianie hipoteki na wspólnym majątku małżeńskim. To jest bardzo duży problem. W tej chwili wstrzymane są wpisy do ksiąg właśnie przez ten bardzo nieprzemysłany, przez pomyłkę przyjęty przepis. I właśnie z tego powodu uchwalenie tej ustawy staje się bardzo pilne.

Bardzo proszę o rozpatrzenie tego punktu, ale może jednak w dniu jutrzejszym, bo to istotnie niczego nie zmienia, a ustawa jest nowa, dosyć interesująca, nowatorska i byłoby dobrze dać senatorom możliwość zapoznania się z naszym sprawozdaniem, które dopiero wczoraj zostało przyjęte. A zatem popieram wniosek o umieszczenie tego punktu w porządku obrad tego posiedzenia, ale w następnym dniu, nie dzisiaj. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Chciałbym tylko zapytać pana senatora Janowskiego, czy jest usatysfakcjonowany tymi dwoma wyjaśnieniami.

Senator Mieczysław Janowski:

Tak, Panie Marszałku. Mam tylko taką sugestię, żeby dać nam jednak czas na zapoznanie się z tą ustawą, czyli żeby pani senator zaproponowa-

(senator M. Janowski)

ła inne umiejscowienie tego punktu w porządku obrad. Dziękuję.

(Marszałek Longin Pastusiak: A konkretnie jakie?)

Senator Ewa Serocka:

Panie Marszałku, ten punkt może być na przykład wpisany w miejsce trzynastego, chociaż mówi się, że trzynaste miejsce jest niezbyt szczęśliwe. Ale ja nie jestem zabobonna, poza tym ustawa została oceniona bardzo wysoko przez prawników z Unii Europejskiej. Jest to rzeczywiście świetnie skonstruowana ustawa, więc szkoda by było, gdyby to, o czym mówiła pani senator Liszcz, nie zostało przyspieszone. Jest to bardzo ważne dla społeczeństwa. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Rozumiem, że nie ma w tej sprawie głosu sprzeciwu, jest raczej sugestia, żeby ewentualnie rozpatrywać to w dalszej kolejności, jako dalszy punkt porządku obrad.

Ale który konkretnie punkt pani proponuje, żebyśmy mogli...

(Głosy z sali: Trzynasty.)

Trzynasty, tak?

(Senator Ewa Serocka: Niech będzie trzynasty.)

Trzynasty. Dobrze. Szczęśliwy numer. Dziękuję.

Rozumiem, że nie ma głosu sprzeciwu i że przyjmujemy tę propozycję.

Pan senator jeszcze w tej sprawie?

Senator Adamski, proszę bardzo.

Senator Jerzy Adamski:

Panie Marszałku, ja zaproponowałem, aby te dwa dodatkowe punkty były po punktach pani Serockiej, co nie oznacza, że mają być zapisane jako czternasty i piętnasty. W takim wypadku proszę o zapisanie ich jako punkty czwarty i piąty, tak żeby biuro mogło się przygotować. Czyli punkty czwarty i piąty.

Marszałek Longin Pastusiak:

Czy w sprawie propozycji pana senatora Adamskiego są jakieś uwagi albo sprzeciwy?

Skoro nie ma, to rozumiem, że propozycje zostały przyjęte.

Stwierdzam, że Senat zatwierdził porządek obrad trzydziestego trzeciego posiedzenia naszej Izby wraz z przyjętymi zmianami.

Informuję również Wysoką Izbę, że przewidujemy, iż głosowania będą rozłożone na dwie tury. Pierwszą część głosowań – będzie ich dużo – prze-

prowadzilibyśmy w dniu jutrzejszym, po przerwie, po południu, a resztę w piątek rano.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu pierwszego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze.

Przypominam Wysokiej Izbie, że ustawa ta została uchwalona przez Sejm na trzydziestym dziewiątym posiedzeniu w dniu 8 stycznia bieżącego roku, a do naszej Izby trafiła następnego dnia, czyli 9 stycznia. W dniu 14 stycznia, zgodnie z regulaminem naszej Izby, skierowałem tę ustawę do Komisji Ustawodawstwa i Praworządności.

(Rozmowy na sali)

Może ogłoszę minutę przerwy, żeby państwo senatorowie mogli się przemieścić?

Po rozpatrzeniu ustawy komisja przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Tekst ustawy macie państwo w druku nr 311, a sprawozdanie komisji w druku nr 311A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, panią senator Teresę Liszcz, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Teresa Liszcz:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie! Panie Ministrze!

Komisja Ustawodawstwa i Praworządności rozpatrzyła uchwaloną przez Sejm w dniu 8 stycznia 2003 r. ustawę – Prawo upadłościowe i naprawcze na dwóch kilkogodzinnych posiedzeniach. Odbyły się one w dniach 28 i 29 stycznia bieżącego roku przy aktywnym udziale przedstawicieli Ministerstwa Sprawiedliwości i ekspertów. Komisja dysponowała też pisemnymi opiniami innych ekspertów.

Efektom tych posiedzeń jest sprawozdanie zawarte w druku nr 311A, w którym komisja proponuje Wysokiej Izbie wprowadzenie do tekstu ustawy sejmowej stu trzydziestu dwóch poprawek. Do ich omówienia przystąpię za chwilę. W tym miejscu chciałabym tylko w imieniu komisji zgłosić jedną autopoprawkę do poprawki sześćdziesiątej szóstej, dotyczącej art. 272. W druku, który państwo otrzymali, ta poprawka jest ujęta w ten sposób, iż w art. 272 skreśla się ust. 3. Tymczasem komisja uchwaliła inną poprawkę, polegającą na skreśleniu tylko części tego ustępu, to znaczy wyrazów „przyszłe świadczenia powtarzające się należne wierzycielowi w okresie wykonywania układu jak również”. Tę autopoprawkę zgłoszę na piśmie. Z dokumentów z posiedzenia komisji wynika, że komisja uchwaliła właśnie taką poprawkę, ale przy tak wielkiej liczbie poprawek mogło się zdarzyć, że została ona nieprawidłowo zapisana, dlatego proszę o uwzględnienie tej autopoprawki.

(senator T. Liszcz)

Komisja, zanim przystąpiła do omawiania poszczególnych artykułów ustawy, których jest aż pięćset czterdzieści cztery, i do zgłaszania poprawek, przeprowadziła ogólną dyskusję nad ustawą. W dyskusji tej dominowało przekonanie, że ustawa jest bardzo potrzebna, bo obowiązujące obecnie regulacje dotyczące upadłości i układów pochodzą z 1934 r. i pod wieloma względami nie odpowiadają dzisiejszym stosunkom społecznym i gospodarczym.

Senatorowie wyrazili też opinię, że ustawa jest bardzo dobrze przygotowana, z wyjątkiem części czwartej, dotyczącej postępowania naprawczego. Co do tego ostatniego postępowania uznano, że w takim kształcie, jaki przyjęto w ustawie, jest to wręcz zaprzeczenie głównego celu, któremu jest podporządkowana regulacja spraw dotyczących upadłości, która ma służyć ochronie wierzycieli i optymalnemu zaspokajaniu ich roszczeń z majątku upadłego.

Postępowanie naprawcze powoduje uprzywilejowanie większych przedsiębiorców – tych, którzy są wpisani do Krajowego Rejestru Sądowego, ponieważ obejmuje tylko tych przedsiębiorców. Mogą oni mocą własnego oświadczenia woli wszcząć postępowanie naprawcze, uzyskując przez to wstrzymanie na okres paru miesięcy spłaty zobowiązań i naliczania odsetek oraz zawieszenie egzekucji. Ustawa nie przewiduje przy tym żadnej kontroli sądu nad wszczęciem postępowania naprawczego. Ta kontrola następuje dopiero *ex post* w postaci ewentualnej odmowy zatwierdzenia układu. Istnieje przy tym obawa, że przedsiębiorca może wykorzystać ten czas nie tyle na naprawienie przedsiębiorstwa, ile na wyzbycie się części majątku, który powinien posłużyć do zaspokojenia wierzycieli. Ustawa w wersji sejmowej nie wyklucza przy tym możliwości wielokrotnego korzystania przez tego samego przedsiębiorcę z procedury naprawczej.

Sporo do życzenia pozostawia także legislacyjna strona tej części ustawy, gdzie wyraźnie widać pośpieszną pracę. Chodzi między innymi o ogólne odesłanie w zakresie postępowania naprawczego do przepisów o postępowaniu w sprawie ogłoszenia upadłości. Naszym zdaniem, nie do końca przystają one do postępowania naprawczego.

Poza tą częścią, odstającą wyraźnie od całości ustawy, ustawa została wysoko oceniona przez członków Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, zarówno pod względem merytorycznym, jak i legislacyjnym. Ale to nie znaczy, że nie było żadnych wątpliwości dotyczących tej większej części ustawy.

Takie wątpliwości budziło między innymi powierzenie rozpatrywania spraw upadłościowych – bardzo trudnych pod względem praw-

nym i często mających bardzo doniosłe skutki społeczno-ekonomiczne – sądom rejonowym, a więc sądom najniższego szczebla. Zgłoszono propozycję, zgodną zresztą z przedłożeniem rządowym, aby sprawy te przekazać do rozpoznania sądom okręgowym. Ostatecznie jednak komisja nie podjęła tej propozycji, ponieważ przekonały nas do przyjętego przez Sejm rozwiązania wyjaśnienia przedstawicieli Ministerstwa Sprawiedliwości, że obecna struktura i obsada kadrowa sądów okręgowych nie pozwalają na przejście przez te sądy spraw upadłościowych.

Jednym z zarzutów pod adresem ustawy było też nieuwzględnienie spółdzielni mieszkaniowych w jej części trzeciej o odrębnych postępowaniach upadłościowych dotyczących niektórych specyficznych podmiotów. A ten obszar jest obecnie źle uregulowany i grozi bardzo niekorzystnymi skutkami społecznymi. Przedstawiciele rządu wyjaśnili przekonująco, że powodem pominięcia w tej części ustawy spółdzielni mieszkaniowych były prace legislacyjne nad istotną zmianą ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, prowadzone w tym samym czasie co prace nad nowym prawem upadłościowym i naprawczym.

Strona rządowa również przekonująco wyjaśniła, dlaczego nie została uregulowana w nowym prawie upadłościowym tak zwana upadłość konsumencka, czego oczekiwały niektóre kręgi społeczeństwa. W tej sprawie chodzi w istocie o oddłużenie podmiotów nieprowadzących działalności gospodarczej, krótko mówiąc, bardzo zadłużonych gospodarstw domowych, które coraz częściej żyją na kredyt. Upowszechnia się zwłaszcza kupowanie na kredyt urządzeń trwałego użytku, na porządku dziennym są już także kredyty na zakup mieszkania. Powodem nieuregulowania jeszcze na tym etapie kwestii upadłości konsumenckiej jest przede wszystkim niewydolność sądów, które prawdopodobnie zostałyby zalane wnioskami o ogłoszenie takiej upadłości. Doświadczenie innych krajów uczy, że przypadków upadłości konsumenckiej jest kilkadziesiąt razy więcej niż przypadków upadłości przedsiębiorców. Poza tym zdaje się, że u nas skala tego problemu nie jest jeszcze tak wielka, żeby już w tym momencie była gwałtowna potrzeba jego regulacji. Choć prawdopodobnie w niedalekiej przyszłości ta sprawa zostanie uregulowana w odrębnej ustawie.

Komisja pozytywnie ocenia ujęcie w jednej ustawie, a co więcej, w ramach jednego postępowania, postępowania upadłościowego z opcją likwidacyjną i postępowania układowego. Dotąd obowiązują dwa rodzaje postępowań: upadłościowe i układowe. Możliwość przekształcania postępowania upadłościowego z opcją likwidacyjną w postępowanie z możliwością zawarcia uk-

(senator T. Liszcz)

ładu i w odwrotnym kierunku stosownie do rozwoju sytuacji, wydaje się racjonalna i godna poparcia.

Słuszne jest również wyeksponowanie w ustawie – obok głównego zadania postępowania upadłościowego, jakim jest optymalne zaspokojenie wierzycieli z masy upadłości – drugiego celu, mianowicie tego, ażeby postępowanie odbyło się możliwie z zachowaniem funkcjonowania przedsiębiorstwa. Chodzi o to, żeby upadłość nie polegała na sprzedaży poszczególnych urządzeń, budynków, ale żeby wszędzie tam, gdzie to jest możliwe, była kontynuowana na bazie tego majątku działalność gospodarcza i były zachowane miejsca pracy. Znajduje to odzwierciedlenie również między innymi w tych przepisach, które dotyczą sposobu likwidacji masy upadłości. W pierwszym rzędzie ustawa zobowiązuje syndyka do tego, żeby sprzedać przedsiębiorstwo jako całość, a jeżeli to nie jest możliwe, to zorganizowanych jego części, które nadają się do samodzielnego prowadzenia określonej działalności gospodarczej.

Państwo, słuchając tego sprawozdania, mogą zasadnie postawić pytanie: jak to jest, że komisja generalnie wysoko ocenia ustawę, a jednocześnie zgłasza do niej aż sto trzydzieści dwie poprawki? Ta sprzeczność jest tylko pozorna. Jeżeli bowiem wnikiemy w sens tych poprawek, to okaże się, że około 60% z nich to są poprawki natury redakcyjnej, językowej, legislacyjnej. Je także trzeba uchwalić, bo również pod względem legislacyjnym ta nowa, duża ustawa – generalnie świetnie przygotowana – powinna wyjść z parlamentu w możliwie najlepszym kształcie. Myślę, że potrzeba zgłoszenia tych poprawek jest efektem tego, że posłowie chyba w mniejszym stopniu niż my słuchają uwag swojego biura legislacyjnego. Nasze biuro i my to nadrabiamy.

Ale około 40% poprawek to są poprawki merytoryczne. Z wyjątkiem tych, które dotyczą postępowania naprawczego, nie są to propozycje, które burzyłyby konstrukcję ustawy, zmieniałyby ją, miałyby jakiś rewolucyjny charakter. W większości chodzi o dopracowanie pewnych przepisów, tak żeby uniknąć możliwości różnej interpretacji, i o uzupełnienie pewnych regulacji. Dalej idące są tylko poprawki dotyczące postępowania naprawczego i o nich będę mówiła na końcu.

Przedstawię teraz niektóre najważniejsze poprawki w takiej kolejności, w jakiej one występują w sprawozdaniu.

I tak w wypadku poprawki drugiej do art. 6 pkt 5 chodzi o to, żeby z możliwości ogłoszenia upadłości były wyłączone nie tylko podmioty tworzone bezpośrednio w drodze ustawy, ale także te, które nie są wprost tworzone w drodze

ustawowej, lecz w drodze innego aktu, przy czym ten akt jest wydawany w ramach wykonania obowiązku nałożonego ustawą. Już dzisiaj można podać taki konkretny przykład – PKP, Polskie Koleje Państwowe.

Chcę zwrócić uwagę państwa także na poprawkę jedenastą, dotyczącą art. 44. Ten przepis dotyczy tak zwanego wstępnego zgromadzenia wierzycieli. Są w tym przepisie wymienione okoliczności, które sprawiają, że nie zwołuje się wstępnego zgromadzenia wierzycieli. Wśród nich jest taka niedookreślona przesłanka, która brzmi mniej więcej tak: jeżeli przeprowadzenie wstępnego zgromadzenia byłoby zbyt utrudnione. Jest to jednak przesłanka rozciągliwa, niedookreślona. Powstaje więc obawa, że sądy mogą zbyt łatwo rezygnować z przeprowadzenia wstępnego zgromadzenia, żeby sobie tylko ułatwić życie. Proponujemy wykreślić tę przesłankę.

Poprawka czternasta ma stępić rygory tradycyjnego – potocznie to tak nazwę – aresztu upadłościowego, który polega na tym, że upadły nie może bez zezwolenia sędziego-komisarza opuścić swojego miejsca zamieszkania. Dzisiaj w praktyce podobno się tego nie egzekwuje, ale gdyby znalazł się jakiś bardzo rygorystyczny sędzia-komisarz, to można by sobie wyobrazić, że upadły, żeby odwiedzić matkę w innej miejscowości, musiałby iść po takie zezwolenie. Proponujemy więc, aby to ograniczyć tylko do zakazu wyjazdu za granicę bez zezwolenia sędziego-komisarza. Taki zakaz wydaje się zupełnie usprawiedliwiony i jednocześnie wystarczający.

Poprawki dwudziesta pierwsza i dwudziesta druga zmierzają do bardziej racjonalnego i sprawiedliwego ukształtowania sytuacji upadłego i jego bliskich w zakresie korzystania z dotychczasowego mieszkania, znajdującego się w budynku wchodzącym do masy upadłości. W tej poprawce chodzi o to, aby możliwość dalszego korzystania z tego mieszkania... Trzeba pamiętać, proszę państwa, że to stwarza utrudnienie w sprzedaży tego budynku, a więc jest to działanie na niekorzyść wierzycieli. Ograniczamy w tej poprawce możliwość dalszego korzystania z mieszkania do osób bliskich, z wyłączeniem innych osób zamieszkujących z upadłym. Poza tym proponujemy zmianę idącą w tym kierunku, żeby nadal korzystać z mieszkania mogły same osoby bliskie, nawet jeżeli upadły z jakichś powodów z nimi nie zamieszkuje – chodzi tu zwłaszcza o żonę i dzieci. Wprowadzamy także możliwość wniesienia zażalenia od postanowienia sędziego-komisarza w tym zakresie. Dla wzmocnienia skuteczności postanowienia sędziego-komisarza proponujemy, żeby podlegało ono egzekucji bez nadawania klauzuli wykonalności.

(senator T. Liszcz)

Ważna jest poprawka dwudziesta szоста, polegająca na skreśleniu ust. 2 w art. 113 dotyczącym odstąpienia syndyka czy zarządcy od umowy leasingowej. Skreślenie tego ustępu oznacza, że do odstąpienia od tej umowy stosuje się ogólne zasady, zawarte w art. 97 i 98, dotyczące odstępowania od długów wzajemnych. To oznacza, że syndyk nie może odstąpić od takiej umowy, jeżeli została ona w całości wykonana. Tą poprawką usuwamy wszelkie wątpliwości w tym zakresie, podnoszone przez środowisko leasingodawców.

Poprawki dwudziesta ósma, do art. 123, i dwudziesta dziewiąta, do art. 124, dotyczą wpływu ogłoszenia upadłości na majątkowe stosunki małżeńskie upadłego. Zasada jest, że z dniem ogłoszenia upadłości jednego z małżonków z mocy prawa ustaje wspólność majątkowa istniejąca między małżonkami, a majątek wspólny wchodzi w całości do masy upadłości.

Poprawka dwudziesta ósma wprowadza zakaz podziału majątku wspólnego po ogłoszeniu upadłości, ale daje też małżonkowi upadłego prawo do dochodzenia swego udziału w majątku wspólnym z masy upadłości – małżonek upadłego staje się kolejnym wierzycielem masy upadłości. Jednocześnie przewidujemy domniemanie, że majątek wspólny powstały w okresie prowadzenia przedsiębiorstwa przez upadłego powstał z dochodów tego przedsiębiorstwa. Oczywiście można prowadzić przeciwdowód wobec tego domniemania.

Poprawka dwudziesta dziewiąta przewiduje w stosunku do wierzycieli upadłego bezskuteczność zniesienia orzeczeniem sądu wspólności majątkowej między upadłym a jego małżonkiem w ciągu roku przed zgłoszeniem wniosku o ogłoszenie upadłości. Przepis w dotychczasowym brzmieniu jest sprzeczny z wcześniej wyrażoną zasadą, że z dniem ogłoszenia upadłości z mocy ustawy ustaje wspólność. Chodzi o to, żeby przedsiębiorca, który już wie, że grozi mu upadłość, chcąc usunąć jak najwięcej majątku z przyszłej masy upadłości, specjalnie nie wprowadzał zniesienia wspólności majątkowej.

Poprawka czterdziesta druga wprowadza uściślenie przepisu regulującego wynagradzanie syndyków i zarządców. Chodzi o wyraźne wskazanie, że sąd ustala wysokość wynagrodzenia syndyka czy zarządcy w stosunku do przeciętnego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, jeżeli zasada pierwsza, polegająca na tym, że ustala się wynagrodzenie nieprzekraczające wartości 5% funduszu masy upadłości, nie pozwala na wynagrodzenie syndyka czy zarządcy zgodnie z jego wkładem pracy. Nie są to dwie równoległe obowiązujące górne granice wysokości, tylko alternatywne sposoby ustalenia tego wynagrodzenia. Dodajemy do tego zmianę dotyczącą

wynagrodzenia syndyka czy zarządcy, który prowadzi przedsiębiorstwo upadłego. Ustawa sejmowa przewiduje, że jeżeli prowadzi je z zyskiem, to jego wynagrodzenie może być ustalone jako pewien procent od tego zysku, jednak nie może być ono wyższe niż 25%. W praktyce może się jednak okazać, że gdyby sąd mający swobodę wybierania metody ustalania wynagrodzenia i wybierania górnej granicy wybrał sposób w postaci części zysku, to syndyk prowadzący przedsiębiorstwo czy zarządca mógłby się znaleźć w gorszej sytuacji niż ten, który go nie prowadzi, a więc byłby ukarany za to, że prowadzi to przedsiębiorstwo z zyskiem, chociażby niewielkim. Dlatego proponujemy zmodyfikować to rozwiązanie w taki sposób, żeby syndyk czy zarządca prowadzący przedsiębiorstwo miał prawo do dodatkowego wynagrodzenia w postaci udziału w zysku, nie większego jednak niż 10% rocznego wypracowanego zysku.

Ważna jest też poprawka dotycząca płacenia alimentów z funduszu masy upadłości. Jest to poprawka osiemdziesiąta pierwsza, do art. 342. Po pierwsze, zobowiązuje ona syndyka do wypłacania alimentów z funduszu masy upadłości w terminach wynikających z orzeczenia sądowego o alimentach, a nie tak, jak to bywa w wypadku spłat innych wierzytelności. Chodzi tu o regularność wypłat. Po wtóre, chodzi o ograniczenie tych wypłat dla każdego uprawnionego do wysokości minimalnego wynagrodzenia. Krótko mówiąc, chodzi o to, żeby pod pretekstem zawyżonych alimentów nie wyprowadzać, kosztem wierzycieli, takich środków z masy upadłości. A więc jest to próba pogodzenia interesów wierzycieli alimentacyjnych upadłego i pozostałych wierzycieli masy.

Największy ciężar gatunkowy mają, naszym zdaniem, poprawki sto czternasta i sto piętnasta, dotyczące postępowania naprawczego. Pierwsza z nich, czyli sto czternasta, eliminuje spośród podmiotów, które mogą skorzystać z dobrodziejstwa tego postępowania, publiczne zakłady opieki zdrowotnej. W przedłożeniu rządowym zakłady opieki zdrowotnej nie były przewidziane jako podmioty mogące wszczynać postępowanie naprawcze, wprowadzono je dopiero w poprawce poselskiej. Była to próba rzucenia koła ratunkowego zakładom opieki zdrowotnej będącym w fatalnej sytuacji finansowej, ale próba zdecydowanie niefortunna. Po pierwsze, dlatego że nie są to przedsiębiorcy, czyli podmioty, które powinny być objęte tą ustawą, nie mają więc zdolności upadłościowej. Po wtóre, zdecydowana większość tych zakładów – a na pewno te, o które chodziło w poprawce – nie mogłaby skorzystać z tego postępowania, ponieważ postępowanie naprawcze jest przewidziane dla podmiotów, które są wypłacalne, ale w niedalekiej przyszłości grozi im niewypłacalność, czyli dla podmiotów będących

(senator T. Liszcz)

na granicy niewypłacalności. A te zozy, o które tu chodziło, z reguły od dawna nie płacą swych zobowiązań.

Jeżeli chodzi o poprawkę sto piętnastą, to jest to próba wprowadzenia pewnych negatywnych przesłanek wszczęcia postępowania naprawczego. Zmierza ona do tego, aby ta instytucja nie była nadużywana przez przedsiębiorców, którzy już skorzystali z takiego postępowania albo wobec których prowadzone było postępowanie upadłościowe w ciągu ostatnich pięciu lat lub był zawarty układ czy to w postępowaniu upadłościowym, czy w układowym. Nie pozwala się wszcząć postępowania naprawczego także tym przedsiębiorcom, którym odmówiono ogłoszenia upadłości, bo stan ich majątku był taki, że nie wystarczałby nawet na koszty postępowania. Chodzi o to, żeby postępowanie naprawcze służyło przedsiębiorcom, którzy z reguły bez swojej winy znaleźli się w trudnej sytuacji i są zdolni do tego, żeby – poprzez sprawne zarządzanie i restrukturyzację zobowiązań – stanąć na nogi.

Konsekwencją tej poprawki jest zmiana przepisu, który mówi o tym, co powinno być zawarte w oświadczeniu o wszczęciu postępowania naprawczego. Otóż elementem tego oświadczenia musi być deklaracja, że nie zachodzą przesłanki negatywne, o których komisja mówi w swojej propozycji.

W czasie obrad komisji rozważano także wprowadzenie, chociażby ograniczonego, nadzoru sądu w pierwszej fazie postępowania naprawczego nad samym wszczęciem tego postępowania. Jak mówiłam na wstępie, obecnie sąd jest traktowany jak skrzynka pocztowa, do której wpływa oświadczenie, i nikogo nie interesuje, jaka jest jego treść, czy nie ma tam nieprawdy, czy nie ma fałszywych dokumentów. Naszym zdaniem, jest to absolutnie nie do przyjęcia.

W trakcie posiedzenia komisji nie udało nam się doprowadzić do powstania w tej materii takiej wersji poprawki, zgłoszonej przeze mnie, która byłaby zaakceptowana, chociażby wstępnie, przez stronę rządową. Zasada postępowania naprawczego jest szybkość, a w tej propozycji, która była rozważana, chodziło o to, żeby dać sądowi pewien czas, w ciągu którego po wstępnej kontroli dokumentów i oświadczenia mógłby sprzeciwić się wszczęciu postępowania. Ustaliliśmy, że sprawa jest zbyt ważna, żeby działać w pośpiechu. Komisja przyjęła metodę pracy polegającą na uzyskiwaniu wstępnej aprobaty obecnych na posiedzeniu przedstawicieli strony rządowej dla zgłaszanych poprawek. Przyjęliśmy poprawki, które uzyskały taką aprobatę.

Zdecydowaliśmy, że w tej kwestii, która jest bardzo ważna, komisja nie będzie zgłaszała poprawki. Zostanie ona ewentualnie zgłoszona jako

indywidualna poprawka. Sama ją zgłoszę i dokonam pewnej modyfikacji tego, co wcześniej było zgłoszone. Wydaje się, że wstępna kontrola legalności oświadczenia przedsiębiorcy o wszczęciu postępowania naprawczego, to jest minimum konieczne dla aprobaty społecznej postępowania naprawczego.

O jeszcze jednej kwestii chciałabym powiedzieć. Komisja proponuje zmianę terminu wejścia w życie ustawy. Uważamy, że to jest bardzo trudna i ważna ustawa, a więc sędziowie, syndycy i kandydaci na syndyków oraz przedsiębiorcy powinni mieć odpowiednio dużo czasu, żeby się z nią zapoznać. I dlatego podano propozycję, aby ustawa weszła w życie z dniem 1 stycznia 2004 r. Jednakże jest ważny powód, żeby ją wprowadzić w życie w tym roku: chodzi o etaty sędziowskie i urzędnicze przyznane w budżecie na 2003 r. w celu realizacji tej ustawy. Proponujemy więc poprawkę, wstępnie zaakceptowaną przez przedstawicieli strony rządowej – mam nadzieję, że zostanie to podtrzymane – polegającą na zmianie terminu wejścia w życie ustawy tak, żeby stało się to z dniem 1 października bieżącego roku.

Wydaje mi się, że omówiłam najważniejsze poprawki. Wnoszę więc w imieniu komisji o to, aby Wysoki Senat podjął uchwałę o przyjęciu ustawy sejmowej – Prawo upadłościowe i naprawcze, wraz z poprawkami zaproponowanymi przez komisję. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Pani Senator.

Proszę pozostać przy mównicy, ponieważ przed rozpoczęciem dyskusji przystępujemy do zadawania pytań pani senator sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby zadać pytanie pani senator? Nie widzę chętnych. Dziękuję.

Dziękuję, Pani Senator.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była projektem rządowym. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister sprawiedliwości.

Witam w naszej Izbie podsekretarza stanu w resorcie sprawiedliwości, pana Marka Staszaka.

Chcę zapytać pana ministra, czy chciałby przedstawić stanowisko rządu w tej sprawie.

Jeżeli tak, to bardzo proszę, Panie Ministrze, na trybunę.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Marek Staszak:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Nie chciałbym powtarzać tego, co przed chwilą przedstawiała pani senator Liszcz, wydaje mi się

(podsekretarz stanu M. Staszak)

bowiem, że to, co pani senator zechciała powiedzieć o projekcie ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze, przynajmniej w generalnych zarysach wyczerpuje tematykę. Musiałbym powtórzyć to wszystko, żeby ponownie przedstawić zalety tej ustawy. Myślę, że stanowisko komisji jest na tyle przekonujące, iż Wysoka Izba zechce je podzielić i przyjąć tę ustawę.

Chciałbym powiedzieć parę ciepłych słów o pracy Komisji Ustawodawstwa i Praworządności. Moim zdaniem, jest to konieczność, a nie tylko kurtuazja, bo ustawa jest bardzo obszerna, jak pani senator powiedziała, liczy ponad pięćset czterdzieści artykułów. Co prawda materia jest w jakiejś mierze znana, bo przecież prawo upadłościowe funkcjonowało do tej pory, ale teraz mamy do czynienia z połączeniem dwóch postępowań: upadłościowego i naprawczego, w jednej ustawie. Już choćby ten element powodował niewątpliwie spore perturbacje natury legislacyjnej czy też merytorycznej. Część rozwiązań zawartych w tej ustawie stanowi swoiste novum w stosunku do tego, z czym mieliśmy do czynienia do tej pory. I przyznam szczerze, że po dwóch bardzo długich i bardzo merytorycznych posiedzeniach Komisji Ustawodawstwa i Praworządności mieliśmy dużą satysfakcję.

Chcę też powiedzieć, że jeżeli chodzi o poprawki, które pani senator zgłosiła Wysokiej Izbie w imieniu komisji, to strona rządowa całkowicie zgadza się z wszystkimi poprawkami, nie ma w tym zestawieniu takiej, która byłaby przez stronę rządową kontestowana. Sądzę, że to dobrze świadczy o pracy komisji i Biura Legislacyjnego Senatu. Skoro nie ma między nami żadnych rozbieżności, to niewątpliwie te poprawki zasługują na uwzględnienie przez Wysoką Izbę. I choć nie do mnie to należy, pozwolę sobie powiedzieć, że gdybym miał rekomendować Wysokiej Izbie te poprawki, rekomendowałbym je z pełnym przekonaniem, zarówno te, które mają charakter legislacyjny, jak mówiła pani senator, jak i te, które mają charakter merytoryczny, bo na nie również w całości się zgadzamy.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Mam świadomość tego, że na temat prawa upadłościowego i naprawczego sporo mówiło się w środkach masowego przekazu, kiedy to prawo zostało skierowane do parlamentu. Myślę, że debata społeczna nad przepisami tej ustawy już się odbyła. Mam wrażenie, że generalnie ta ustawa jest akceptowana przez społeczeństwo. W związku z tym myślę, że nie rekomenduję Wysokiej Izbie projektu kontrowersyjnego, lecz wręcz przeciwnie, bo chyba jest to projekt oczekiwany przez społeczeństwo, oczekiwany przez przedsiębiorców i przez tych, którzy upadłościami zajmują się zawodowo, a więc przez środowisko sędziowskie oraz syndy-

ków. Ta ustawa była szeroko konsultowana w tych środowiskach i otrzymała znaczącą aprobatę.

Nie wnikając już w rozwiązania merytoryczne, proszę wysoki Senat o podzielenie stanowiska Komisji Ustawodawstwa i Praworządności i po uchwaleniu poprawek, które ta komisja zaproponowała, wyrażenie zgody na to, aby ustawa – Prawo upadłościowe i naprawcze, po podpisaniu przez pana prezydenta, mogła wejść w życie od 1 października tego roku. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Zgodnie z naszym regulaminem przystępujemy do zadawania pytań przedstawicielowi rządu. Proszę o krótkie pytania, nietrwające dłużej niż minutę.

Proszę, pan senator Spychalski.

Senator Andrzej Spychalski:

Panie Ministrze, mam pytanie natury ogólnej. Czy znana jest aktualna liczba systematycznie angażowanych syndyków w naszym kraju? Tworzy się jak gdyby swoisty nowy zawód. W powszechnej opinii są to bardzo lukratywne stanowiska. Spotykam się z opiniami, być może nieuprawnionymi, że niejednokrotnie działania syndyka prowadzą do dalszego znacznego pogorszenia sytuacji przejętego i zarządzanego upadłego majątku. Głównymi tego przyczynami są: brak dostatecznych umiejętności i doświadczenia, celowe, zamierzone przedłużanie procesu likwidacji ze względu na utrzymywanie przez dłuższy czas atrakcyjnego zatrudnienia, a także podejrzewana protekcyjna sprzedaż zbywanego majątku w procesie likwidacji.

Stąd kolejne pytanie: jak można ocenić merytorycznie poziom obecnie angażowanych syndyków?

Wreszcie następne pytanie: w jaki sposób resort zamierza zbudować i przygotować – wydaje się, że także liczną – grupę nadzorców sądowych i zarządców oraz w jaki sposób zamierza eliminować nieudaczników?

Muszę powiedzieć, że te pytania zadaję celowo, po to, aby utwierdzić się w przekonaniu, że tak faktycznie jest, albo aby odkłamać funkcjonującą obiegowo tezę. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Panie Ministrze, proponuję zebrać kilka pytań, a później pan by się do nich ustosunkował.

Pan senator Jan Szafraniec.

Senator Jan Szafraniec:

Panie Ministrze, mam dwa pytania. Ustawa ogranicza krąg przedsiębiorców, którzy mogą skorzystać z tej procedury. Jak wiadomo, to postępowanie przewidziane zostało tylko dla przedsiębiorców wpisanych do Krajowego Rejestru Sądowego z pominięciem przedsiębiorców podlegających wpisowi do rejestracji działalności gospodarczej. Zdaniem niektórych ekspertów, tego typu zapis jest sprzeczny z art. 2 i 32 konstytucji. Jak pan minister ustosunkowałby się do tego problemu? To jest pierwsze pytanie.

Drugie pytanie. Jaka jest relacja tego prawa upadłościowego i naprawczego do pracowników, którzy w sytuacji upadłości przedsiębiorstw stracą pracę? Pytam w kontekście tych sześciu tysięcy wniosków o ogłoszenie upadłości, które zostały złożone w 2001 r. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby jeszcze zadać pytanie?

Pan senator Graczyński.

Senator Adam Graczyński:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Mam pytanie do pana ministra. Ta ustawa składa się z dwóch części: z prawa upadłościowego i prawa naprawczego. Są opinie ekspertów, które mówią, że w prawie naprawczym niezbyt fortunnie określono relację pomiędzy dłużnikami a wierzycielami. Mam opinię eksperta, zresztą jednego z kilku, który wskazuje, że te relacje są korzystne dla dłużnika. Jest obawa, że ta wielka dogodność może być wykorzystywana przez dłużników, niestety kosztem wierzycieli. Chciałbym poznać opinię pana ministra w tej kwestii. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Chciałbym zapytać, czy ktoś z państwa senatorów pragnie jeszcze zadać pytanie. Nie widzę zgłoszeń. Dziękuję.

Panie Ministrze, bardzo proszę o udzielenie odpowiedzi.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Marek Staszak:**

Dziękuję.

Jeśli chodzi o pierwsze pytanie, dotyczące liczby syndyków, to ja nie dysponuję taką statystyką. Zresztą jest prawdą, że to jest w tej chwili zawód. Niewątpliwie są osoby, które utrzymują się

z pracy w charakterze syndyka. Listy syndyków są prowadzone przez prezesów sądów okręgowych. Syndyk musi oczywiście spełniać określone formalne wymagania dotyczące i wykształcenia, i odpowiedniej liczby lat pracy na stanowiskach kierowniczych związanych z zarządzaniem przedsiębiorstwem. Jest oczywiście różnica, czy mamy do czynienia z prawnikiem, czy z reprezentantem innego zawodu. Wobec prawnika są trochę mniejsze wymagania, jeśli chodzi o lata pracy. Ale w stosunku do każdego kandydata na syndyka jest też wymóg właściwej znajomości odpowiednich dziedzin prawa, zwłaszcza cywilistyki i prawa gospodarczego.

Tak więc, Panie Senatorze, jeżeli chodzi o wymagania formalne, można powiedzieć, że ten katalog, który jest sformułowany, w moim przekonaniu, sprawia, że niewątpliwie syndykami nie powinny zostawać osoby, które źle wykonywałyby swoje obowiązki; jeśli założymy, że każdy prezes sądu okręgowego czy minister sprawiedliwości, który jest, powiedzmy, organem odwoławczym od decyzji prezesa sądu, działają rzetelnie.

Oczywiście mam świadomość tego, że to nie jest środowisko wolne od wad, a także od, powiedziałbym, tych ludzkich ułomności, które czasami są nawet przyczyną przestępstw, a czasami zasługują tylko na negatywną ocenę moralną. Zdarzają się sytuacje, że mamy do czynienia z syndykami, którzy nierzetelnie wypełniają swoje obowiązki. Sądy mają jednak prawo, powiedziałbym, do ścisłego nadzoru nad ich pracą. I każdy przypadek nieuczciwości ujawniony przez sąd prowadzi nie tylko do zwolnienia syndyka z jego obowiązków co do danej masy upadłościowej, ale także do skreślenia syndyka z listy syndyków. Tak więc jeżeli mamy do czynienia z sytuacją, w której syndykowi wykazano nienależyte wykonywanie obowiązków, to zarówno reakcja sądu w tej konkretnej sprawie, w której ten syndyk jest syndykiem masy upadłościowej, jak i reakcja organu, który prowadzi listę syndyków na danym terenie, jest natychmiastowa. W każdym takim ujawnionym przypadku syndyk żegna się z możliwością wykonywania swojego zawodu.

Jeżeli gdzieś zdarzają się, bo podejrzewam, że się zdarzają, czasami oczywiście donoszą o tym środki masowego przekazu, sytuacje, w których syndyk nie został zdyscyplinowany w odpowiednim czasie, to mogę tylko z pokorą pochylić głowę i powiedzieć, że będziemy się starali – albo my, albo sądy, oczywiście sądy są w tej mierze niezależne i w kwestii orzecznictwa nie zależą w żaden sposób od ministra sprawiedliwości – żeby takich przypadków było jak najmniej. Daj Boże, żebyśmy mogli je w ogóle wyeliminować, ale to jest pewnie już troszeczkę idealistyczne podejście do sprawy.

W każdym razie mogę zapewnić pana senatora, że jeżeli chodzi o syndyków i wykonywanie przez

(podsekretarz stanu M. Staszak)

nich obowiązków, to nie mamy do czynienia z sytuacją, powiedziałbym, pewnego woluntaryzmu, aczkolwiek mam też świadomość – i nie uciekam od tej prawdy – że są tacy syndycy, w stosunku do których jest nawet prowadzone postępowanie karne. Już nie chciałbym przywoływać niektórych związanych z tym głośnych spraw, które przewijały się przez środki masowego przekazu.

Pan senator pytał również, czy merytoryczna ocena ministra sprawiedliwości dotycząca tej grupy zawodowej jest pozytywna czy negatywna. Myślę, Panie Senatorze, że obecnie możemy mówić, iż to środowisko jest mimo wszystko oceniane dobrze. Mówię: mimo wszystko, bo, jak powiedziałem, mimo tych wad, które można znaleźć gdzieś tam po drodze, obecnie kontrola nad wpisami na listę syndyków jest bardzo rygorystyczna. Sam zajmowałem się odwołaniami od decyzji o niewpisaniu jakiejś osoby na listę syndyków i wiem, że tych odwołań jest sporo. Wobec tego uważam, że prezesi sądów okręgowych podchodzą bardzo rzetelnie do sprawdzania wymogów, które każdy kandydat na syndyka powinien spełniać. I muszę powiedzieć, że większość decyzji o odmowie wpisania na listę syndyków jest akceptowana przez ministra sprawiedliwości; te decyzje są podtrzymywane. Chcę przez to powiedzieć, że ten rygoryzm jest przez tę, powiedziałbym, drabinę administracyjną utrzymywany. Większość tych odmów jest zasadna i prezesi sądów okręgowych rzeczywiście podchodzą do tego bardzo rzetelnie. Dlatego myślę, że tę grupę syndyków, która w tej chwili funkcjonuje, można oceniać pozytywnie. I na pewno w tym nowym naborze, wśród nowych kandydatów nie znajdują się ludzie, którzy nie odpowiadaliby wymogom ustawowym. Oczywiście mam też świadomość, że zawsze, nawet wśród najlepiej wykształconych i przygotowanych od strony formalno-merytorycznej syndyków, może się zdarzyć syndyk nieuczciwy. Tego pewnie się nie wyzbędziemy. Ale ten element, powiedzmy, moralny jest też brany pod uwagę przy wpisywaniu na listę syndyków.

Pan senator Szafraniec pytał, czy zgodnie z konstytucją jest rozgraniczenie przedsiębiorców na tych, którzy są wpisani do Krajowego Rejestru Sądowego i mogą korzystać z dobrodziejstwa postępowania naprawczego, oraz na tych małych i średnich, którzy z tego dobrodziejstwa korzystać nie mogą. Przyznaję, że myśmy wielokrotnie, jeszcze podczas prac komisyjnych w Sejmie, a później także w Senacie, spotykali się z tym pytaniem. Wszystkie opinie, które zebraliśmy w tej sprawie, powodują, iż podtrzymujemy stanowisko, że to nie jest przepis, który byłby sprzeczny z konstytucją. Otóż brak możliwości skorzystania z postępowania naprawczego nie powodu-

je, że mniejszy przedsiębiorca w ogóle nie może zawrzeć układu – on po prostu zawiera go na innych zasadach, powiedziałbym, bardziej kontrolowanych przez sąd. To jest ten element, o którym mówiła również pani senator Liszcz, obawiając się w związku z tym skutków postępowania naprawczego, bo rzeczywiście kontrola sądu odbywa się dopiero post factum, czyli po zatwierdzeniu układu. Z kolei w normalnym postępowaniu układowym rola sądu jest, powiedziałbym, inspirująca, w każdym razie aktywna.

Myślę, że to ma sens, nie tylko ze względu na przyczyny natury ekonomicznej, ale także ze względu na to, że jeżeli mamy do czynienia z dużym przedsiębiorcą, nawet takim, który niestety ma już swoje kłopoty, to jednak jest to przedsiębiorca mający możliwości korzystania z szeroko pojętej obsługi prawnej. On zazwyczaj dysponuje jakimś aparatem obsługi prawnej, wobec czego prowadzenie tego typu postępowania, inicjowanie go, a później ewentualnie prowadzenie do zawarcia układu jest dla niego łatwiejsze niż dla przedsiębiorcy małego, dla którego jest lepiej, jak sądzę, jeśli zawiera układ na zasadach znanych również dzisiaj, czyli kontrolowanych prawie od początku do końca przez sąd.

Taką przyjęliśmy koncepcję mimo pojawiania się tego typu pytań, bo pan senator nie jest pierwszym zwracającym na to uwagę. Ja rozumiem, że sam problem istnieje i wymaga bardzo delikatnego oglądu, ale do tej pory wszystkie opinie, które otrzymywaliśmy – pan profesor Zedler bardzo rzetelnie motywował to rozgraniczenie – były zawsze przekonujące i w efekcie rozwiewały konstytucyjne wątpliwości.

Pan senator pytał również, jaka jest sytuacja pracowników zwalnianych w wyniku upadłości. Świadczenia pracownicze należą oczywiście do pierwszej grupy zaspokojenia z masy upadłości, jeżeli więc cokolwiek z masy upadłości jest realizowane, to przede wszystkim świadczenia pracownicze oraz te, które są z nimi powiązane – myślę także o składkach na ubezpieczenie społeczne. Kiedy zakład upada, to oczywiście nie jest to sytuacja szczęśliwa, ale tego przepisami prawa nie jesteśmy w stanie zmienić. Jakaś dolegliwość, niestety, spotyka także tych ludzi, którzy tracą miejsca pracy. Ale zachowujemy – mówię „zachowujemy”, bo również do tej pory było to realizowane w postępowaniu upadłościowym – te świadczenia pracownicze jako należące do pierwszej grupy zaspokojenia z masy upadłości.

Pan senator Graczyński mówił o postępowaniu naprawczym – trochę w powiązaniu z tą sprawą, bo to też dotyczy tego postępowania – że jest ono jakby korzystne dla dłużnika. Pozornie tak. Zresztą może nawet nie pozornie, bo rzeczywiście ma to wydobyć dłużnika z opresji. Chcę jednak

(podsekretarz stanu M. Staszak)

powiedzieć, że nie jest to postępowanie, które mogłoby być łatwo nadużywane, bo gdyby dłużnik okazał się nierzetelny, a więc wszczywał postępowanie naprawcze wcale nie po to, żeby ratować swoją firmę i dogadać się ze swoimi wierzycielami co do tego, w jaki sposób zaspokoić w przyszłości ich roszczenia, tylko po to – jak rozumiem, tego dotyczy pytanie pana senatora – żeby właśnie uniknąć jakiegokolwiek realizacji swoich długów wobec wierzycieli, to te odsetki, które naliczałoby mu się normalnie, nalicza mu się w podwójnej wysokości. Innymi słowy, ponosi on sporą karę finansową, jeżeli okazuje się, że postępowanie naprawcze było wszczęte nie w celu ustawowym, czyli nie w takim, jaki przewiduje ustawa – Prawo upadłościowe i naprawcze wobec takiego postępowania. Tak więc ta dolegliwość finansowa, w moim przekonaniu, powinna przed nieuczciwym dłużnikiem postawić pytanie, czy opłaca się, mówiąc brzydko czy kolokwialnie, kiwać swoich wierzycieli. Ja mam oczywiście świadomość, że mimo kary, o której mówię, może to być nadużyte, ale nie jesteśmy w stanie tego wyeliminować. Podobnie jest w przypadku syndyków, o których mówiłem, że mimo całego rygoryzmu przy wpisywaniu ich na listę pewnie nigdy nie unikniemy pojawienia się jakichś – mam nadzieję, że będą to wyjątki – osobników, którzy mogą zachować się nieuczciwie. W tym przypadku też pewnie mimo wszystko będziemy mogli w przyszłości spotkać takiego dłużnika, o jakim mówił pan senator. Nie jesteśmy jednak w stanie tego absolutnie i bezgranicznie wykluczyć.

Gdybyśmy szukali jeszcze jakiegoś dodatkowego elementu, to być może będzie nim poprawka pani senator Liszcz, którą pani senator zapowiadała. My podczas posiedzenia komisji niewątpliwie się do tej poprawki odniesiemy. Nie wiem jeszcze, jak ta poprawka będzie sformułowana, ale znam intencje pani senator i przyznam szczerze, że generalnie się z nimi zgadzamy, problem tylko w legislacyjnym sformułowaniu. Komisja rzeczywiście była już niezmiernie zmęczona, bo to były – jak mówiła pani senator – wielogodzinne posiedzenia. Być może więc ta poprawka spowoduje, że będziemy mogli bardziej uspokoić pana senatora, jeśli chodzi o te wątpliwości. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Panie Ministrze, za udzielenie obszernych odpowiedzi na pytania państwa senatorów.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych, a więc o konieczności zapisywania się do głosu u senatora sekretarza, a także o składaniu wnios-

ków legislacyjnych na piśmie przed zamknięciem dyskusji.

W tej chwili do głosu zapisanych jest czworo senatorów. Jako pierwszy głos zabierze pan senator Adam Biela.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Adam Biela:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Panie Ministrze!

Istotnie, ustawa, nad którą dzisiaj dyskutujemy, ma duże znaczenie dla transformacji gospodarczej. Niestety, zbyt wiele jest upadłych przedsiębiorstw, które w efekcie produkują tylko i wyłącznie bezrobocie. Dlatego też dobrze się stało, że w tej ustawie połączono prawo upadłościowe z prawem naprawczym. Ale oczywiście rodzi to szereg wątpliwości.

Ustawa przewiduje prawo wszczęcia postępowania naprawczego w przypadku tych przedsiębiorstw, które są wpisane do krajowego rejestru spółek i są zagrożone niewypłacalnością. Pozostawia się więc zainteresowanym przedsiębiorcom dokonanie dość subiektywnej oceny swego stanu finansowego bez wstępnej kontroli sądu. Reakcja sądu na czynności dłużnika sprowadzać się będzie jedynie do wyznaczenia nadzorca sądowego. Na tym etapie postępowania nie dano sądowi żadnych możliwości efektywnego zbadania ani przesłanek formalnych, ani materialnoprawnych. Postępowanie rodzące wiele niekorzystnych dla wierzycieli skutków prawnych będzie więc mogło być wszczynane nawet w przypadku wadliwych czynności samego przedsiębiorcy.

Dość duży niepokój budzi brak przepisów uniemożliwiających notoryczne wykorzystywanie instytucji naprawczej do paraliżowania postępowań egzekucyjnych i wyprowadzania majątku przez nieuczciwych przedsiębiorców. Postępowanie może być bowiem wszczynane wielokrotnie, niezależnie od wyniku wcześniej otwartego postępowania naprawczego, zawartych z wierzycielami układów czy też zakończenia postępowań upadłościowych w związku z brakiem majątku na pokrycie kosztów postępowania. Takie rozwiązania normatywne są sprzeczne z zasadami ochrony obrotu gospodarczego i przyjętymi funkcjami nowego prawa upadłościowego. Przełożenie weryfikacji podstaw materialnoprawnych i formalnych postępowania naprawczego na końcowy etap procesu zapewne nie doprowadzi do takich efektów ekonomicznych, jakie ustawodawca wiąże z tym postępowaniem. Na szczęście wiele wątpliwości dotyczących tych kwestii zostało już rozwianych – z wypowiedzi pani przewodniczącej komisji wynikało, że złożono szereg poprawek, które wychodzą naprzeciw zastrzeżeniom, co należy przyjąć z wielkim zadowoleniem.

(senator A. Biela)

Duże zastrzeżenia budzą również przepisy określające rolę nadzorca sądowego w postępowaniu naprawczym. Właściwie nie dysponuje on żadnymi skutecznymi narzędziami pozwalającymi zmobilizować przedsiębiorcę do podporządkowania się narzuconym przez ustawodawcę regułom postępowania. Pozostaje jedynie krytykowana wcześniej i spóźniona czasowo sankcja polegająca na odmowie zatwierdzenia układu.

Niezrozumiała jest także ustalona w art. 496 ust. 3 stała wysokość wynagrodzenia nadzorca bez względu na rozmiar majątku przedsiębiorcy oraz liczbę wierzycieli czy problemów, które trzeba rozwiązać w toku postępowania naprawczego. Dlatego też pozwoliłem sobie zaproponować poprawkę określającą wysokość wynagrodzenia nadzorca, która uzależnia ją od wielkości majątku przedsiębiorcy, liczby wierzycieli oraz zakresu zadań nadzorca niezbędnych do wykonania w toku postępowania naprawczego.

Oczywiście przedmiotem dyskusji na tej sali były już zapisy ograniczające krąg przedsiębiorstw, które mogą skorzystać z procedury opisanej w ustawie. Przewidziano taką możliwość tylko w przypadku przedsiębiorców wpisanych do Krajowego Rejestru Sądowego. Jeszcze raz proponowałbym, żeby komisja przedyskutowała tę sprawę w aspekcie ewentualnych niezgodności z art. 2 i 32 konstytucji – chodzi o zasadę równego traktowania przedsiębiorców.

Kolejna sprawa. Niedawno Wysoka Izba przyjęła uchwałę nowelizującą ustawę o spółdzielniach mieszkaniowych, gdzie w art. 54¹ przewidziano możliwość składania wniosków przez członków spółdzielni oraz najemców mieszkań spółdzielczych o nabycie prawa odrębnej własności w sytuacji upadłości lub likwidacji spółdzielni. Wnioski takie można składać do syndyka masy upadłościowej lub likwidatora na mocy przyjętego w znowelizowanej ustawie art. 54¹. Wykorzystując fakt rozpatrywania ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze, chciałbym wskazać ma pewną korelację z tą ustawą, by nałożyć na syndyka i zarządcę obowiązek postępowania zgodnie z ustawą o spółdzielniach mieszkaniowych. Skoro tanto zostało przyjęte, te przepisy musiałyby być z nią skorelowane. Chodzi o wnioski złożone przed dniem ogłoszenia upadłości oraz żądania złożone na podstawie art. 54 ust. 1 już po jej ogłoszeniu. Stosowne poprawki zostały zaproponowane.

Chciałbym zarekomendować Wysokiej Izbie jeszcze jedną poprawkę i prosić o jej rozważenie przez komisję. Sytuacja upadłości jest ostatnią szansą na mobilizację zatrudnionych w upadłym przedsiębiorstwie pracowników, na uratowanie przynajmniej niektórych miejsc pracy. Otóż w moim przekonaniu, w postępowaniu upadło-

ściowym pracownicy upadłego przedsiębiorstwa winni mieć pierwszeństwo, jeśli chodzi o nabycie przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części nadającej się do prowadzenia działalności gospodarczej, zwłaszcza wtedy, gdyby byli zorganizowani w spółkę pracowniczą, która ma jakiś pomysł na to, by zgodnie z biznesplanem rozpocząć działalność gospodarczą i uratować własne miejsca pracy. Przewidywana przeze mnie poprawka zmierza do tego, żeby w sytuacji kiedy spółka pracownicza jest zorganizowana przez co najmniej połowę pracowników, którzy są jej udziałowcami bądź akcjonariuszami, syndyk w pierwszej kolejności składał ofertę sprzedaży właśnie tej spółce. W przypadku odrzucenia oferty w terminie określonym przez sędziego-komisarza albo po bezskutecznym upływie tego terminu syndyk zbywałby przedsiębiorstwo lub jego zorganizowaną część w drodze zwykłego przetargu, o którym mowa w art. 320. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję panu senatorowi za zgłoszenie wniosków.

Bardzo proszę panią senator Ewę Serocką o zabranie głosu.

Senator Ewa Serocka:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Nie będę powtarzać, jak ważna jest ta ustawa. Dotychczasowa, obowiązująca do tej pory ustawa pochodzi z 1934 r. Podlegała ona wielu nowelizacjom, ale i tak nie pasuje do obecnego stanu rzeczy, do stanu naszej gospodarki i problemów związanych z upadłościami. Wszyscy jesteśmy bardzo zadowoleni, że wchodzi to prawo – nie tylko prawo upadłościowe, ale i prawo naprawcze. To bardzo ważne.

Skupię się w tej chwili tylko na poprawkach, które chciałabym zgłosić.

Pierwsza poprawka, o której chcę kilka słów powiedzieć, była przedmiotem rozważań, dyskusji i omówienia na posiedzeniu komisji, i rzeczywistość chyba tylko z powodu zmęczenia nie znalazła się w wykazie poprawek. Podałam jej treść, została poddana pod głosowanie i dziwię się, że jej w tym wykazie nie ma. Chodzi o art. 178 ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze. Proponowałam wtedy wprowadzenie ust. 4 do art. 178 o następującej treści: „Syndyk może zatrudnić w pierwszej fazie prowadzenia postępowania upadłościowego osoby potrzebne do dokonania spisu i dozoru masy upadłości. O zatrudnieniu syndyk powiadamia sędziego-komisarza”. Obecny zapis w ustawie – Prawo upadłościowe i naprawcze czyni niemożliwym zatrudnienie w pierwszej fazie prowadzenia postępowania upadłościowego, a więc praktycznie w tej najważniejszej, osób potrzebnych do przeję-

(senator E. Serocka)

cia masy upadłości i jej dozoru, dokonania jej spisu. Wtedy, kiedy dotyczy to małej jednostki, małej spółdzielni, oczywiście syndyk może dać sobie radę. Ale wtedy, gdy dotyczy to dużego organizmu gospodarczego, takiego jak stocznia czy kopalnia, czy huta, syndyk, sam, nie ma możliwości, aby w pierwszej fazie ten majątek dozorować, spisać itd., itd. Dlatego zgłosiłam tę poprawkę, i jak mówiłam, nie wiem, dlaczego nie znalazła się w zestawieniu poprawek komisji.

Moja druga poprawka dotyczy art. 185. Proponowałabym dodanie w tym artykule ust. 4: „Koszty związane z funkcjonowaniem organów upadłego oraz z realizacją jego uprawnień organizacyjnych ustala każdorazowo sędzia-komisarz. Koszty te wchodzi w skład kosztów postępowania upadłościowego. Na postanowienie sędziego-komisarza przysługuje zażalenie”. Fakt ogłoszenia upadłości nie wyłącza przecież obowiązku zwołania zgromadzenia wspólników, czyli akcjonariuszy, nie jest jednak obecnie jasne, kto ma finansować zwołanie tych zgromadzeń. Członkowie rady nadzorczej i zarządu również są zobowiązani do pełnienia swoich funkcji przez czas trwania postępowania upadłościowego – stąd mój wniosek. Przedłożę go panu marszałkowi i prosiłabym o przegłosowanie.

Następna poprawka, którą proponuję, dotyczy art. 426 ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze. Komisja Ustawodawstwa i Praworządności przegłosowała na ostatnim posiedzeniu wykreślenie ust. 4 tego artykułu. Ja proponuję, aby go zmodyfikować, czyli zamiast dotychczasowej treści, mówiącej o tym, że o ogłoszeniu upadłości orzeka sąd w składzie trzech sędziów zawodowych, zapisać, że o ogłoszeniu upadłości orzeka sąd najpóźniej w terminie miesiąca od otrzymania wniosku. W dotychczasowym zapisie zabrakło terminu, a więc określenia kiedy sąd ma orzec, kiedy następuje upadłość. I stąd moja propozycja.

I ostatnia poprawka – do art. 544. Komisja przegłosowała zmianę treści tak, aby ustawa weszła w życie z dniem 1 października 2003 r. Ja proponuję, aby uchylić w całości treść art. 544, ponieważ duża grupa bardzo ważnych dla gospodarki przedsiębiorstw wiąże z nim ogromne oczekiwania. Im chodzi o to, żeby to postępowanie naprawcze zostało jak najszybciej wprowadzone. Dlatego proponuję, aby zapisać: „Ust. 1. Ustawa wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia jej ogłoszenia, z tym że w przypadku przedsiębiorców, którzy złożyli wnioski, o których mowa w art. 12 ust. 1 ustawy z 30 października 2002 r. o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy – DzU nr 213 poz. 1800 – oraz dłużników odpowiadających solidarnie wraz z przedsiębiorcami bę-

dącymi stroną postępowania restrukturyzacyjnego prowadzonego na podstawie tej ustawy, przepisy ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia ogłoszenia. Ust. 2. Postępowanie naprawcze, o którym mowa w ust. 1, nie obejmuje zobowiązań cywilnoprawnych i publicznoprawnych objętych postępowaniem toczącym się na podstawie przepisów o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy, jeżeli przedsiębiorca jest stroną takiego postępowania w chwili ogłoszenia oświadczenia o wszczęciu postępowania naprawczego w «Monitorze Sądowym i Gospodarczym». Ust. 3. Przepisy art. 449, art. 452–468, art. 480 i art. 481 stosuje się z dniem przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej”.

Ten wniosek jest składany przez czworo senatorów: Ewę Serocką, czyli przeze mnie, a także przez panów senatorów Adama Graczyńskiego, Tadeusza Wnuka i Jerzego Markowskiego.

Wszystkie wnioski, które omówiłam, składam do protokołu. Dziękuję za uwagę.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Kazimierz Kutz)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję, Pani Senator.

Udzielam głosu panu senatorowi Anulewiczowi.

Senator Andrzej Anulewicz:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Panie i Panowie Senatorowie!

Omawiana ustawa – Prawo upadłościowe i naprawcze zawiera bardzo ważne regulacje dotyczące również banków. Pozwolę sobie, zabierając głos w dyskusji, zwrócić uwagę na jedną kwestię, poruszoną już przez panią senator Ewę Serocką, a mianowicie na zapis art. 425 ust. 4.

Panie i Panowie Senatorowie! W uchwalonej przez Sejm w dniu 8 stycznia 2003 r. ustawie – Prawo upadłościowe i naprawcze pominięty został zapis zobowiązujący sąd do rozpoznania wniosku o ogłoszenie upadłości banku najpóźniej w ciągu miesiąca od otrzymania wniosku w tej sprawie. Termin ten ustalony jest aktualnie w art. 160 ust. 1 prawa bankowego, zgodnie zresztą z wymogami Unii. Skreślenie art. 166 prawa bankowego na mocy art. 530 prawa upadłościowego i naprawczego spowoduje brak ustawowej regulacji tej kwestii, co stanowi również naruszenie zasad unijnych w zakresie gwarantowania depozytów ustalonych w dyrektywie 94/19 EWG, Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarantowania wkładów.

(senator A. Anulewicz)

Tę kwestię należy uregulować, dodając w art. 425 prawa upadłościowego i naprawczego ust. 4 określający ten termin. Stąd też popieram wniosek pani senator Ewy Serockiej, pana senatora Jerzego Markowskiego i pana senatora Tadeusza Bartosa, aby art. 425 prawa upadłościowego i naprawczego w ust. 4 miał następujące brzmienie: O ogłoszeniu upadłości orzeka sąd w składzie trzech sędziów zawodowych – i tu dodajemy – najpóźniej w terminie miesiąca od otrzymania wniosku.

Wysoka Izbo! Jaka jest skala problemu? W roku 2002 sądy Rzeczypospolitej nie orzekały o upadłości banków, a w roku 2001 orzekały dosłownie jeden raz. Uzupełnienie zapisu w ust. 4 nie będzie więc nadmiernie obciążać pracą naszych sądów. A dodatkową informacją niech tu będzie fakt, że na przykład sądy w Bułgarii orzekają w tych kwestiach w ciągu czternastu dni.

W związku z tym, Panie Marszałku, ja również chciałbym złożyć poprawkę do art. 425 ust. 4 w imieniu pani senator Serockiej, pana senatora Markowskiego i pana senatora Bartosa. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Poproszę o zabranie głosu panią senator Teresę Liszcz. I po niej, jako ostatni zapisany mówca, pani senator Kurska.

Senator Teresa Liszcz:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Ja chciałabym przede wszystkim odnieść się do zapowiadanej przeze mnie w trakcie wystąpienia w charakterze sprawozdawcy dodatkowej poprawki do tej części ustawy, która obejmuje prawo naprawcze. Chodzi o takie uzupełnienie art. 493, które sprawi, że wtedy, gdy możliwy będzie sprzeciw sądu wobec zamiaru wszczęcia postępowania naprawczego, trzeba będzie odpowiednio opóźnić także ogłoszenie samego oświadczenia.

Proponuję mianowicie dodanie w art. 493 dwóch nowych ustępów – ust. 3 i 4 – które wprowadzą symboliczny chociażby nadzór sądu nad wszczęciem postępowania naprawczego. Ma on polegać na tym, że sąd w ciągu czternastu dni od złożenia oświadczenia przedsiębiorcy o wszczęcie postępowania naprawczego może wydać postanowienie zakazujące wszczęcia tego postępowania, jeżeli stwierdzi, że zostało ono złożone z naruszeniem wymagań formalnych określonych w ust. 1 i 2 tegoż artykułu albo jeżeli zawarte w samym oświadczeniu lub dołączonych do oświadczenia do-

kumentach informacje, dane, są nieprawdziwe. Przewiduje się zażalenie na takie postanowienie. Jeżeli to postanowienie się uprawomocni, to faktycznie złożone oświadczenie przedsiębiorcy w sensie prawnym będzie uważane za niezłożone, co oczywiście uniemożliwi wszczęcie postępowania naprawczego.

Stosownie do tego proponuję też w art. 494 regulującym ogłaszanie oświadczeń o wszczęciu postępowania naprawczego taką zmianę, aby ogłoszenie oświadczenia o wszczęciu postępowania naprawczego mogło nastąpić dopiero po upływie terminu, w którym sąd może zakazać wszczęcia postępowania, a jeżeli sąd zakazał jego wszczęcia, to po rozpatrzeniu zażalenia wniesionego na to postanowienie.

I to główny powód, dla którego ponownie zabierałam głos. Poprawkę na piśmie zaraz złożę.

Składam również na piśmie zapowiadaną wcześniej autopoprawkę do sprawozdania komisji.

Zdecydowałam się też złożyć jeszcze jedną poprawkę polegającą na uzupełnieniu treści art. 294 ustawy, inspirowaną przez jednego z ekspertów. Dotyczy ona sytuacji, gdy układ przewiduje konwersję wierzytelności na udziały lub akcje upadłej spółki. Myślę, że trzeba dać komisji szansę wypowiedzenia się na temat tego, czy ta poprawka jest potrzebna, czy nie.

I na koniec chciałabym się ustosunkować do pewnej części wypowiedzi pani senator Serockiej. Rzeczywiście jest tak, że po sporządzeniu oficjalnej wersji sprawozdania sama miałam wątpliwości, czy nie umknęła nam jeszcze jedna poprawka do art. 178 w sprawie zatrudniania przez syndyka w pierwszej fazie postępowania bez zezwolenia sędziego-komisarza pracowników, w szczególności do sporządzania inwentarza, a także do zapewnienia ochrony masy upadłości.

Tak jak ja to pamiętam, przegłosowaliśmy poprawkę do tego artykułu, ale polegającą nie na dodaniu ust. 4, tylko na uzupełnieniu zdania pierwszego w ust. 3. To jest ten ustęp, w którym jest mowa o tym, w jakich sytuacjach nie jest wymagane zezwolenie sędziego-komisarza na zatrudnianie pracownika przez syndyka, zatrudnianie bez zezwolenia sędziego-komisarza.

Legislator i pani sekretarz przekonali mnie jednak, że tej poprawki nie przegłosowaliśmy, a pani senator ewentualnie w porozumieniu ze stroną rządową przedstawi na posiedzeniu plenarnym rozwinięty ust. 4. Trudno pewnie będzie dzisiaj dociec, jak było. Przy takiej masie poprawek mogło się zdarzyć, że jedną przeoczyliśmy. Jeżeli tak, to w imieniu swoim i pana legislatora przepraszam panią senator. Ale nic złego się nie stanie, skoro ta poprawka została złożona na posiedzeniu plenarnym. Ona zresztą wcale nie była taka oczywista. Były wątpliwości co do tego, czy możliwości zatrudniania bez zezwolenia sędziego-komisarza bądź

(senator T. Liszcz)

też możliwości uzyskania zezwolenia zawarte w art. 178 nie są wystarczające. I to wszystko. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję, Pani Senator.

Udzielam głosu pani senator Kurskiej.

(Senator Anna Kurska: Ja dziękuję, ponieważ pani przewodnicząca powiedziała to, o czym ja chciałam mówić.)

Bardzo mi miło.

Informuję, że lista zapisanych do głosu mówców się wyczerpała.

Czy jeszcze ktoś chciał zabrać głos w dyskusji? Nie widzę chętnych.

Informuję, że w dyskusji na piśmie złożyli swoje wnioski o charakterze legislacyjnym: senator Markowski; senatorowie Biela i Szafraniec; senatorowie Serocka, Graczyński, Wnuk, Markowski drugi raz; senatorowie Anulewicz, Bartos, Markowski i Serocka; senator Serocka; senator Liszcz.

Zgodnie z art. 52 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

Czy pan minister chciałby zabrać głos w związku z przedstawionymi poprawkami i dyskusją?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Marek Staszak: Dziękuję bardzo, Panie Marszałku. Podczas posiedzenia komisji ustosunkujemy się do poprawek.)

Dziękuję panu.

W trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, a więc zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Ustawodawstwa i Praworządności o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze zostanie przeprowadzone po przerwie w dniu jutrzejszym.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu drugiego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na trzydziestym dziewiątym posiedzeniu w dniu 9 stycznia 2003 r. Do Senatu została przekazana w dniu 10 stycznia, a marszałek Senatu w dniu 14 stycznia, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Ustawodawstwa i Praworządności. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 315, a sprawozdanie komisji w druku nr 315A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ustawodawstwa i Praworządności senatora Roberta Smoktunowicza o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Proszę bardzo.

Senator Robert Smoktunowicz:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W imieniu Komisji Ustawodawstwa i Praworządności mam przyjemność poinformować, że w dniu 29 stycznia odbyło się posiedzenie komisji poświęcone uchwalonej przez Sejm w dniu 9 stycznia ustawie o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw.

Komisja bardzo pozytywnie oceniła tę nowelizację. Obecna nowelizacja kodeksu cywilnego wprowadza kilka istotnych zmian, aczkolwiek zmiany te nie stanowią, być może poza jedną, jakiejś istotnej rewolucji w systemie prawa cywilnego. Większość zmian ma charakter, nazwijmy to, dostosowawczy i porządkujący. Zmiany przygotowane przez Komisję Kodyfikacyjną przy Ministrze Sprawiedliwości dotyczą głównie części ogólnej kodeksu i mają wypełnić luki powstałe w wyniku uchylecia kodeksu handlowego i po wprowadzeniu kodeksu spółek handlowych. Z tego też względu w projekcie znalazły się przepisy regulujące status prawny tak zwanych niepełnych osób prawnych, takich jak prokura czy firma. Ponadto głębokie zmiany dokonujące się w obrocie gospodarczym wymagały poszerzenia takich spraw jak ochrona konsumentów, jasnego zdefiniowania takich pojęć jak „konsument”, „przedsiębiorca”, „przedsiębiorstwo” czy wreszcie sposobu zawierania umów w drodze elektronicznej.

Proszę pozwolić mi, że względu na to, że jest to bardzo ważna nowelizacja, jedna z wręcz ustrojowych kodyfikacji kodeksu cywilnego, na przedstawienie kilkunastu szczegółowych uwag na jej temat.

W art. 22¹ definiuje się termin „konsument”. Dotychczas ten termin zdefiniowany był w innej części kodeksu, w art. 384 §4, ale ponieważ uznano, że to zagadnienie ma niezwykle ważne znaczenie, przesunięto tę definicję do części ogólnej kodeksu, do działu „Osoby fizyczne”. Według zaproponowanej definicji, pojęcie konsumenta ogranicza się tylko do osób fizycznych, które dokonują czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z ich działalnością gospodarczą lub zawodową.

W proponowanym art. 33¹ uregulowano sytuację tak zwanych niepełnych osób prawnych. Do tej pory kodeks cywilny posługiwał się wyłącznie pojęciami „osoba fizyczna” i „osoba prawna”, w związku z tym wiele kłopotów sprawiało określenie praw i obowiązków, a w szczególności zdolności do czynności prawnych, tak zwanych nie-

(senator R. Smoktunowicz)

pełnych osób prawnych. Projektowany przepis nakazuje stosować wobec takich jednostek organizacyjnych odpowiednio postanowienie o osobach prawnych. Jednak odnosi się to wyłącznie do jednostek organizacyjnych, którym zdolność prawną przyznaje ustawa, czyli takich na przykład, jak osobowe spółki handlowe czy wspólnoty mieszkaniowe. Tak więc pojęcie to nie obejmuje chociażby spółek cywilnych.

Projekt ustanawia w części ogólnej nowy dział III, zatytułowany „Przedsiębiorcy i ich oznaczenia”. Wprowadzenie do kodeksu cywilnego definicji przedsiębiorcy było konieczne, ponieważ to pojęcie pojawia się w wielu innych przepisach kodeksu cywilnego oraz w innych ustawach, a zawarta w prawie działalności gospodarczej definicja tego pojęcia ograniczona jest wyłącznie do zakresu działania tej ustawy, to jakby definicja o charakterze administracyjnoprawnym. Proponowana definicja jest szersza niż w prawie działalności gospodarczej. W rozumieniu kodeksowym przedsiębiorcą będzie więc także przedstawiciel wolnego zawodu, na przykład adwokat, prywatnie praktykujący lekarz czy wreszcie rolnik produkujący na rynek, natomiast definicja przedsiębiorcy nie obejmuje spółki cywilnej.

W art. 55¹ zaproponowano nową definicję pojęcia przedsiębiorstwa. Proponowana redakcja nie zmienia w zasadniczy sposób treści dotychczasowych uregulowań, lecz zmierza do poprawniejszego sformułowania definicji, która została określona w nowelizacji, o ile pamiętam, po 1990 r. Ale, jeżeli zwróca państwo uwagę, to z tej definicji wyłącza się pasywa i zobowiązania przedsiębiorstwa.

Do kodeksu wprowadzono przepisy o firmie. Wynika to z tego, że po uchyleniu kodeksu handlowego z 1934 r. oraz uchwaleniu kodeksu o spółkach handlowych powstała konieczność, aby kompleksowo uregulować problematykę i pojęcie firmy. I według tego projektu firma to nazwa osoby prawnej lub nazwisko i imię osoby fizycznej. W myśl projektu firma to oznaczenie, pod którym działa przedsiębiorca, a więc nie tylko spółka prawa handlowego, lecz również osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną. A więc z chwilą wejścia w życie tej nowelizacji znacznie poszerzy się krąg podmiotów, które są uprawnione do występowania jako firmy w obrocie gospodarczym.

Wreszcie są tu bardzo ciekawe przepisy, które wynikają z konieczności dostosowania rozwiązań kodeksowych do zmieniającej się rzeczywistości i obrotu gospodarczego. Chodzi o uregulowanie problematyki oświadczeń woli wyrażanych w formie elektronicznej oraz problematyki oferty składanej w formie elektronicznej.

Ponadto w nowelizacji proponuje się, biorąc pod uwagę potrzeby profesjonalnego obrotu gospodarczego, wprowadzenie w stosunkach między przedsiębiorcami wielu nowych rozwiązań.

Jest to na przykład zasada oferty odwoływalnej – to art. 66², następnie dopuszczalności tak zwanego modyfikującego przyjęcia oferty, czyli odejścia w określonym zakresie od rygorystycznie pojmowanej zasady tak zwanego lustrzanego odbicia w odniesieniu do przyjęcia oferty – to art. 68¹.

Następnie projekt proponuje uregulowanie w szerszym niż dotychczas zakresie reżimu prawnego aukcji i przetargu – to jest szalenie istotna sprawa – powracając do tradycyjnej, używanej historycznie terminologii.

Przyjęto wreszcie, że do zawarcia umowy w wyniku negocjacji dochodzi, gdy strony doszły do porozumienia co do wszystkich jej postanowień, które były przedmiotem negocjacji.

Proponuje się także przyjęcie w kodeksie cywilnym terminologii powszechnie stosowanej w praktyce, czyli będą to tak zwane negocjacje zamiast rokowania. Proponuje się również wprowadzenie nowego przepisu, art. 72 §2, który określa kryteria, według których należy oceniać postępowanie negocjujących partnerów, jeżeli nie doszło do zawarcia umowy zgodnie z zasadami tak zwanej dobrej wiary i dobrych obyczajów.

Wreszcie nowelizacja reguluje pojęcie prokury, a wynika to właśnie, podobnie jak kilka innych rozwiązań, z uchylenia kodeksu handlowego i wprowadzenia kodeksu spółek handlowych, gdzie to pojęcie wypadło. Pojęcie prokury właściwie opiera się na dotychczasowych rozwiązaniach, takich jak w kodeksie handlowym, i na pewnej tradycji szkoły niemieckiej. Czyli chodzi tu o wyjątkowo szerokie pełnomocnictwo do prowadzenia i zawierania czynności w imieniu przedsiębiorcy, aczkolwiek, co istotne, projekt zrywa z dotychczasowym uprzywilejowaniem – wynikało to właśnie z kodeksu handlowego – spółek handlowych, pozwalając na to, aby prokura mogła być używana również przez innych przedsiębiorców, którzy podlegają obowiązkowemu wpisowi do rejestru przedsiębiorców. Wprowadzono – to też bardzo ciekawa sprawa – tak zwaną prokurę oddziałową, ponieważ przy obecnym stanie prawnym istniała wątpliwość, czy mocodawca mógł ustanawiać prokurę, ustanawiać prokurenta dla oddziału przedsiębiorstwa. Przepis art. 109⁵ ostatecznie rozstrzyga tę wątpliwość.

Projekt nowelizuje jednocześnie kwestię zrzeczenia się nieruchomości – to jest zmiana w art. 179 kodeksu cywilnego. Projektodawcy proponują, aby zrzeczenie się nieruchomości przy konieczności zachowania formy aktu notarialnego nie wymagało już zgody starosty, a ponadto, aby w przypadku zrzeczenia nieruchomości przypadła nie Skarbowi Państwa, jak to jest obecnie,

(senator R. Smoktunowicz)

ale gminom. Również gminy, a nie Skarb Państwa, miałyby dziedziczyć, jeżeli zabraknie spadkobierców ustawowych osoby, w skład majątku której wchodziła dana nieruchomości.

Pojawia się wreszcie bardzo ciekawy przepis dotyczący umowy przedwstępnej. Proponuje on, aby zrezygnować z dotychczasowego wymogu, który dla ważności umowy przedwstępnej przewidywał konieczność ustanowienia terminu zawarcia umowy przyrzeczonej. To na pewno uelastyczni obrót gospodarczy, pozwoli na to, aby wiele tych umów przedwstępnych mogło być ważnych i mogło być realizowanych, aczkolwiek, oczywiście, teoretycy prawa cywilnego mogą mieć tutaj pewne wątpliwości.

Jest wreszcie zupełnie nowa regulacja dotycząca umów o roboty budowlane. To właściwie jedyny punkt, który wzbudził dość duże kontrowersje na posiedzeniu komisji. Przyznam, że te kontrowersje mają związek z moją osobą, w związku z tym w tym momencie nie będę krytykował tego rozwiązania, ponieważ jestem obiektywnym sprawozdawcą komisji. Przedstawię to tylko państwu senatorom.

Otóż ta nowelizacja jakby definiuje w nowy sposób poszczególne zobowiązania i relacje pomiędzy podmiotami inwestycyjnymi, czyli inwestorem, generalnym wykonawcą, wykonawcą czy podwykonawcą. Wprowadza konieczność wyrażenia z góry zgody na zawarcie umowy zawieranej, że tak powiem, na dole, ale jednocześnie w §5 dodaje wyjątkowy, nowy, rewolucyjny przepis, który stwarza solidarną odpowiedzialność za zobowiązania podwykonawców ze strony niezwiązanego z nimi bezpośrednią umową inwestora czy generalnego wykonawcy. Tak że ja o tej sprawie powiem później, we własnym odrębnym oświadczeniu.

Wysoki Senacie, pracujemy nad bardzo istotną nowelizacją, dotyczącą jednego z najważniejszych aktów prawnych. Komisja bardzo pozytywnie ocenia przygotowany projekt i rekomenduje przyjęcie tej ustawy wraz z poprawkami, które uzyskały poparcie większości komisji, przedstawionymi w druku nr 315A. Te poprawki generalnie mają charakter doprecyzowujący i redakcyjny.

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu senatorowi sprawozdawcy.

Zgodnie z regulaminem pytam, czy ktoś z państwa senatorów chciałby zadać przed dyskusją pytanie panu senatorowi sprawozdawcy. Nie widzę chętnych.

Dziękuję, Panie Senatorze.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania

stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister sprawiedliwości.

Witam po raz drugi pana ministra Staszaka i pytam, czy chciałby zabrać głos, z ramienia rządu, w sprawie rozpatrywanej ustawy.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Marek Staszak: Panie Marszałku, mam dwa słowa.)

Bardzo proszę.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Marek Staszak:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Procedura postępowania w Wysokiej Izbie jest taka, że z jednej strony okazuje się szczęśliwa, a z drugiej strony – nieszczęśliwa. Szczęśliwa jest dlatego, że występując po senatorach sprawozdawcach niewiele trzeba mówić Wysokiej Izbie, bo zazwyczaj całą merytoryczną treść senatorowie sprawozdawcy przedstawiają na tyle dokładnie, iż nie ma potrzeby powtarzać tej materii. A nieszczęśliwa, bo wówczas może się okazać, że przedstawiciel rządu niewiele ma do powiedzenia, więc jego rola może zostać podważona. Przepraszam, że pozwalam sobie na trochę dowcipne przedstawienie tej sprawy, ale tak się składa, że kolejny raz jestem zobligowany jedynie do podziękowania i panu senatorowi sprawozdawcy, i Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, która tą ustawą rządową się zajmowała. Jestem zobligowany do podziękowania za świetnie wykonaną pracę oraz za współpracę, także ze stroną rządową, w tym zakresie.

Ponieważ pan senator Smoktunowicz wyczerpał całość materii i ja musiałbym de facto powtarzać sformułowania i opinie, które pan senator tutaj wyraził, pozwólcie państwo, że poproszę jedynie o to, by sprawozdanie komisji zostało przyjęte.

Jeszcze raz dziękuję komisji za jej pracę. Ewentualnie jestem gotów państwu senatorom służyć odpowiedziami, gdyby zaistniała taka potrzeba.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu ministrowi.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Marek Staszak: Dziękuję bardzo.)

Właśnie, senatorowie mają jednak prawo zadawać panu pytania.

Pani senator Liszcz była pierwsza.

Senator Teresa Liszcz:

Chciałabym jednak poprosić pana ministra o bardziej szczegółowe uzasadnienie wprowadzenia art. 647¹. Chodzi tu o ważny problem społeczny, ja się z nim stykam w pracy swojego biura.

(senator T. Liszcz)

Jest wiele próśb o interwencję ze strony podwykonawców, którzy wykonali pracę, a nie dostali wynagrodzenia, zostali na lodzie, bankrutują. Chciałabym, żebyśmy wszyscy tu usłyszeli, jakie są argumenty za wprowadzeniem tego dosyć nietypowego dla kodeksu cywilnego przepisu.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Proszę bardzo, senator Czaja.

Senator Gerard Czaja:

Upierałem się, żeby zadać pytanie teraz, bo wiem jest ono zgodne z tym, o czym mówiła przed chwilą pani przewodnicząca Liszcz. Otóż ja też mam... może nie tyle zastrzeżenie, ile odczucie pewnego niedosytu w związku z tym, co jest określone w art. 647, który również w trakcie dyskusji na posiedzeniu naszej komisji wywoływał pewne kontrowersje. Szczególnie dotyczy to §5, w którym odpowiedzialność za wykonanie robót, związana z wynagrodzeniem, jest jak gdyby solidarnie rozproszona. Sądzę, że pan to wyjaśni i poda ogólny powód wprowadzenia tego zapisu.

Ale zadam jeszcze pewne pytanie. Mam tutaj przedłożenie rządowe, druk nr 888, w którym proponowano wprowadzenie tej poprawki do kodeksu cywilnego. I mówi się tu, żeby do umów o roboty budowlane zawartych przed dniem wejścia w życie tej ustawy stosować dotychczasowe przepisy. Tego w tej chwili tu nie ma. Czy w związku z tym stosowana będzie ogólna zasada, że *lex retro non agit*, prawo nie działa wstecz, czy rzeczywiście to jest określone tylko w ten sposób, że po pół roku będzie to obowiązywało? Będzie bowiem pewien zgrzyt między umowami, które były zawarte wcześniej, a tymi, które będą zawarte już po wejściu w życie tej ustawy. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Proszę, Panie Ministrze.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Marek Staszak:**

Dziękuję.

Rzeczywiście, ta część nowelizacji, która jest proponowana – chodzi o umowy o roboty budowlane – budziła pewne kontrowersje podczas posiedzenia komisji. Pan senator Smoktunowicz, który reprezentował inny pogląd co do tej konstrukcji prawnej – zresztą będzie zapewne o tym mówił, bo wspominał, że ma w tym zakresie własną poprawkę – kontestował jakby to rozwiązanie, mówiąc, iż

de facto burzy ono w jakimś stopniu zwykle zasady zobowiązaniowe stosowane w kodeksie cywilnym przy innych umowach. I to prawda, że jest to niewątpliwie jakiś *lex specialis* w stosunku do generalnych założeń dotyczących zobowiązań, ale nieprzypadkowo zostało to wprowadzone w projekcie rządowym i znalazło uznanie, jak do tej pory, i Sejmu, i większości członków Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, albowiem na zmianę przepisów dotyczących umów o roboty budowlane wpłynęła sytuacja na rynku budowlanym w naszym państwie – nic innego. Otóż coraz częściej mamy do czynienia z takimi oto przypadkami, że praca, owszem, jest wykonana, ale najczęściej przez podwykonawców, a nie przez generalnego wykonawcę. I potem ten generalny wykonawca znika wraz z pieniędzmi, które zapłacił mu inwestor, natomiast podwykonawcy, brzydko mówiąc, zostają na lodzie i nie mogą znaleźć zaspokojenia swoich roszczeń, bo generalnego wykonawcy już nie ma. Nie mogą też oczywiście domagać się spełnienia tych roszczeń przez inwestora, bo z inwestorem nie wiąże ich żadna umowa.

Ponieważ te przypadki są chyba powszechnie znane, notoryjne i rzeczywiście burzą rynek budowlany, rząd postanowił wprowadzić w kodeksie cywilnym zmiany, które są między innymi przedmiotem dzisiejszej debaty, polegające dokładnie na tym, że inwestor staje się odpowiedzialny także wobec podwykonawców. Innymi słowy, nadal istnieje generalny wykonawca i są podwykonawcy, ale zanim ci podwykonawcy przystąpią do realizacji swoich czynności, zanim stosunek zobowiązaniowy pomiędzy generalnym wykonawcą a podwykonawcą zaistnieje, inwestor musi wyrazić na to zgodę i zaakceptować tych konkretnych podwykonawców. Musi zaakceptować także warunki, na których do tego podwykonawstwa dojdzie. Inwestor kontroluje też – a właściwie leży to w jego interesie, aby kontrolował – wydatki związane z realizacją robót przez podwykonawców. Jeśli bowiem się okaże, że podwykonawca nie otrzymał stosownego wynagrodzenia od generalnego wykonawcy, to inwestor może odpowiadać z nim solidarnie. Tym samym podwykonawca będzie mógł mieć roszczenie wobec inwestora tak samo jak wobec generalnego wykonawcy. Nawiązuje się więc pewien stosunek zobowiązaniowy również z inwestorem.

Jak mówiłem, to może budzić pewne kontrowersje w zestawieniu z modelem zobowiązaniowym, jaki jest przyjęty normalnie w kodeksie cywilnym w stosunku do innych umów, ale jest to spowodowane, jak już wspominałem, tym, że niestety na rynku budowlanym mieliśmy do czynienia z olbrzymią liczbą bankructw tych małych podwykonawców. Bankrutowali, dlatego że nie mogli otrzymać stosownej zapłaty od generalnych wykonawców. Myślę też, że tego typu przepisy wyeliminują tych, którzy szumnie nazywali się gene-

(podsekretarz stanu M. Staszak)

ralnymi wykonawcami, a tak naprawdę były to firmy znajdujące się w jednej teczce, typu firma krzak, które właściwie tylko robiły za pośrednika i z tego żyły. Chodzi głównie o te firmy, a nie o tych wykonawców, którzy większość robót biorą na siebie, a tylko do części prac, jakichś specjalistycznych albo szczególnie uciążliwych, biorą podwykonawców. Z tymi nigdy problemów nie było i nie ma. Tacy generalni wykonawcy są zazwyczaj wypłacalni, przede wszystkim zależy im na odpowiedniej marce. Problemy były przede wszystkim z generalnymi wykonawcami, którzy byli nimi tylko z nazwy, a nie de facto, bo na przykład, zawierając umowę z inwestorem, często tak naprawdę nie dysponowali żadnym majątkiem, żadnymi możliwościami technicznymi koniecznymi do realizacji tej umowy. Cała ich działalność polegała li tylko na tym, że zawierali umowy z podwykonawcami i to ci podwykonawcy wykonywali całość, a oni byli tylko pośrednikiem, który odbierał pieniądze od inwestora i najczęściej, niestety, nie przekazywał ich podwykonawcom. To jest jedyne uzasadnienie tej konstrukcji prawnej, która została zaproponowana w art. 647¹ i następnym przepisach.

Ja muszę powiedzieć, że mimo takich czysto prawnych wątpliwości, które wyrażał pan senator Smoktunowicz – wiem, że to nie jest żaden argument, ale to, jak mi się wydaje, pokazuje też pewne tło tej regulacji – w Sejmie, o dziwo, jeśli spotkaliśmy się z jakimiś głosami krytyki, to takimi, że rząd za późno z taką inicjatywą wychodzi, że już wcześniej należało to w ten właśnie sposób uregulować. Nie było krytyki, która sprowadzałyby się do kontestowania tego typu rozwiązania.

Ja myślę – takie sygnały przekazywały też środki masowego przekazu – że to rozwiązanie powinno dobrze służyć polskiemu rynkowi budowlanemu, powinno zabezpieczać tych często małych podwykonawców, którzy nie bardzo mają pieniądze i na obsługę prawną, i na dochodzenie swoich roszczeń, i na poszukiwanie tych nierzetelnych generalnych wykonawców. Powinno to ich zabezpieczyć przed takimi nadużyciami. Dlatego, naszym zdaniem, ten przepis ma głęboki sens, mimo, jak mówię, odmienności od normalnego stosunku zobowiązaniowego, który w przypadku innych umów, innych zobowiązań występuje.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy państwo...

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Marek Staszak: Przepraszam, ale ja zdaje się zapomniałem o drugim pytaniu pana se-

natora Czai, ale tak się tu rozgadałem na ten temat, że...)

(Senator Gerard Czaja: Wyjaśnione.)

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Marek Staszak: Rozumiem.)

Czy są jeszcze pytania senatorów do pana ministra?

Bardzo proszę, Senatorze.

Senator Adam Jamróż:

Bardzo dziękuję, Panie Marszałku.

Senator Adam Jamróż.

Chciałbym zapytać pana ministra o sprawę, która z pozoru wygląda na kosmetyczną, a dotyczy terminu „przepis odrębny”. Ten termin mamy na przykład w art. 43², a także w art. 40 §1 – mówię o kodeksie cywilnym. Czy pan minister nie odnosi wrażenia, że byłoby lepiej, gdyby ustawodawca wskazał, o jaki to przepis odrębny chodzi? Oczywiście można sobie tutaj zrobić wykładnię, dobry prawnik to robi, ale patrząc na nasz system prawa, niestety, jako na system, w którym jest szalenie wiele komplikacji. Bardzo by mi odpowiadało, gdyby w art. 40 §1, tam, gdzie chodzi o kapitałną kwestię – mianowicie o to, że Skarb Państwa nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania państwowych osób prawnych – było wręcz zaznaczone, że chodzi o odrębny przepis ustawowy. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy są jeszcze pytania do pana ministra? Nie widzę zgłoszeń.

Wygląda na to, że to ostatnie pytanie do pana.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Marek Staszak:

Panie Senatorze, ja chyba nie do końca rozumiem pańskie wątpliwości. Ten przepis brzmi tak: Skarb Państwa nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania państwowych osób prawnych, chyba że przepis odrębny stanowi inaczej. Czy chodzi o to, żeby tu znalazły się słowa: chyba że odrębny przepis ustawowy stanowi inaczej? Ja nie widzę większego problemu w tym, żeby ewentualnie tak to wyglądało. Ponieważ to jest zamieszczone w kodeksie cywilnym, to tak naprawdę przepis niższego rzędu nie mógłby wprowadzać tego odstępstwa od reguły. Jeśli zatem ten §1 znajduje się w ustawie, i to jeszcze takiej szczególnej ustawie, jaką jest kodeks cywilny, to nie można by było aktem niższego rzędu niż ustawa wprowadzać tej odrębności w stosunku do odpowiedzialności. Tak więc nie wydaje mi się to konieczne, ale jeśli to miałyby pomóc w jakiegokolwiek in-

(podsekretarz stanu M. Staszak)

terpretacyjnej kwestii, to ja nie widzę przeszkód, żeby ten element dodać.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Marek Staszak: Dziękuję.)

Dziękuję, Panie Ministrze.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach dotyczących tego punktu, to znaczy o składaniu wniosków o charakterze legislacyjnym i ograniczeniu czasowym.

Stwierdzam, że do głosu zapisało się trzech mówców: pan senator Adam Jamróz, pan senator Smoktunowicz i pani senator Liszcz.

Wobec tego proszę senatora Jamroza o zabranie głosu.

Senator Adam Jamróz:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Wydaje mi się, że warto się przynajmniej na chwilę zatrzymać nad projektem ustawy, formalnie zresztą nazywanym ustawą. Chodzi bowiem o nowelizację kodeksu cywilnego, kolejną nowelizację. Powiedzmy sobie otwarcie: ta nowelizacja ma istotne znaczenie nie tylko dlatego, że dotyka pewnych pojęć ogólnych, o czym już sprawozdawca, pan senator Smoktunowicz, mówił, ale także dlatego, że dostosowuje kodeks cywilny do współczesnych warunków gospodarki, do warunków gospodarki konkurencyjnej, zwłaszcza jeśli chodzi o sektor prywatny. Nie ma co ukrywać, kodeks cywilny wszedł w życie w 1964 r., ma już bardzo wiele lat, i choć mimo wszystko się sprawdza, podlega wielu nowelizacjom. I akurat ta jest bardzo ważna.

Tu od razu, na wstępie, miałbym ogromną prośbę do pana ministra, aby spowodował, by ukazało się obwieszczenie w postaci jednolitego aktu ustawy – Kodeks cywilny, bo to szalenie ułatwi sprawę. Jest to możliwe także dlatego, że jest tutaj *vacatio legis*, które pozwoli na nieco późniejsze wejście ustawy w życie.

Co do innych kwestii. Ja podzielam pogląd, że to jest bardzo dobrze przygotowany akt prawny, co nie znaczy, że nie mamy uwag. Dobry jest przede wszystkim dlatego, że porządkuje pewne pojęcia. To mi się szalenie podoba. Porządkuje na przykład w ten sposób, że definiuje, co to jest przedsiębiorstwo, co to jest przedsiębiorca. Tu w zasadzie nie miałbym, powiem szczerze, uwag. Wydawało mi się nawet w pewnym momencie, że w definicji przedsiębiorstwa powinien się znaleźć element firmy, ale nie nazwy, przyznając jednak ze skruchą, że jest to zrobione doskonale, bardzo logicznie rozdzielono przedsiębiorcę od przedsiębiorstwa.

Innym bardzo istotnym plusem, o którym trzeba tutaj powiedzieć – wspomniał też o tym pan senator Smoktunowicz – jest wkomponowanie w nowoczesny system gospodarowania oświadczenia woli w formie elektronicznej. To doskonale, widać tu, jak szybka jest reakcja ministra sprawiedliwości i jak próbuje się to zgrać z innymi ustawami.

Wspomniałem już w pytaniu o kwestii, iż Skarb Państwa nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania państwowych osób prawnych. To rzeczywiście jasno zostało powiedziane. Dlaczego jednak ja nad tą kwestią się zatrzymałem? Pan minister ma rację, każdy prawnik wie, że jeśli przepis odrębny, to przepis prawa, a jeśli przepis prawa, to tylko w takiej formie, jak to stanowi konstytucja, która stwierdza, co jest źródłem prawa. Ale my żyjemy w tym kraju i ja, powiem szczerze, łatwo mogę sobie wyobrazić taką sytuację, że dla kogoś, kto będzie to interpretował, przepis to znaczy przepis, nie tylko przepis powszechny w ramach źródeł prawa. Zresztą przypomnijmy sobie tutaj całą dyskusję, jaka się toczy na temat tego, czy zamknięty w świetle konstytucji system źródeł prawa naprawdę jest zamknięty. Kilka razy tą kwestią się zajmowałem i nie jest to takie proste. Więc jeśli pan minister uznaje, że dobrze byłoby wstawić termin „odrębny przepis ustawy” zamiast terminu „przepis odrębny”, to znakomicie. Biorę tutaj pod uwagę po prostu polskie realia.

Podobna kwestia dotyczy także art. 43² §2 – mowa o numeracji według kodeksu cywilnego. Ten przepis brzmi tak: firmę ujawnia się we właściwym rejestrze – i bardzo dobrze, że to *expressis verbis* się tu stwierdza – chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. I znów mogę sobie łatwo wyobrazić taką sytuację, że w praktyce, przy interpretacji mogłoby to dotyczyć szeregu różnych przepisów, niekoniecznie przepisów prawa powszechnego, niektórzy potraktowaliby to wręcz jako swoistą delegację. Dobrze byłoby to przybliżyć, zawęzić, może w ten sposób, żeby zapisać, iż dotyczy to odrębnych przepisów prawa powszechnego. Podkreślam raz jeszcze, to jest kwestia dostosowania do realiów, tutaj właściwie nie wnosi się wiele nowego.

Następna kwestia, którą chciałbym się zająć, to również jest sprawa poruszana już przez pana senatora Smoktunowicza, naszego sprawozdawcę. Cieszę się, że to znalazło wyraz w dyskusji na posiedzeniu komisji. Dotyczy to mianowicie art. 33¹ §1 kodeksu cywilnego, który brzmi tak: do jednostek organizacyjnych niebędących osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną, stosuje się odpowiednio przepisy o osobach prawnych. Ja tu będę proponował pewną poprawkę, która może bardziej dostosuje to do aktualnych pojęć.

O cóż bowiem chodzi? Zdolność prawna to tyle co podmiotowość prawna. Podmiotowość prawna

(senator A. Jamróz)

w dwóch formach podmiotowych, mianowicie osoba prawna i osoba fizyczna. Rzeczywiście jest tak – spostrzegamy to i myślę, że te przypadki będą coraz częstsze – że występują osoby prawne w sposób niepełny, jak pan senator Smoktunowicz powiedział. Ja myślę, że będzie nawet tak, że coraz częściej będziemy mieli do czynienia z pewną stopniowalnością osobowości prawnej. I gdybyśmy odczytali ten paragraf w sposób dostosowujący do klasycznej doktryny – przecież my nawet tak nauczamy i doktryna prawnicza takimi pojęciami się posługuje – to można by go odczytać tak: do jednostek organizacyjnych niebędących osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną... Otóż jeśli przyznaje zdolność prawną, to przyznaje zarazem podmiotowość prawną, która winna być w postaci osobowości prawnej. Ja bym proponował nie rozstrzygać tej kwestii w taki sposób, jaki mamy tutaj, bo to może budzić duże wątpliwości. Z jednej strony mamy bowiem taką interpretację, że jeśli przyznaje się zdolność prawną, to zarazem przyznaje się podmiotowość czy osobowość prawną, ale z drugiej strony można to odczytywać jako pewną sprzeczność, bo do jednostek niebędących osobami prawnymi... Czyli co, nadal nie są osobami prawnymi, a mają zdolność prawną? Ja myślę, że powinniśmy wyjść z założenia, że cokolwiek by się rzekło, mamy do czynienia z pewnym przełomem, mianowicie jest to ustawowe nadanie zdolności prawnej, czyli zarazem ustawowe nadanie osobowości prawnej w zakresie prawa cywilnego; że niepełne, to nieistotne. Stopniowalne. Prościej byłoby, aby uniknąć tej konfrontacji i ewentualnej sprzeczności z dotychczasowymi pojęciami, po prostu opuścić fragment „niebędących osobami prawnymi”. Brzmiałoby to tak: do jednostek organizacyjnych, którym ustawa przyznaje zdolność prawną, stosuje się odpowiednio przepisy o osobach prawnych. I mogę tylko, jako również interpretator w wielu sytuacjach, podziękować, że to *expressis verbis* zostało tu zapisane. Tych wątpliwości nasuwać się będzie coraz więcej i ja to odczytuję jako pewną konstrukcję, która stara się te sprawy uporządkować.

Poprawki w tym zakresie pozwolę sobie wnieść, żeby już nie przedłużać.

Na koniec jeszcze raz podkreślę, że jest to bardzo dobrze przygotowany akt prawny. Panie Ministrze, prosimy o spowodowanie, żeby był podany jednolity akt w postaci obwieszczenia. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Udzielam głosu panu senatorowi Smoktunowiczowi.

Senator Robert Smoktunowicz:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Tak jak zapowiadałem jako sprawozdawca komisji, chciałbym teraz, ponieważ wtedy mi nie wypadało, bardziej szczegółowo zająć się uregulowaniem nowelizacji dotyczącej umowy o roboty budowlane, oczywiście w sensie krytycznym, choć raz jeszcze powtarzam – jestem wielkim sympatykiem nowelizacji jako całości, wielki hołd należy się zarówno komisji kodyfikacyjnej, jak i samemu ministerstwu za przygotowanie tych istotnych i cennych zmian.

Z uwagą wysłuchałem pana ministra i zrozumiałem, że obu nas łączy jedna sprawa, mianowicie mamy wątpliwości dotyczące tego artykułu, z tym że pan minister rozstrzyga je na jego korzyść, a ja uważam, że te wątpliwości go dyskwalifikują. Dlaczego? Wydaje mi się, że ten artykuł narusza trzy sfery zagadnień. Przede wszystkim narusza pewną logikę i praktykę – którą trzeba zrozumieć, ale o tym powiem za chwilę – tego, co się nazywa procesem inwestycyjnym, wywraca ją do góry nogami i może spowodować niezwykle skutki. Poza tym, o czym powiem później, narusza on podstawowe zasady kodeksu cywilnego. Wreszcie – mówię to z pełną odpowiedzialnością, chociaż nie jestem konstytucjonalistą – uważam, że narusza przynajmniej trzy artykuły konstytucji, o czym powiem na samym końcu.

Szanowni Państwo! Otóż proces budowlany ma to do siebie, że zwykle, jeśli chodzi o prawa i obowiązki, układ poszczególnych podmiotów jest pionowy. Mamy inwestora, który tak naprawdę jest zainteresowany tym, żeby za umówioną cenę, w umówionym zakresie i umówionym czasie otrzymać budynek, który następnie będzie użytkował, wynajmie czy sprzeda, to jest nieistotne. Zwykle inwestor nie jest wykwalifikowanym podmiotem na rynku budowlanym, więc wynajmuje sobie firmę, która w takich dużych procesach inwestycyjnych jest kimś w rodzaju generalnego menedżera, projektmenedżera, firmę inżynierską, która kieruje całością działań i koordynuje je, informując inwestora. Wreszcie w takich skomplikowanych procesach inwestycyjnych oba te podmioty wynajmują generalnego wykonawcę, czyli doświadczoną, dużą, znaną na rynku firmę budowlaną, i ten generalny wykonawca do części lub – rzadko – całości, głównie do części robót, angażuje podwykonawców. I chwala mu za to, bo gdyby tak nie było, to – tu zwracam się do pana ministra – ci słynni mali przedsiębiorcy nie mieliby pracy. Tak więc to chyba bardzo dobrze, że również te małe, bardzo małe czy średnie podmioty uczestniczą w tym procesie, oczywiście w mniej skomplikowanych procesach budowlanych. Zwykle jest wtedy inwestor jako zamawiający, jest taka firma budowlana, z którą rozmawia, i są jacyś często nieznanymi inwestorowi podwykonawcy.

(senator R. Smoktunowicz)

Gdyby przyjąć te zasady, o których mówi ministerstwo, to rzeczywiście wywróciłibyśmy ten proces budowlany i stworzylibyśmy pewną nierówność, chcąc chronić jedne podmioty. Ja oczywiście nie jestem człowiekiem ślepy, który nie dostrzega problemu, oglądam telewizję, sam jako praktyk prawnik wygrałem ostatnio proces, w którym inwestor został uwolniony od odpowiedzialności wobec podwykonawców z uwagi na nieuczciwość generalnego wykonawcy, tak więc również w praktyce te sprawy obserwuję. Uważam jednak, że ochrona praw jednych osób nie powinna odbywać się poprzez naruszanie praw innych osób.

Gdzie ten proces możemy wywrócić? Ja może zacznę od tego, co, mam wrażenie, zdaniem projektodawcy, ma łagodzić tę solidarną więź i odpowiedzialność. Otóż ustawodawca wprowadza tutaj pojęcie kolejnych zgód. Chcę przypomnieć jedno: każda osoba, która zna praktykę kontraktów budowlanych, wie, że już dzisiaj w większości umów budowlanych generalny inwestor zastrzega sobie prawo wyrażenia zgody na wybór kolejnych podwykonawców, a zwykle wynika to z tego, że chce być pewien, iż umówiona rzecz powstanie i zostanie zbudowana w określonym zakresie i terminie, będzie miała określoną jakość. Tak więc to nie jest żadna nowość, ale więcej, ale więcej... Jeżeli projektodawca przyjrzałby się praktyce, doktrynie, orzecznictwu w zakresie prawa cywilnego, to powinien zwrócić uwagę na to, że nawet Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, iż poprzez wyrażenie zgody dana osoba nie staje się stroną umowy. Samo wyrażenie zgody nie stwarza ani przystąpienia do umowy, ani tym bardziej solidarnej odpowiedzialności. Boję się więc, że takie podprowadzanie pod §5 poprzez to wyrażanie zgody jest błędną drogą prawną. To rzeczywiście może stwarzać jakieś psychologiczne uzasadnienie: skoro wyraził zgodę, to niech odpowiada. Ale w sensie prawnym jest to rozwiązanie złe i nieefektywne – wyrażenie zgody nie powoduje przystąpienia do umowy.

Co przyjęcie tego przepisu może spowodować? Otóż obawiam się – pan minister mówił tu o serii bankructw małych inwestorów – że może nastąpić szereg bankructw średnich i dużych inwestorów. Inwestycje robi się głównie z kredytu. Jeżeli inwestor, mimo że już raz swojemu generalnemu wykonawcy zapłacił w całości, byłby zmuszony do kolejnych zapłat przekraczających wysokość kredytu, to oczywiście zbankrutuje. Czy mamy świadomość, jaką to stworzy sytuację na rynku?

Szanowni Państwo, ja powiem może tak obrazowo. Pozwoliłem sobie o tym mówić przed kamerą, ale może to nie wypada w Wysokiej Izbie... Być może jednak poprzez państwa senatorów ten mój

głos dotrze do milionów Polaków. Proszę państwa, co tak naprawdę przypomina mi ta sytuacja? Otóż wyobraźmy sobie, że obywatel idzie do supermarketu i kupuje chleb. Zadowolony wraca do domu. Następnego dnia przychodzi do niego właściciel piekarni i mówi: Szanowny Panie, pan kupił chleb, ale właściciel supermarketu nie rozliczył się ze mną, zapłać pan jeszcze raz. To jest obrazowe przedstawienie logiki rozumowania ustawodawcy w tym zakresie. Ja już raz zapłaciłem, już raz całkowicie wypełniłem swoje obowiązki, a teraz mam jeszcze ponosić winę, nie wiem w jakim zakresie, za osoby trzecie.

Szanowni Państwo Senatorowie, chcę jeszcze raz przypomnieć, że ta sprawa nie dotyczy tak naprawdę kilku, kilkunastu czy kilkudziesięciu sytuacji z mediów, które rzeczywiście były przykre, dotyczyły tych podwykonawców, którym nie zapłacono. Szanowni Państwo, czy to jest podwykonawca budowlany, czy to jest szewc, architekt, adwokat, zawsze ma do czynienia z tymi wielkimi, którzy narzucają mu pewne reguły rynkowe. Ja przypominam, jak wielokrotnie przedstawiciele PSL, Samoobrony, atakując supermarkety, mówili o tych terminach zapłaty, nierówności umów itd., itd. Proszę państwa, kodeks cywilny w szerokim zakresie chroni konsumenta, a ja uważam, że jeżeli ktoś podejmuje się być przedsiębiorcą, chce działać na rynku, to powinien działać rozsądnie. I nie wiem, dlaczego mamy chronić pewną kategorię małych wykonawców, a nie chronić innych, skoro ich wiedza, ich doświadczenia są podobne. Tak naprawdę – ja wiem, że to brzmi przykro – powinno się zakładać, że jeżeli ktoś działa logicznie, powtarzam: działa logicznie, jako przedsiębiorca na rynku, to zawiera takie umowy, jakie są dla niego korzystne. A już na pewno nie może oczekiwać specjalnego traktowania tylko z tego powodu, że został oszukany, traktowania w taki sposób, że jego prawa wyrównuje się, naruszając prawa innych osób.

Ale dlaczego poprzez państwa apeluję do szerszej publiczności? Otóż, proszę państwa, każdy z nas – może nie każdy, ale większość z nas – był, jest lub będzie inwestorem, bo remontujemy, budujemy własne domy, remontujemy mieszkania, a tym samym jesteśmy inwestorami... no chyba, że ktoś gdzieś na czarno się rozlicza, ale każda rozsądna osoba fizyczna, prywatny inwestor, budując dom, zwykle stara się wynajmować jakąś średniej wielkości przyzwoitą firmę budowlaną. Proszę państwa, tak naprawdę robimy to po to, żeby móc pracować zawodowo, spełniać inne obowiązki, a nie siedzieć i wszystkich pilnować. Akceptując ten przepis, stwarzamy paradoksalną sytuację, gdyż każdy z nas – a w przyszłości pewnie kilka milionów Polaków, bo ten przepis atakuje nie tylko tych wielkich inwestorów, międzynarodowe korporacje, ale nas wszystkich jako obecnych czy przyszłych inwe-

(senator R. Smoktunowicz)

storów budujących ten przysłowiowy dom – kto zawrze umowę z wykonawcą, skontroluje przebieg prac, rozliczy się z nim całkowicie, następnie przez lata będzie mógł być szarpany przez kilkudziesięciu podwykonawców, których ten wykonawca oszukał, a których tak naprawdę na oczy nie widzieliśmy lub których umów nie znaliśmy. Czy my rzeczywiście mamy świadomość tego, co robimy?

(Wicemarszałek Kazimierz Kutz: Panie Senatorze, minęło już dziesięć minut.)

Kończę, jeszcze tylko dwa zdania. Wyjątkowo się rozgadałem, może dlatego, że dość emocjonalnie do tych spraw podszedłem, zwykle mówię bardzo krótko.

Proszę państwa, powiedziałem już, gdzie to narusza istotę procesu budowlanego, a teraz powiem, gdzie to, moim zdaniem, narusza kodeks cywilny. Zwracam się szczególnie do przedstawicieli ministerstwa.

Otóż przymiot solidarności dotyczy ważnego zobowiązania, stosunku zobowiązaniowego. Jeżeli między dwoma podmiotami nie ma więzi obligacyjnej, w ogóle bezprzedmiotowe jest rozważanie solidarności. Wydaje mi się, że to jest podstawowa zasada prawa cywilnego.

Dalej. Samo wyrażenie zgody, o czym już powiedziałem, nie czyni nikogo stroną umowy. Zgoda nie jest ani poręczeniem, ani przystąpieniem do długu, ani przejęciem długu.

I wreszcie, w mojej ocenie, ochrona praw jednych poprzez naruszanie praw drugich narusza co najmniej zapisane w konstytucji zasadę równości wobec prawa i prawo własności. Ale na ten temat będzie być może w przyszłości debata już przed Trybunałem Konstytucyjnym. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Udzielam głosu pani senator Liszcz.

Senator Teresa Liszcz:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Ja również chciałabym odnieść się do zmiany trzydziestej piątej, odnoszącej się do kodeksu cywilnego, dotyczącej umowy o roboty budowlane, a także do zmiany następnej, dotyczącej umowy najmu lokalu.

Jeżeli chodzi o wprowadzenie dodatkowego przepisu do kodeksu cywilnego, owej umowy o roboty budowlane, to uważam, że jest to bardzo potrzebna zmiana. Inna sprawa, że jest w niej odstępstwo od generalnej zasady mówiącej o swobodzie kształtowania zobowiązań, ale przecież prawo nie jest celem samym w sobie. Nie uroda prawa, jego wewnętrzna spójność i konsekwencja

są najwyższymi wartościami. Oczywiście stanowią pewną wartość, zwłaszcza dla prawników cywilistów. Prawo jest instrumentem, który ma regulować ład społeczny, współzycie między ludźmi i tak przede wszystkim trzeba je postrzegać. Dodanie tego przepisu może psuć konstrukcję kodeksu cywilnego w tej części, ale jest bardzo potrzebne.

Przez pryzmat pracy swojego biura senatorskiego bardzo ostro widzę ten problem. Obserwuję, jak tak zwani generalni wykonawcy, niedysponujący w istocie żadnym przedsiębiorstwem, niczego sami niewykonujący, będący klasyczną firmą typu krzak, naciągają po prostu drobne firmy, drobnych, często jednoosobowo działających przedsiębiorców. Ci drobni przedsiębiorcy wykonują roboty, a potem zostają na lodzie bez zapłaty.

Nie ma tutaj mowy o naruszeniu konstytucyjnej zasady równości, chodzi bowiem o ochronę podmiotów słabszych, tych drobnych przedsiębiorców będących podwykonawcami, czyli rzeczywistymi wykonawcami robót, których nie stać na drogą obsługę prawną. Z całym przekonaniem opowiadam się za tą regulacją, zaproponowaną przez rząd, jako oczekiwaną i sprawiedliwą.

Chciałabym również w takim samym duchu wypowiedzieć się, jeżeli chodzi o zmianę trzydziestą szóstą. W tym przypadku idzie o umowę najmu lokalu. Przepis ten, tak jak poprzedni, trochę burzy konstrukcję kodeksu cywilnego. Został do niego wprowadzony przy okazji zmian w ustawie o ochronie lokatorów, chociaż w istocie jest on skierowany przeciwko lokatorom. Chodzi o to, że wynajmujący lokal otrzymał prawo wypowiedzenia tylko na jeden miesiąc naprzód wysokości czynszu – nie całej umowy najmu, a tylko w części dotyczącej czynszu. Przy tym nie ma dalszej regulacji dotyczącej sytuacji, gdy najemca nie godzi się na ten podwyższony czynsz. Nie ma takiej konsekwentnej regulacji, jaka jest w przypadku wypowiedzenia zmieniającego w kodeksie pracy, w którym jest jasne, że jeżeli do określonego terminu pracownik odmówi przyjęcia nowych warunków, to rozwiązuje się całą umowę wskutek tego wypowiedzenia zmieniającego. Tutaj takiego przepisu nie ma, co oznacza, że umowa po podniesieniu czynszu jest kontynuowana, a najemca, jak mu się to nie podoba, może sam wypowiedzieć całą umowę najmu, tylko że to trwa co najmniej trzy miesiące, a przez te trzy miesiące musi płacić czynsz podwyższony przez wynajmującego, nieraz horrendalnie.

Jeżeli to miałyby dotyczyć tylko lokalu mieszkalnego, to jest pewne uzasadnienie regulacji tego rozwiązania. Większości osób wynajmujących lokale mieszkalne umowa najmu została w swoim czasie narzucona, czynsze były przez długi czas zamrożone. Często wysokość czynszu nie wystarcza na pokrycie kosztów konserwacji

(senator T. Liszcz)

budynku. Jakies usprawiedliwienie dla tego rozwiązania w części dotyczącej najmu lokali mieszkalnych można znaleźć. Ale nie ma żadnego usprawiedliwienia, jest to rażąco niesprawiedliwe, gdy chodzi o najemców lokali użytkowych. Dlatego Komisja Ustawodawstwa i Praworządności zaproponowała poprawkę figurującą pod numerem trzecim, zmierzającą do tego, ażeby to rozwiązanie obejmowało wyłącznie lokale mieszkalne.

I to tyle w tych dwóch kwestiach. Jeśli mam jeszcze czas, to chciałabym się ustosunkować do wypowiedzi pana senatora Jamroza.

Muszę powiedzieć, że w czasie posiedzenia komisji zgłaszałam podobne obiekcje, mówiąc, że mamy jakieś oficjalne uhonorowanie w samym kodeksie cywilnym tego, co dotychczas w doktrynie nazywało się ułomną osobą prawną, i że jest tutaj niekonsekwencja polegająca na tym, że istota osobowości prawnej polega na zdolności prawnej, wobec czego w obydwu przypadkach w istocie mamy do czynienia z osobami prawnymi. Ale dałam się przekonać występującemu w czasie posiedzenia komisji panu profesorowi Radwańskiemu, który stwierdził, że jednak równie istotne w konstrukcji osoby prawnej jest ograniczenie odpowiedzialności. W przypadku tych podmiotów, które nie mają osobowości prawnej, a mają przyznaną w przepisach odrębną zdolność prawną, nie jest wyłączona odpowiedzialność tworzących je osób i tym różnią się one od osób prawnych. A zatem nie ma tego, co jest takim ważnym walorem osoby prawnej, czyli tego, że ona wyłącza odpowiedzialność osób fizycznych czy innych podmiotów za nią stojących.

Zresztą to, co się dzieje w wyniku tej nowelizacji w kodeksie cywilnym, zostało już wcześniej zapisane w kodeksie spółek handlowych. To jest pewna konsekwencja. Mnie się to też, Panie Senatorze, nie podoba. Ja jestem za dychotomicznym podziałem podmiotów prawa cywilnego na osoby fizyczne i osoby prawne. Zdaje się jednak, że na tym etapie trzeba się z tym rozwiązaniem pogodzić, chociażby ze względu na potrzebę spójności między kodeksem spółek handlowych a kodeksem cywilnym.

Mam nadzieję, że kiedy przyjdzie do uchwalenia nowego kodeksu cywilnego, a podobno są takie zamiary, to teza o klarownym, wyczerpującym podziale podmiotów cywilnoprawnych na osoby fizyczne i osoby prawne zostanie uwzględniona. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Informuję, że również senator Krzysztof Szydłowski złożył wniosek o charakterze legislacyjnym. Ponadto swoje wnioski o charakterze legis-

lacyjnym złożyli senatorowie: Szydłowski, jak wspomniałem, oraz Jamróż i Smoktunowicz.

Czy są jeszcze chętni do zabrania głosu? Nie widzę chętnych.

Zamykam dyskusję.

Zwracam się do pana ministra z pytaniem, czy w związku z dyskusją chciałby jeszcze raz zabrać głos.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Marek Staszak: Dziękuję bardzo, Panie Marszałku. Myślę, że co do poprawki pana senatora Smoktunowicza, to musiałbym pozostać przy uzasadnieniu, które miałem okazję wygłosić, a co do pozostałych poprawek, to ustosunkuję się do nich podczas prac w komisji.)

Dziękuję panu.

Ponieważ w trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Ustawodawstwa i Praworządności o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw zostanie przeprowadzone jutro po przerwie.

Dziękuję panu ministrowi. Bardzo łatwo pana zadowolić, żonie dobrze będzie. (*Wesołość na sali*)
(*Rozmowy na sali*)

Czy ja mógłbym poprosić, żeby nie robić tutaj dyskusji?

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzeciego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na trzydziestym dziewiątym posiedzeniu w dniu 9 stycznia. Do Senatu została przekazana w dniu 10 stycznia, a marszałek Senatu w dniu 14 stycznia, zgodnie z art. 68 regulaminu, skierował ją do Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam też, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 317, a sprawozdanie komisji w druku nr 317A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, pana senatora Bogusława Maśiora, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Proszę bardzo.

Senator Bogusław Maśior:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Ustawa o udostępnianiu informacji gospodarczych należy do pakietu ustaw związanych z pro-

(senator B. Mąsior)

gramem „Przede wszystkim przedsiębiorczość” i jest projektem rządowym. Prace nad tą ustawą rozpoczęto w lipcu ubiegłego roku w Sejmie. Powołano w tym celu nadzwyczajną podkomisję.

Projekt ustawy jest odpowiedzią na oczekiwania środowisk gospodarczych, aby został stworzony system ewidencji nierzetelnych dłużników.

W pracach nad ustawą w Sejmie brali udział przedstawiciele wielu ministerstw: Ministerstwa Gospodarki, Ministerstwa Finansów, Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, a także Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości, Najwyższej Izby Kontroli, Narodowego Banku Polskiego, Związku Banków Polskich oraz generalnego inspektora ochrony danych osobowych. W całym procesie legislacyjnym uczestniczyli również przedstawiciele samorządu gospodarczego, organizacji konsumenckich oraz Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Celem omawianej ustawy jest ograniczenie wyłudzeń i oszustw, które stanowią poważny problem dla naszej gospodarki. Straty ponoszone przez polskich przedsiębiorców wskutek procedury wyłudzeń i oszustw są szacowane na kilkaset milionów złotych miesięcznie. W działalności gospodarczej bardzo często prowadzą one do utraty płynności finansowej oraz do bankructw wielu tysięcy podmiotów gospodarczych. Przedmiotem wyłudzeń i oszustw są towary, usługi, a także kredyty pieniężne.

Ustawa, o której mówię, pozwala stworzyć prawny mechanizm, umożliwiający weryfikację płatniczą kontrahentów przed zawarciem umowy. Godzi ona w najbardziej optymalny sposób, jaki był możliwy do uzyskania, ochronę praw konsumentów, ochronę danych osobowych, prawo do prywatności, kwestię tajemnicy bankowej z zasadą bezpieczeństwa obrotu towarowego.

Ustawa przewiduje możliwość tworzenia biur informacji gospodarczej. Te prywatne podmioty gospodarcze, tworzone na prawach spółki akcyjnej, będą jedynymi przedsiębiorstwami, instytucjami pośredniczącymi w wymianie informacji gospodarczych. Aby otworzyć takie biuro, należy zgromadzić kapitał akcyjny w wysokości minimum 4 milionów zł i opracować regulamin do zatwierdzenia przez ministra właściwego dla spraw gospodarki, oczywiście w porozumieniu z generalnym inspektorem ochrony danych osobowych.

Ustawa w sposób precyzyjny określa możliwość przekazywania przez przedsiębiorców informacji na temat wiarygodności płatniczej innych przedsiębiorców, sposób przechowywania danych i ich udostępniania. Ustawa dokładnie określa, jakie dane mogą być przekazywane, jakie informacje mogą być przedmiotem wymiany.

Powiedziałem wcześniej, że ustawa jest odpowiedzią na oczekiwania środowisk gospodar-

czych, stąd wiele resortów zaangażowanych w tworzenie tej ustawy, stąd również aktywny udział przedsiębiorców, organizacji samorządowych na etapie prac w Sejmie oraz w Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych.

W czasie dyskusji na posiedzeniu komisji pojawił się wątek naruszania danych osobowych. Padła propozycja, aby podstawą do udzielenia informacji był prawomocny wyrok sądu. Ze względu na praktykę, która ma miejsce w Polsce, gdzie procedury w sądach gospodarczych przeciągają się do czterech, pięciu lat, kiedy praktycznie po całym procesie można uzyskać wiarygodny wyrok sądowy, ale wtedy nie ma dłużnika i nie ma jego majątku, ten argument podnoszony przez nasze Biuro Legislacyjne nie znalazł uznania członków komisji.

W sprawozdaniu Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, zawartym w druku nr 317A, znajdują się poprawki doprecyzowujące ustawę, która, zdaniem komisji, jest bardzo dobra.

Mianowicie w art. 3, kiedy określa się, co jest przedmiotem wymiany informacji i w jaki sposób udostępnia się informacje gospodarcze, dodajemy wyrazy, które brzmią: „udostępnianie, o którym mowa powyżej, następuje w celu sprzedaży wiarygodności przez ogłoszenie publiczne lub”. Chodzi o to, żeby była możliwość wymiany informacji gospodarczej w przypadku odstępowania wiarygodności na drodze przetargu publicznego.

W następnej poprawce, drugiej, wprowadzamy zapis, że nie jest dopuszczalna zamiana akcji imiennych na akcje na okaziciela. Chodzi o to, żeby biura informacji gospodarczej – przewidujemy, że będą dwa, trzy w Polsce – były cały czas wiarygodne.

W poprawce trzeciej precyzujemy, co to znaczy, że informacje należy przekazać niezwłocznie. I dlatego po wyrazie „niezwłocznie” dodajemy wyrazy „jednak nie później niż w terminie 14 dni”. Dotyczy to art. 12.

W poprawce dotyczącej art. 38 jest konsekwencja tego wcześniejszego zapisu art. 12.

Proponujemy również zmianę w prawie telekomunikacyjnym. Jest to zawarte w poprawce piątej, która dotyczy art. 45 ustawy. Chodzi o to, żeby operator mógł odmówić użytkownikowi zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych lub zawrzeć z takim użytkownikiem umowę na mniej korzystnych warunkach, oczywiście jeżeli wynik oceny wiarygodności płatniczej na podstawie informacji udostępnionych przez biuro informacji gospodarczej wypada dla tego usługobiorcy niekorzystnie.

Wysoki Senacie! Proponowany projekt ustawy o wymianie informacji gospodarczej jest zgodny z aktami prawnymi Unii Europejskiej. Oczywiście mamy świadomość, że tak jak każdy przepis ta ustawa nie wyeliminuje w stu procentach patologii w wymianie gospodarczej, ale mamy nadzieję,

(senator B. Maścior)

że na drodze polskiego biznesu, polskiego przedsiębiorcy – drodze, która nie jest autostradą, lecz bardzo krętą drogą z wieloma wybojami, dziurami, z przeszkodami – będzie to ustawa o wczesnym ostrzeganiu przed zawieraniem niekorzystnych umów z klientami, którzy z góry są nastawieni na wyłudzenie i oszustwa w obrocie towarowym.

Proszę Wysoki Senat o przyjęcie wniosków zawartych w druku nr 317A.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Przypominam, że można panu senatorowi sprawozdawcy zadawać pytania mieszczące się w jednej minucie.

Czy ktoś chciałby zadać pytanie? Zgłosiła się pani senator Liszcz.

Proszę.

Senator Teresa Liszcz:

Mam dwa pytania.

Pierwsze pytanie. Mam taką obawę i chciałbym, żeby pan senator ewentualnie ją rozwiązał. Czy to dobrze, że biura, prowadzące w istocie komercyjną działalność w tej delikatnej materii, mogą tworzyć jakiegokolwiek podmioty, byleby tylko spółka, którą tworzą, zgromadziła nie mniej niż 4 miliony zł kapitału? Czy te podmioty nie powinny być jednak bliżej określone? To powinny być, moim zdaniem, podmioty zaufania publicznego.

Drugie pytanie dotyczy art. 7. Jakie było kryterium przy sporządzaniu listy – wyczerpującej, jak rozumiem – przedsiębiorców, którzy mogą przekazywać informacje do biura? Dlaczego tam nie ma na przykład – mówiąc kolokwialnie – naciąganych nagminnie drobnych przedsiębiorców budowlanych, wykonawców robót budowlanych, którym się notorycznie nie płaci? Dlaczego oni nie mają prawa przekazywać takich informacji? Jakie jest kryterium doboru podmiotów wymienionych w art. 7? Bo jest tam zaznaczone, że wyłącznie wymienione podmioty mogą przekazywać informacje, a więc wszystkie inne są wyłączone z takiej możliwości. Czym się kierowano, tworząc tę listę? Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Proszę bardzo.

Senator Bogusław Maścior:

Pierwsze pytanie pani senator dotyczyło kwestii wiarygodności biur informacji gospodarczej. Kapitał akcyjny w wysokości 4 milionów zł można traktować jako wystarczająco duży lub wystarczająco mały. Ale najważniejszy w tworzeniu tego

rodzaju biura, instytucji pracującej w układzie komercyjnym, jest regulamin, który jest zatwierdzany przez ministra odpowiedniego do spraw gospodarki. Jest jawność akcjonariuszy, pan minister podejmuje decyzję zatwierdzającą regulamin po zasięgnięciu opinii generalnego inspektora danych osobowych. W związku z tym, jak rozumiem, w grupie założycielskiej tego rodzaju instytucji, będącej jednak instytucją zaufania publicznego, nie ma prawa znaleźć się ktoś, kto w przeszłości miał nieczyste papiery. Poza tym przez cały czas działalność tego biura jest pod nadzorem ministra gospodarki, pod nadzorem państwa, w każdym momencie jest możliwa interwencja, począwszy od nałożenia kary przez pana ministra, a skończywszy na cofnięciu koncesji, co jest związane z likwidacją biura informacji gospodarczej.

Dlaczego powiedziałem, że przewiduje się tylko od dwóch do trzech takich biur? Ponieważ na więcej w układzie komercyjnym na pewno nie będzie miejsca. Być może w początkowym etapie pojawi się wiele takich inicjatyw, jednak doświadczenia krajów zachodnich – Niemiec, Anglii – wskazują, że to jest działalność... Należy podkreślić też, że biura informacji gospodarczej, te spółki akcyjne, mogą zajmować się wyłącznie wymianą informacji, nie mogą prowadzić żadnej innej działalności gospodarczej.

Teraz pytanie o art. 7, czyli o wykaz instytucji, które mogą przekazywać do biura informacje. Jest ich dwadzieścia. A czy tutaj powinni się znaleźć również drobni przedsiębiorcy budowlani? Ja uważam, że można by było wymienić enumeratywnie może i tysiąc różnych innych instytucji czy przedsiębiorstw, podmiotów gospodarczych. Ale są tutaj pan prezes Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości i pani minister, którzy od samego początku uczestniczyli w pracach legislacyjnych w Sejmie, a więc oni lepiej wytłumaczą, dlaczego tylko tych dwadzieścia instytucji może przekazywać te informacje.

Wysłuchiwałem się w wypowiedź pana senatora Smoktunowicza na temat odpowiedzialności inwestora w stosunku do podmiotów, które są podwykonawcami. Być może znacznie łatwiej jest dobrze czytać przepisy i dobrze zawierać umowę tym małym podmiotom gospodarczym, tylko oczywiście one muszą chcieć czytać te przepisy i wiedzieć, co w konsekwencji może je spotkać. A możliwość uzyskania informacji w biurze informacji gospodarczej pozwoli na eliminowanie nieuczciwych, nierzetelnych podmiotów gospodarczych.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy ktoś chciałby jeszcze zadać pytanie senatorowi sprawozdawcy? Nie widzę chętnych.

Dziękuję, Panie Senatorze.

(wicemarszałek K. Kutz)

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister gospodarki, pracy i polityki społecznej.

Witam wobec tego panią minister Małgorzatę Okońską-Zarembę, a także panią Ewę Kuleszę, generalnego inspektora ochrony danych osobowych, oraz pana Mirosława Marka, prezesa Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości.

Czy pani minister chciałaby zabrać głos w związku z omawianą ustawą?

Bardzo proszę.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Gospodarki,
Pracy i Polityki Społecznej
Małgorzata Okońska-Zaremba:**

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Ponieważ pan senator sprawozdawca wywołał mnie do uzupełnienia swojej wypowiedzi, odpowiadając na pytanie pani senator Liszcz, pragnę poinformować, że faktycznie zamierzeniem rządu w związku z tym projektem było nieograniczenie w żaden sposób możliwości rozpoczęcia działalności gospodarczej przez pewną grupę, która chciałaby się zająć tą tematyką. Minister gospodarki, pracy i polityki społecznej stoi bowiem na stanowisku, iż nie należy ograniczać swobody prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce. Docelowo, w różnych innych aktach prawnych, staramy się wręcz jak najbardziej minimalizować wszelkie ograniczenia, takie jak zezwolenia czy koncesjonowanie działalności gospodarczej w Polsce.

Między innymi z tej głównej przesłanki wynika konstrukcja tego podmiotu, który faktycznie, tak jak słusznie pan senator zauważył, będzie poruszał się w bardzo trudnej, bardzo delikatnej materii, bo w pewnej mierze jego działalność będzie również dotyczyła ochrony danych osobowych.

Pragnę tylko dodać do tego, co powiedział pan senator, że oprócz progu kapitałowego, celowo ustawionego tak wysoko, i tej formy prawnej, jaką jest dla takiego przedsięwzięcia gospodarczego spółka akcyjna, wprowadziliśmy też pewne ograniczenia albo tak zwane bezpieczniki, jeżeli chodzi o prowadzenie tego rodzaju działalności. Mianowicie wprowadziliśmy element imiennych akcji. Senacka Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych doprecyzowała jeszcze to rozwiązanie – zgodnie z tym doprecyzowaniem nie będzie można nigdy imiennej akcji tego podmiotu zamienić na okaziciela.

Proszę państwa, wprowadzony jest także nadzór ministra gospodarki na etapie zatwierdzania regulaminu, czyli zasad funkcjonowania biura,

jak również możliwość wprowadzenia zakazu prowadzenia przez taką instytucję, przez takie biuro, działalności gospodarczej w tym zakresie – oczywiście byłoby tak, gdyby ten regulamin i gromadzone dane nie były zgodne z intencją ustawodawcy.

Proszę państwa, proszę również zauważyć, że w projekcie ustawy zawęziliśmy zakres działalności gospodarczej prowadzonej przez takie biuro informacji gospodarczej tylko i wyłącznie do tego przedmiotu, który reguluje omawiana przez nas dzisiaj ustawa. To jest też jedno z ograniczeń.

Kolejną sprawą, na którą pragnę zwrócić uwagę Wysokiej Izby, jest chociażby wymóg niekaralności osób, które będą pracowały w organach spółki akcyjnej.

To są te elementy, które faktycznie miały – zgodnie z intencją pytania pani senator Liszcz – w pewnym sensie zawęzić możliwość dowolnego prowadzenia działalności gospodarczej w ramach prowadzenia biura informacji gospodarczej. Dziękuję bardzo.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Ryszard Jarzembowski)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo, Pani Minister.

Teraz, zgodnie z regulaminem, możemy zadać pani minister trwające nie dłużej niż minutę pytania.

Bardzo proszę. Czy ktoś z państwa chciałby zadać takie pytanie?

Tak, widzę trzy... Jeszcze nie las rąk, ale już trzy.

Pani senator Teresa Liszcz, proszę bardzo.

Senator Teresa Liszcz:

Chciałabym ponowić pytanie, które kierowałam do pana senatora sprawozdawcy. Chodzi mianowicie o to, jakie były kryteria doboru tych podmiotów, które mają prawo zgłaszać informacje do biura. Dlaczego akurat ci i tylko ci przedsiębiorcy wymienieni w art. 7 mogą zgłaszać te informacje?

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Proponuję, żebyśmy zebrali pytania.

Pan senator Andrzej Chronowski.

Senator Andrzej Chronowski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Pani Minister, nie wiem, czy pani zna pismo generalnego inspektora ochrony danych osobo-

(senator A. Chronowski)

wych. Ja w części zgadzam się z podnoszonymi tam zarzutami w stosunku do tej ustawy. Między innymi jest tam postawiony zarzut niekonstytucyjności w związku z tym, że nie wszystkie podmioty są objęte informacją. Sugeruje się – i uważam, że to byłoby bardzo słuszne – aby jednak tę działalność gospodarczą mogły prowadzić sprawdzone już, umiejscowione samorządy gospodarcze. Bo takie uruchomienie na wolnym rynku spółki, która jest nastawiona właściwie na zysk, budzi jednak wiele, wiele wątpliwości. Chciałbym więc, żeby pani do tego pisma jakoś się ustosunkowała.

Na pewno też przy kwestii kontroli tych spółek powstaje duże zagrożenie rozbieżności kompetencyjnych – te kompetencje się na siebie nakładają. I ze swojego doświadczenia wiem, że zazwyczaj przy tych kwestiach kompetencji wychodzą różne nieporozumienia.

Nie jest to przejrzysta ustawa, zresztą jest ona bardzo trudna do poprawienia. Uważam nawet, że to jest zła ustawa, która może doprowadzić do wielkiego skandalu za, powiedzmy, kilka lat.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Rozumiem, że pani minister niekoniecznie musi mieć przy sobie pismo, o którym mówi pan senator Andrzej Chronowski. W takim razie myślę, że odpowiedź może być udzielona także w formie pisemnej.

Pan senator Jan Szafraniec.

Senator Jan Szafraniec:

Pani Minister, mam pytanie dotyczące tychże właśnie biur informacji gospodarczej. Zapis w ustawie wskazuje na jakieś nieokreślone podmioty, które muszą spełniać jedynie kryterium finansowe. W związku z tym mam pytanie: czy te biura informacji gospodarczej będą tworzone tylko i wyłącznie na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, czy też również poza jej granicami? I czy akcjonariuszami tych biur będą tylko i wyłącznie obywatele polscy, czy również obywatele innych krajów? Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Zanim oddam głos pani minister, pozwolę sobie powiedzieć o sprawie formalnej. Otóż następnym punktem będzie głosowanie personalne, czyli tajne. Dlatego zwracam się do senatorów nieobecnych w tym momencie na sali, ażeby zechcieli

zbliżyć się powoli do sali obrad. To głosowanie będzie tajne i myślę, że będzie ono przeprowadzone mniej więcej za piętnaście minut. Dziękuję bardzo.

Proszę panią minister.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej Małgorzata Okońska-Zaremba:

Panie Marszałku! Szanowni Państwo!

Odpowiadając na pytanie pani senator Teresy Liszcz, dotyczące art. 7, pragnę zwrócić uwagę, iż dotyczy ono możliwości wymiany informacji o konsumentach, czyli o osobach fizycznych. I to jest ten, że tak powiem, element ustawy o ochronie danych osobowych.

W tym art. 7, proszę państwa... Tak naprawdę materia ustawy niejako uprawnia do gromadzenia i przekazywania informacji dwóm grupom. Pierwsza dotyczy wymiany wszelkich informacji o przedsiębiorcach. I tutaj nie ma żadnych ograniczeń, proszę państwa. Każdy przedsiębiorca, który podpisze umowę z biurem po to, żebyśmy później zdefiniowali go jako beneficjenta tej ustawy – ale ma on też pewne ograniczenia: nie może upubliczniać pewnych informacji, które uzyska z biura informacji gospodarczej – po pierwsze, sam może zgłosić swoich nierzetelnych kontrahentów, czyli dłużników, a po drugie, może być beneficjentem tej informacji z biura. Ale art. 7 tak naprawdę dotyczy osób fizycznych i sytuacji, kiedy pewna grupa podmiotów gospodarczych... Tutaj staraliśmy się wyczerpać w pełni ten katalog dwudziestu nie tyle przedsiębiorców, co dwudziestu grup przedsiębiorców działających w obszarze tak zwanego – przepraszam za uproszczenie – kredytu konsumenckiego, czyli tych przedsiębiorców, którzy na podstawie zaufania co do wypłacalności swojego konsumenta, czy zaufania do dokumentów, udzielają kredytu. Chodzi o to, żeby ta grupa mogła tak naprawdę między sobą – bo zawęziliśmy ten katalog – wymieniać się informacją, ale informacją o konsumentach, nie o przedsiębiorcach.

Czyli wszyscy przedsiębiorcy znajdujący się w obrocie, jeżeli podpiszą umowę, mogą zgłaszać do biura informacji gospodarczej informacje o swoich dłużnikach, a w związku z tym, z działaniem w drugą stronę, mogą uzyskać wiadomości dotyczące innych przedsiębiorców. Ale jeżeli chodzi o konsumentów, to grupa enumeratywnie wymieniona w art. 7 jest określona po to, żeby to zawęzić i żeby tak naprawdę, proszę państwa, pod auspicjami tej ustawy nie naruszyć interesu konsumentów czy osób fizycznych.

Proszę państwa, pan senator Chronowski pytał mnie o stosunek do pisma głównej inspektor ochrony danych osobowych. Ja niestety nie znam

(podsekretarz stanu M. Okońska-Zaremba)

jego treści, ale wiem, że będę za chwilę z nią zapoznana. I oczywiście nie wiem, bo pan senator mi nie powiedział, o jakie zastrzeżenia dotyczące niekonstytucyjności rozwiązań tu chodzi.

Pragnę państwa zapewnić, że to jest klasyczny przykład tego, iż w procesie legislacyjnym, który ma służyć temu, aby wreszcie przestano chronić na podstawie różnych przepisów polskiego prawa nieuczciwych przedsiębiorców, jak również – niestety, muszę to powiedzieć – niewypłacalnych konsumentów, czynnik czasu, pośpiech nie jest dobry. I to procedowanie w Sejmie od lipca... Tak jak powiedział pan senator Mąsior, jest to jedna z ostatnich ustaw z pakietu „Przede wszystkim przedsiębiorczość”. Na tym właśnie polega odpowiedzialność, aby naprawiając obrót gospodarczy w Polsce, czyli niejako przeciwdziałając ogromnej patologii, jaką są nieterminowe płatności w obrocie gospodarczym, niechcący nie naruszyć, proszę państwa, jakichś innych sfer, które przy tej okazji mogłyby podlegać właśnie jakimś zmianom. Nie taka jest intencja rządu. Naszą intencją jest zbudowanie w końcu pewnego systemu, który ograniczy, proszę państwa, do minimum zjawisko patologiczne, jakim jest nieterminowe wywiązywanie się z umów w obrocie gospodarczym, bo stoimy na stanowisku, że żadna pomoc, żadne programy nie pomogą, jeżeli nie rozwiążemy wreszcie problemu związanego z terminami płatności.

Pan senator pytał mnie o możliwość prowadzenia tego rodzaju działalności gospodarczej przez organizacje samorządu gospodarczego. Pragnę państwa poinformować, że nie ma żadnego ograniczenia, aby tak się stało. Tak naprawdę prowadzenie takiej działalności gospodarczej będzie zależeć od zebrania odpowiedniego kapitału, podporządkowania się rygorom tej ustawy i stworzenia podmiotu, jakim jest spółka akcyjna. Tak jak powiedziałam na wstępie swojej wypowiedzi, minister gospodarki, pracy i polityki socjalnej stoi na stanowisku, iż swoboda prowadzenia działalności gospodarczej jest lepsza niż ograniczanie jej w różnych aktach prawnych czy poprzez różne inne działania.

Pan senator mówił jeszcze o kwestii kontroli spółek. Otóż minister gospodarki, jako że będzie zatwierdzał regulamin, faktycznie ma w ręku, proszę państwa, wyjątkową sankcję, na co również pragnę zwrócić uwagę. Jest to jeden z elementów zabezpieczenia się przed nieprawidłowym funkcjonowaniem biura informacji gospodarczej, ze względu na specyfikę i przedmiot tej działalności, czyli właśnie poruszanie się w dziedzinie, jaką są dane osobowe w Polsce, które chcielibyśmy chronić. Minister gospodarki dostał zatem niesamowite narzędzie. Jeżeli spółka,

w której w wyniku działań kontrolnych stwierdzi się nieprzestrzeganie regulaminu, na przykład gromadzenie danych osobowych w większym wymiarze, niż to maksymalnie określiliśmy w początkowych artykułach ustawy – bo proszę zauważyć, że tam są określone dane jak gdyby maksymalnie, czyli takie, które biuro może gromadzić, i minimalnie, czyli takie, które musi gromadzić – nie zmieni swojego postępowania po otrzymaniu wezwania od ministra gospodarki w wyniku toczącego się postępowania kontrolnego, to wtedy, proszę zauważyć, minister gospodarki wydaje zakaz prowadzenia działalności gospodarczej. Jest to ogromna sankcja. Wydaje nam się, że w związku z tym nadzór kontrolny nie jest iluzoryczny, tylko jest naprawdę obciążony dużą odpowiedzialnością ze strony zarządu banku informacji gospodarczej czy osób albo organów z takiej spółki akcyjnej. Ta odpowiedzialność musi przyświecać im w codziennej działalności związanej z gromadzeniem danych.

Pan senator Szafraniec zapewne mówił o art. 1 i o podmiotach nieoznaczonych. Ja chciałabym powiedzieć, że to nie dotyczy formy ani samej istoty przedsięwzięcia. Art. 1 mówi o tym, kto komu może przekazywać te dane i jakiej materii dotyczy ustawa. W projekcie ustawy osoby trzecie zapisaliśmy jako nieoznaczone, ale w chwili przeznaczenia tych danych do udostępnienia... My pod tym pojęciem rozumiemy, proszę państwa, podmiot – zresztą tak są dookreślone również inne przepisy – bo trudno dzisiaj zdefiniować, kto będzie pytał bank o danego przedsiębiorcę czy też konsumenta. W naszym pojęciu jest to właśnie ten pytający, czyli ten, kto zawrze umowę z bankiem, a jest on dla nas w dniu dzisiejszym podmiotem nieoznaczonym. Musi on więc zawrzeć umowę z bankiem i dopiero wtedy może zapytać o swojego kontrahenta w biznesie. Bo tak naprawdę ustawa o udostępnianiu informacji gospodarczej, proszę państwa, ma być systemem wczesnego ostrzegania o nierzetelnych partnerach w obrocie gospodarczym. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Czy ktoś z państwa chciałby jeszcze zadać pytanie? Nie.

Dziękuję, Pani Minister.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o rygorach czasowych – wystąpienie nie może trwać dłużej niż dziesięć minut – a także o konieczności pisemnego zgłaszania wniosków legislacyjnych.

Do dyskusji jak na razie zapisała się tylko pani senator Teresa Liszcz, którą zapraszam na mównicę.

Senator Teresa Liszcz:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie! Pani Minister!

Nie jestem członkiem komisji, które rozpatrywały tę ustawę, i na wcześniejszym etapie ona do mnie nie dotarła, ale muszę powiedzieć, że po przestudiowaniu jej w przeddzień posiedzenia nabrałam pewnych wątpliwości. Jestem przekonana, że taka ustawa jest potrzebna i że funkcjonowanie takich rzetelnych biur informacji będzie poprawiało kondycję naszej gospodarki i sposób realizowania zobowiązań, może nawet wprowadzi większą moralność w stosunkach gospodarczych, ale co do treści tej ustawy – mimo wyjaśnień pani minister, która rozwiała część moich wątpliwości – w dalszym ciągu mam pewne zastrzeżenia.

Otóż nie wydaje mi się, żeby zasada wolności gospodarczej przy tego rodzaju nietypowej działalności gospodarczej miała być na pierwszym miejscu. Materia, jak pani minister sama podkreśliła, jest wyjątkowo delikatna i wydaje mi się, że należałoby jednak powierzyć prowadzenie tych biur podmiotom, o których można powiedzieć, że są podmiotami zaufania publicznego. Samo zgromadzenie kapitału zakładowego, stosunkowo wysokiego, jak na moje wyobrażenie o wysokości kapitału, nie jest – moim zdaniem – wystarczającym zabezpieczeniem.

Pojawiały się wyjaśnienia, że w organach biura nie mogą zasiadać osoby karane. Ale tylko w organach biura, bo akcjonariusze mogą być osobami karanymi, ponieważ nikt nie sprawdza ich rzetelności. Pan senator sprawozdawca mówił, że z generalnym inspektorem ochrony danych osobowych przeprowadza się konsultacje, kiedy chodzi o regulamin, ale tylko o regulamin, nie o żadne opinie o akcjonariuszach.

Moim zdaniem, to nie jest dostateczne zabezpieczenie, dlatego ja bym proponowała, żeby jednak ograniczyć krąg podmiotów, które mogą prowadzić takie biura. Przedkładałam więc poprawkę – może niezbyt doprecyzowaną, ale jest jeszcze szansa doprecyzowania jej w czasie posiedzenia komisji – ażeby umożliwić prowadzenie takiej działalności gospodarczej tylko izbom gospodarczym bądź spółkom złożonym z podmiotów, które są zrzeszone w izbie gospodarczej lub w organizacjach pracodawców. Byłoby to pewne ograniczenie, pewna kontrola nad tym, kto tę działalność będzie prowadził.

Nie jestem również do końca przekonana, czy katalog przedsiębiorców, którzy mają prawo składać do biura informacje o nierzetelnych konsumentach, jest wyczerpujący, oraz czy trafnie wybrano te właśnie podmioty. Wydaje mi się, że wśród tych podmiotów powinny być chociażby osoby wynajmujące lokale – one też bardzo często spotykają się z nieuczciwymi najemcami – albo

bezpośredni wykonawcy robót budowlanych, którzy też bardzo często, działając na rzecz osób fizycznych, czyli konsumentów, a nie przedsiębiorców, spotykają się z nieuczciwością. Dlatego też proponuję poszerzenie tego katalogu.

Wydaje się też, że nie jest niezbędny art. 19, który powoduje, że biura informacji gospodarczej są przesadnie uprzywilejowane, jeśli chodzi o uzyskiwanie informacji ze zbioru PESEL. Biura te miałyby mieć dostęp do tego zbioru na takich zasadach, jakie są obecnie przewidziane tylko dla organów sądowych, prokuratury i niektórych innych organów państwowych, i to – jak rozumiem – bezpłatnie. Nie widzę podstaw do takiego uprzywilejowania. Wydaje mi się, że wystarczy dostęp na ogólnych zasadach.

Wydaje mi się również, że rację miało Biuro Legislacyjne, które sugerowało poprawki do art. 2, 7 i 8, w których jest mowa o treści informacji. Chodzi o to, żeby w przypadku zobowiązań powoływać się na tytuł wykonawczy. Wtedy zobowiązanie jest ponad wszelką wątpliwość stwierdzone, jest jakaś kontrola sądowa nad całą procedurą.

W tej materii przedstawiam poprawki, które są wnioskami Biura Legislacyjnego przejętymi przeze mnie. Dziękuję uprzejmie.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Czy ktoś z państwa chciałby jeszcze wypowiedzieć się w tej sprawie? Nie stwierdzam zgłoszeń.

Zamykam przeto dyskusję.

Informuję, że poza wnioskami zgłoszonymi przez panią senator Teresę Liszcz w debacie wnioski złożyli także senatorowie Jolanta Danielak i Jerzy Markowski. W związku z tym proszę Komisję Gospodarki i Finansów Publicznych o zebranie się i odniesienie do przedstawionych wniosków.

Informuję, że głosowanie w tej sprawie zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu czwartego porządku obrad: odwołanie przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Jeszcze raz apeluję do nieobecnych na sali senatorów, żeby zechcieli się pojawić, ponieważ punkt ten będzie mógł być zrealizowany tylko pod warunkiem, że będzie obecnych 50% senatorów.

Przypominam, że zgodnie z art. 13 ust. 2 oraz art. 14 ust. 2 Regulaminu Senatu przewodniczący komisji odwołuje Senat, a projekt uchwały w tej sprawie przygotowuje i przedstawia Senatowi Komisja Regulaminowa, Etyki i Spraw Senatorskich.

Projekt uchwały zawarty jest w druku nr 329.

Informuję ponadto, że wniosek o odwołanie senatora Marka Balickiego z funkcji przewodni-

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

czącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia został pozytywnie zaopiniowany przez Konwent Seniorów.

Pan senator Andrzej Spychalski, który jest już na trybunie, przedstawi stanowisko Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich.

Senator Andrzej Spychalski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Komisja Regulaminowa, Etyki i Spraw Senatorskich na posiedzeniu w dniu 4 lutego 2003 r. rozpatrzyła, zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 Regulaminu Senatu, wniosek marszałka Senatu Rzeczypospolitej, pozytywnie zaopiniowany przez Konwent Seniorów, o odwołanie pana senatora Marka Balickiego z funkcji przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Na podstawie art. 20 ust. 4 regulaminu – pozwolę go sobie zacytować – „senator pełniący funkcję ministra albo sekretarza stanu nie może być członkiem komisji senackiej, jeśli jej przedmiotowy zakres działania pokrywa się z zakresem działu administracji rządowej, w którym senator zajmuje jedno z wymienionych stanowisk”. W związku z tym komisja jednogłośnie poparła wniosek o odwołanie senatora Marka Balickiego z funkcji przewodniczącego komisji. Na tę okoliczność został przygotowany stosowny projekt uchwały, który w imieniu komisji przedkładałam Wysokiej Radzie z prośbą o uchwalenie.

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Wysokiemu Senatowi...)

Chciałbym podkreślić, że podjęcie uchwały pozwoli jeszcze podczas tej sesji dokonać wyboru nowego przewodniczącego komisji.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Pan senator Spychalski przedstawiał ten wniosek nie Wysokiej Radzie, tylko...

(Senator Andrzej Spychalski: Wysokiej Izbie, przepraszam.)

Tak. Dziękuję, Panie Senatorze.

Czy są pytania do pana senatora? Nie ma, jak zwykle w przypadku spraw personalnych.

Przystępujemy przeto do głosowania tajnego w sprawie odwołania senatora Marka Balickiego z funkcji przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Do przeprowadzenia głosowania tajnego powołuję sekretarzy: Janusza Bargieła, Krystynę Doktorowicz i Alicję Stradomską.

Bardzo proszę senatorów sekretarzy o rozdanie państwu senatorom kart do głosowania tajnego.

Dla formalności przypomnę, że na karcie do głosowania tajnego można postawić tylko jeden

znak „x”. Karta, na której będzie postawiony więcej niż jeden znak „x” albo nie będzie żadnego znaku, zostanie uznana za głos nieważny. Po wypełnieniu kart senatorowie w kolejności alfabetycznej będą wrzucać karty do urny, a następnie ogłosimy krótką przerwę techniczną, podczas której senatorowie sekretarze dokonają obliczenia głosów i sporządzą protokół głosowania tajnego.

Przypominam, że w przypadku wszystkich spraw personalnych obowiązuje art. 53 ust. 6 i 7 Regulaminu Senatu, który stanowi, że głosowanie w sprawach personalnych jest tajne i odbywa się przy użyciu opieczetowanych kart do głosowania.

Mam pytanie: czy wszyscy otrzymali karty do głosowania? Nikt nie zgłasza uwag.

Proszę panią senator Krystynę Doktorowicz o odczytywanie kolejno nazwisk senatorów, zaś państwa senatorów, po wyczytaniu ich nazwisk, proszę o wrzucanie do urny wypełnionych kart do głosowania tajnego.

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Sekretarz Krystyna Doktorowicz:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Jerzy Adamski

Andrzej Anulewicz

Franciszek Bachleda-Księdzularz

Marek Balicki

Janusz Bargieł

Tadeusz Bartos

Maria Berny

Adam Biela

Janusz Bielawski

January Bień

Franciszek Bobrowski

Krzysztof Borkowski

Władysław Bułka

Czesława Christowa

Andrzej Chronowski

Jerzy Cieślak

Zygmunt Cybulski

Gerard Czaja

Jolanta Danielak

Krystyna Doktorowicz

Kazimierz Drożdż

Bernard Drzęzła

Henryk Dzido

Józef Dziemdziała

Genowefa Ferenc

Adam Gierek

Witold Gładkowski

Zbigniew Gołąbek

Genowefa Grabowska

Adam Graczyński

Sławomir Izdebski

Andrzej Jaeschke

(senator sekretarz K. Doktorowicz)

Adam Jamróz
Zdzisława Janowska
Mieczysław Janowski
Zdzisław Jarmużek
Ryszard Jarzembowski
Dorota Kempka
Apolonia Klepacz
Janusz Konieczny
Aleksandra Koszada
Marian Kozłowski
Zbigniew Kruszewski
Olga Krzyżanowska
Zbigniew Kulak
Anna Kurska
Irena Kurzępa
Kazimierz Kutz
Grzegorz Lato
Marian Lewicki
Grzegorz Lipowski
Teresa Liszcz
Bogusław Litwiniec
Janusz Lorenz
Włodzimierz Łęcki
Władysław Mańkut
Jerzy Markowski
Grzegorz Matuszak
Bogusław Maśior
Mieczysław Mietła
Stanisław Nicieja
Grzegorz Niski
Marian Noga
Longin Pastusiak
Kazimierz Pawelek
Wojciech Pawłowski
Jerzy Pieniążek
Krzysztof Piesiewicz
Wiesław Pietrzak
Zbyszko Piwoński
Sergiusz Plewa
Bogdan Podgórski
Lesław Podkański
Jolanta Popiołek
Zbigniew Religa
Zbigniew Romaszewski
Tadeusz Rzemyskowski
Wiesława Sadowska
Janina Sagatowska
Ewa Serocka
Krystyna Sienkiewicz
Dorota Simonides
Ryszard Sławiński
Robert Smoktunowicz
Krystyna Sienkiewicz
Dorota Simonides
Ryszard Sławiński
Robert Smoktunowicz
Jerzy Smorawiński
Andrzej Szychalski

Grażyna Staniszevska
Henryk Stokłosa
Alicja Stradomska
Jerzy Suchański
Jan Szafraniec
Józef Sztorc
Krzysztof Szydłowski
Maria Szyszkowska
Andrzej Wielowieyski
Edmund Wittbrodt
Tadeusz Wnuk
Zbigniew Zychowicz
Marian Żenkiewicz
Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję pani senator.
Czy wszyscy oddali głosy? Dziękuję bardzo.
Proszę teraz sekretarzy o obliczenie głosów
i sporządzenie protokołu głosowania tajnego.
Zarządzam przerwę do godziny 14...
(Głos z sali: 14.50.)
14.52. (Wesołość na sali) Dziękuję.
(Senator Grażyna Staniszevska: Czy będą gło-
sowania?)

Będą głosowania jawne. Za chwilę, po ogłosze-
niu wyników, będzie rozpatrywany, zgodnie
z państwa wolą, punkt piąty: zmiany w składzie
komisji senackich. I tutaj też będzie głosowanie,
ale jak najbardziej jawne.

(Przerwa w obradach od godziny 14 minut 33
do godziny 14 minut 53)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Zapraszam na salę, ponieważ za chwilę będzie
głosowanie, co prawda jawne, ale także wymaga-
jące obecności połowy składu Izby.

Sekretarze ocierają pot z czoła, zapraszam już
na miejsce, tutaj w prezydium.

Wznawiam obrady.

Informuję, że powołani do przeprowadzenia
głosowania tajnego senatorowie sekretarze za-
kończyli obliczanie głosów i sporządzili protokół
głosowania tajnego.

Ogłaszam wyniki głosowania tajnego w sprawie
odwołania senatora Marka Balickiego z funkcji
przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej
i Zdrowia.

„Powołani przez marszałka Senatu do przepro-
wadzenia głosowania tajnego sekretarze: senator
Janusz Bargieł, senator Krystyna Doktorowicz,
senator Alicja Stradomska, stwierdzają, że w gło-
sowaniu tajnym za odwołaniem senatora Marka
Balickiego z funkcji przewodniczącego Komisji
Polityki Społecznej i Zdrowia oddano 76 głosów
i wszystkie były ważne. Za odwołaniem senatora

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Marka Balickiego głosowało 70 senatorów, przeciw nikt nie głosował, wstrzymało się 6 senatorów”.

Protokół kończy data: Warszawa, dnia 5 lutego 2003 r., i podpisy Janusza Bargieła, Krystyny Doktorowicz i Alicji Stradomskiej.

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie odwołania przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu piątego porządku obrad: zmiany w składzie komisji senackich.

Przypominam, że wniosek Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich w tej sprawie jest zawarty w druku nr 328.

Proszę sprawozdawcę Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich, niemal etatowego jej sprawozdawcę, senatora Andrzeja Sychalskiego o zabranie głosu i przedstawienie wniosku komisji.

Senator Andrzej Sychalski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W dniu 4 lutego Komisja Regulaminowa, Etyki i Spraw Senatorskich na podstawie art. 20 Regulaminu Senatu rozpatrzyła wnioski marszałka Senatu dotyczące zmian w składzie komisji, w tym: wniosek senatora RP Marka Balickiego, na podstawie cytowanego już wcześniej art. 20 ust. 4 o odwołanie ze składu Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia; wniosek senatora RP Zbigniewa Romaszewskiego, na podstawie art. 20 ust. 1 i 2, o powołanie w skład Komisji Ustawodawstwa i Praworządności; oraz wniosek senatora RP Tadeusza Bartosa, także na podstawie art. 20 ust. 1 i 2, o powołanie w skład Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego.

Komisja Regulaminowa, Etyki i Spraw Senatorskich w głosowaniu jawnym jednogłośnie zaprobowała wyrażone we wnioskach oczekiwania wymienionych senatorów. Przygotowany został stosowny projekt uchwały Senatu RP, który mam zaszczyt w imieniu komisji przedstawić Wysokiej Izbie.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby w tej sprawie zabrać głos?

Dziękuję, Panie Senatorze Sprawozdawco. (Senator Andrzej Sychalski: Dziękuję.)

Nie stwierdzam, aby ktoś chciał zabierać głos w tej sprawie.

Przystępujemy zatem do głosowania nad przedstawionym przez Komisję Regulaminową,

Etyki i Spraw Senatorskich projektem uchwały w sprawie zmian w składzie komisji senackich. Projekt tej uchwały zawarty jest w druku nr 328.

Jak zawsze naciskamy przycisk „obecny”.

Instruuje także po to, żeby dać czas senatorom nieobecnym na pojawienie się na sali i wciśnięcie przycisku „obecny”.

Kto z państwa jest za przyjęciem przedstawionego projektu uchwały, proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw, proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto wstrzymał się od głosu, proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Na ekranie będziemy za chwilę mieli dwie siódemki i pięć zer.

Proszę o wyświetlenie wyniku.

Głosowało 70 senatorów, wszyscy głosowali za. (**Głosowanie nr 1**).

Wobec tego stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie zmian w składzie komisji senackich.

Senator Jerzy Adamski, proszę bardzo.

Senator Jerzy Adamski:

Panie Marszałku, w związku z tym, że odwołaliśmy przewodniczącego komisji zdrowia, chciałem uzupełnić porządek obrad Senatu o punkt: wybór przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia. Byłby to jeden z ostatnich punktów dzisiejszych obrad. Kandydatura zostanie, jak myślę, wyłoniona na posiedzeniu komisji. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Czy ktoś z państwa ma inne zdanie? Nie ma. Nie ma zatem potrzeby głosowania.

Stwierdzam, że przyjmujemy wniosek przewodniczącego Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich o włączenie do porządku obrad tego posiedzenia Senatu punktu: wybór przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu szóstego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz o zmianie ustawy o Biurze Ochrony Rządu.

Rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na trzydziestym dziewiątym posiedzeniu w dniu 8 stycznia 2003 r., dzień później otrzymaliśmy ją w Senacie. Marszałek skierował ją do Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej. Komisje po rozpa-

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

trzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Tekst ustawy mamy przed oczyma w druku nr 310, a sprawozdania komisji w drukach nr 310A i 310B.

Pan senator Grzegorz Niski będzie sprawozdawcą Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego. Zapraszam pana senatora na mównicę i proszę o przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Grzegorz Niski:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Z upoważnienia senackiej Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie z posiedzenia komisji, które odbyło się 22 stycznia, w sprawie ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz o zmianie ustawy o Biurze Ochrony Rządu.

Wysoka Izbo! Uchwalona przez Sejm 8 stycznia 2003 r. ustawa o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz o zmianie ustawy o Biurze Ochrony Rządu dostosowuje polskie ustawodawstwo do przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej w obszarze negocjacyjnym „Wymiar sprawiedliwości i sprawy wewnętrzne”. Ustawa dostosowuje nasze prawo do dyrektywy Rady Unii Europejskiej z 18 czerwca 1991 r. dotyczącej kontroli nabywania i posiadania broni oraz uwzględnia treść Konwencji Rady Europy nr 101 o kontroli nabywania i posiadania broni palnej przez osoby fizyczne z dnia 28 czerwca 1978 r., którą Polska podpisała 23 maja 2003 r.

Zasadniczą zmianą w ustawie, przewidziana w nowelizacji z 8 stycznia 2003 r., jest wprowadzenie postępowania mającego na celu pozbawienie broni palnej cech użytkowych. Ustawa definiuje czynność będącą pozbawieniem broni palnej cech użytkowych. Wskazuje ona, że mieści się to w pojęciu wytwarzania broni, i uprawnia do tej czynności przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania broni, w rozumieniu ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

Pozbawienie broni palnej cech użytkowych będzie odbywać się zgodnie ze specyfikacją techniczną wydaną przez uprawnioną jednostkę i będzie musiało zostać potwierdzone przez jednostkę uprawnioną do potwierdzenia pozbawienia broni palnej cech użytkowych. Zarówno pozbawienie broni palnej cech użytkowych, jak i wydanie specyfikacji technicznej oraz potwierdzenie zgodności pozbawienia cech użytkowych z odpowiednią specyfikacją techniczną będą odpłatne.

W pierwszym przypadku obowiązywać będzie cena umowna, a w dwóch kolejnych – stawki określone w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Ponadto legalne posiadanie takiej broni będzie uzależnione od posiadania jej karty rejestracyjnej, a nie od wydanego na nią pozwolenia.

Istotnym novum jest również wprowadzenie do ustawy o broni i amunicji zasad wydawania europejskiej karty broni palnej, terminu jej ważności oraz obowiązku jej posiadania przez korzystającego z broni. Europejska karta broni palnej będzie legitymizowała cudzoziemców będących obywatelami Unii Europejskiej oraz myśliwych biorących udział w zawodach sportowych do przywozu broni i amunicji na teren Rzeczypospolitej Polskiej i wywozu jej z terenu Polski. Przepisy dotyczące pozbawienia broni palnej cech użytkowych, a także europejskiej karty broni palnej, będą miały zastosowanie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

Ustawa przewiduje rozszerzenie zakresu dotychczasowego rejestru, prowadzonego przez komendanta głównego Policji, o osoby dopuszczone do posiadania broni, osoby posiadające legitymację osoby dopuszczonej do posiadania broni, osoby ubiegającej się o pozwolenie na broń lub dopuszczenie do posiadania broni i osoby posiadające kartę rejestracyjną broni. Ustawa przewiduje utworzenie, prowadzonego również przez komendanta głównego Policji, rejestru cudzoziemców uprawnionych do posiadania i nabywania broni, zawierającego również informacje dotyczące przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozu na jej teren i wywozu z jej terenu, broni przez cudzoziemców.

Należy również zwrócić uwagę na wprowadzenie do ustawy definicji broni palnej sygnałowej, broni palnej alarmowej oraz definicji noszenia broni, a także na objęcie obowiązkiem posiadania karty rejestracyjnej każdej broni pneumatycznej. Obecnie regulacją ustawową objęte jest posiadanie broni pneumatycznej o lufie gwintowanej, na którą należy mieć pozwolenie. Ta nowelizacja wypełnia lukę w dotychczasowej ustawie. Wypiecjalizowane firmy z Europy, zwłaszcza z Niemiec i Hiszpanii, produkowały wiatrówki gładkolufowe, bo na nie w naszym kraju, chyba jako jedynym w Europie, nie trzeba było mieć zezwolenia.

Senacka Komisja Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego na swoim posiedzeniu, przy udziale przedstawiciela Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz zaproszonego na jej posiedzenie posła sprawozdawcy, pana posła Dziewulskiego, eksperta w tych sprawach, twórcy poprzedniej ustawy, przyjęła dwadzieścia pięć poprawek. W większości są to poprawki porządkujące, poprawki precyzujące definicje, na przykład broni pneumatycznej, popraw-

(senator G. Niski)

ki legislacyjne doprecyzowujące niektóre pojęcia. Są również dwie poprawki merytoryczne.

W imieniu senackiej Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego uprzejmie proszę panie i panów senatorów o przyjęcie zgłoszonych przez komisję poprawek.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Profesor Zygmunt Cybulski będzie teraz sprawozdawcą Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej.

Bardzo proszę, Panie Senatorze, o przedstawienie sprawozdania.

Senator Zygmunt Cybulski:

Dziękuję.

Panie Marszałku, ale ja w sprawie broni nie jestem wcale profesorem.

(*Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Profesorem to się jest już na zawsze.*)

Jeśli chodzi o moją opinię, to wyraża ona opinię komisji, którą mam zaszczyt reprezentować, Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej. Dotyczy ona ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz o zmianie ustawy o Biurze Ochrony Rządu, którą Sejm uchwalił 8 stycznia 2003 r.

Ustawa ta dostosowuje polskie przepisy o broni i amunicji do dyrektywy Rady Europy, o której wspomniał mój przedmówca, nr 447 z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni oraz uwzględnia treść Konwencji Rady Europy nr 101 o kontroli nabywania i posiadania broni palnej przez osoby fizyczne z dnia 28 czerwca 1978 r. Polska tę konwencję podpisała.

Uchwalona przez Sejm ustawa określa zasady wydawania i cofania pozwoleń na broń, zasady nabywania, rejestracji, co jest nowością w ustawie, oraz przechowywania, zbywania i deponowania broni i amunicji. W nowy sposób dostosowuje do przyszłych warunków Unii Europejskiej przepisy dotyczące przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej oraz przywozu z zagranicy, a także wywozu za granicę broni i amunicji. Reguluje również zasady posiadania broni i amunicji przez cudzoziemców, określając zasady funkcjonowania strzelnic. Wychodzi naprzeciw osobom uprawiającym strzelectwo sportowe, których liczba ciągle rośnie.

Nowa treść art. 9, obok dokumentu zwanego pozwoleniem na broń, wprowadza również dokument zwany kartą rejestracyjną broni. Dokument ten, wydany przez komendanta wojewódzkiego Policji, uprawnia do posiadania broni palnej po-

zbawionej cech użytkowych. Kartę rejestracyjną broni pneumatycznej wydaje zainteresowanej osobie lub zainteresowanym podmiotom komendant powiatowy Policji właściwy ze względu na miejsce pobytu stałego lub siedziby, w przypadku instytucji. Zauważmy, że jest rozróżnienie instytucjonalne: powiat wydaje dokument na te rodzaje broni, które mogą być bardziej powszechnie użytkowane, województwo – na te rodzaje broni, które powinny znaleźć się pod znacznie większym nadzorem i na które wydaje się pozwolenia. Jest to bez wątpienia ułatwienie życia wielu amatorom strzelectwa sportowego.

Istotną nowością, wprowadzoną w art. 10a, jest dokument zwany europejską kartą broni palnej i z tego głównie tytułu Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej zajęła się tą ustawą. Karta ta jest wydawana na wniosek osoby zainteresowanej, posiadającej pozwolenie na broń. Wydaje się ją na pięć lat, z możliwością przedłużenia ważności. Będzie ona ułatwiać myśliwym i sportowcom poruszanie się po krajach Unii Europejskiej, po akcesji Polski do Unii, bez konieczności posiadania specjalnych dokumentów wydawanych przez placówki dyplomatyczne czy konsularne.

Ustawa z 8 stycznia bieżącego roku wprowadza zasadniczą zmianę w zakresie postępowania zmierzającego do pozbawienia broni palnej cech użytkowych. Ustawa definiuje tę czynność i określa podmioty uprawnione do jej wykonania. Są nimi przedsiębiorcy wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania broni, w rozumieniu stosownych ustaw. Ustawa nakazuje, by pozbawienie broni palnej cech użytkowych odbywało się zgodnie z techniczną specyfikacją i zostało potwierdzone przez jednostkę uprawnioną do potwierdzania pozbawienia broni cech użytkowych. Całkowitą kontrolę nad obiegiem wszelkiego rodzaju broni umożliwi rozszerzenie dotychczasowego rejestru prowadzonego przez Komendę Główną Policji o osoby dopuszczone do posiadania broni, posiadające legitymacje osoby dopuszczonej do posiadania broni, osoby ubiegającej się o pozwolenie na broń lub dopuszczenie do posiadania broni oraz osoby posiadające kartę rejestracyjną broni.

Ustawa definiuje też terminy: „broń palna sygnałowa”, „broń palna alarmowa”, „broń pneumatyczna gwintowana” – wymaga ona pozwolenia, o czym już mówił mój przedmówca – oraz „noszenie broni”.

Panie i Panowie Senatorowie! Szczegółowe uwagi z posiedzenia Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej zawiera druk nr 310B. Wszystkie poprawki w nim zamieszczone zostały przyjęte jednomyślnie. Mają one charakter porządkujący lub uzupełniający w nieznacznym stopniu przepisy, które uchwalił Sejm. W istocie rzeczy większych, znaczących merytorycznych poprawek Komisja

(senator Z. Cybulski)

Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej nie wnosi do projektu zmian uchwalonych przez Sejm. Dziękuję za uwagę.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję. Zanim pan spocznie na swoim miejscu, Panie Senatorze, być może zostanie pan poddany egzaminowi.

(Senator Zygmunt Cybulski: Bardzo proszę.)

Bardzo proszę o ewentualne pytania.

Pan senator Adam Jamróż, proszę.

Senator Adam Jamróż:

Dziękuję bardzo.

Ponieważ pan senator sprawozdawca mocno w tym tkwi, a myśmy pewne kwestie dosyć dokładnie omawiali, chcę się upewnić, czy wedle pana senatora obecnie, po dokonanych poprawkach, wyjaśnieniach, wszystko jest jasne w kwestii relacji między kartą europejską a polskim zezwoleniem na broń, jeśli chodzi o zakres ich obowiązywania, wydawania itd.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Może zbierzemy pytania.

(Senator Zygmunt Cybulski: Tak, proszę bardzo.)

Czy są jeszcze inne pytania?

Pan senator Mieczysław Janowski.

(Senator Mieczysław Janowski: Mam pytanie do sprawozdawcy pierwszej komisji, jeżeli można, Panie Marszałku.)

Może najpierw wyczerpiemy pytania do pana senatora Cybulskiego, a potem poddamy temu ogniewi pytań Grzegorza Niskiego.

Pan senator Robert Smoktunowicz.

Senator Robert Smoktunowicz:

Mam pytanie do obu sprawozdawców. Chodzi o nowe brzmienie art. 8, wprowadzone przez Komisję Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego. W zapisie przygotowanym przez Sejm mówi się o energii kinetycznej broni pneumatycznej do 24,2 J. W propozycji senackiej Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego mówi się zaś o urządzeniach sportowych do gry w paintball o kalibrze... Czy mogliby panowie wyjaśnić nam, jaka jest energia kinetyczna urządzeń używanych do zabaw sportowych zwanych paintball? Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Proszę jeszcze o pytania. Nie ma. Czyli wyczerpaliśmy pytania do pana senatora Zygmunta Cybulskiego.

Bardzo proszę.

Senator Zygmunt Cybulski:

Może najpierw odniosę się do pytania pana senatora Jamroza. Otóż do tej pory na przykład myśliwi przybywający z zagranicy na polowanie do Polski musieli ubiegać się w polskich placówkach dyplomatycznych lub konsularnych o pozwolenie na przywóz broni. Oczywiście z tym pozwoleniem trzeba było przekraczać granicę, na granicy odbywała się kontrola. Przyjazd był możliwy tylko na zaproszenie polskich jednostek, na przykład koła myśliwskiego, klubu sportowego, przedsiębiorstwa prowadzącego polowanie dewizowe itd. Obecnie zarówno Polak, jak i Niemiec czy Austriak na swój wniosek otrzymają europejską kartę broni i to załatwi wszystko. Na tej podstawie mogą przekroczyć granicę, której zresztą nie będzie, mogą przyjechać do Polski, kiedy kole-dzy zaproszą ich na polowanie czy na zawody sportowe. Nie będzie z tym żadnych problemów. Otrzymanie tej europejskiej karty jest uwarunkowane posiadaniem pozwolenia na broń. Tylko te osoby, które mają pozwolenie na broń, mogą ubiegać się o kartę europejską.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Pytanie uzupełniające, tak?

Bardzo proszę.

Senator Adam Jamróż:

Głównie chodzi mi o to, czy obecnie, na tle tych poprawek, które wniosła nasza komisja, i uściśleń, wszystko wydaje się klarowne. Dziękuję.

Senator Zygmunt Cybulski:

Jestem przekonany, że to wszystko jest jasne, klarowne.

A teraz odnośnie do...

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Pytania senatora Janowskiego, tak?)

Nie. Było jeszcze pytanie pana senatora Smoktunowicza odnoszące się do tej energii. Określenie „24 J” warunkuje przebicie przeszkody o określonej grubości i...

(Senator Robert Smoktunowicz: W dżulach się mierzy energię.)

(senator Z. Cybulski)

Proszę?

(Senator Robert Smoktunowicz: W dżulach energię się mierzy.)

Tak, tak, energię. Przecież to jest sprawa energii pocisku.

Senator Robert Smoktunowicz:

Może dopowiem. Chodzi mi o uzasadnienie, dlaczego senacka Komisja Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego zmieniła sejmową definicję broni pneumatycznej. Jakie jest uzasadnienie tej zmiany?

Senator Zygmunt Cybulski:

Nie wiem, co zrobiła senacka Komisja Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego. Ja referuję stanowisko Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej.

(Senator Robert Smoktunowicz: Pytanie kierowałem do obu panów.)

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Przyjmujemy, że pan senator Cybulski się nie dowiadywał.)

To nas nie interesowało. My nie mieliśmy problemów, przyjęliśmy to, co tutaj jest. A ponieważ wielkość energii potrzebnej do celów myśliwskich nie jest tego rzędu, lecz wynosi co najmniej dziesięć razy więcej, wobec tego nie ma problemów, którymi moglibyśmy się tutaj zajmować.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję, Panie Senatorze Sprawozdawco.

(Senator Zygmunt Cybulski: Dziękuję.)

Teraz pan senator Mieczysław Janowski.

Proszę bardzo, pytanie do drugiego sprawozdawcy.

Senator Mieczysław Janowski:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Panie Senatorze, mam pytanie, które dotyczy zgłoszonej przez komisję poprawki trzynastej. Chodzi o to, że państwo proponujecie w lit. b skreślenie ust. 4, który mówi o konieczności przeprowadzania badań co pięć lat. Czym się państwo przy tym kierowaliście?

Chciałem też zadać to pytanie, które zadał pan senator Smoktunowicz, ale myślę, że w tej sytuacji będzie to nasze wspólne pytanie. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Czy mamy jeszcze pytania do pana senatora sprawozdawcy Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego?

(Senator Robert Smoktunowicz: Ja mam jeszcze jedno.)

Pan senator Smoktunowicz.

Senator Robert Smoktunowicz:

Zadam dodatkowe pytanie, skoro już mam okazję. Chodzi mi o stanowisko senackiej Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego wobec art. 11 i o kwestię reglamentacji broni palnej wytworzonej przed rokiem 1850 lub repliki tej broni. Komisja rekomenduje skreślenie pojęcia repliki. Czy możemy usłyszeć, jakie jest w tej sprawie uzasadnienie? Czym różni się replika od broni oryginalnej i o ile jest od niej bardziej niebezpieczna? Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję.

Czy mamy jeszcze pytania do pana senatora? Nie ma.

Nie było ich wiele, w takim razie proszę sprawozdawcę Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego, żeby przedstawił odpowiedzi z miejsca.

Senator Grzegorz Niski:

Dziękuję bardzo.

Odpowiadam na pytanie, które zadał pan Smoktunowicz w pierwszej kolejności. Otóż senacka Komisja Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego po dyskusji stanęła na stanowisku, że jest specjalna kategoria broni pneumatycznej, tak zwane markery, które wystrzelują pociski żelowe, co jest rozpowszechnionym na świecie sportem. Jest to broń kalibru 17,27 mm. Zapis w projekcie sejmowym określał, że broń ta wyrzuca pocisk z siłą 24,2 J. Komisja doszła do wniosku, że takie kryterium jest niemożliwe do sprawdzenia, bo przy legitymowaniu posiadacza takiej broni nie będziemy w stanie udowodnić, że ta broń miota pociski z taką energią, a nie inną. Dlatego kryterium 24,2 J zostało odrzucone.

W poprawce trzynastej komisja proponuje skreślenie ust. 4, dlatego że w czasie dyskusji – dodam, że bardzo burzliwej – przekonały nas argumenty, zwłaszcza przedstawicieli strony rządowej, iż nie można pomijać jednej kategorii ludzi, czyli myśliwych, przy kwestii poddawania się okresowej kontroli, co zresztą było wcześniej zapisane w obowiązującej ustawie. Przekonała nas argumentacja, że jeżeli ktoś otrzymał pozwolenie na broń w wieku osiemnastu lat, to jest ono ważne przez całe jego życie, na przykład aż do osiemdzie-

(senator G. Niski)

siątego roku życia, i nie ma żadnej możliwości weryfikacji, czy w tym czasie stan zdrowia posiadacza broni nie pogorszył się tak, że może on zacząć się posługiwać tą bronią w sposób niebezpieczny dla siebie czy też dla otoczenia.

Odpowiadając na trzecie pytanie, chcę powiedzieć, że komisja stanęła na stanowisku, żeby skreślić dalszą część sformułowania „lub replikę broni”, przyjmując, że replika jest wiernym odwzorowaniem, czyli urządzeniem, które ma wszystkie cechy swojego wzorca, a więc również możliwość miotania pocisków. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Przypominam, że mamy do czynienia z rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w sprawie tej ustawy w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister spraw wewnętrznych i administracji.

Na naszym posiedzeniu jest pan podsekretarz stanu Tadeusz Matusiak wraz z liczną grupą osób towarzyszących, czcigodnych naszych gości.

Zgodnie z regulaminem może pan zabrać głos teraz, Panie Ministrze, albo dopiero odpowiadając na pytania, albo też po dyskusji – to od pana zależy. Czy już teraz chciałby pan wygłosić wprowadzenie?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tadeusz Matusiak: Nie wiem, czy mogę zabierać głos z tego miejsca.)

Proszę bardzo.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tadeusz Matusiak:

Może jeszcze dwa zdania wyjaśnienia na temat spraw związanych chociażby z kwestią badań lekarskich w stosunku do myśliwych. Czym my to uzasadnialiśmy? Tym, że uważamy, iż podmioty powinny być traktowane jednakowo. Bardzo ważną kwestią jest również to, że trzeba sobie zdać sprawę z jednego: myśliwi używają broni w szczególnych warunkach. To nie jest broń używana tylko i wyłącznie na strzelnicach, jak jest chociażby w wypadku pozostałych użytkowników broni. Myśliwi używają jej dosłownie w każdych warunkach – używają jej w nocy, używają w dzień, używają broni bardzo często, bo polowania odbywają się stosunkowo często, używają jej w otwartym terenie, gdzie w bliskim otoczeniu mogą znajdować się ludzie.

Analizowaliśmy również statystyki polowań. Okazało się, że średnio w każdym roku w trakcie polowań jest około dwóch postrzeleń ze skutkiem śmiertelnym. Ja nie będę uogólniał czy wysnuwał wniosku, że gdyby były przeprowadzane okresowe badania dotyczące zdolności do posiadania broni myśliwskiej, to tych wypadków by nie było albo być może byłoby ich mniej. Postrzeleń w 2001 r. było dwadzieścia trzy, w 2002 r. – czternaście, a więc tego rodzaju zdarzenia towarzyszące myśliwym w trakcie polowań niestety się zdarzają. Chciałbym po prostu chociażby przedstawić Wysokiemu Senatowi ten problem. Sądzę, że Wysoki Senat wyciągnie odpowiednie wnioski w stosunku do tych spraw, które omawiamy.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Czy ktoś z państwa chce zadać pytanie przedstawicielowi rządu, panu ministrowi Tadeuszowi Matusiakowi? Tak, ktoś chce zadać pytanie.

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Pan Kazimierz Pawełek.

Senator Kazimierz Pawełek:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, moje pytanie dotyczy miotaczy gazu obezwładniającego. Otóż w art. 9 jest napisane, że miotacze gazu obezwładniającego można posiadać na podstawie zezwolenia wydanego przez powiatowego komendanta Policji, zaś art. 11 mówi, że pozwolenia na broń nie wymaga się w przypadku – pkt 6 – posiadania ręcznych miotaczy gazu obezwładniającego. W związku z tym moje pytanie brzmi: czy ja jako obywatel, który nabyłby sobie taki miotacz gazu, muszę mieć na to zezwolenie, czy nie? Bo te artykuły są ze sobą sprzeczne. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję.

Teraz pytanie pana senatora Wiesława Pietrzaka. Zbierzemy te pytania i poproszę pana ministra o odpowiedź.

Proszę bardzo.

Senator Wiesław Pietrzak:

Dziękuję bardzo.

Panie Ministrze, już po posiedzeniu Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego otrzymałem od dowódcy korpusu międzynarodowego ze Szczecina pismo z prośbą o interwencję,

(senator W. Pietrzak)

dowiedzenie się, jakie prawo, jakie możliwości przywożenia broni myśliwskiej mają członkowie tego korpusu, oficerowie obcych państw. Ten problem prawdopodobnie całkowicie zginie po wejściu Polski do Unii Europejskiej, ale do tego czasu będzie on nierozwiązany. Jaki jest pogląd ministerstwa: czy można to rozwiązać innym rozporządzeniem, innymi aktami prawnymi? Czy trzeba nowelizować ustawę, czy można to też rozwiązać w inny sposób? Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Pan senator Andrzej Anulewicz.

Senator Andrzej Anulewicz:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Z niepokojem słuchałem relacji pana ministra, kiedy mówił o wypadkach z bronią wśród myśliwych. Interesowałoby mnie, ile takich zdarzeń z bronią było wśród służb mundurowych, a więc ludzi szczególnie przygotowanych do posługiwania się bronią. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Czy ktoś z państwa chciałby jeszcze o coś zapytać?

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Spraw
Wewnętrznych i Administracji
Tadeusz Matusiak:**

Dziękuję bardzo.

Pierwsze pytanie dotyczyło różnicy między miotaczem gazu a ręcznym miotaczem gazu. W zasadzie przez miotacz gazu należy rozumieć urządzenie służące między innymi do rozpędzania tłumów, urządzenie o dość dużej wydajności, jeśli chodzi o ilość wysyłanego gazu. Z kolei ręczny miotacz gazu to popularny aerozolowy, mieszczący się w ręku miotacz, którym można w zasadzie posługiwać się w obronie własnej.

Co do korpusu, to problem jest dość złożony. Niestety, jeżeli chcielibyśmy go rozwiązać, musielibyśmy to zrobić w drodze zmiany w ustawie, a nie w rozporządzeniu ministra spraw wewnętrznych i administracji.

Może jeszcze mały komentarz do tego. W korpusie natowskim, którym zresztą bardzo się chlubiśmy, jest kilkudziesięciu oficerów, głównie z Da-

nii i z Niemiec. Muszą oni stosować pewne praktyki dyplomatyczne, czyli muszą potwierdzać przejazd i wyjazd w ambasadzie, żeby odnawiać ten trzymiesięczny okres. Chciałbym jednak zwrócić uwagę, że w tej chwili w placówkach natowskich jest też wielu polskich oficerów, którzy są traktowani w – powiedzmy – podobny sposób jak u nas oficerowie duńscy i niemieccy. Może zostawmy tę sprawę – bo akcesja ją w pełni rozwiąże – i nie robmy ukłonów w stronę cudzoziemców, skoro nikt ich nie robi w naszym kierunku czy w kierunku naszych oficerów, którzy w podobny sposób funkcjonują gdzieś w wojsku natowskim. Ale to tylko moja sugestia.

Co do wypadków z bronią wśród służb mundurowych – a rozumiem, że chodzi tu o wojsko, policję i straż graniczną, bo strażacy nie mają broni – to nie mam takiej statystyki. Może spojrzę jeszcze w kierunku eksperta z policyjnego zakładu kryminalistyki, czy posiada wiedzę na temat tego typu zdarzeń.

Jeśli chodzi o policję – jak podpowiada mi pan dyrektor – to liczba wypadków mieści się w granicach jednego, dwóch, trzech w roku. W wojsku występuje do kilkunastu takich przypadków rocznie, a mówimy tu o wojskowych zawodowych i o tych, którzy odbywają zasadniczą służbę wojskową. Nie odnoszę się teraz do przypadków samobójstw dokonanych przy użyciu broni służbowej. Niestety, takie przypadki zdarzają się kilka razy w roku, w tym roku w policji były chyba trzy tego rodzaju zdarzenia. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych. Wystąpienie nie może trwać dłużej niż dziesięć minut, a wnioski legislacyjne trzeba składać do prowadzącego marszałka w formie pisemnej. Można także składać przemówienia do protokołu, co już uczynił pan senator Tadeusz Bartos*.

Na liście mówców są cztery osoby. Są to senatorowie: Henryk Stokłosa, Witold Gładkowski, Robert Smoktunowicz i Mieczysław Janowski, a także senator Wiesław Pietrzak, który zapisał się przed chwilą. Bardzo proszę o zabranie głosu pana senatora Henryka Stokłosę. Następnym mówcą będzie pan senator Witold Gładkowski.

Senator Henryk Stokłosa:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Obszerna i bardzo gruntowna nowelizacja ustawy o broni i amunicji podyktowana jest ko-

* Przemówienie złożone do protokołu – w załączeniu.

(senator H. Stokłosa)

niecznością dostosowania naszych przepisów do prawa unijnego. Musimy ujednotlić prawo między innymi ze względu na podpisaną w maju 2002 r. europejską Konwencję o kontroli nabywania i posiadania broni palnej przez osoby fizyczne.

Projekt, nad którym debatujemy, podejmuje między innymi trzy, w części kontrowersyjne kwestie: wprowadza pojęcie broni pozbawionej cech użytkowych, reguluje zasady wydawania i honorowania przez polskie organy europejskiej karty broni palnej oraz wprowadza nowe przepisy odnoszące się do rejestrowania broni pneumatycznej.

W ustawie pojawia się nowe pojęcie – „broń pozbawiona cech użytkowych”. Oznacza to pozbawienie pewnych właściwości istotnych części broni palnej w taki sposób, że nie jest ona zdolna do wystrzelenia pocisku w wyniku działania sprężonych gazów. Wykonania takiej operacji mogą podjąć się tylko specjaliści – przedsiębiorcy zajmujący się wytwarzaniem broni.

Proponuje się rezygnację z obowiązkowych pozwoleń na broń pozbawioną cech użytkowych i zamiast nich wprowadza się rejestrację. Dzięki temu ogromna rzesza kolekcjonerów będzie mogła zgodnie z prawem posiadać legalnie nabytą broń palną, a policja będzie dysponować informacją, kto posiada taką broń i ile sztuk. Dowodem takiej rejestracji będzie karta rejestracyjna. Wbrew pozorom zmiana ta nie wywołuje zachwyty kolekcjonerów broni, którzy obawiają się, że przysporzy ona nowych problemów z powodu wszechobecnej w Polsce biurokracji.

Takich wątpliwości nie budzi wprowadzenie na grunt polskiego prawa instytucji europejskiej karty broni palnej. Karta ma być wydawana na wniosek osoby zainteresowanej, posiadającej pozwolenie na broń. Będzie ważna na terenie państw członkowskich, a jej posiadacz po wypełnieniu niezbędnych formalności będzie mógł na przykład wwozić broń na terytorium innego państwa należącego do Unii Europejskiej. Karta ma być ważna przez okres nie dłuższy niż pięć lat, ale będzie mogła być przedłużona.

Zasada honorowania takowego dokumentu działa oczywiście w obie strony. Polska również będzie musiała zezwalać na wwożenie do kraju broni przez cudzoziemców. Może to rodzić kontrowersje i obawy, ale mam nadzieję, że odpowiednie przepisy usankcjonują powody podróży z bronią oraz typy broni, które można będzie wwozić na terytorium Polski.

Trzecią i ostatnią z wymienionych przeze mnie na wstępie kwestii jest sprawa związana z bronią pneumatyczną. Taka broń, bez względu na rodzaj lufy, będzie wymagać rejestracji. Aby uzyskać kartę rejestracyjną, osoba zgłaszająca na przykład wiatrówkę do rejestracji będzie musiała

przedstawić właściwemu organowi Policji orzeczenie od lekarza specjalisty i psychologa, że może dysponować tą bronią, oraz informację z Krajowego Rejestru Karnego stwierdzającą, że nie była skazana prawomocnym orzeczeniem sądu za przestępstwo z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej. Widać wyraźnie, iż przysporzy to nie lada kłopotów osobom chcącym stać się posiadaczami broni pneumatycznej. Na kłopotach jednak się nie kończy, ponieważ wymienionych przeze mnie zaświadczeń nikt nie wyda bez uiszczenia należnych opłat. Będzie to więc długotrwały, kosztowny i pracochłonny proces. Nie ma się zatem co dziwić, że ten przepis budzi niezadowolone i spore kontrowersje. Należę do grona tych, którzy protestują przeciwko takiemu rozwiązaniu.

Zmiany w ustawie o broni i amunicji są konieczne, powinny dostosowywać prawo polskie do europejskiego. Niestety, zaproponowana nowelizacja prowadzi do tego, że obywatel Polski będzie miał znacznie bardziej ograniczone prawo do posiadania i używania broni – także takiej jak wiatrówki – niż obywatele każdego innego państwa należącego do Unii Europejskiej. Nie po raz pierwszy na własne życzenie stwarzamy sytuację nierówności wewnątrz Unii Europejskiej. Działamy na własną niekorzyść, i to własnymi rękoma. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Teraz zabierze głos pan senator Witold Gładkowski. Następnym mówcą będzie pan senator Robert Smoktunowicz.

Senator Witold Gładkowski:

Dziękuję.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Jak podkreślili panowie senatorowie sprawozdawcy, proponowana przez rząd Rzeczypospolitej Polskiej nowelizacja ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji stanowi kolejny krok naszego ustawodawstwa dostosowujący polski system prawny do przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej, to jest do dyrektywy nr 91 Rady Unii z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli, nabywania i posiadania broni. Ważne jest również to, że powyższa zmiana ustawy spełnia wymagania stawiane przez Konwencję nr 101 Rady Europy o kontroli nabywania i posiadania broni palnej przez osoby fizyczne z dnia 28 czerwca 1978 r., którą Polska podpisała 23 maja w 2002 r.

Nowatorskimi rozwiązaniami w proponowanej ustawie, wymagającymi, moim zdaniem, szczególnego podkreślenia, są cztery zmiany jej treści.

(senator W. Gładkowski)

Jest to, po pierwsze, wprowadzenie pojęcia broni pozbawionej w sposób trwały cech użytkowych oraz procedury ich pozbawiania. Po drugie, uregulowanie zasad wymiany informacji pomiędzy państwami członkowskimi. Po trzecie, wprowadzenie regulacji dotyczących europejskiej karty broni palnej jako dokumentu, który będzie obowiązywał w Polsce po jej wejściu do Unii Europejskiej. I po czwarte, umożliwienie przewozu przez obywateli Unii posiadających tę europejską kartę myśliwskiej i sportowej broni palnej na podstawie wymienionej karty.

Ponadto jedna z najistotniejszych zmian dotyczy wprowadzenia nowego pojęcia rejestracji broni obok obecnie obowiązującej jej rejestracji. Instytucja ta ma dotyczyć broni pneumatycznej oraz broni pozbawionej cech użytkowych. Wiąże się z tym słuszne zmniejszenie prawnych wymagań w zakresie posiadania broni pneumatycznej oraz pozbawionej cech użytkowych, jako odnoszących się do rodzajów broni niezagrażających bezpośrednio życiu i zdrowiu ludzi oraz bezpieczeństwu publicznemu. Należy uzupełnić to stwierdzeniem, że projektodawca nie ograniczył problematyki broni niewymagającej zezwolenia wyłącznie do ustanowienia reguł rejestracji, ale konsekwentnie zaproponował regulację prawną dotyczącą całokształtu zagadnień związanych z bronią pozbawioną cech użytkowych, począwszy od ustalenia jej pojęcia, poprzez określenie, kto może być przedsiębiorcą uprawnionym do pozbawiania broni cech użytkowych, aż wreszcie do wprowadzenia oznakowania broni pozbawionej tych cech. Przedstawiony w projekcie podział zadań pomiędzy podmioty gospodarcze a organy administracji państwowej w zakresie pozbawienia broni palnej cech użytkowych jest czytelny i winien być przyjęty jak najszybciej do realizacji.

Proponowana nowelizacja ustawy wprowadziła również nową definicję broni pneumatycznej, obejmując nią również broń o lufie niegwintowanej. Patrząc z punktu widzenia zapewnienia bezpieczeństwa publicznego w związku z obrotem wymienioną bronią, należy zwrócić uwagę, że potencjalny jej nabywca, poza spełnieniem wymogu pełnoletności, będzie musiał przedłożyć orzeczenie lekarskie i psychologiczne wydane przez uprawnionych lekarzy. Także wprowadzenie konieczności uzyskiwania świadectw broni przez podmioty, którym broń jest niezbędna w celach wzywania pomocy, zapewni spójność i jednoznaczność realizacji przedmiotowej materii ustawowej.

Omawiana ustawa uwzględnia również liczne sugestie i apele środowisk użytkowników broni sygnałowej i alarmowej oraz broni palnej używanej do sygnalizowania zawodnikom rozpoczęcia konkurencji sportowych. Problematyka ta zosta-

ła potraktowana przez nowelizację przedmiotowej ustawy z należytą powagą.

Reasumując, należy podkreślić, że z uwagi na próbę dostosowania prawa polskiego do prawa międzynarodowego i wspólnotowego w zakresie posiadania i nabywania broni oraz na wyczerpujące potraktowanie problematyki będącej przedmiotem regulacji proponowana zmiana ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji zasługuje na pełną akceptację i poparcie.

Bardzo dziękuję, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Zapraszam na trybunę pana senatora Roberta Smoktunowicza, a następnie pana senatora Mięczysława Janowskiego.

Senator Robert Smoktunowicz:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Pan senator Gładkowski dokonał niezwykle pozytywnej, całościowej oceny tych zmian legislacyjnych. Ja pozwolę sobie na dwie krótkie uwagi. Zastrzegam jednak, że nie reprezentuję żadnego lobby producentów ani użytkowników broni. Sam nie posiadam licencji, broni nie używam i nie jestem myśliwym, co stawia mnie w kategorii osób, które mogą obiektywnie, spokojnie i rzeczowo wypowiedzieć się po prostu o logice, o sensie dwóch poprawek komisji senackiej.

Mój duży niepokój – bo ja na początku też wahałem się z wypowiedzią – spowodowała odpowiedź pana senatora sprawozdawcy, która tak naprawdę nie była odpowiedzią na moje pytanie. Przyznaję, zadałem pytanie w sposób dość sprytny, więc może to było powodem takiej odpowiedzi. Ale za chwilę wyjaśnię, o co tak naprawdę mi chodziło.

Otóż mój niepokój budzą dwie poprawki Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego, dotyczące art. 8, czyli właśnie słynnej definicji broni pneumatycznej i art. 11, czyli broni wytworzonej przed rokiem 1850 oraz repliki tej broni. Chcę przypomnieć, że w ocenie wielu specjalistów – bo to bardzo specjalistyczna dziedzina i Sejm oraz rząd korzystali z pomocy profesjonalistów – wprowadzono chyba dość umiarkowaną i rozsądną definicję broni pneumatycznej. Przypomnę tutaj, może już nie wchodząc w szczegóły, że istotą tej definicji była końcówka tego artykułu, czyli kwestia energii kinetycznej pocisku opuszczającego lufę lub elementu ją zastępującego oraz energii kinetycznej nieprzekraczającej poziomu 24,2 J. A, jak twierdzą fachowcy, właśnie ta energia kinetyczna w odniesieniu do broni pneumatycznej jest najbardziej istotna, o wiele bardziej istotna niż jakiegokolwiek inne parametry związane z bronią.

Senacka komisja postanowiła tę końcówkę wykreślić. Czyli właściwie każdą broń pneumatycz-

(senator R. Smoktunowicz)

na, niezależnie od wartości tej energii kinetycznej, poddaje się reglamentacji, z wyłączeniem, co brzmi dla mnie dość dziwnie – może środowiska sportowców o to prosiły i miały tutaj na to wpływ – urządzenia przeznaczonego do gry sportowej, które w wyniku działania sprężonego gazu jest zdolne do wystrzelenia z lufy o kalibrze 17,27 mm żelatynowego pocisku pękającego na przeszkodzie i wypełnionego farbą spożywczą. A więc chodzi oczywiście o tak zwane markery do paintballa. Ja nie bardzo rozumiem, dlaczego uprzywilejowuje się pewną kategorię broni i to jeszcze w takiej sytuacji. Właściwie nie ma tu definicji czegoś takiego, jak „gra sportowa” czy „urządzenie przeznaczone do gry sportowej”. Ja takiego pojęcia nie znajduję. Nie wiem, co jest grą sportową, na jakich zasadach jest to robione i czy ja w domu też mogę sobie to urządzić. To jest jedna sprawa. I na czym to jeszcze polega? Pan senator mi na to nie odpowiedział. Istota polega też na tym, że zdaniem fachowców, co powtarzam – ja nie używam tej broni – takie markery do paintballa w podstawowym ustawieniu dają energię wylotową pocisku około 13 J, a maksymalnie, przy wydłużeniu lufy, przy zwiększeniu ciśnienia i zmianie gazu na sprężone powietrze, około 20 J. Czyli mieściłyby się, Panie Senatorze – tak twierdzą fachowcy, proszę mnie poprawiać – w dotychczasowej definicji. Proszę wybaczyć, ale ja, oceniając to punktu widzenia legislacji, odkrywam w tym po prostu – to nie jest, broń Boże, kierowane do pana – jakiś lobbing jednej grupy przeciwko innej grupie. Stąd to moje pytanie, bardzo podchwytliwe, na które nie dostałem odpowiedzi.

Nie chcę też ukrywać, co twierdzą fachowcy – jeszcze raz powołuję się na fachowców – w kwestii tak zwanych wiatrówek. Argument dotyczący dostosowania polskich przepisów do dyrektyw chyba jakoś nie znajduje tutaj pokrycia w faktach, bo akurat dyrektywa europejska o broni w ogóle nie obejmuje zakazami i limitami wiatrówek, a część krajów europejskich – podam przykłady: Finlandia, Francja, Dania, Belgia, Holandia – w ogóle nie przewiduje żadnych ograniczeń w nabywaniu i posiadaniu takiej broni, jeżeli chodzi o wiatrówki, o broń pneumatyczną. Tak że nie bardzo wiem, dlaczego jest wykorzystywany taki argument, że zmierzamy do Europy. A nie wszyscy wiedzą, jak te dyrektywy naprawdę wyglądają. To rzeczywiście będzie bolesne dla posiadaczy wiatrówek, bo koszt rejestracji to jest ponoć około 500 zł. A podam pewien przykład: podobno dość popularny i dobry karabinek typu wiatrówka produkcji czeskiej, Slavia 631, kosztuje 350 zł, więc jeśli opłata rejestracyjna wyniesie 500 zł, to będzie tak jakby płacić za rejestrację samochodu dwa razy więcej, niż ten samochód jest wart. Chyba brakuje

tutaj logiki. To jest rzeczywiście wyraźne utrudnienie.

Wydaje mi się, że definicja sejmowa jest spójna oraz logiczna i powinniśmy przy niej pozostać. Chyba zgłoszę tutaj jakąś poprawkę czy apel do komisji – nie bardzo wiem, w jakim trybie – żeby jednak raz jeszcze to stanowisko przemyślała.

Przyznam, że nie otrzymałem też od senatora sprawozdawcy odpowiedzi na drugie pytanie. Otóż obecnie art. 11 wyłącza spod tak zwanej reglamentacji broń wytworzona przed 1850 r., natomiast Sejm, chyba dość logicznie i zgodnie z ustawodawstwem europejskim, z unijnymi dyrektywami, gdzie następuje zrównanie broni wytworzonej przed tym rokiem i jej replik, dopisał „lub replikę tej broni”. Prawdłowo po polsku powinno być chyba zapisane: „lub replik tej broni”. Ja może tylko powiem tym, którzy nie wiedzą – ja też do niedawna tego nie wiedziałem – dlaczego rok 1850 jest tak istotny. Po prostu zaprzestano wtedy wkładania pocisku z przodu, a zaczęto to robić od tyłu, to są bardzo skomplikowane... Ale, proszę państwa, o co tak naprawdę chodzi? Otóż ja nie bardzo rozumiem, dlaczego zwolnienie od tej reglamentacji ma broń wytworzona przed rokiem 1850, a replika, czyli dokładna kopia tej broni – i tutaj też zabrakło odpowiedzi – co oczywiście, wytworzona później, ale dokładna kopia, czyli nieposiadająca żadnych innych parametrów, miała już być poddana takiej procedurze. Być może daje tu o sobie znać jakieś niezrozumienie rzeczy. Ale mam też kolejny apel do komisji, żebyśmy skorzystali ze zdrowego rozsądku Sejmu, aczkolwiek ten Sejm nie zawsze w naszych oczach znajduje uznanie – po to chyba zresztą jesteśmy – i abyśmy wrócili do definicji sejmowych. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo. Całe pana wystąpienie i w ogóle te wystąpienia mają charakter apelu, Panie Senatorze, a procedury wymagają, jeżeli ktoś domaga się zmian, by składać poprawkę. Tak że do końca debaty jeszcze...

(Senator Robert Smoktunowicz: Ale ja nie mogę złożyć poprawki wobec stanowiska komisji, mogę złożyć poprawkę tylko wobec stanowiska Sejmu. To jest apel.)

Dobrze.

W takim razie bardzo proszę pana senatora Mieczysława Janowskiego. Następnym mówcą, na razie ostatnim na liście, jest pan senator Wiesław Pietrzak.

Senator Mieczysław Janowski:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Panie Ministrze!

(senator M. Janowski)

Ja też chciałbym się zastrzec, że nie należę do związku myśliwych, a strzelanie odbywam co pewien czas w ramach ćwiczeń wojskowych.

Chciałbym, żeby ta ustawa, o której mówimy, tak ważna, była możliwie najlepsza. Kierując się tymi względami, pragnąłbym przedłożyć kilka poprawek, które złożę na pańskie ręce, Panie Marszałku.

Co do kwestii, którą poruszył pan senator Smoktunowicz, to będę proponował uzupełnienie zapisu z wersji sejmowej zdaniem mówiącym o urządzeniu do gier sportowych. Myślę, że to rozwiązanie będzie mogło być przyjęte.

Oprócz złożenia kilku poprawek, w moim przekonaniu, porządkujących sprawy dotyczące adresu, miejsca zamieszkania, miejsca stałego pobytu, chciałbym odnieść się do innych kwestii, które mi zasygnalizowano jako ważne.

Otóż w ustawie tej nie mówi się nigdzie o sprawie zasad zbywania broni przez osoby, którym cofnięto pozwolenie lub przez osoby, które na przykład otrzymały broń w spadku po kimś. I będę proponował tutaj stosowne uzupełnienie, żeby w rozporządzeniu ministerialnym taki temat mógł być poruszony.

Podobnie nie znajduję w tej ustawie żadnego zobowiązania się posiadaczy broni, którzy użyli tej broni w celach obronnych. Mówi o tym stosowny artykuł, art. 10 ust. 3, jeśli dobrze pamiętam. W moim przekonaniu, powinno to również podlegać stosownej rejestracji i zgłoszeniu do właściwej jednostki Policji, bo takie przypadki się zdarzają. Uważam, że z uwagi na bezpieczeństwo publiczne to byłoby przydatne.

Panie Marszałku, poprawki składam na pańskie ręce.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo. Przyjmuję te poprawki.

Proszę pana senatora Wiesława Pietrzaka o zabranie głosu. Na razie na liście mówców nazwisko pana senatora figuruje jako ostatnie.

Senator Wiesław Pietrzak:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Panie Ministrze!

Niestety, nie mogę powołać się na takie argumenty, jak moi dwaj poprzednicy, bo ja przez całe życie nosiłem broń, posługiwałem się taką bronią, nawet dużego kalibru, także hobbystycznie, bo jestem myśliwym. Dlatego też, skoro dyskusja na ten temat wzbudza tyle kontrowersji, pomijając już wszystkie inne aspekty i cel wprowadzenia tej nowelizacji, bo one były szczegółowo omawiane przez poprzedników i przez sprawozdawców, chciałem powiedzieć kilka słów o poprawce

trzynastej proponowanej przez Komisję Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego. Na jej posiedzeniu, niestety, nie byłem, więc teraz chciałem przekazać państwu kilka uwag.

A mianowicie pozwolenie na broń myśliwską jest przeznaczone dla specjalnej grupy obywateli, dla celów hobbystycznych i uprawiania, już nawet nie mówię, że sportu łowieckiego, bo chodzi o gospodarkę łowiecką. Problem, który został poruszony, że myśliwi spowodują ileś tym, według statystyki, niebezpiecznych zdarzeń, wypadków, wydaje mi się w jakiś sposób wypaczony. Bo jeżeli będą robione badania tak co pięć lat, od osiemnastego roku życia, to okaże się, że do pięćdziesiątego czy do sześćdziesiątego roku życia myśliwy bez problemu otrzyma certyfikat, będzie miał pozytywne wyniki badań robionych przez psychologów, przez lekarzy, a w wieku sześćdziesięciu lat czy może później będzie otrzymywał ten certyfikat albo z łaski, albo na jakąś specjalną prośbę, albo w ogóle go nie otrzyma, bo już nie będzie wydolny. Ale gdybyśmy zapytali pana ministra, kto powoduje wypadki, to by się okazało, że właśnie najmłodszy myśliwi, kiedy są najbardziej sprawni intelektualnie, kiedy bez żadnych zastrzeżeń otrzymują certyfikat i mają pozytywne wyniki z badań. Właśnie ci młodzi myśliwi powodują najwięcej wypadków, bo kierują się emocjami, bo więcej strzelają i są niebezpieczni – inaczej niż myśliwy siedemdziesięcioletni.

Ja mam w kole kolegę myśliwego, który ma osiemdziesiąt lat. Gdyby mu zabrano pozwolenie na broń, to przecież on by z nami z kijem nie pojechał na polowanie. A tak to on jedzie ze strzelbą i się cieszy, że może z nami być. I on od wielu lat już w ogóle nie strzela, ale jego radość z samego posiadania broni jest duża.

(Głos z sali: Może wystarczy atrapa?)

Nie, atrapy nie może mieć, to już byłoby...

Dyscyplina i kontrole w łowiectwie są tak szczegółowe, tak profesjonalnie prowadzone, że naprawdę nie potrzeba już większej dyscypliny. Te badania lekarskie nie muszą być prowadzone systematycznie co pięć lat.

Zgadzam się jednak z tym, że przy pierwszym zakupie, przy pierwszym pozwoleniu na broń, powinno się przejść takie badania. Zgadzam się z tym, że władze łowieckie, Policja lub organ zezwalający na posiadanie broni powinien mieć prawo – i ma takie prawo – do skierowania na badania, jeżeli ktoś nadużywa alkoholu, jeśli swoim zachowaniem budzi zastrzeżenia itd. I wówczas jest możliwość dokonania badań lekarskich i odebrania czy cofnięcia pozwolenia na broń.

Dlatego na posiedzeniu połączonych komisji, bo będzie takie w dniu dzisiejszym, będę apelował o niepoparcie tej poprawki. Również teraz, na posiedzeniu plenarnym, proszę państwa senatorów o to, żeby ta poprawka nie została przyjęta. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Pan senator Wiesław Pietrzak był ostatnim z zapisanych.

Czy ktoś jeszcze chciałby zabrać głos? Nie stwierdzam tego.

Zamykam dyskusję.

Zostały zgłoszone wnioski legislacyjne przez pana senatora Janowskiego. Czy pan minister chciałby się teraz do nich odnieść, czy może w trakcie posiedzenia komisji?

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tadeusz Matusiak:* Sądzę, że będzie i wygodniej, i bardziej zręcznie wszelkiego rodzaju propozycje i wnioski, które tutaj padły, przedyskutować na posiedzeniu połączonych komisji.)

Dziękuję bardzo.

Zatem bardzo proszę o zebranie się Komisję Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisję Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej i o odniesienie się do zgłoszonych wniosków, i oczywiście, jak zwykle, przygotowanie wspólnego sprawozdania w tej sprawie.

Głosowanie w sprawie tej ustawy odbędzie się pod koniec posiedzenia Senatu.

(*Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Jolanta Danielak*)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu siódmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o stopniach górniczych, honorowych szpadach górniczych i mundurach górniczych.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na trzydziestym dziewiątym posiedzeniu w dniu 9 stycznia 2003 r. Do Senatu została przekazana 10 stycznia bieżącego roku. Marszałek Senatu 14 stycznia 2003 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 316, a sprawozdanie komisji w druku nr 316A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, pana senatora Bernarda Drzęźłę, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Bernard Drzęźła:

Dziękuję.

Pani Marszałek! Panie Ministrze! Wysoki Senacie!

Mam zaszczyt przedstawić stanowisko Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych w sprawie ustawy o stopniach górniczych, honorowych szpadach górniczych i mundurach górniczych, która została uchwalona przez Sejm, jak już to pani marszałek powiedziała, w dniu 9 stycznia bieżącego roku. Ustawa jest przedstawiona w druku senackim nr 316.

Noszenie mundurów górniczych i innych atrybutów przynależności do tak zwanego górniczego stanu jest uświęcone wielowiekową tradycją, aczkolwiek krój munduru i rodzaj atrybutów podlegał ewolucji. W ewolucji tej zaznaczały się wpływy państw ościennych, miały w niej też udział zmiany w hierarchicznej strukturze zarządzania przemysłem górniczym, a także w pewnym stopniu zmiany w tradycji wojskowej.

Mundur górniczy noszone są we wszystkich krajach ościennych, od zachodu i południa, to jest od Niemiec poprzez Czechy, Austrię do Serbii i Rumunii...

A, jest prawdziwy górnik. (*Poruszenie na sali*) Ja też o tym myślałem, ale prawie prosto z Brukseli wróciłem, więc nie miałem możliwości wzięcia munduru.

(*Wicemarszałek Jolanta Danielak:* Ale tam nie ma mundurów.)

Tam nie, ale ja w swoim chciałem wystąpić: dyrektora generalnego stopnia pierwszego... stopnia trzeciego, przepraszam.

A więc nosi się mundury w Niemczech, w Czechach, w Austrii, Serbii, Rumunii, we wszystkich krajach na zachód i na południe od nas. Górniczy tych krajów występują w mundurach, podobnie jak w Polsce, przy wszelkich uroczystych okazjach, od najbardziej smutnych, to jest pogrzebów, w tym przede wszystkim ofiar wypadków i katastrof górniczych, poprzez święta branżowe i państwowe, do specyficznie górniczych imprez typu karczma górnicza.

Poprzednie rozwiązania prawne w rozważanym zakresie, pochodzące z lat 1981–1983, w obecnych politycznych i gospodarczych warunkach działania górnictwa dalece się zdezaktualizowały i zostały uchylone w roku 2001. Od tego czasu mundury i szpady górnicze były noszone właściwie nielegalnie.

Obecna ustawa jest wynikiem inicjatywy poselskiej. W porównaniu do przedłożenia zawartego w druku nr 1030 przeszła ona jednak w toku prac sejmowych pewne przeobrażenia w kilku fragmentach i obecnie stanowi twór zdecydowanie lepszy.

Komisja nasza proponuje dalsze poprawki do ustawy. Poprawki te są trojakiego rodzaju.

Pierwsza grupa to zgłoszone przez nasze Biuro Legislacyjne poprawki o charakterze legislacyjnym, które nasza komisja w większości inkorporowała.

Druga grupa poprawek wiąże się z kwestią tak zwanych mundurów służbowych. Ustawodawca

(senator B. Drzęzła)

sugerując się tym, iż w pewnych kręgach górniczych mundurów tych już się nie nosi i że niejako umarły one „śmiercią naturalną”, nie sankcjonował dalszego ich istnienia. Komisja nasza, na wniosek zresztą pewnych kręgów i stowarzyszeń górniczych, doszła do wniosku, że rezygnacja z nich mogłaby być przedwczesna, i w kilku poprawkach przywraca ich istnienie, kierując się również tym, że zaadoptowane przez komisję szczegółowe rozwiązanie proponowane przez Związek Pracodawców Górnictwa i Przetwórstwa Surowców Mineralnych w Kielcach nie pociąga za sobą żadnych dodatkowych kosztów po stronie pracodawców.

Trzecia grupa, złożona z jednej tylko poprawki, wzięła się stąd, że dotychczasowi współtwórcy ustawy zapomnieli, iż na rzecz górnictwa pracuje również szkolnictwo górnicze różnych szczebli oraz instytuty naukowo-badawcze, w tym instytuty Polskiej Akademii Nauk, formalnie w żaden sposób nie związane ze strukturami zarządzania przemysłem górniczym.

Na zakończenie dodam, że ciekawą nowością przewidywaną w ustawie jest stopień górniczy generalnego honorowego dyrektora górniczego.

Uprzejmie proszę Wysoki Senat o przyjęcie ustawy wraz z proponowanymi poprawkami. Dziękuję uprzejmie.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Proszę o pozostanie jeszcze przy mównicy, bo wiem zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatora sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie?

Bardzo proszę, pan senator Adam Jamróż.

Senator Adam Jamróż:

Jeśli można, pierwsze pytanie, jakie chciałbym zadać, jest pytaniem o to, czy materia regulowana tą ustawą wcześniej była normowana, a jeśli tak, to jakimi aktami prawnymi.

I drugie pytanie – odpowiedź na nie może bardziej interesuje mnie jako człowieka, który przed wieloma laty opuścił swoje rodzinne górnicze strony i ciągle to jakoś przeżywa – czy pan senator sądzi, że to jest dobry moment? Uważam wprawdzie, że taki akt prawny jest potrzebny, ale czy to jest dobry moment, aby on teraz wszedł w życie, teraz przy tym klimacie społecznym, przy tych problemach socjalnych w okręgach górniczych? Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.
Proszę.

Senator Bernard Drzęzła:

Jeśli chodzi o poprzednie rozwiązanie, o poprzednie usytuowanie prawne tego problemu, to był on regulowany zarządzeniami prezesa Rady Ministrów: jedno z roku 1981, drugie z 1983. Te dwa rozporządzenia stanowiły pewną całość.

Jeśli chodzi o właściwy moment, to ja myślę, że nawet przy tym zaognieniu sytuacji wokół górnictwa, przy tych niepokojach itd. to akurat jest sprawą neutralną. Myślę, że w żadnym stopniu nie przyczyni się do wzmożenia tychże niepokojów. Jedynie tak mógłbym to skomentować, że uchwalenie tego aktu prawnego jest wręcz spóźnione, w związku z tym, o czym już tutaj mówiłem, w związku z tym, że poprzednie akty prawne...

(Wicemarszałek Jolanta Danielak: Wyczerpały się.)

... zostały anulowane w roku 2001, a przeżyły się już znacznie wcześniej, w toku wszystkich przeobrażeń ustrojowych, jakie obserwowaliśmy w latach dziewięćdziesiątych.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Czy są kolejne pytania? Nie ma.

Dziękuję bardzo.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była poselskim projektem ustawy i zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu, pragnę zapytać obecnego na posiedzeniu przedstawiciela rządu, czy chce zabrać głos. A witam bardzo serdecznie podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej, pana ministra Marka Kossowskiego.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej Marek Kossowski: Dziękuję bardzo, Pani Marszałek, nie skorzystam.)

Dziękuję.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu, pragnę zapytać, czy ktoś z państwa senatorów, chce skierować z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do obecnego na posiedzeniu przedstawiciela rządu? Nie ma takich pytań. Dziękuję.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemówienia senatorów, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu. Wnioski te muszą być złożo-

(wicemarszałek J. Danielak)

ne na piśmie do zamknięcia dyskusji nad daną ustawą.

Przypominam, że komisja będzie rozpatrywać tylko te wnioski, które zostały złożone do zamknięcia dyskusji na piśmie do marszałka Senatu.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Bernarda Drzęźłę. Kolejnym mówcą będzie pan senator Rzemyskowski.

Senator Bernard Drzęźła:

Pana ministra nikt o nic nie pytał, ale ja zwracam się do pana ministra z apelem. Panie Ministrze, chodzi mi o projekt rozporządzenia w sprawie stanowisk służbowych, stopni górniczych i honorowej szpady górniczej. Przed chwilą mówiłem, że w ustawie zapomniano o istnieniu szkolnictwa górniczego i nauki górniczej. W projekcie rozporządzenia nie zapomniano o nauce górniczej, ale, moim zdaniem, wyraźnie się ją dyskryminuje.

W rozporządzeniu odnoszące się do tego problemu zapisy stanowią prawie wierne odwzorowanie tych z odpowiedniego aktu z roku 1983. Tamte już wówczas wielce mnie bulwersowały, ale wtedy dowiedziałem się o nich post factum, teraz na szczęście mam możliwość zaradzenia złu zawczasu.

Nie chcąc zbyt długo absorbować uwagi Wysokiego Senatu, nie będę wchodził w szczegóły rozporządzenia. Powiem tylko, że w rozporządzeniu trzeba dostrzec istnienie wszystkich grup hierarchii naukowej: od asystenta do profesora. Trzeba ponadto dostrzec fakt, że grupa profesorów jest wysoce zróżnicowana: mamy profesorów od tak zwanych nietytułarnych, czyli w gruncie rzeczy świeżo upieczonych doktorów habilitowanych, po profesorów zwyczajnych, to tak trochę *pro domo sua*, z ogromnym dorobkiem naukowym, dydaktycznym i organizacyjnym, cieszących się uznaniem międzynarodowym, zapraszanych na wykłady do zagranicznych uniwersytetów, obdarzanych przez nie godnościami honorowymi, zasiadających we władzach prestiżowych międzynarodowych organizacji naukowych, członków krajowych prestiżowych gremiów typu Centralna Komisja do spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych czy wreszcie członków Polskiej Akademii Nauk, w tym nawet zwyczajnych. Formalne zamykanie przed nimi drogi awansu honorowego w górnictwie na poziomie generalnego dyrektora górniczego trzeciego stopnia uważam za wielki dla nich dyshonor.

Wspomniane ograniczenie możliwości awansu nie było w gruncie rzeczy nigdy przestrzegane. Ja sam jestem dyrektorem generalnym stopnia pierwszego, mimo że formalnie, w myśl tamtych starych rozporządzeń, przeniesionych do aktualne-

go rozporządzenia, powinienem być co najwyżej dyrektorem stopnia trzeciego. Po prostu uważam, że nie należy utrzymywać martwego przepisu, trzeba dla grupy profesorów przewidzieć wszystkie trzy stopnie generalnego dyrektora górniczego, dopuszczając również w wyjątkowych wypadkach stopień generalnego dyrektora górnictwa, bo wyjątki takie też już występują. Dziękuję uprzejmie.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Bardzo serdecznie proszę o zabranie głosu pana senatora Rzemyskowskiego.

Senator Tadeusz Rzemyskowski:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Ustawa z dnia 9 stycznia 2003 r. o stopniach górniczych, honorowych szpadach górniczych i mundurach górniczych mówi w art. 11 w ust. 2 w pktcie 5, że osoby posiadające mundur górniczy uprawnione są do jego noszenia podczas innych uroczystości, ceremonii, a także wystąpień ważnych dla środowiska górniczego.

Uważam, że debata w Senacie nad tą ustawą jest ważna dla polskich górników mimo tej delikatnej sytuacji, o której mówił senator Adam Jamróz, zadając pytanie. Posiadając więc stopień górniczy, stopień generalnego dyrektora górniczego, i galowy mundur górniczy, jak on się dotychczas nazywał, czy uroczysty mundur górniczy, jak by się nazywał według propozycji poprawki Komisji Gospodarki i Finansów, występuję w nim w tej Izbie przed państwem.

Z polskim górnictwem, a dokładnie z górnictwem naftowym, jestem związany od 1969 r. Wystąpienie w mundurze górniczym jest zgodne z cytowanym artykułem ustawy z dnia 9 stycznia 2003 r. Ten mundur, który noszę, jest symbolem mojej przynależności do górniczego stanu. Poprzez dzisiejsze wystąpienie w mundurze górniczym pragnę dać wyraz bogatym tradycjom polskiego górnictwa i szczególnego mojego, a sędzę że także całego Senatu, uznania dla ciężkiej i odpowiedzialnej pracy wszystkich polskich górników.

Pragnę podkreślić, że rok bieżący obchodzony jest w kraju, ale także poza jego granicami, jako rok Łukaszewiczowski. Ten wielki Polak jest pionierem światowego górnictwa naftowego i przemysłu rafineryjnego i właśnie w naszej Izbie oddajemy mu cześć poprzez zorganizowanie seminarium i wystawy, która jeszcze trwa, a także poprzez przygotowany projekt specjalnej uchwały, który wkrótce przyjmujemy na plenarnym posiedzeniu.

Polska, jak wszyscy wiemy od dziecka, węglem stoi. Górnictwo węglowe jest synonimem boga-

(senator T. Rzemykowski)

ctwa naszego kraju oraz ciężkiej i odpowiedzialnej pracy ludzi ze Śląska. Mamy także bogate złoża innych kopalín, w tym gazu ziemnego i ropy naftowej. Cieszę się więc wraz z dziesięciotysięczną grupą polskich górników naftowych, że rząd Rzeczypospolitej Polskiej przyjął w sierpniu ubiegłego roku program zwiększenia wydobycia gazu o co najmniej 50% i ropy naftowej dwu-, trzykrotnie. Program ten stanowi wielką nadzieję dla polskiego górnictwa naftowego i jest szansą dla rozwoju wielu regionów i branż przemysłowych Polski.

Wiele zadań stoi przed nami w zakresie restrukturyzacji i doskonalenia funkcjonowania górnictwa węglowego i innych kopalín. Jestem przekonany, że potrafimy prawidłowo zrealizować te zadania.

Wysoka Izbo! Wnoszę o przyjęcie ustawy z dnia 9 stycznia 2003 r. o stopniach górniczych, honorowych szpadach górniczych i mundurach górniczych po uwzględnieniu poprawek zaproponowanych przez Komisję Gospodarki i Finansów Publicznych. Przyjmując tę ustawę, oddamy cześć polskim górnikom.

Wyrażam też, po raz kolejny, przekonanie, że poprzez uchwalanie niezbędnych ustaw, a szczególnie przez praktyczne działania, będziemy dbali na co dzień o polskie górnictwo i polskich górników. Jestem w pełni przekonany, nie tylko jako górnik, że na to i polscy górnicy, i polskie górnictwo, a także polska gospodarka, zasługują i tego potrzebują. Dziękuję bardzo. (Oklaski)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

Informuję jednocześnie, że w toku dyskusji nie zgłoszono wniosków o charakterze legislacyjnym.

Głosowanie w sprawie ustawy o stopniach górniczych, honorowych szpadach górniczych i mundurach górniczych zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu ósmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na trzydziestym dziewiątym posiedzeniu 8 stycznia 2003 r. Do Senatu została przekazana 9 stycznia 2003 r., a marszałek Senatu 14 stycznia, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Spraw

Zagranicznych i Integracji Europejskiej. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 309, a sprawozdania komisji w drukach nr 309A i 309B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, pana senatora Krzysztofa Borkowskiego, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Powstał pewien kłopot? Nie.

Senator Krzysztof Borkowski:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Ustawa o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw jest ustawą bardzo trudną. Już na starcie, kiedy Sejm Rzeczypospolitej tę ustawę uchwalał, nastąpiło wielkie opóźnienie, ponieważ wiele przepisów tejże ustawy miało obowiązywać od początku bieżącego roku. Jak państwo senatorowie widzicie, dopiero Senat, czyli nasza Izba, proceduje dziś nad tą ustawą, natomiast szereg rozporządzeń wykonawczych, które Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi wydało, już obowiązuje, i jest to pewna sprzeczność i kolizja. Stąd też senacka Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi dużo czasu poświęciła na tę ustawę. Zbieraliśmy się kilkakrotnie, dyskutowaliśmy, powołani zostali eksperci. Senatorowie pracowali w podgrupach, w wyniku czego, Szanowni Państwo, w druku jest, jak państwo widzicie, bardzo dużo poprawek.

Celem nadrzędnym omawianej ustawy jest dostosowanie polskiego prawa do warunków i norm obowiązujących w Unii Europejskiej. Jesteśmy przecież w okresie przedakcesyjnym. Celem tej ustawy jest również przystosowanie polskich przepisów weterynaryjnych do odpowiednich wymogów, jeśli chodzi o produkcję środków spożywczych, identyfikację zwierząt, badanie ich pochodzenia. Zaproponowane w ustawie rozwiązania dostosowują też administrację weterynaryjną do standardów organizacyjnych i procedur działania w Unii Europejskiej, wprowadzają cały nasz system rejestracji i identyfikacji zwierząt do struktur Unii Europejskiej, określają też odpowiednio kwalifikacje służb weterynaryjnych. Są postawione dość duże wymagania.

Rozwiązania, które są zaproponowane w tejże ustawie, w szczególności zmiany w zakresie przepisów dotyczących funkcjonowania poszczególnych inspekcji w poszczególnych powiatach, mają też służyć skuteczniejszemu zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt. Wprowadza się również szczególne przepisy dotyczące sytuacji nadzwyczajnych. Kiedy nastąpi zagrożenie daną

(senator K. Borkowski)

chorobą w danym środowisku, można będzie podjąć szczególne działania szybciej i w sposób bardziej zdecydowany.

W tej ustawie jest również uregulowana kwestia sprzedaży bezpośredniej, czyli sprzedaży tak zwanego mięsa pochodzącego z uboju gospodarczego, co obecnie było dopuszczalne. Senacka Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi szczególnie tutaj ma trochę inne zdanie.

Myślę, że dzięki tej ustawie będzie prowadzony lepszy monitoring całego obrotu zwierzętami. Skończy się najprawdopodobniej w wielu wypadkach dziwny, czasem – mówiąc potocznym językiem – pokątny handel. Będą też ujednolicone opłaty, a także warunki wystaw, organizowania wszelkiego rodzaju spędów, handlu targowiskowego zwierzętami oraz innymi produktami.

W tejże ustawie, w odróżnieniu od innych ustaw, w odróżnieniu od poprzedniej, obowiązującej ustawy, zostaje wydany zakaz stosowania odpadów kuchennych w żywieniu zwierząt, szczególnie trzody chlewnej.

Wymieniłem tutaj tylko niektóre przepisy. I jeśli pani marszałek i Wysoka Izba pozwolą, to chciałbym przejść bezpośrednio do omówienia poprawek. A jest ich, tak jak powiedziałem, bardzo dużo. Bardzo krótko omówię te poprawki. Jest ich aż trzydzieści siedem.

Otóż senacka Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi – tak jak powiedziałem wcześniej – po wnikliwej analizie tej ustawy i po bardzo ciężkiej pracy wnosi aż trzydzieści siedem poprawek i prosi Wysoką Izbę o ich przyjęcie.

Poprawka pierwsza ma na celu zharmonizowanie przepisów ustawy weterynaryjnej z przepisami ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Poprawka druga – jak państwo mogą zobaczyć w druku zawierającym sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi – ma na celu doprecyzowanie kwestii podmiotów gospodarczych, które są zobowiązane do przestrzegania warunków weterynaryjnych. Dotyczy to szczególnie podmiotów zajmujących się sprzedażą zwierząt.

Poprawka trzecia ma na celu zharmonizowanie przepisów ustawy weterynaryjnej z terminologią przyjętą w przepisach ustawy o środkach żywienia zwierząt.

Poprawka czwarta ma na celu zharmonizowanie przepisów ustawy weterynaryjnej z terminologią przyjętą w przepisach ustawy o środkach żywienia zwierząt, która została uchwalona i ukazała się w 2001 r.

Poprawka piąta ma na celu zróżnicowanie ograniczeń w zakresie przemieszczania zwierząt, wynikających z obowiązku znakowania i rejestracji, w zależności od liczby zwierząt, które nie spełniają wymagań tejże ustawy w zakresie znakowania i rejestracji zwierząt.

Poprawka szósta ma na celu zharmonizowanie przepisów ustawy weterynaryjnej z terminologią przyjętą w przepisach ustawy o hodowli i rozrodzie zwierząt.

Poprawki siódma i ósma mają na celu zapewnienie pełnej spójności przepisów ustawy.

Poprawka dziewiąta wynika z faktu, iż stosowany do art. 1 pkt 4... We wprowadzanym systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt świadectwa miejsca pochodzenia zwierząt nie są przewidziane, dlatego też jest tutaj zaproponowana ta poprawka.

Poprawka dziesiąta ma na celu doprecyzowanie przypadków, w których nie przysługuje odszkodowanie za zwierzę lub rzeczy w związku z podjętym zwalczaniem chorób zakaźnych zwierząt. Dotyczy to również rzeczy.

Poprawka jedenasta ma na celu niedopuszczenie do wprowadzania na rynek żywności wytworzonej w warunkach niegwarantujących w pełni odpowiedniej jakości. Tutaj chodzi głównie o ubój gospodarczy. W senackiej Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi były w związku z tym rozdzwęki. Niektórzy senatorowie twierdzili, że dobrze byłoby dopuścić do sprzedaży bezpośredniej mięsa pozyskiwanego z uboju na terenie gospodarstwa rolnego, jednakże większość zdecydowała, że takiej możliwości nie będzie. Stąd następuje skreślenie wyrazów „sprzedaż bezpośrednia”. Chodzi o ograniczenie – jak powiedziałem wcześniej – możliwości sprzedaży mięsa, zarówno wieprzowego, jak i wołowego pochodzącego z tak zwanego uboju gospodarczego.

W poprawce dwunastej jest podobna sytuacja w przypadku mięsa pozyskiwanego z cieląt, ze względu na występowanie choroby BSE.

Poprawka trzynasta ma na celu doprecyzowanie, kiedy wprowadzane na rynek towary mają mieć świadectwo zdrowia, a kiedy – handlowy dokument identyfikacyjny. Po prostu dotychczas było tak, że w zasadzie każdy kilogram mięsa, jeśli był wprowadzany do obrotu, musiał być zaopatrzone w świadectwo zdrowia wystawiane przez lekarza. Teraz będzie to handlowy dokument identyfikacyjny. Czyli tu następuje zmiana. W ustawie jest ściśle napisane, jak ten dokument ma wyglądać. Poszczególne przedsiębiorstwa czy zakłady, które produkują mięso, dokonują uboju i dystrybucji, będą musiały wystawiać taki dokument. A jeśli to będą tusze, to w każdym wypadku, zarówno tusze, jak i półtusze, muszą być zaopatrzone w wystawione przez lekarza weterynarii świadectwo zdrowia.

Poprawka czternasta ma na celu określenie produktów. Wiąże się ona z poprzednią poprawką i ze względu na czas nie będę już jej omawiał, skoro ściśle wiąże się ona z poprzednią poprawką. Jak powiedziałem, chodzi o dokumentowanie świadectw zdrowia i o dokumenty, które mają wystawiać poszczególne zakłady.

(senator K. Borkowski)

Poprawka piętnasta jest podobna.

Poprawka szesnasta uchyla przepis upoważniający ministra rolnictwa do wydawania rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad wystawiania świadectw zdrowia. Te zasady reguluje ta sama ustawa. Chcę nadmienić – tak jak też mówiłem wcześniej, na początku swego sprawozdania – że ten przepis o wystawianiu świadectw zdrowia już wszedł w życie poprzez rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi. Spotkało się to z wielką krytyką wśród rolników, a także służb weterynaryjnych, ponieważ z jednej strony zostały zlikwidowane świadectwa miejsca pochodzenia zwierząt, a z drugiej strony rozporządzenie ministra rolnictwa nakazało wydawanie świadectw zdrowia. Jest tam zapis, który mówi, że rolnik za każde zwierzę powinien zapłacić mniej więcej 17 zł 60 gr. Jest to bardzo wysoka cena, jeśli się zważy na to, że dzisiaj rolnik dostaje za jednego tucznika mniej więcej 270 zł. Tak więc te koszty są bardzo znaczne i myślę, że w tej ustawie będzie to uregulowane.

Poprawka siedemnasta ma na celu nadanie klarowności przepisom art. 1 pkt 39.

Poprawka osiemnasta ma na celu rozszerzenie uprawnień urzędowych lekarzy weterynarii. Listę tych lekarzy będzie prowadził krajowy lekarz weterynarii.

Poprawka dziewiętnasta ma na celu umożliwienie stworzenia systemu informatycznego pozwalającego na zbieranie, gromadzenie i przetwarzanie oraz opracowywanie wyników badań laboratoryjnych wykonywanych w zakładach higieny weterynaryjnej oraz innych laboratoriach. Powierzenie Państwowemu Instytutowi Weterynarii prowadzenia tego systemu pozwoli na skuteczne monitorowanie zagrożeń w zakresie bezpieczeństwa żywności, pochodzenia zwierząt i ich stanu zdrowia oraz analizę naukową tych danych. Polska jest zobowiązana do bieżącego przekazywania właściwym organizacjom międzynarodowym, zwłaszcza organizacjom Unii Europejskiej, tego rodzaju informacji.

Poprawka dwudziesta ma na celu dostosowanie przepisów zobowiązujących podmioty gospodarcze zajmujące się organizacją targów do przestrzegania warunków weterynaryjnych. Za sprawowanie tegoż nadzoru nad targowiskami oczywiście będą pobierane opłaty, podobnie jak w przypadku spędów zwierząt.

Poprawka dwudziesta pierwsza ma na celu koordynację działań podejmowanych przez Inspekcję Weterynaryjną, i to szczególnie w okresie zagrożenia, oraz korelowanie działań tejże inspekcji z działaniami wojskowych organów weterynaryjnych na terenach organizacyjnych Ministerstwa Obrony Narodowej. Ma to znaczenie zwłaszcza w przypadku wojsk

obcych przebywających na terenie Rzeczypospolitej.

Poprawka dwudziesta druga ma na celu dostosowanie przepisów prawa polskiego do ustawodawstwa wspólnotowego.

Poprawka dwudziesta trzecia jest konsekwencją poprawki dwudziestej drugiej.

Poprawka dwudziesta czwarta ma na celu legislacyjne doprecyzowanie ustawy w zakresie przepisów przejściowych.

Poprawka dwudziesta piąta jest konsekwencją poprawki dwudziestej czwartej.

Poprawka dwudziesta szósta ma na celu doprecyzowanie brzmienia art. 9 ust. 2.

Poprawki dwudziesta siódma i dwudziesta ósma mają na celu doprecyzowanie pod względem legislacyjnym wynegocjowanych odstępstw od spełnienia określonych warunków weterynaryjnych. Jeśli państwo wczytywaliście się w tę ustawę, to wiecie, że chodzi o okres przejściowy w przypadku dostosowania polskich mleczarni, a także zakładów mięsnych do wymogów Unii Europejskiej. Jeśli podmiot gospodarczy złoży stosowny wniosek do powiatowego lekarza weterynarii, istnieje możliwość odstąpienia od tego i przedłużenia terminu. Myślę, że w przypadku tej poprawki trzeba będzie dokonać jeszcze jednej zmiany, ponieważ jest tam zapis, że takie wnioski można składać do 1 lutego bieżącego roku, a według mnie ta ustawa nie zdąży wejść w życie do tego czasu. W związku z tym trzeba będzie jeszcze złożyć dodatkową poprawkę. Za chwilę uczynię to już nie jako sprawozdawca.

Poprawki trzydziesta i trzydziesta pierwsza są konsekwencją przesuwania terminu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Poprawka trzydziesta druga ma na celu doprecyzowanie brzmienia przepisów art. 9 ust. 9 w części dotyczącej mleka.

Poprawka trzydziesta trzecia ma na celu doprecyzowanie uregulowań wiążących się z wprowadzonymi w ustawie zmianami w strukturze i organizacji Inspekcji Weterynaryjnej, polegającymi na jej odłączeniu od powiatu. Czyli administracja Inspekcji Weterynaryjnej nie będzie podlegać starostwu, tylko będzie to administracja wojewódzka, zespolona z wojewodą. Trochę dziwnym tworem jest administracja, która powstaje na szczeblu powiatu, ponieważ z jednej strony nie jest ona zespolona, ale z drugiej strony wydaje się, że jest zespolona. Nad tym też trzeba byłoby się zastanowić. I myślę, że jest to pytanie do pana ministra, czy rozwiązanie zaproponowane w tejże ustawie jest szczęśliwe.

Poprawka trzydziesta piąta ma charakter legislacyjny.

Poprawka trzydziesta szósta ma na celu dostosowanie zapisów zawartych w tej ustawie do prawodawstwa wspólnotowego już po akcesji, kiedy Polska będzie członkiem Unii.

(senator K. Borkowski)

I wreszcie ostatnia poprawka, trzydziesta siódma, ma na celu zharmonizowanie terminu wejścia w życie przepisów dotyczących świadectw zdrowia i handlowych dokumentów identyfikacyjnych.

Tych poprawek jest dużo. Przepraszam państwa, że tak długo to trwało, ale ustawa jest bardzo trudna, a jednocześnie wymaga... Zważywszy na to, że jest to abecadło z dziedziny bezpieczeństwa żywnościowego, abecadło w zakresie obrotu zwierzętami i identyfikacji zwierząt, że wiele było niedoróbek, że Sejm Rzeczypospolitej przysłał nam taką ustawę, jaką przysłał, bardzo proszę państwa senatorów o wnikliwą analizę – jeszcze tylko przez tych kilkanaście minut, kiedy będziemy zajmować się tą ustawą – i zgłaszanie, jeśli jest taka potrzeba, poprawek. I oczywiście proszę o przyjęcie tych poprawek, które wypracowała senacka Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi przy udziale Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, przy udziale pana ministra. W imieniu senackiej Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi bardzo proszę także o przyjęcie ustawy z tymi poprawkami. Bardzo dziękuję, Pani Marszałek.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję serdecznie.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, pana senatora Bernarda Drzęźłę, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Bernard Drzęźła:

Pani Marszałek! Panie Ministrze! Wysoki Senacie!

Mój szanowny przedmówca z Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi szczegółowo scharakteryzował przedmiotową ustawę, dlatego ja ograniczę się do kilku ogólnych stwierdzeń, chociaż i tak pewnych powtórzeń nie zdołam chyba uniknąć.

Otóż pan marszałek skierował ustawę do Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, ponieważ stanowi ona kolejny etap prac nad dostosowaniem polskiego prawa do prawa Unii Europejskiej. Jest ona wykonaniem zobowiązań wynikających ze stanowiska negocjacyjnego Polski w obszarze „Rolnictwo” oraz z „Narodowego programu przygotowania do członkostwa w Unii Europejskiej” w zakresie harmonizacji prawa i struktur administracji weterynaryjnej z wymogami wspólnotowymi oraz ich wdrożenia.

Dostosowanie naszego prawa w rozważanym zakresie ma na celu: osiągnięcie przez administrację weterynaryjną standardów organizacyj-

nych i procedur działania wymaganych przez Unię Europejską; pełną harmonizację polskiego prawa weterynaryjnego z prawem wspólnotowym; wdrożenie systemu identyfikacji zwierząt do dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej; wdrożenie systemu etykietowania wołowiny i usprawnienie funkcjonowania systemu utylizacji materiałów niskiego, wysokiego i szczególnego ryzyka.

Przedmiotowa ustawa stwarza również podstawy prawne do uzyskania odstępstw przez składające odpowiednie wnioski zakłady przetwórcze, to jest zakłady przetwórstwa mięsnego, rybnego i mlecznego, od niektórych organizacyjnych, technicznych i technologicznych warunków weterynaryjnych w okresie przejściowym.

W art. 12 rozpatrywanej ustawy uwzględniono specyfikę rozporządzeń jako kategorii aktów prawa wspólnotowego. Rozporządzenia wspólnotowe zobowiązują, jeśli chodzi o wszystkie ich elementy, oraz mają bezpośrednie zastosowanie w każdym państwie członkowskim. Dlatego ustawa przewiduje, że niektóre z zawartych w niej przepisów utracą moc z chwilą akcesji, kiedy zostaną automatycznie zastąpione odpowiednimi regulacjami zawartymi w rozporządzeniach wspólnotowych.

Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej rozpatrzyła ustawę w dniu 30 stycznia bieżącego roku. Po analizie i dyskusji komisja zdecydowała się przyjąć wszystkie poprawki przyjęte wcześniej przez Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Część tych poprawek ma charakter legislacyjny-formalny i redakcyjny, te są najbardziej oczywiste, a część ma charakter merytoryczny. Poprawki merytoryczne wynikają głównie z faktu, że nadmiernie przedłużyły się prace legislacyjne nad ustawą w Sejmie i pewne terminy przyjęte pierwotnie w ustawie trzeba było zaktualizować. Wszystkie poprawki akceptowane są przez stronę rządową.

W imieniu Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej uprzejmie proszę Wysoki Senat o przyjęcie ustawy wraz z proponowanymi poprawkami. Dziękuję uprzejmie.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatorów sprawozdawców.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie? Nie ma zgłoszeń.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister rolnictwa i rozwoju wsi.

(wicemarszałek J. Danielak)

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu pragnę zapytać obecnego na posiedzeniu przedstawiciela rządu, czy chce zabrać głos i przedstawić stanowisko rządu w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Witam jednocześnie na naszych obradach sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi, pana ministra Józefa Pilarczyka.

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Rolnictwa
i Rozwoju Wsi
Józef Pilarczyk:**

Pani Marszałek! Szanowni Państwo!

Chciałbym poinformować, że zgodnie z celami, o których mówili panowie senatorowie sprawozdawcy, zadaniem projektu rządowego czy ustawy uchwalonej przez Sejm jest spowodowanie, by w sposób, można powiedzieć, łagodny pewne rozwiązania, reżimy sanitarno-weterynaryjne obowiązujące w przepisach Unii Europejskiej zaczęły obowiązywać w polskim przetwórstwie produktów pochodzenia zwierzęcego oraz w produkcji zwierząt przeznaczonych do uboju i przetwórstwa. W związku z tym, że z dniem uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej mamy być jednym z pewnych ogniw w systemie bezpieczeństwa żywności, staraliśmy się, dokonując analizy naszych przepisów i przepisów Unii Europejskiej, wprowadzić takie rozwiązania, które dałyby pewność bezpieczeństwa żywności w całej Unii Europejskiej.

Mamy ambicję, aby nasze produkty pochodzenia zwierzęcego były przedmiotem handlu nie tylko w Polsce, ale również we wszystkich dwudziestu pięciu krajach Unii Europejskiej. W związku z tym rozwiązania, które zaproponowane są w tej ustawie, zmierzają do wprowadzenia takiego systemu, ażeby takie bezpieczeństwo i taka pewność były po stronie naszej, ale również po stronie Unii Europejskiej. Dlatego w projekcie ustawy znalazły się rozwiązania wychodzące naprzeciw wynikom negocjacji z Unią Europejską w tym obszarze. Pragnę zwrócić uwagę na przepis art. 2, mówiący o procedurach, które muszą być zachowane, ażeby nasi producenci – myślę tutaj o rolnikach hodujących zwierzęta gospodarskie – i zakłady przetwórstwa mięsa, mleka i ryb mogli skorzystać z okresu przejściowego na dostosowanie swoich gospodarstw bądź zakładów do wymogów sanitarno-weterynaryjnych, które po dniu uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej będą obowiązywać również w Polsce.

Przypomnę, że jeśli chodzi o przetwórstwo mięsa i zakłady przetwórstwa mięsa, został wynegocjowany okres przejściowy do końca 2007 r., i te zakłady, które zdecydują się na skorzystanie z niego, będą mogły złożyć odpowiedni wniosek,

a powiatowy lekarz weterynarii będzie miał obowiązek w drodze decyzji administracyjnej przydzielić taki okres przejściowy konkretnemu gospodarstwu lub konkretnemu zakładowi przetwórstwa mięsa. Gospodarstwa produkujące mleko będą mogły korzystać z okresu przejściowego do końca 2006 r., ażeby dostosować się do wymogów strukturalnych w ramach całego pakietu wymogów sanitarno-weterynaryjnych. Zakłady przetwarzające mleko będą mogły korzystać z okresu przejściowego do końca 2006 r. Taki też okres jest przewidziany do wykorzystania przez zakłady przetwarzające ryby. Stąd też cały art. 2 przedstawia tę procedurę, według której będzie można korzystać z okresu przejściowego.

Chciałbym jedynie zwrócić uwagę na informację pana senatora Borkowskiego, sprawozdawcy, który w trosce o możliwość skorzystania z tej szansy przez podmioty zwracał uwagę na termin. Otóż pragnę przypomnieć, że w jednej z poprawek zgłoszonych przez obydwie komisje jest zapis, że ten termin będzie wynosił dwa miesiące od dnia wejścia w życie ustawy, bowiem faktycznie Sejm, przyjmując datę 1 lutego, miał może trochę zbyt małą wyobraźnię co do realności tego terminu. Tak więc taka była intencja poprawki, którą rząd popiera.

Drugi ważny problem również był podnoszony przez pana senatora sprawozdawcę Borkowskiego – problem organizacji inspekcji weterynaryjnej. Otóż podległość powiatowych inspektoratów i powiatowych lekarzy weterynarii samorządowi powiatowemu z jednej strony była może pozytywna, bo decentralizowaliśmy zarządzanie i administrowanie państwem, ale z drugiej strony zbyt duża decentralizacja powodowała zaburzenia w funkcjonowaniu i egzekwowaniu przede wszystkim przepisów sanitarno-weterynaryjnych już obowiązujących w Polsce. Dlatego po kolejnych analizach głównego lekarza weterynarii, a także po zwracaniu uwagi na ten fakt przez kolejne misje przedstawicieli administracji weterynaryjnej Unii Europejskiej, rząd zdecydował się na to, ażeby powiatowy inspektorat i powiatowy lekarz weterynarii podlegali wojewódzkiemu lekarzowi weterynarii i aby powiatowego lekarza powoływał wojewoda. Te zmiany dają szansę na poprawę sprawności działania całej administracji weterynaryjnej w Polsce, bowiem w sytuacjach zagrożenia zdrowia i życia zwierząt, a przede wszystkim ludzi, ta inspekcja, ta służba ma działać szybko i skutecznie.

Chciałbym również zwrócić uwagę na dość duże zmiany w ustawie dotyczące znakowania zwierząt. Dotyczą one głównie koni. Chodzi o to, żeby odciążyć Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, która jest odpowiedzialna za znakowanie zwierząt. Obowiązek rejestracji koni i wydawania dokumentów rejestracyjnych dla nich ustawa ceduje na Polski Związek Hodowców Ko-

(sekretarz stanu J. Pilarczyk)

ni, czyli, można powiedzieć, na instytucje prowadzące księgi hodowlane dla koni. W praktyce oznacza to, że za tę dziedzinę, czyli za znakowanie, a właściwie nie znakowanie, bo koni się nie znakuje, tylko za rejestrację i wydawanie dokumentów osobistych, paszportów, dla koni odpowiedzialny będzie Polski Związek Hodowców Koni.

Wiele przepisów zwracających uwagę na potrzebę doprecyzowania procedur związanych z bezpieczeństwem w pierwszej kolejności zwierząt, a co za tym idzie, również ludzi, zawartych jest w kolejnych artykułach nowelizacji. Nie sądzę, ażeby była potrzeba omawiania ich wszystkich. Chciałbym jednak faktycznie potwierdzić fakt, na który zwracali uwagę obaj senatorowie sprawozdawcy: że przedłużający się tryb pracy nad rządowym projektem ustawy w Sejmie spowodował, że szereg przepisów, szczególnie dotyczących terminów wejścia tej ustawy w życie, się zdezaktualizowało. Dlatego chciałbym podziękować zarówno Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, jak i Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej za to, że we współpracy z przedstawicielami rządu dokonali wnikliwej analizy, tak by przepisy tej ustawy, która, mam nadzieję, niebawem wejdzie w życie, były spójne i możliwe do zastosowania.

Pragnę więc oświadczyć, że wszystkie poprawki zgłoszone przez senatorów sprawozdawców są popierane przez rząd. Prosimy o ich uchwalenie. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Proszę jeszcze o pozostanie przy mównicy, bo wiem zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu pragnę zapytać, czy ktoś z państwa senatorów chce zgłosić z miejsca trwające nie dłużej zapytania kierowane do przedstawiciela rządu.

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Maria Szyszkowska:

Ja mam trzy krótkie pytania do pana ministra.

Nie rozumiem pewnej, jak mi się wydaje, sprzeczności. Wojewódzki lekarz weterynarii, według projektu, ma wchodzić w skład zespolonej administracji rządowej, a powiatowy lekarz weterynarii ma być organem niezespolonej administracji rządowej. Ten zapis wywołuje we mnie niepokój i pytanie, czy sprawne będzie – tak to niezdarnie nazwę – połączenie między obydwoma lekarzami, wojewódzkim i powiatowym.

Korzystając z obecności pana ministra, mam dwa krótkie pytania dotyczące rozporządzenia, które pan minister wydał.

Otóż w rozdziale 2 rozporządzenia, dotyczącym warunków lokalizacji i technicznych, w §4 jest na-

pisane, że sektor produkcyjny zakładu utylizacyjnego powinien być zadrzewiony i jednocześnie – język jest może trochę nieudany – zabezpieczony przed dostępem ptaków. Nie bardzo rozumiem, jak można połączyć zadrzewienie z brakiem ptaków.

Przy tej okazji chciałabym stwierdzić, że niepokoi mnie, generalnie rzecz biorąc, język tej ustawy, który jest trudny, jak sądzę, dla prawników, a może być niezrozumiały w części dla producentów.

Ostatnie pytanie też dotyczy projektu rozporządzenia. Mianowicie w rozdziale 5 nazwy chorób zakaźnych zwierząt są podawane po polsku, ale również bardzo często po angielsku czy niemiecku. Lekarze weterynarii, którzy mają dużą praktykę, są raczej przyzwyczajeni do podawania nazw chorób w języku łacińskim. I stąd pytanie, czy nie można by tego uzupełnić, ponieważ tego typu niepokoje na piśmie zgłosili do mojego biura senatorskiego lekarze weterynarii z Lubelszczyzny.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Bardzo proszę o zadanie pytania pana senatora Bartosa.

Senator Tadeusz Bartos:

Szanowna Pani Marszałek, kieruję do pana ministra następujące pytania.

Chciałbym się odnieść do art. 7 dotyczącego paszportów zwierząt, o których mowa w ust. 4. Czy tylko dwa gatunki wymienione w ust. 2 będą zaopatrzone w dokumenty identyfikacyjne? Czy w paszporty nie będą zaopatrzone zwierzęta innych gatunków podlegających rejestracji w rejestrach hodowlanych? Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Bardzo proszę o zadanie pytania pana senatora Lorenza.

Senator Janusz Lorenz:

Pytanie kieruję oczywiście do pana ministra.

Panie Ministrze, cenię pana bardzo za wiedzę, za wnikliwość, ale wydaje mi się, że mimo iż pan zachęca nas do przyjęcia tego wszystkiego, co zapisali nasi koledzy z izby niższej, z Sejmu, to chyba nie jest stosowne, aby ktokolwiek inny niż ludzie z administracji rządowej mogli mieć cokolwiek wspólnego z wykonywaniem nadzoru w przypadku żywności i zdrowia. Tak jest na świecie; zresztą wiele lat pracowałem w nadzorze nad żywnością, między innymi w Stanach Zjednoczonych, i wiem, z jakim pietyzmem podchodzi się

(senator J. Lorenz)

tam do kontroli żywności, uboju i wszystkiego, co się z tym wiąże. Chodzi również o pełną identyfikację nie tylko zwierząt, ale i poszczególnych produktów wykonywanych w zakładach na tamtym rynku. Jest to niezwykle ważne.

Następną ważną dla mnie rzeczą jest próba jak gdyby zakamuflowania pełnej odpowiedzialności. Na świecie jest tak, że producent odpowiada za wszystko, również za procesy produkcyjne, każdy w swojej sferze, nawet za składowanie. Jest to niezmiernie ważne. Kodeks karny czy kodeks cywilny ogólnie określają, że można producenta pociągnąć do odpowiedzialności, ale byłoby ważne, aby to podkreślić jeszcze raz w ustawie, żeby nie było niedomówień, bo życie i zdrowie konsumenta są najważniejsze. Chciałbym bardzo pana prosić o możliwość przeanalizowania tego i o odpowiedź – jeżeli jest pan w stanie od razu spróbować nam odpowiedzieć, to teraz, a jeśli nie, to na posiedzeniu komisji, która będzie się tym zajmowała. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józef Piłarczyk:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Pragnę poinformować, że rozporządzenia załączone do projektu ustawy mają charakter informacyjny. Przyjmuję wszystkie uwagi dotyczące rozporządzeń, ale proces legislacyjny nad nimi rozpocznie się dopiero wtedy, kiedy prezydent podpisze ustawę. Ale uwagi pani senator Szyszkowskiej odnotowałem i weźmiemy je pod uwagę w całym procesie uzgodnieniowym.

Dzisiaj mogę poinformować, że wymogi dotyczące zakładu utylizacyjnego w zakresie zadrzewienia mają służyć przede wszystkim stworzeniu naturalnej ściany ochronnej chociażby przed nie zawsze przyjemnymi zapachami z zakładu utylizacyjnego. Do miejsca, gdzie utylizowane są zwłoki zwierząt, nie powinny mieć także dostępu ptaki, żeby nie roznosiły potencjalnych źródeł zakażeń. Jak to technicznie zrobić, to niewątpliwie jest ważna sprawa. Przyjrzymy się temu, żeby przepisy rozporządzenia w tym zakresie były spójne.

Rozważymy również możliwość używania języka łacińskiego w tej terminologii lekarzy weterynarii, zastanowimy się, czy byłoby to przydatne i konieczne.

Jeśli chodzi o znakowanie zwierząt, to pragnę poinformować, że obecnie główny nacisk kładzie-

my na w miarę szybkie i dokładne oznakowanie bydła z uwagi na zagrożenie chorobą BSE. Dlatego też całą akcję znakowania bydła robimy na koszt budżetu poprzez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Harmonogram przewiduje oznakowanie, zarejestrowanie i wprowadzenie do systemu informatycznego bydła z całego kraju do końca marca tego roku.

Również pozostałe gatunki, przede wszystkim takie jak: świnie, owce, kozy, będą znakowane kolczykami lub – w przypadku zwierząt rzeźnych – tatuowane numerami, ale z ograniczeniem tylko i wyłącznie do gospodarstwa, do stada. W przypadku bydła są to znaki indywidualne zwierząt. Nie ma obowiązku znakowania zwierząt dzikich, hodowanych w warunkach fermowych. W przypadku koni jedynym dokumentem rozpoznawczym jest paszport. Nie ma możliwości znakowania konia z uwagi na charakter tego zwierzęcia. Stąd też zwierzę będzie czy jest dokładnie opisane w takim właśnie, można powiedzieć, dokumencie tożsamości. Zakazany jest obrót końmi bez zaopatrzenia każdego zwierzęcia w paszport. Wydawanie paszportów obowiązuje również w przypadku bydła, tu znowu z uwagi na chorobę BSE. Tak więc paszporty obowiązywać będą tylko w przypadku bydła i koni.

Pan senator Lorenz zwracał uwagę na skuteczność funkcjonowania służb odpowiedzialnych za bezpieczeństwo żywności. Taki też sobie stawiamy w tej chwili cel. Zadania te zostały przez rząd postawione przede wszystkim przed głównym lekarzem weterynarii. Również niniejsza nowelizacja ma służyć sprawnemu funkcjonowaniu tej administracji.

Najwięcej zastrzeżeń i uwag w czasie przeprowadzania kontroli funkcjonowania administracji w terenie mieliśmy wobec powiatowych lekarzy weterynarii, którzy byli podporządkowani, można powiedzieć, w trojaki sposób, czyli trzem różnym organom państwa. Powiatowego lekarza weterynarii powoływał mianowicie starosta, pieniądze do powiatowej inspekcji docierały przez budżet wojewody, a merytorycznie lekarz powiatowy miał podlegać głównemu lekarzowi weterynarii i wojewódzkiemu lekarzowi weterynarii.

Dlatego też przeniesiono lekarzy powiatowych pod zwierzchnictwo lekarzy wojewódzkich. Powoływanie lekarzy powiatowych przez wojewodę ma z kolei dać możliwość sprawnego zarządzania całą służbą weterynaryjną przez przedstawicieli administracji rządowej. Taką wprowadzono zmianę, mimo że do samego końca był dylemat, czy Inspekcja Weterynaryjna nie powinna być zupełnie, że tak powiem, spionizowana, czy zatem cała służba nie powinna podlegać tylko i wyłącznie głównemu lekarzowi weterynarii, bez podległości i wchodzenia w skład zespolonej administracji szczebla wojewódzkiego. Niemniej jednak z uwagi na regionalne zarządzanie pewnymi sytuacjami

(sekretarz stanu J. Pilarczyk)

nadzwyczajnymi w kraju, uznano, że wojewódzki lekarz weterynarii powinien jednak wchodzić w skład zespolonej administracji szczebla wojewódzkiego. Powiatowy lekarz w przepisach o administracji rządowej się nie mieści, nie można więc go podporządkować tak, formalnie zapisując w ustawie, że wchodzi on w skład administracji wojewódzkiej. Będzie więc jedynie podlegał organowi wchodzącemu w skład administracji wojewódzkiej. Stąd też jego pełna podległość i dyspozycyjność.

Potwierdzam, że za jakość produktu generalnie odpowiada producent. To jest norma obowiązująca w całym świecie, zarówno w zakresie produktów nieżywnościowych, przemysłowych, jak również w przypadku większości produktów żywnościowych, w tym również pochodzenia zwierzęcego. W przypadku zaś produktów, można powiedzieć, o szczególnym potencjalnym zagrożeniu, jak produkty mięsne, mleczne czy rybne, ustawowo wprowadzono obowiązek sprawowania nadzoru sanitarno-weterynaryjnego przez organy do tego powołane. W związku z tym w ustawie wprowadzono obowiązkowy nadzór wobec wszystkich osób utrzymujących zwierzęta gospodarcze oraz wszystkich podmiotów zajmujących się ubojem zwierząt, przetwórstwem produktów pochodzenia zwierzęcego, skupem, transportem, przetwórstwem mleka i przetwórstwem ryb. Prowadzenie działalności polegającej na czynnościach, o których mówiłem, wymaga potwierdzenia przez powiatowego lekarza weterynarii spełnienia przez te podmioty wymogów sanitarno-weterynaryjnych. Można zatem powiedzieć, że ta działalność jest pod stałym nadzorem weterynaryjnym. Stąd też na przykład kierowanie zwierząt do obrotu, w szczególności zwierząt rzeźnych, wymaga potwierdzenia świadectwem przez lekarza weterynarii stanu zdrowia zwierzęcia.

Chciałbym poinformować – bo jest wiele dyskusji na ten temat – że do niedawna potwierdzaliśmy tylko miejsce pochodzenia zwierzęcia kierowanego do rzeźni. Od 1 stycznia 2003 r. wszedł przepis ustawy weterynaryjnej, którą w tej chwili nowelizujemy, aczkolwiek nie w tym zakresie, wprowadzający obowiązek wystawiania świadectw zdrowia wobec wszystkich zwierząt rzeźnych kierowanych do uboju. Stąd też powstała sytuacja, która wywołuje może trochę zdenerwowania. W każdym bowiem przypadku lekarz weterynarii musi dojechać do gospodarstwa, musi stwierdzić stan epizootyczny w gospodarstwie i potwierdzić stan zdrowia zwierzęcia, by mogło ono być skierowane do uboju.

W najbliższym czasie – mam nadzieję, że jeszcze w tym tygodniu – zostaną zweryfikowane opłaty za te badania, bo faktycznie, stwierdziliśmy

zbyt wysoki poziom opłat za wydawanie świadectw zdrowia. Niemniej z uwagi na specyfikę i znaczenie produktów pochodzenia zwierzęcego takie rozwiązania obowiązują nie tylko w krajach Unii Europejskiej, ale praktycznie we wszystkich krajach wysokorozwiniętych, czyli można powiedzieć, że wszędzie tam, gdzie zwraca się szczególną uwagę na bezpieczeństwo zdrowotne obywateli. Dziękuję bardzo.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Kazimierz Kutz)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy są jeszcze zapytania do pana ministra? Nie ma.

Dziękuję, Panie Ministrze.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących sposobu składania wniosków o charakterze legislacyjnym oraz o ograniczeniach czasowych.

Na liście mówców mam osiem nazwisk, część senatorów złożyła swoje przemówienia do protokołu.

W związku z tym udzielam głosu panu senatorowi Stokłosie Henrykowi. W następnej kolejności głos zabiorą senator Zdzisław Jarmużek, senator Mietła i senator Izdebski.

Senator Henryk Stokłosa:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Nowelizujemy dziś ustawę o podstawowym znaczeniu dla polskiego rolnictwa. Podkreślamy, iż czynimy to, by dostosować nasze, polskie standardy do unijnych w zakresie ochrony zdrowia publicznego, zdrowia zwierząt, identyfikacji i rejestracji zwierząt oraz organizacji służb weterynaryjnych. To ważny cel, ale dla mnie, parlamentarzysty i rolnika, który jest równocześnie znaczącym w Polsce producentem przetworów mięsnych, ta ustawa ma przede wszystkim kapitalne znaczenie dla poziomu organizacyjnego, sanitarnego i jakościowego polskiego rynku rolnego.

Sytuacja naszego przetwórstwa rolno-spożywczego jest zła, w większości jest ono na niskim poziomie technologicznym i sanitarnym. Świadczy o tym fakt, że na blisko pięć tysięcy zakładów nadzorowanych obecnie przez organy Inspekcji Weterynaryjnej tylko około 3,5% spełnia wymagania określone prawem unijnym.

Na szczęście naszym negocjatorom udało się uzyskać pewne czasowe odstępstwo od konieczności spełniania niektórych organizacyjnych, technicznych i technologicznych warunków weterynaryjnych. Ustawa nakłada więc na producenta, który tych warunków nie spełnia, obo-

(senator H. Stokłosa)

wiązek wypracowania harmonogramu działań dostosowawczych, jego zatwierdzenia przez powiatowego lekarza weterynarii i uzyskania decyzji ministra właściwego do spraw rolnictwa, w przypadku zaś producentów mleka – decyzji powiatowego lekarza weterynarii stwierdzającej fakt spełnienia wymagań unijnych.

Takie, powiedzmy, wielkoduszne potraktowanie problemu stwarza modernizacyjną szansę dla wielu zakładów uboju i przetwórstwa i chroni je przed likwidacją. Zmusza je także do ogromnego wysiłku inwestycyjnego na rzecz podniesienia poziomu sanitarnego i precyzyjnie określa terminy tych działań. Ostatecznie, w zależności od rodzaju prowadzonej działalności, terminy te określono na 31 grudnia 2006 r. lub 2007 r. W moim przekonaniu, to wystarczająco długi czas, by zmodernizować te zakłady.

Ustawa, nad którą dziś debatujemy, przede wszystkim jednak przeprowadza zasadnicze zmiany organizacyjne w polskim systemie nadzoru sanitarnego. W moim przekonaniu, choć temat ten wywołał najwięcej kontrowersji, są to zmiany konieczne. W państwach członkowskich Unii Europejskiej nadzór nad przestrzeganiem przepisów prawa weterynaryjnego sprawują państwowe służby weterynaryjne. Nadzór ten obejmuje cały proces wytwarzania żywności, począwszy od wymogów dotyczących obiektów, w których zwierzęta są utrzymywane, poprzez warunki ich żywienia, transportu, uboju i pozyskiwania mięsa, aż do wymogów dotyczących produkcji wyrobów gotowych.

Tak więc Inspekcja Weterynaryjna w Polsce, nadzorując i kontrolując te zadania, musi mieć stabilne, niezależne i sprawnie działające struktury organizacyjne, a także klarowny i skuteczny system decyzyjny umożliwiający natychmiastowe reagowanie na zagrożenia. Aby to osiągnąć, w ustawie określono wysokie wymagania dla kandydatów na wojewódzkich, powiatowych i granicznych lekarzy weterynarii. Projekt zakłada również, że lekarza powiatowego będzie powoływał i odwoływał wojewoda, czyli przedstawiciel władzy państwowej, a nie, jak do tej pory, samorządowy starosta.

Zapis ten nie spotkał się z dobrym przyjęciem w terenie. W rozmowach, które na ten temat prowadziłem, padały takie stwierdzenia, że powołałiśmy w Polsce prawie czterysta powiatów, które nie mają co robić, nie mają własnych dochodów budżetowych i jeszcze tę wąską działalność im się odbiera. Ta słuszna opinia, potwierdzająca bezsens reformy z 1999 r., nie może być argumentem w dyskusji nad dzisiejszą ustawą.

Panie i Panowie! Ustawa ma jeszcze jeden istotny, w moim przekonaniu, walor gospodarczy, mianowicie ogranicza tak zwaną sprzedaż bezpo-

średnią niektórych przetworów rolno-spożywczych, choć zapisy w tym względzie są ciągle jeszcze mało rygorystyczne. Czy te ograniczenia wystarczą? Według różnych ocen, ciągle jeszcze znaczna część sprzedawanych wyrobów mięsnych jest poza wszelką kontrolą i stanowi poważne zagrożenie dla zdrowia konsumentów. Mam nadzieję, że nowelizacja ustawy pozwoli na ograniczenie tego zjawiska. To jest kolejny argument, który skłania mnie do tego, by poprzeć ją w głosowaniu.

Panie Marszałku, w imieniu senatora Podkańskiego i własnym składam stosowną poprawkę.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Teraz głos zabierze senator Jarmużek.

Proszę bardzo.

Senator Zdzisław Jarmużek:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałbym wnieść dwie poprawki, które są wynikiem konsultacji w sprawie tej ustawy z lekarzami weterynarii – wojewódzkim i powiatowym.

Pierwsza poprawka dotyczy art. 7 ust. 4c i zmierza ku temu, aby wydłużyć termin potwierdzania pochodzenia zwierzęcia z dwóch do siedmiu dni. Lekarze, z którymi konsultowałem tę ustawę, twierdzą, że stanowczo za krótki jest czas na wykonanie tego zadania i podjęcie decyzji przez lekarza powiatowego. Proponują więc, aby wydłużyć ten czas do siedmiu dni, gdyż ich zdaniem dopiero on jest realny.

Druga poprawka dotyczy tego samego art. 7 ust. 7. Polega ona na tym, aby do cech identyfikujących zwierzę dodać maści zwierzęcia, ponieważ jest to ważny element identyfikujący i powinien znaleźć się wśród tych cech. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu senatorowi.

Proszę o zabranie głosu senatora Mieczysława Mietłę. Po nim będzie mówił senator Izdebski, a na końcu senator Borkowski.

Bardzo proszę.

Senator Mieczysław Mietła:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Pragnę wyrazić głęboki niepokój w związku z bardzo niekorzystnymi zapisami dotyczącymi hodowli fermowej jeleni i danieli w uchwalonej przez Sejm dnia 8 stycznia 2003 r. ustawie o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw – druk nr 1012.

(senator M. Mietła)

Wspomniane zapisy dotyczą kwestii uboju – zmiana osiemnasta lit. c – oraz znakowania – zmiana czwarta, art. 7 ust. 4a. Wynikiem zapisu zawartego w zmianie osiemnastej jest pozbawienie hodowców jeleniowatych możliwości uboju na fermie jeleni i danieli utrzymywanych w warunkach fermowych i skazanie ich na wyłączny ubój w rzeźni.

Ubój w rzeźni jest popierany, lecz nie jako jedyna możliwość uboju, i to w warunkach początkowego stadium rozwoju tego typu hodowli w kraju. W tym stadium bowiem bardzo istotna jest możliwość uboju na fermie, pozwalająca na ubój małych partii lub pojedynczych sztuk zwierząt oraz – po spełnieniu dodatkowych wymogów – sprzedaż bezpośrednia. Takie rozwiązania są również stosowane w Unii Europejskiej, co określają odpowiednie dyrektywy, na przykład dyrektywa 91/495/EEC.

Chciałbym również zwrócić uwagę na fakt, że oprócz uboju jest jeszcze sprawa kolczykowania tychże zwierząt, która nie do końca została tutaj ujęta.

Ja i pan senator Janusz Bargieł zgłosiliśmy poprawki, które regulują te dwa obszary, to jest kolczykowanie właśnie tych zwierząt oraz poszerzenie możliwości ich uboju, również na fermie. Oczywiście odbywałoby się to pod nadzorem weterynarza powiatowego.

Tak więc prosiłbym bardzo o wzięcie pod uwagę tej kwestii. Jest to produkcja rozwojowa, mamy w kraju do tej pory zaledwie mniej więcej tysiąc pięćset sztuk jeleni i danieli, więc nie będzie to wielki problem. A wobec tego, co mówił pan minister – że mamy stać się w przyszłości dostawcą i producentem żywności na rynek europejski – chodzi o to, żebyśmy również byli przygotowani w zakresie hodowli tych zwierząt, które mogą okazać się w niedługim czasie bardzo dobrym produktem eksportowym, chociażby w kontekście chorób, które dotknęły na przykład bydło. Mam tutaj na myśli BSE.

Proszę więc o przyjęcie tych poprawek. Myślę, że nie stanowią one wielkich przeszkód dla rządu i dla działań technicznych, a w przyszłości mogą okazać się bardzo pomocne. Dziękuję za uwagę.

Poprawki są już złożone u pana senatora sekretarza.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu senatorowi.

Teraz głos zabierze senator Sławomir Izdebski.

Bardzo proszę.

Senator Sławomir Izdebski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Jak już wcześniej było wspomniane, debatujemy dzisiaj nad ustawą o zwalczaniu chorób za-

kaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych, mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej.

Uważam, że zdecydowana większość poprawek wprowadzonych przez połączone komisje: Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisję Ochrony Środowiska, jest słuszna i w pełni uzasadniona. Ale co do kilku mam pewne zastrzeżenia.

Jeżeli chodzi o poprawkę dwudziestą, w której zostały wprowadzone opłaty wynikające z kontroli weterynaryjnej na targach, to uważam, że jest to co najmniej absurd, zwłaszcza że mówi się, iż tę opłatę będzie ponosił właściciel targowiska. Wiemy przecież wszyscy, że właściciel targowiska podniesie ceny biletów wstępu i po raz kolejny obciążony zostanie rolnik. A takie przypadki już mieliśmy. Na przykład kiedy wprowadzane były dopłaty 7 gr do każdego litra mleka, to zanim te dopłaty wprowadziliśmy, nie zabezpieczając ustawowo gwarantowanych cen, okazało się, że mleko staniało nie o 7 gr, ale o 27 gr, i po raz kolejny w zasadzie te pieniądze otrzymał nie rolnik, tylko producent.

Następna sprawa to poprawki jedenasta i dwunasta, które zmierzają do wprowadzenia zakazu uboju zwierząt przez producenta na własnym terenie z możliwością sprzedaży bezpośredniej, w tym cieląt do trzeciego miesiąca życia. Doskonale wiemy, że historia lubi się powtarzać. Jeżeli Wysoki Senat te poprawki przyjmie, to oczywiście rolnicy i tak zrobią swoje. Mamy oczywiście przykłady w historii. Taki zakaz był wprowadzony za Hitlera, kiedy była wyznaczona nawet kara śmierci. Stalin... przepraszam, Gomułka również próbował tych zakazów, były one również za czasów komunistycznych, a ubój ten przybierał coraz większe rozmiary. Chłopi i tak bili, biją i będą bić, dlatego uważam, że wprowadzenie tego zapisu jest po prostu bezsensowne. Obecnie mniej więcej 40% ogólnie sprzedawanych wyrobów mięsnych jest poza wszelką kontrolą. Myślę, że są to zwyczaje wynikające z wielowiekowej tradycji, i uważam, że nie ma sensu wprowadzanie tego typu zapisów. Wiem, że producenci, przetwórcy mięsa oczywiście są za tym, aby te przepisy wprowadzać, bo uważają, że jest to dla nich konkurencja, ale myślę, że to i tak niczego nie zmieni, ponieważ tak czy inaczej nie jesteśmy w stanie tego skontrolować.

Dlatego też apeluję do państwa, aby tych dwóch poprawek: jedenastej i dwunastej, nie przyjmować. Omawianą przeze mnie poprawkę dwudziestą składam na ręce pana marszałka. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję bardzo.

Proszę senatora Borkowskiego o zabranie głosu.

Senator Krzysztof Borkowski:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Bardzo krótko. Zechcę wnieść jeszcze kilka poprawek do tej ustawy, ponieważ wydaje mi się, że kilka przepisów jest niezbyt jasnych.

Jeśli państwo pozwoli, to zacznę od art. 1 pkt 20 lit. c. Chodzi mianowicie o oznakowanie mięsa wołowego, etykietowanie każdej porcji mięsa, każdego elementu mięsnego. Wykonanie tego nie zawsze jest możliwe, chociażby ze względów technicznych, bo muszę państwu senatorom powiedzieć, że przy rozbiorze mięsa są takie elementy, które ważą 10 dag. I teraz jak to oznakować i jak to ekspediować? W każdym pojemniku trzeba by było na przykład umieścić po 10 dag z każdej sztuki. Proponowana przeze mnie poprawka polega więc na tym, żeby znakować każdy pojemnik mięsa, naklejać na ten pojemnik etykietę i żeby w tym pojemniku znajdowały się takie same elementy czy takie same poszczególne kawałki mięsa. Myślę, że to też idzie już bardziej w stronę takiej życiowej i praktycznej strony działania, funkcjonowania.

Następna poprawka to poprawka druga... Przepraszam za zawilość, ale jest to napisane takim językiem, że tak naprawdę nie wiadomo, gdzie w tej ustawie są poszczególne artykuły i gdzie są poszczególne punkty, ciężko jest się tego doszukać. Poprawka druga dotyczy art. 1 pkt 4 ust. 24. W ustawie na rolników, właścicieli zwierząt, nakłada się obowiązek pokrycia we własnym zakresie całych kosztów związanych ze znakowaniem zwierząt, z wystawianiem paszportów itd., czyli jak gdyby zapłacenia Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Tam nie jest nawet napisane: Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, ale się domyślamy...

(Rozmowy na sali)

...bo tam dosłownie jest napisane: agencji. Proponuję więc, żeby wprowadzić takowy zapis: koszty związane z oznakowaniem, wydaniem paszportów zwierząt do dnia 31 grudnia 2005 r. ponosi Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Od 1 stycznia 2006 r. koszty te ponoszą właściciele zwierząt, czyli głównie rolnicy.

I jeszcze art. 1 pkt 6. Proponuję, aby w art. 10a pkt 1a ustawy sejmowej po wyrazach „kóz i świń” dodać wyrazy „oraz wszystkich gatunków drobiu”. O co chodzi? Chodzi o mięso odkostnione. Tam jest zapis, który mówi, że nie można importować mięsa odkostnionego ze wszystkich gatunków, ale można importować mięso z drobiu. A w Polsce mamy nadmiar drobiu; pogłowie stada jest bardzo duże. Proponuję więc ograniczyć to, spowodować, żeby nie wprowadzać też tak zwanego momu z drobiu na nasz obszar celny czy żeby w przyszłości nasze zakłady nie mogły tego sprowadzać, ponieważ w polskich zakładach przetwarzających drób i tak jest dostatecznie dużo tego

surowca. A poza tym chodzi też o bezpieczeństwo żywnościowe, dlatego że mięso odkostnione pozyskiwane z drobiu, tak zwany mom, jest najbardziej narażone na wszelkiego rodzaju zakażenia i najbardziej niebezpieczne dla zdrowia. I to mogą na pewno określić specjaliści, lekarze.

I wreszcie poprawka czwarta. Proponuję, aby jednoznacznie zapisać kwestię podległości. Wojewódzki lekarz weterynarii jest kierownikiem inspekcji, tak jak jest zapisane w ustawie. Ale chodzi o to, żeby było jednoznacznie określone, że jest on powoływany i odwoływany przez głównego lekarza weterynarii. Proponuję więc stosowny zapis zmierzający do tego, żeby powiatowy lekarz weterynarii był, tak jak jest zapisane w ustawie, kierownikiem powiatowej Inspekcji Weterynaryjnej, ale żeby był on powoływany i odwoływany przez wojewódzkiego lekarza weterynarii. Lekarz graniczny byłby powoływany i odwoływany także przez wojewódzkiego lekarza weterynarii.

Uważam, że jest to bardzo ważne dla bezpieczeństwa żywności. Zwalczanie chorób dokonywane w ten sposób może być bardzo skuteczne. Skoro idziemy do wielkiej Europy, stowarzyszymy się z Unią Europejską, to myślę, że powinno to dać naszym obywatelom pełne poczucie bezpieczeństwa, że żywność będzie zdrowa. Odpowiednio do zapisów, które wcześniej wymieniłem, trzeba by w zmianie trzydziestej pierwszej w art. 1, dotyczącej art. 37 ust. 3-5, dokonać stosownych skreśleń, ponieważ jest to zapisane już wcześniej.

W następnej, szóstej, poprawce proponuję zmianę zmierzającą do tego, żeby rzeczoznawcy, którzy będą szacować wartość zwierząt, byli wyznaczani nie przez burmistrza czy prezydenta miasta, ale – tak jak było wcześniej w rozporządzeniach ministerstwa rolnictwa – przez prezesa wojewódzkiej izby rolniczej. Były takie przepisy i proponuję do nich wrócić. Chodzi o to, żeby obowiązkowo pochodzili oni z powiatu, na terenie którego znajduje się zwierzę. Proponuję państwu taki przepis.

Przedstawię jeszcze jeden, ostatni przepis. W poprawce siódmej proponuję, aby art. 9 ust. 7 mówił, że podmioty, które mogą składać wnioski o dostosowanie do wymogów Unii Europejskiej, czyli zakłady mięsne i mleczarnie, mogą je składać do 30 czerwca bieżącego roku. Jest to bezpieczny zapis, ponieważ obecnie nie wiemy, kiedy ustawa wejdzie w życie: najpierw wróci ona do Sejmu, potem będzie ją rozpatrywał prezydent. Chodzi o to, żeby znów się nie okazało, że dwa miesiące, które proponuje komisja, to za krótki czas. Termin 30 czerwca jest bezpieczny, a w zasadzie nie wpływa na to, czy zakłady będą dostosowane, czy nie. Dzięki temu nie będą to puste zapisy, tylko zapisy, które będą mogły być realizowane.

Bardzo proszę o rozważenie tych poprawek. Będą jeszcze posiedzenia komisji, więc chciałbym,

(senator K. Borkowski)

żebyśmy się nad tymi poprawkami zastanowili. Myślę, że są one zasadne i w pełni wychodzą na przeciw oczekiwaniom przetwórców i przedsiębiorców, a także konsumentów, którzy będą spożywać naszą polską żywność. Nasza żywność będzie mogła być bardziej konkurencyjna na rynkach unijnych oraz bardziej skutecznie będziemy mogli zwalczać choroby zakaźne. Jak słyszeliśmy, kiedy w państwach Unii Europejskiej występowała pryszczycza i BSE, trzeba było niszczyć dziesiątki, tysiące zwierząt. Myślę, że ważne jest, żebyśmy dzisiaj, kiedy idziemy do wielkiej Unii Europejskiej czy kiedy już w niej jedną nogą jesteśmy, nie popełniali takich błędów, jak oni. Bardzo dziękuję, Panie Marszałku. Dziękuję państwu.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Stwierdzam jednocześnie, że trzech senatorów złożyło swoje przemówienia do protokołu*, a jeden, czyli senator Podkański, złożył również wniosek o charakterze legislacyjnym.

Informuję także, że w dyskusji wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie złożyli senatorowie: Podkański, Stokłosa, Jarmużek, Mietła, Borkowski i Izdebski oraz pani senator Janowska...

(Głos z sali: Pan.)

Przepraszam, pan Janowski. Wyraźnie jest napisane „Janowska”. To kolega sekretarz, który zresztą nieco bazgrze, tak napisał. (Wesołość na sali)

I dalej: senator Sagatowska, senator Szafraniec i senator Kurska.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 regulaminu zamykam dyskusję.

Czy pan minister chciałby jeszcze coś powiedzieć?

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józef Pilarczyk: Panie Marszałku, może powiem na posiedzeniu komisji, bo musiałbym się odnieść do poprawki.)

Jak pan sobie życzy, Panie Ministrze.

W trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, w związku z tym, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu, proszę Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisję Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dziewiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na trzydziestym dziewiątym posiedzeniu w dniu 8 stycznia bieżącego roku. Do Senatu została przekazana w dniu 10 stycznia. Marszałek Senatu w dniu 14 stycznia, zgodnie z art. 68 regulaminu, skierował ją do Komisji Ochrony Środowiska oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 312, a wspólne sprawozdanie komisji w druku nr 312A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ochrony Środowiska oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi senatora Włodzimierza Łęckiego o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Proszę bardzo.

Senator Włodzimierz Łęcki:

Panie Marszałku! Państwo Senatorowie, którzy tak długo wytrwaliście! Panie Ministrze!

W imieniu Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Ochrony Środowiska pragnę rekomendować państwu przyjęcie dwudziestu poprawek do ustawy sejmowej, które komisje przygotowały.

Ustawa z dnia 8 stycznia bieżącego roku nowelizuje ustawę o tym samym tytule, która weszła w życie 8 czerwca 2001 r. Jej tytuł brzmi: ustawa o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia. Ustawa ta ma dwa cele: pierwszy to zwiększenie lesistości kraju, a drugi to jak gdyby wspomóżenie rolników gospodarujących na glebach niskich klas, którzy za zrezygnowanie z upraw rolnych i posadzenie lasu będą otrzymywali określony ekwiwalent.

Proponowane zmiany zawarte w nowelizacji zmierzają do uzupełnienia istniejącej ustawy o regulacje zapewniające ład przestrzenny przy zalesianiu gruntów dzięki przyjęciu zasady stanowiącej, że grunty przewidziane do zalesienia powinny być przeznaczone do tego celu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego lub w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Daje to organom gminy możliwość racjonalnego kształtowania krajobrazu kulturowego.

* Przemówienia złożone do protokołu – w załączeniu.

(senator W. Łęcki)

Połączone komisje przedstawiają Wysokiemu Senatowi następujące poprawki do ustawy uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 8 stycznia. Łącznie jest ich dwadzieścia. W części mają one charakter redakcyjny, a w części w znaczący sposób ingerują w tekst ustawy uchwalonej przez Sejm. Pozwolę sobie krótko je skomentować.

Poprawka pierwsza zmienia tytuł nowej ustawy z krótkiego: ustawa o zmianie ustawy o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia, na dłuższy: ustawa o zmianie ustawy o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia oraz ustawy – Prawo ochrony środowiska, ponieważ w art. 3 nowej ustawy sejmowej jest odwołanie do finansowania opracowania planów i sadzonek leśnych z Funduszu Ochrony Środowiska. Jest to ingerencja we wspomnianą ustawę o ochronie środowiska.

W poprawce drugiej wprowadza się zapis redakcyjny mówiący, że organem akceptującym program zalesienia jest wójt, burmistrz oraz prezydent miasta. Była to luka nieujęta w ustawie.

W poprawce trzeciej przewiduje się, że pod zalesienie mogą być przeznaczane również grunty IV klasy, jeżeli ich powierzchnia łączna nie przekracza 10% arealu danego gospodarstwa przeznaczonego pod zalesienie. Chodzi o to, aby nie tworzyć małych enklaw gruntów ornych w kompleksie, który będzie przeznaczony do zalesienia.

Poprawki czwarta i piąta przewidują wykreślenie tekstu uchwalonego przez Sejm i powrót do zapisów ustawy pierwotnej zarówno ze względów formalnych, jak i ze względu na jednoznaczność zapisu, bo poprawki wprowadzone przez Sejm nieco go komplikowały.

Poprawka szósta ma charakter redakcyjny: słowa „powinien zawierać” zamienia się na słowo „zawiera”. Chodzi o wniosek składany przez rolnika do burmistrza.

Poprawka siódma ma najistotniejsze znaczenie. W przedłożeniu sejmowym przewidywano, iż prawo do składania wniosków i uzyskania rekompensaty za zalesienie mogli mieć rolnicy, którzy w przeciągu ostatnich pięciu lat faktycznie prowadzili gospodarstwo rolne. Zapis ten odnosił się do faktu, iż w ostatnim czasie – ustawa pierwotna obowiązuje od 2001 r. – wiele osób, jak to się popularnie mówi, z miasta nabyło grunty o znacznej powierzchni i zamierza przeznaczyć je pod zalesienie, i czerpać z tego tytułu określone korzyści.

W przedłożeniu, które trafiło do Senatu z Sejmu, było ograniczenie mówiące, że kto nie gospodaruje od pięciu lat na ziemi, czyli inaczej mówiąc, nie jest rolnikiem, nie ma prawa skorzystać z tego przywileju. Sprawa ta wywołała na forum

połączonych komisji długą dyskusję. Ponieważ opinie były podzielone, komisja zleciła opracowanie ekspertyzy. Opracował ją Zakład Prawa Rolnego i Gospodarki Gruntami na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej.

Przytoczę tylko kilka ostatnich zdań.

Przepis art. 3a w zaproponowanym brzmieniu obarczony jest licznymi wadami, przede wszystkim merytorycznymi, sprowadzającymi się do niezgodności nowej definicji gospodarstwa rolnego z powszechnie przyjętym w piśmiennictwie, orzecznictwie i praktyce rozumieniem wynikającym z definicji kodeksu cywilnego i Konstytucji Rzeczypospolitej. Nadto przepis ma wady językowe, wskutek których jest nieczytelny. Za szczególnie naganne uznać zaś wypada dokonanie w treści odesłania do przepisu nieistniejącego. Przepis w tym brzmieniu nie powinien więc stać się obowiązującym prawem.

Na podstawie tej ekspertyzy i stanowisk zaprezentowanych przez przedstawicieli ministerstwa, związku powiatów i gmin Senat proponuje wykreślenie tegoż zapisu, który stwarza nierówność podmiotów gospodarczych, szczególnie w świetle zapisów w konstytucji, bo właściciel gruntu w zależności od czasu posiadania tego gruntu miałby różne prawa. Zdaniem prawników, również z naszego Biura Legislacyjnego, może to spowodować zaskarżenie do Trybunału Konstytucyjnego, co rzuciłoby cień na pracę Wysokiej Izby.

Kolejna poprawka zawiera uściślenie terminów, bo zarówno w pierwotnej ustawie, jak i w korekcie były dość niejednoznacznie czy może w sposób skomplikowany podane terminy zalesień. Komisje proponują jednoznaczne określenie terminów wiosennego i jesiennego oraz terminów pochodnych, czyli trzymiesięcznego terminu kontroli po zalesieniu wiosennym oraz ośmiomiesięcznego terminu po zalesieniu jesiennym.

Z tą poprawką wiąże się również dwie następne, w których ustala się terminy odbioru zalesionych terenów, kontroli zalesienia dokonanej przez starostę.

Poprawka dwunasta też ma dość istotne znaczenie. Według przedłożenia sejmowego, za opracowanie dokumentacji ma płacić Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Na wniosek prezesa tej agencji, który przedstawił odpowiednie uzasadnienie, zakłada się, że koszty te będą w części pokrywały służby geodezyjne. Uchwalony przez Sejm zapis jest też zresztą niezgodny z obowiązującym od 1989 r. prawem geodezyjnym i kartograficznym, stąd wzięła się ingerencja Senatu w tenże zapis.

Poprawka trzynasta jest konsekwencją poprawki ósmej, o której mówiłem, tej związanej z długotrwałym prowadzeniem gospodarstwa.

(senator W. Łęcki)

Poprawka czternasta uściśla brzmienie zapisu dotyczącego ekwiwalentu. Ustawa przewiduje bowiem, że podstawowa kwota ekwiwalentu, wynosząca 150 zł za 1 ha, będzie rewaloryzowana, ale nie precyzuje według jakiego wskaźnika. Stąd poprawka Senatu mówiąca, że będzie to wskaźnik wzrostu cen, towarów i usług, ogłaszany przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, który ma obligatoryjny obowiązek ogłoszenia tego wskaźnika do 7 lutego każdego roku.

Poprawki piętnasta i siedemnasta określają czas wypłacania ekwiwalentu, który wynosi dwadzieścia lat, z zastrzeżeniem, że jeżeli rolnik w tym okresie otrzyma prawa emerytalne lub rentowe, ekwiwalentu otrzymywał nie będzie. W przedłożeniu sejmowym jest to zapisane w dwóch różnych miejscach, co może powodować pewną niespójność i wątpliwości interpretacyjne. Senat proponuje umieszczenie tego w jednym miejscu.

Ostatnie trzy poprawki mają charakter redakcyjny. W poprzedniej ustawie wyznaczono termin jej wejścia w życie na 28 lutego. Teraz proponujemy 31 marca, mając nadzieję, że do tego czasu ustawa zostanie opublikowana, z wyjątkiem jednego punktu, mówiącego o programie zalesień, który powinien być opracowywany od 31 stycznia bieżącego roku, bo chodzi o program zalesień na bieżący rok. Takie prace są praktycznie wykonane i na wniosek strony rządowej ten zapis został umieszczony.

I jeszcze jedna zmiana o charakterze redakcyjnym. Sejm przewidywał, że do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, a niezakończonych, mają zastosowanie przepisy nowej ustawy, czyli nowelizacji. Komisje proponują, żeby miały zastosowanie przepisy starej ustawy.

Panie Marszałku, to wszystko, co chciałem przedstawić Wysokiej Izbie.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Zgodnie z art. 44 regulaminu przed dyskusją senatorowie mogą stawiać sprawozdawcy pytania. Czy są takowe? Nie widzę zgłoszeń.

Dziękuję, Panie Senatorze.

(Senator Włodzimierz Łęcki: Dziękuję.)

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była poselskim projektem ustawy.

Pragnę przywitać podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi, pana Kazimierza Gutowskiego, i zgodnie z Regulaminem Senatu zapytać, czy chciałby zabrać głos.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierz Gutowski: Tak.)

Bardzo proszę.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierz Gutowski:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Wszelkie działania prowadzące do zwiększenia lesistości kraju rząd przyjmuje z zadowoleniem. Ustawa o zmianie ustawy o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia, która jest przedmiotem dzisiejszych obrad Wysokiego Senatu, niewątpliwie stwarza warunki do usprawnienia i zdynamizowania procesu zalesień, w związku z czym jest oczekiwana zarówno przez rząd, jak i przez szerokie kręgi zainteresowanych rolników.

Ustawa z dnia 8 czerwca 2001 r. o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia, bardzo słuszną w swym zamyśle – gdyż stwarzając warunki do zwiększenia tempa zalesień, jednocześnie zabezpieczała rolnikom warunki egzystencji – zawierała jednak szereg uregulowań nieścisłych, a nawet luk prawnych, które przysparzały starostom realizującym tę ustawę sporo trudności interpretacyjnych.

Do Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi napłynęły zapytania od ponad stu starostów, którzy nie mogli w tekście ustawy znaleźć odpowiedzi na pojawiające się w praktyce problemy związane z załatwianiem wniosków rolników o przydział limitów gruntów do zalesienia i z ustaleniem ekwiwalentów pieniężnych. Z tego też względu inicjatywę poselską zmierzającą do zmiany tej ustawy, do jej ulepszenia, rząd zdecydowanie poparł. Tym bardziej że w projekcie poselskim znalazły się korzystne wobec szczupłości środków budżetowych, jakie mogły być wygospodarowane na realizację tej ustawy, rozwiązania eliminujące patologiczne zjawiska, które pojawiły się w trakcie jej stosowania. Projekt poselski zawęził mianowicie krąg beneficjentów ustawy do grupy faktycznych rolników, dla których praca w gospodarstwie rolnym stanowi główne źródło utrzymania.

Rząd czynnie uczestniczył również w pracach senackich komisji rozpatrujących poselski projekt ustawy z dnia 8 stycznia 2003 r. nowelizującej ustawę z dnia 8 czerwca 2001 r. o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia. Żmudna praca pań i panów senatorów wspomagana przez bardzo kompetentnych pracowników Biura Legislacyjnego Senatu zaowocowała wyjątkowo dużą liczbą poprawek, zarówno merytorycznych, jak i redakcyjnych, co niewątpliwie podniesie jakość ustawy. Nie ukrywam, że niektóre rozwiązania ustawy poselskiej korygowane przez senackie komisje były z punktu widzenia praktyki racjonalne i uzasadnione społecznie. Należy też zgodzić się ze stanowiskiem senackich komisji zarzucających niekonstytucyjność niektórym z rozwiązań.

(podsekretarz stanu K. Gutowski)

Projekt ustawy zawiera wiele oczekiwanych przez starostów rozstrzygnięć kwestii wątpliwych i niejednoznacznych, które utrudniały im bieżącą realizację ustawy. Z tych to względów rząd ten projekt popiera. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Pan minister będzie łaskaw pozostać jeszcze na trybunie, bo zgodnie z naszym regulaminem senatorowie mogą zadawać panu pytania mieszczące się w granicach jednej minuty.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Jan Szafraniec:

Panie Ministrze, ustawa przewiduje ekwiwalent za prowadzenie uprawy leśnej, szczegóły tego ekwiwalentu są zawarte w art. 7. Jeśli poprzez zalesienie nastąpi likwidacja gospodarstwa rolnego, ekwiwalent podwyższa się o 50% i utrzymuje się go przez dwadzieścia lat.

Z tego, co przedstawił pan senator Łęcki i pan, wynika, że motywem do stworzenia tej ustawy było zdynamizowanie lesistości i wspomoczenie zalesiających grunty rolników. Ja dopatruję się tutaj jeszcze jednego motywu. Czy nie jest to czasami zachęta do likwidacji gospodarstw rolnych? Gdy popatrzyć na to z przymrużeniem oka, kategorię gruntu zawsze można zmienić i w ten sposób grunty przeznaczone do uprawy rolnej zalesić. Sądzę, że takie niebezpieczeństwo może się pojawić.

Kolejna sprawa. Zamiana gruntu rolnego na zalesienie wiąże się z kosztami finansowymi, w tym kosztami sadzonek, kosztami sporządzania planu zalesienia, samego procesu zalesienia, kontrolą tego zalesienia itd. Wiem, że program SAPARD nie przewiduje finansowania takiego przedsięwzięcia, koszty tego poniesie Skarb Państwa. Czy rząd jest przygotowany na to, czy jest w stanie sprostać tego typu przedsięwzięciu? Obawiam się, że w aktualnej sytuacji finansowej naszego państwa ta ustawa może pozostać na papierze.

Jestem zaniepokojony również tym faktem, że z budżetowego finansowania będzie korzystał także rolnik unijny, który jak na ironię otrzyma gratyfikację za zalesienie, a nie za prowadzenie gospodarstwa rolnego. Co pan na ten temat sądzi? Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję, Panie Senatorze. To trwało dłużej niż minutę.

(Senator Jan Szafraniec: Przepraszam, Panie Marszałku.)

Senator Mieczysław Janowski, bardzo proszę.

Senator Mieczysław Janowski:

Dziękuję. Postaram się zmieścić w sześćdziesięciu sekundach.

Panie Ministrze, pan senator sprawozdawca był uprzejmy również odnieść się do kwestii finansowych, które są ujęte w art. 1 pkt 5, mówiąc o tym, że połączone komisje proponują skreślenie ust. 5 w art. 6. Ten ustęp dotyczył finansowania zadań przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Jeżeli to jest niemożliwe, to wobec tego kto to sfinansuje? Bo uwaga, którą tutaj usłyszałem, że to geodezja ma sfinansować, jest naprawdę zbyt ogólnikowa. Zawieszenie realizacji tych zadań bez podania źródła finansowania czyni tę ustawę niewykonalną.

Proszę o komentarz dotyczący tego, skąd będą pieniądze. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Czy są jeszcze pytania do pana ministra? Nie ma.

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

Podsekretarz stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierz Gutowski:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Otóż, odpowiadając na pytanie pana senatora Szafranca, należy stwierdzić, że w roku 2002, kiedy obowiązywała ustawa o zalesieniach, zalesiliśmy w kraju około 3 tysięcy ha, a potrzeby zgłoszone przez rolników do starostów były stokrotnie większe. Czyli ta ustawa niejako zaspokoila 1% potrzeb zalesienia zgłaszanych przez rolników. Nie można tu zatem mówić o likwidacji gospodarstw rolnych, gdyż ustawa określa, które grunty mogą być skierowane do zalesienia – przede wszystkim są to grunty klasy V, VI i VIz, ale także inne wymienione w ustawie. Ta ustawa po to została wprowadzona, aby rolnikom nieosiągającym odpowiedniej dochodowości ze względu na złą jakość gruntów, które posiadają w swoim gospodarstwie, zamienić te grunty rolne na grunty leśne i przyznając ten ekwiwalent, wynoszący za pierwsze 10 ha 150 zł miesięcznie, po prostu te dochody podnieść.

Chcę także powiedzieć, że w tegorocznym budżecie zakłada się zwiększenie środków na zalesienie. W ubiegłym roku Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa na projekt zalesienia miała w swoim budżecie 5 milionów zł, a w tym roku przewiduje na zalesienie około 20 milionów zł. To spowoduje, że ilość zalesień w roku 2003 w stosunku do roku 2001 zwiększy się około trzykrotnie, czyli planujemy, że w roku 2003 zostanie zalesionych około 10 tysięcy ha. W związku z tym

(podsekretarz stanu K. Gutowski)

nie widzę możliwości, żeby ta ustawa prowadziła do likwidacji gospodarstw, gdyż jest to ilość ograniczona z jednej strony budżetem, a z drugiej strony gruntami, które są zgłaszane do zalesienia. Oczywiście nowelizacja w tej chwili zmierza do tego, aby można było dopuścić do zalesienia grunty, które w swoim składzie zawierają nie więcej niż 10% gruntów klasy IV. Wynika to z tego, że przy dużej mozaice gleb, jeżeli tylko 10% gruntów jest klasy IV, to nie trzeba ich wyodrębnić, rolnik będzie miał wówczas możliwość zalesienia także i tych gruntów, ale to będzie tylko 10%.

Jeżeli chodzi o drugie pytanie, to ustawa przewiduje, że całość finansowania przejmuje polski budżet i polski budżet będzie to finansował do końca funkcjonowania tej ustawy. Czyli rolnicy, którzy zalesili swoje grunty na podstawie tej ustawy, przez okres maksymalnie dwudziestu lat, ale nie dłużej niż do uzyskania świadczeń emerytalnych, będą korzystali z finansowania z polskiego budżetu. Tak jak powiedziałem, ta ustawa jest nie tylko na papierze, choć wiadomo, że potrzeby rolników są większe. Ona w pewnym stopniu powoduje, że rolnicy zamieniają uprawy rolnicze na uprawy leśne i z tego powodu uzyskują dodatkowe dochody. Są to rolnicy, którzy gospodarują na gruntach najgorszej jakości.

Jeżeli chodzi o pytanie pana senatora Janowskiego...

(Głosy z sali)

Nie, dzisiaj to jest tak, że ta ustawa dotyczy tylko rolników gospodarujących na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. Najprawdopodobniej jednak, jak wstąpimy do Unii, to ten problem zostanie rozwiązany. Wynika to z II filaru dopłat rolnych polityki Unii Europejskiej. Tam ten problem zalesień też występuje.

Jeżeli chodzi o odpowiedź na pytanie pana senatora Janowskiego, dlaczego skreślono ust. 5, który mówił, że koszty... Może przeczytam to dokładnie: koszty wskazania w terenie granic gruntów przeznaczonych do zalesienia klasy VIz, IV i V, sprawdzenia zalesienia i wykonania pomiaru powierzchni zalesionej pokrywa starosta ze środków Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Otóż to, co przeczytałem, wnieśli jako poprawkę panowie posłowie, a panowie senatorowie zechcieli nie zgodzić się z tym. Taki był też wniosek prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, a także wniosek przedstawiciela ministra rolnictwa i rozwoju wsi oraz wniosek ministra finansów. Przy tak dużej szczupłości środków jak w przypadku zasobów Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji generowanie dodatkowych wydatków spowodowałoby zmniejszenie powierzchni zalesianej, gdyż te wydatki musiałyby pochodzić z tej samej pozycji.

W związku z tym, że w roku ubiegłym sami rolnicy pokrywali koszty wydzielenia tych granic, poparliśmy propozycję, żeby robili to także i w tym roku. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Proszę, senator Janowski jeszcze raz.

Senator Mieczysław Janowski:

Proszę o uzupełnienie tej kwestii, bo argumenty Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa są dla mnie oczywiste i jasne, zresztą jestem członkiem tej komisji.

Panie Ministrze, przerzucanie kosztów na rolników wydaje mi się nie do końca uzasadnione. Czy, tak jak powiedział pan senator sprawozdawca, będą inne źródła finansowania? To jest ważny temat, rolnicy mi to sygnalizowali.

(Wicemarszałek Kazimierz Kutz: Ale gdzie jest pytanie?)

Czy rzeczywiście tylko rolnicy z własnych kieszeni mają za to zapłacić?

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Proszę, senator sprawozdawca.

Senator Włodzimierz Łęcki:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Sprawa dotyczy podzielenia tych kosztów na części, bo zgodnie z ustawą o geodezji i kartografii wyodrębnienie granic spoczywa na administracji geodezyjnej. Rolnicy będą pokrywali tylko część kosztów. Jest takie założenie i przedłożenie naszego Biura Legislacyjnego, że koszty prac geodezyjnych będą pokrywać agendy geodezyjne na szczeblu powiatowym. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję bardzo.

Proszę, Senatorze.

Senator Kazimierz Pawełek:

Dziękuję, Panie Marszałku.

W projekcie ustawy mówi się o sadzonkach, ale nie wymienia się, jakiego rodzaju będą to drzewa, a przecież nie jest obojętne, czy to będą iglaki, czy drzewa liściaste, chociażby ze względu na szkodniki czy też choroby. Kto decyduje o tym, jakiego rodzaju drzewa będą sadzone na danym terenie?

Dziękuję, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Proszę bardzo.

Senator Andrzej Anulewicz:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Wiadomo nam, że rolnicy, którzy zalesiają grunty rolne w państwach Unii Europejskiej, otrzymują świadczenia korzystniejsze od tych, które my będziemy proponowali pod rządami omawianej ustawy. Moje pytanie jest takie: jeśli Polska stanie się członkiem Unii Europejskiej, to czy rolnicy otrzymają dodatkowe rekompensaty z tytułu zalesienia gruntów rolnych dzisiaj? Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Jeszcze senator Bartos.

Senator Tadeusz Bartos:

Panie Ministrze, w województwie świętokrzyskim jest zapotrzebowanie na zalesienie ponad 6 tysięcy ha, a środków jest zaledwie na 600 ha, czyli tylko 10%. Skąd będą pieniądze na te 90%, na które obecnie nie ma środków? Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Rolnictwa
i Rozwoju Wsi
Kazimierz Gutowski:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Na pytanie pana senatora Janowskiego odpowiedział pan senator sprawozdawca.

Jeżeli chodzi o pytanie pana senatora Pawełka, jakie drzewa będą sadzone na tych zalesianych gruntach, to art. 5 ustawy wyraźnie mówi, że nadleśniczy właściwy ze względu na położenie gruntu w terminie trzydziestu dni od dnia otrzymania decyzji starosty, która niejako zezwala rolnikowi na sadzenie, sporządza plan zalesienia oraz dostarcza właścicielowi gruntu odpowiednią liczbę sadzonek drzew. Czyli w planie zalesienia jest to wyszczególnione. Ten plan muszą zrobić fachowcy z nadleśnictwa, którzy przewidują nasadzenia gatunkowe w zależności od rodzaju gruntu. Tak więc w tym planie jest dokładnie wyszczególnione, jakie mają być nasadzenia i w którym miejscu.

Jeżeli chodzi o odpowiedź na pytanie pana senatora Anulewicza, to trzeba stwierdzić, że ci, którzy dzisiaj zalesiają grunty, będą finansowani tylko i wyłącznie z budżetu polskiego, do czasu uzyskania emerytury, nie dłużej niż dwadzieścia lat. Ci zaś, którzy skorzystają z programów unijnych, już po naszej akcesji, będą korzystać z bu-

dżetu unijnego, nie będą korzystać z budżetu polskiego.

I odpowiedź na pytanie pana senatora Bartosa. Otóż szczupłość środków budżetowych powoduje, że możemy zalesiać tyle, ile zalesiamy. W ubiegłym roku zalesiliśmy 3 tysiące ha, w tegorocznym budżecie są środki na zalesienie około 10 tysięcy ha. Trudno powiedzieć, jaka będzie sytuacja w roku przyszłym i następnym. Będzie to uzależnione od stanu naszego polskiego budżetu, który Wysoka Izba przydzieli dla Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa na zalesienia. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy są jeszcze pytania do pana ministra? Nie widzę zgłoszeń.

Dziękuję, Panie Ministrze.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o ogólnych uwarunkowaniach w sprawie składania wniosków i o ograniczeniu czasowym.

Informuję, że do głosu zapisało się pięciu mówców, z tym że jeden z nich złożył wniosek legislacyjny na piśmie i jeden złożył przemówienie do protokołu.*

Jako pierwszy głos zabierze pan senator Henryk Stokłosa. Po nim będzie pan Mieczysław Janowski, a na końcu pani Apolonia Klepacz. Taką listę mam w tej chwili.

Bardzo proszę.

Senator Henryk Stokłosa:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Ustawa z 8 czerwca 2001 r. o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia miała stanowić instrument polityki ekologicznej państwa oraz ważny element procesu restrukturyzacji naszego rolnictwa. Głównym jej celem było zwiększenie lesistości naszego kraju poprzez zalesienie gruntów najniższych klas. Proces taki miał stworzyć rolnikom, którzy gospodarują na słabych gruntach, możliwość zabezpieczenia socjalnego dzięki wypłacanym ekwiwalentom za wyłączenie gruntów z upraw rolnych i prowadzenie uprawy leśnej.

Takie nadzieje wiązaliśmy z tą ustawą w momencie jej uchwalania w 2001 r. Ale widocznie zabrakło nam wówczas wyobraźni, skoro nadzieje te ustawa spełniła tylko w niewielkim stopniu i już półtora roku po uchwaleniu musi być nowelizowana.

Przed wszystkim zabrakło nam wyobrażenia o skutkach finansowych ustawy. Okazało się, że

* Przemówienie złożone do protokołu – w załączeniu.

(senator H. Stokłosa)

chętnych do zalesienia jest więcej niż wynoszą możliwości finansowe Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Co więcej, pojawiła się niebezpieczna patologia, wystąpił problem wykupu ziemi niskiej jakości przez różnego rodzaju cwaniaków w celu uzyskania dodatkowych dochodów. Dlatego dziś, nowelizując ustawę, dążymy słusznie do ograniczenia jej beneficjentów. Dodatkowo w projekcie wprowadza się definicję gospodarstwa rolnego oraz zapis zabezpieczający przed zalesieniem grunt, który w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego jest przeznaczony pod publiczne inwestycje o charakterze ponadlokalnym.

Panie i Panowie! Zmiana ustawy o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia została podyktowana również potrzebą jednolitego interpretowania i stosowania ustawy przez organy administracji samorządowej. Wielokrotnie podczas kontaktów z wyborcami spotykałem się z krytyką działań starostów, ich opieszałością, a nawet pewną nieudolnością w stosowaniu tej ustawy. Dlatego dobrze się stało, że nowelizację poszerzono o potrzebne regulacje usprawniające jej realizację. Do 31 marca został przesunięty termin określania przez starostę ogólnej powierzchni gruntów rolnych, zwanych rocznym limitem zalesienia, które w następnym roku mogą być przeznaczone do zalesienia na obszarze powiatu. Daje to możliwość zachowania terminów, których przestrzeganie jest niezbędne przy zalesieniu gruntów rolnych.

Inną ważną dla starosty sprawą jest to, że ustalony roczny limit zalesienia niewykorzystany w roku, na który został określony, przechodzi na rok następny. Zapis ten niweluje konflikty między rolnikiem a urzędem starosty, gdy z jakichś powodów zalesienie gruntu nie nastąpiło w ustalonym terminie. Stanowi o tym nowy ust. 9 w art. 7.

Na koniec chciałbym wyrazić swe pełne poparcie dla filozofii tej ustawy, zgadzam się bowiem z ideą powiększania obszarów leśnych oraz z wyłączeniem z uprawy rolnej gruntów najniższych klas. W dobie nadprodukcji rolnej w Unii Europejskiej oraz w Polsce, która w niedługiej przyszłości stanie się jej członkiem, takie działanie jest konieczne. Rekompensata, jaką otrzymają rolnicy zalesiający swoje obszary, pozwoli w miarę bezboleśnie ograniczyć liczbę mieszkańców wsi utrzymujących się z produkcji rolnej. Korzyść, jaką oni otrzymają, ma nie tylko wymiar socjalny, jest w rzeczywistości zapłatą za ich wkład pracy w sadzenie i pielęgnację lasu. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Teraz zabierze głos pan senator Janowski.

Senator Mieczysław Janowski:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Panie Ministrze!

Moje wystąpienie będzie krótkie. Obserwowałem prace nad tą ustawą i chcę podkreślić, że komisje musiały się spotykać dwukrotnie, bo na początku nie wszystko było przygotowane. Ale starania senatorów obu komisji przyniosły owoc, jak sądzę, nie najgorszy. Niemniej po zapoznaniu się z dodatkowymi opiniami przedstawicieli samorządu terytorialnego, zwłaszcza powiatowego i niektórych gmin, chciałbym zaproponować dwie poprawki.

Panie i Panowie! W ustawie matce, w art. 3, mówi się, że starosta rozpatruje wnioski, a o otrzymanych wnioskach informuje właściwego ze względu na miejsce położenia gruntów: wójta, burmistrza lub prezydenta miasta, występując z prośbą o uzasadnioną opinię w sprawie zmiany charakteru użytkowania gruntu z rolnego na leśny. Ta sprawa wzbudzała niekiedy emocje. Otrzymałem takie sugestie, że to jest zbyt poważne zagadnienie, żeby rozstrzygała o tym jedna osoba – wójt, burmistrz czy prezydent miasta. Potrzebna byłaby jednak opinia rady. I taką poprawkę, Panie Marszałku, chcę złożyć.

Chodzi również o to, żeby nieco dłuższy był termin na przedstawienie takiej opinii. Będę więc proponował, nie tak jak jest w ustawie – trzydzieści – ale czterdzieści pięć dni.

Składam poprawki na pańskie ręce. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu senatorowi.

Bardzo proszę o zabranie głosu panią senator Klepacz.

Senator Apolonia Klepacz:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Podobnie jak senator Janowski jestem członkiem tej komisji. Praca, którą wykonaliśmy, w sposób znakomity poprawia tę ustawę. Jednocześnie z informacji, które napłynęły do mnie ze starostw, a które dotyczą kwestii interpretacyjnych tej ustawy, wynika jeden problem, który nie znalazł tutaj rozwiązania. Dotyczy to mianowicie zawarcia dodatkowych uregulowań prawnych związanych z obrotem ziemią, z jej sprzedażą. Proponowałabym zatem wniesienie poprawki, zawarcie dodatkowego ustępu w art. 7, który mówi o przyznanych ekwiwalentach, w brzmieniu: w przypadku sprzedaży gruntu, na którym znajduje się uprawa leśna, obowiązki nałożone decydują administracyjną starosty związane z prowadzeniem tejże uprawy leśnej oraz ekwiwalent za wyłączenie tych gruntów z upraw rolnych i prowadzenie uprawy leśnej przechodzą na nabywcę

(senator A. Klepacz)

gruntu; przekazania powyższych praw i obowiązków dokonuje starosta w drodze decyzji administracyjnej. Taki byłby sens pierwszej poprawki.

Pewną konsekwencją tej poprawki będzie druga, która również ma na celu zagwarantowanie właściwego wykorzystania środków publicznych wydatkowanych na zalesienie gruntu. W art. 7 ustawy matki w ust. 8 proponowałabym zapisanie, że w przypadku zniszczenia uprawy leśnej nakazuje się zwrot nie tylko pobranego ekwiwalentu wraz z odsetkami ustawowymi, ale także zwrot kosztów założenia tejże uprawy.

Te dwie poprawki rekomenduję Wysokiej Izbie i przekazuję na ręce pana marszałka.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję, Pani Senator.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Borkowskiego, a po nim głos zabierze jeszcze senator Mietła.

Senator Krzysztof Borkowski:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Omawiana ustawa jest niewątpliwie bardzo potrzebna. Myślę jednak, że poprzez skreślenie pktu 3 w art. 1, czyli całej definicji gospodarstwa rolnego, usunie się wprawdzie niezgodność być może tego przepisu z konstytucją, ale zmieni się również ducha tej ustawy. Z tego, co wiem, posłowie, przedkładając projekt ustawy, mieli na celu ograniczenie niewłaściwego obrotu ziemią, a jednocześnie to, aby z dobrodziejstwa tej ustawy skorzystali ci rolnicy, którzy rzeczywiście gospodarują, a nie ci, którzy kupują grunty i potem je zalesiają.

Dlatego ja, żeby w jakiś sposób wesprzeć rolników, którzy w dobrej kulturze prowadzą swoje gospodarstwa i w dobrej kulturze przygotowują grunty pod zalesienie, proponuję poprawkę do art. 1 pkt 2 lit. f, polegającą na tym, aby dopisać, że starosta przy rozpatrywaniu wniosków powinien brać pod uwagę nie tylko kolejność ich składania, ale również okres prowadzenia gospodarstwa rolnego, w którego skład wchodzi grunt zgłaszany do zalesienia, a także poziom kultury rolnej gruntu, który wnioskodawca zamierza przeznaczyć do zalesienia. Myślę, że jest to ważne dla prawidłowej gospodarki i dla docenienia tych, którzy prawidłowo gospodarują ziemią. Dopiero wtedy, w konsekwencji tej poprawki, można będzie skreślić pkt 3 w art. 1 i lit. a w art. 1 pkt 6.

Bardzo proszę Wysoki Senat o przyjęcie tychże poprawek. Bardzo dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Teraz głos zabierze senator Mieczysław Mietła.

Senator Mieczysław Mietła:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Panowie Ministrowie!

Oczywiście, ta ustawa jest bardzo potrzebna, ale czy realna do wykonania? Wypowiedzi przedstawiciela rządu, że będą środki na realizację tej ustawy, wcale mnie nie uspokoiły.

Przechodząc już do samej ustawy, chciałbym zwrócić uwagę na niektóre fakty; może nie są najważniejsze, ale uważam, że komisja powinna się również nad nimi pochylić.

Ustawa mianowicie nie zawiera słowniczka, który byłby jakimś do niej wprowadzeniem. Chodzi o to, żeby każdy czytający wiedział, o czym ustawa mówi.

Sprawą już bardziej istotną jest to, że w zmianie drugiej do art. 3 ust. 4 mówi się, że wniosek składa się do starosty właściwego ze względu na miejsce położenia gruntu. Moje pytanie jest takie: a co wtedy, gdy tenże rolnik będzie posiadał grunty, założmy, w dwóch, a może czasami i w trzech powiatach? Jest to sprawa nierozstrzygnięta, a wydaje mi się, że powinna być w tym przypadku jasność.

Chciałbym również zgłosić zastrzeżenia do art. 6 ust. 5, gdzie wprowadza się unormowanie, że Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa pokrywa wszystkie poniesione przez starostę koszty związane z pomiarem tych terenów. Zgodziłbym się z takim zapisem, gdyby było to określone albo w jakiejś kwocie, albo w dopłacie. Taki zaś zapis o pokryciu kosztów może prowadzić do bardzo różnej i rozległej interpretacji. Można na przykład ściągnąć do Tarnowa geodetę ze Szczecina i, patrząc na ten zapis w ustawie, będzie należała mu się pełna wystawiona przez niego kwota.

Mam również zastrzeżenia, jeżeli chodzi o art. 7, gdzie dodaje się ust. 9, w którym zawarto sformułowanie, że środki niewykorzystane w danym roku przechodzą na rok następny. Według mojej wiedzy, jest to sprzeczne z ustawą o finansach publicznych i z europejskim prawem wspólnotowym.

Kolejna rzecz, która w tej chwili się nie rozstrzyga, to sprawa funkcjonowania ustawy. Pan minister powiedział, że ta ustawa będzie obowiązywać do wyczerpania określonego w niej terminu dwudziestu lat albo uzyskania świadczeń przez danego rolnika. Nie mówi się jednak, czy to będzie tylko ta jedna ustawa, czy wejdzie ustawodawstwo europejskie, które będzie tę dziedzinę regulować. Dobrze by było właśnie w tej ustawie taki zapis poczynić.

Dziękuję, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Stwierdzam, że lista mówców została wyczerpana.

Informuję, że w dyskusji wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie złożyli senator Szydłowski, senator Janowski, senator Klepacz i senator Borkowski.

Zgodnie z art. 52 zamykam dyskusję.

Czy pan minister zechciałby jeszcze coś powiedzieć?

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierz Gutowski:* Nie. Odniosę się do tego na posiedzeniu komisji.)

Dziękuję panu bardzo.

W związku z tym, że w trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, zgodnie z art. 52 Regulaminu Senatu proszę Komisję Ochrony Środowiska oraz Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Teraz przejdziemy do komunikatów.

Zgodnie z regulaminem jeden komunikat muszą przeczytać sam.

Posiedzenie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia w sprawie wyboru kandydata na przewodniczącego komisji odbędzie się w dniu dzisiejszym 15 minut po ogłoszeniu przerwy w sali posiedzeń plenarnych.

Proszę o dalsze komunikaty. (*Rozmowy na sali*)
Hej tam, Panowie, proszę o ciszę!

**Senator Sekretarz
Janusz Bargiel:**

Pierwszy komunikat. Posiedzenie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych w sprawie rozpatrzenia wniosków do ustawy o udostępnieniu informacji gospodarczych odbędzie się w dniu 6 lutego bieżącego roku w sali nr 176 o godzinie 14.30.

Następny komunikat. Wspólne posiedzenie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego w sprawie ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz o zmianie ustawy o Biurze Ochrony Rządu odbędzie się w dniu dzisiejszym bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy w sali nr 217.

W dniu dzisiejszym, piętnaście minut po ogłoszeniu przerwy, w sali nr 176 odbędzie się posiedzenie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności. Porządek obrad... Proszę?

(*Głos z sali:* Nie, nie, ja nic nie mówiłam)

(*Wicemarszałek Kazimierz Kutz:* Żadne proszę, niech pan czyta.)

1. Rozpatrzenie wniosków zgłoszonych na posiedzeniu Senatu w dniu dzisiejszym w trakcie debaty nad ustawą o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw,

2. Rozpatrzenie wniosków zgłoszonych na posiedzeniu Senatu w dniu dzisiejszym w trakcie debaty nad ustawą – Prawo upadłościowe i naprawcze.

Wspólne posiedzenie Komisji Ochrony Środowiska oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi odbędzie się w dniu dzisiejszym w sali nr 179 w pół godziny, powtarzam – w pół godziny po ogłoszeniu przerwy.

I jeszcze mam dwa komunikaty.

Wspólne posiedzenie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw odbędzie się w dniu jutrzejszym o godzinie 8.00 w sali nr 176.

Jednocześnie informuję panie i panów senatorów członków Konwentu Seniorów, że marszałek zwołuje posiedzenie Konwentu Seniorów w dniu jutrzejszym, to jest 6 lutego 2003 r. o godzinie 8.45.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Ogłaszam przerwę w obradach do dnia jutrzejszego, do godziny 9.00 rano i życzę państwu dobrej nocy.

(Przerwa w posiedzeniu o godzinie 18 minut 23)

(Wznowienie posiedzenia o godzinie 9 minut 02)

(Posiedzeniu przewodniczą marszałek Longin Pastusiak oraz wicemarszałkowie Kazimierz Kutz, Ryszard Jarzembowski i Jolanta Danielak)

Marszałek Longin Pastusiak:

Proszę o zajmowanie miejsc.

Patrzę na salę i widzę, że niektórzy państwo senatorowie zapadli dzisiaj w zimowy sen, pewnie z powodu warunków atmosferycznych.

Wznawiam posiedzenie.

Bardzo proszę pana senatora sekretarza o zajęcie miejsca przy stole prezydyjnym. Nie ma pana sekretarza, ale mam nadzieję, że zaraz dotrze na miejsce.

Krótki komunikat dla członków Prezydium Senatu. Planowaliśmy, że posiedzenie prezydium zacznie się o godzinie 14.00, ale wszystko wskazuje na to, jeżeli obrady potoczą się sprawnie, że ogłosimy przerwę wcześniej. W związku z tym komunikuję członkom Prezydium Senatu, że posiedzenie prezydium odbędzie się tuż po ogłoszeniu przerwy.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dziesiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Komitecie Badań Naukowych.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm w dniu 10 stycznia bieżącego roku. Do naszej Izby została przekazana 13 stycznia, a następnego dnia, czyli 14 stycznia, skierowałem tę ustawę do Komisji Nauki, Edukacji i Sportu. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam też, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 320, a sprawozdanie komisji w druku nr 320A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Nauki, Edukacji i Sportu, pana senatora Mariana Żenkiewicza, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Marian Żenkiewicz:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Ustawa o zmianie ustawy o Komitecie Badań Naukowych nie budziła żadnych kontrowersji ko-

misji. Zmiana ta ma charakter czysto formalny, bowiem jej treścią jest wprowadzenie zapisu, że komitet wykonuje swoje zadania przy pomocy ministerstwa obsługującego ministra właściwego do spraw nauki. Ma to na celu umożliwienie normalnego funkcjonowania Komitetu Badań Naukowych jako ministerstwa. Tak jak powiedziałem, nie budziło to wątpliwości komisji.

Komisja jednogłośnie podjęła uchwałę o rekomendowaniu ustawy Wysokiemu Senatowi i przyjęciu jej bez poprawek, o co niniejszym proszę. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję panu senatorowi.

Proszę chwileczkę poczekać tutaj, bo wie pan, jako doświadczony senator, że teraz będą kierowane do pana pytania.

Kto z państwa senatorów ma pytanie?

Najpierw pan senator Janowski, a później pan senator Nicieja.

Proszę bardzo.

Senator Mieczysław Janowski:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Panie Senatorze, czy komisja nie dyskutowała nad tym, żeby utworzyć ministerstwo nauki?

Senator Marian Żenkiewicz:

Panie Senatorze, komisja, zgodnie ze swoimi kompetencjami, rozpatrzyła przedstawiony dokument i odnosi się tylko do niego. Zdaję sobie doskonale sprawę z tego, że jest to temat jak morze. Komisja Nauki, Edukacji i Sportu będzie zajmowała się tymi zagadnieniami na swoich roboczych posiedzeniach, co właśnie przyjęła, akceptując dzisiaj plan swojej pracy. W tym przypadku nie wychodziliśmy poza ramy tej ustawy.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Pan senator Nicieja, proszę.

Senator Stanisław Nicieja:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Chcę zapytać, czy zmiana ustawy nie zmienia w jakimś stopniu pozycji członków KBN, tych z wyboru, tych, których wybiera się w tajnym głosowaniu? Czy ich pozycja nie będzie osłabiona i czy ewentualnie nie będzie wzmocniona pozycja urzędników ministerialnych?

Senator Marian Żenkiewicz:

Panie Senatorze, ta ustawa, tak jak powiedziałem, w odróżnieniu od ustawy, która była wcześniej przyjmowana przez Sejm i Senat, a która zawierała te elementy, o których pan senator w tej chwili powiedział, tego nie zawiera. Tak jak powiedziałem, ona tylko określa to, przy pomocy czego komitet wykonuje swoje zadania. Absolutnie zaś nie wkracza w zakres merytorycznej działalności tej części komitetu, która pochodzi z wyboru. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Czy ktoś z państwa ma jeszcze pytanie do pana senatora sprawozdawcy? Nie widzę zgłoszeń.

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

(Senator Marian Żenkiewicz: Dziękuję.)

Przypominam, że ustawa nad którą debatujemy, była rządowym projektem. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac w Senacie upoważniony został minister nauki, przewodniczący Komitetu Badań Naukowych. Witam w Senacie sekretarza stanu w Komitecie Badań Naukowych, pana ministra Marka Bartosika.

Panie Ministrze, czy chciałby pan ewentualnie zabrać głos i przedstawić stanowisko rządu w tej sprawie? Jeżeli tak, to prosimy tutaj na trybunę, zgodnie z naszym obyczajem.

**Sekretarz Stanu
w Komitecie Badań Naukowych
Marek Bartosik:**

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W kontekście przedstawienia sprawy przez pana senatora Mariana Żenkiewicza i pytań, które zostały zadane, chcę jedynie dodać, że ustawa przekształca dotychczasowy urząd KBN w ministerstwo, działające zgodnie ze standardowymi zasadami administracyjnymi, określonymi przez ustawę o Radzie Ministrów. Jest to konieczne ze względu na to, że wskutek wejścia w lipcu ubiegłego roku ustawy o działach administracji rządowej minister nauki otrzymał do-

datkowy sektor o znacznie większych rozmiarach niż dotychczasowy sektor nauki. Spowodowało to konieczność budowy określonych struktur organizacyjnych. Musi to się odbywać zgodnie z obowiązującym prawem i stąd ta ustawa. Problemy dotyczące transformacji systemu kabeenowskiego będą rozstrzygane w następnej ustawie, którą przygotowujemy. To będzie ustawa o finansowaniu nauki. Ta sprawa jest w tej chwili konsultowana środowiskowo. Tekst jest dostępny w Internecie. Jest to sprawa najbliższych trzech miesięcy, później projekt trafi do parlamentu. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Chwileczkę, Panie Ministrze. Teraz państwo senatorowie będą panu zadawali pytania.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby zadać pytanie panu ministrowi?

Senator Jan Szafraniec, proszę.

Senator Jan Szafraniec:

Dziękuję bardzo.

Panie Ministrze, mam trzy pytania. Mianowicie zapis art. 4 ust. 3 projektu ustawy przewiduje, że stosunki pracy z pracownikami urzędu Komitetu Badań Naukowych wygasają po upływie trzech miesięcy. Istnieje zatem niebezpieczeństwo, czy może niepokój, że być może nastąpi jakaś – nie chcę używać tego słowa, ale w tej chwili przychodzi mi ono na myśl – czystka personalna, w związku z przekształceniem, które niesie ta ustawa. Chciałbym zatem zapytać o los pracowników: czy wszyscy oni zostaną przyjęci do nowego podmiotu, czy też część z nich z różnych przyczyn straci po prostu pracę?

Kolejna sprawa. Mianowicie, czy Wyższa Szkoła Kultury Społecznej i Medialnej w Toruniu – to jest nowy podmiot, Instytut Edukacji Narodowej w Lublinie i Instytut Studiów nad Rodziną w Łomiankach mogą liczyć na jakieś środki finansowe ze strony nowego podmiotu?

I jeszcze jedno pytanie, padło ono już w Sejmie, ale pan minister nie miał okazji na nie odpowiedzieć, wobec czego zadam je tutaj. Proszę uzasadnić wielkość dotacji z KBN w kwocie 30 tysięcy zł na wydanie encyklopedii filozofii, wydanej przez Towarzystwo świętego Tomasza z Akwinu w Lublinie, w relacji do sfinansowanej pracy o biotechnologii, na którą przekazano 90 tysięcy zł? Zadzają to pytanie w kontekście zarzutów, jakie padały pod adresem KBN, że on bardziej finansuje prace technologiczne aniżeli prace humanistyczne. Ta właśnie dotacja na encyklopedię filozofii w Lublinie może być egzemplifikacją tych zamierzeń. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

**Sekretarz Stanu
w Komitecie Badań Naukowych
Marek Bartosik:**

Szanowni Państwo, będę odpowiadał na pytania po kolei. Jeżeli chodzi o wszystkie artykuły dotyczące spraw pracowniczych, to zostały one wprowadzone do tej ustawy na zalecenie Rządowego Centrum Legislacyjnego, w ślad za precedensowymi rozwiązaniami, które w tych sprawach zostały przyjęte przez Sejm i Senat. Te precedensowe dokumenty, proszę państwa, to są istniejące ustawy. To wszystko jest zgodne z kodeksem pracy, z ustawą o Radzie Ministrów i z konstytucją. Ta sprawa, proszę państwa, jest po prostu standardem, który przyjęliśmy w ślad za innymi rozstrzygnięciami, które były wynikiem ustawy o Radzie Ministrów. Rozumiem, że pytanie ma podtekst merytoryczny i jest to pytanie o czystki personalne.

Otóż, proszę państwa, chcę państwa zapewnić, i to wcale nie gołosłownie, że po pierwsze, kierownictwo resortu nie ma zwyczaju ani powodów, żeby pracować w taki sposób. To po pierwsze. Po drugie, nie należy aż tak nisko oceniać sprawności organizacyjnej kierownictwa resortu, żeby w ciągu bez mała półtora roku funkcjonowania nie można było dokonać niezbędnych zmian personalnych. Chciałbym podkreślić, że takich zmian nie było. Kadra, która pracuje w Komitecie Badań Naukowych, ma bardzo wysokie kwalifikacje. Jest kadrą merytorycznie przygotowaną do działalności w sferze nauki. Ta działalność jest ze swej natury apolityczna.

Zmiany personalne w tym roku będą – ubolewamy nad tym – także nawet na szczeblu dyrektorów departamentów. Ale są to wszystko zmiany odbywające się drogą naturalną. Będzie zmiana dyrektora generalnego i trzech dyrektorów departamentu. Wszystko bez żadnych podtekstów. Ludzie po prostu kończą swoją działalność zawodową.

Mamy w tej chwili w sektorze nauki dziewiętnaście wakatów, dlatego że pensje są tam na takim poziomie, a także dlatego, że brak funduszu płac na pokrycie pełnego limitu zatrudnień. W sektorze informatyzacji jest obecnie zatrudnionych dziesięć osób. Przy tej wysokości uposażenia są, proszę państwa, trudności ze znalezieniem specjalistów o wysokich kwalifikacjach, a tacy powinni tam pracować. Docelowo potrzeba zatrudnić tam około stu osób. W związku z tym jest raczej problem bardzo poważnej luki kadrowej w KBN niż czystek kadrowych, które nikomu z kierownictwa urzędu do głowy nie przychodzą. Prawdę powiedziawszy, te zapisy

w ustawie, które są wywołane standardami przyjętymi przez Sejm i Senat, budzą jakieś skojarzenia, ponieważ ten problem pojawia się już któryś raz w dyskusji.

Proszę państwa, jeśli chodzi o środki finansowe, skierowane do różnego rodzaju podmiotów, to ogólne zasady, którymi kieruje się Komitet Badań Naukowych, są jednolite dla wszystkich podmiotów, niezależnie od ich stanu własności i od ich rodzaju. To znaczy jednostki naukowe, które podlegają ocenie parametrycznej mogą być finansowane w zakresie działalności statutowej. Ponadto, wyższe uczelnie mogą być finansowane w zakresie badań własnych. Nowa ustawa o finansowaniu nauki, o której wspominałem, wprowadza szereg instrumentów, które będą zmierzały do zwiększenia skuteczności działania instrumentów polityki naukowej na środowiska naukowe.

Proszę państwa, pan senator był łaskaw zestawić 30 tysięcy zł na encyklopedię i inne, wyższe kwoty na biotechnologię. Nie jestem w stanie wypowiedzieć się w sprawie konkretnych wniosków finansowych. To są bowiem sprawy zbyt szczegółowe. Chętnie odpowiem na te pytania panu senatorowi w kontakcie indywidualnym.

Co zaś do tej części pytania, które dotyczyło polityki KBN, to chcę państwu powiedzieć, że w minionych latach ukształtował się pewien obraz nauki polskiej bardzo dla niej niekorzystny. Preferowany jest mianowicie, poprzez istniejący system sprawowania polityki naukowej, system dorobku niematerialnego, czyli dorobku publikacyjno-tytularnego. 85% środków przeznaczanych dla jednostek naukowych na podstawie dokonanej oceny za dorobek, dotyczy właśnie dorobku niematerialnego. Dorobek materialny, czyli wdrożenia, patenty, nowe technologie, projekty celowe i wreszcie współpraca międzynarodowa, to są te rzeczy, które dają efekt praktyczny, stanowi dokładnie 14%.

Proszę państwa, ta polityka naukowa musi ulec zmianie, dlatego następna ustawa będzie to wyraźnie określała. Obecnie zaś, i to jest odpowiedź bezpośrednia na pytanie pana senatora, mamy sytuację, w której decydują o przydziale środków odpowiednie zespoły KBN, współpracujące z powoływanymi przez siebie sekcjami, zespoły pochodzące z wyboru. To jest właśnie system kabeenowski, jego istota. Minister w stosunku do decyzji zespołów ma w obecnym systemie prawnym wyłącznie prawo weta.

A zatem, jeśli chodzi o rozdział środków na poszczególne dziedziny, na poszczególne dyscypliny, to jest to sprawa polityki naukowej Komitetu Badań Naukowych, jako organu kolegialnego, który spełnia w tym sensie rolę kolegialnego ministra. Za skutki tego odpowiada później indywidualnie już minister nauki, jako minister odpowiedzialny za politykę naukową rządu. Ta wewnę-

(sekretarz stanu M. Bartosik)

trzną sprzeczność, proszę państwa, prowadzi do określonych kłopotów, jeśli chodzi o politykę naukową rządu.

Co zaś do biotechnologii, to jest to jedna z dziedzin rozwojowych, preferowanych przez ministra nauki. Ma ona bardzo duży wpływ na rozwój gospodarki. To jest bardzo nowoczesna i szybko rozwijająca się na świecie dziedzina, która może mieć relatywnie szybko wpływ na poprawę życia społeczeństwa. Takich obszarów jest kilkanaście. W nich będą w przyszłości koncentrowane nakłady finansowe, w takim zakresie, w jakim przeznaczane są na stymulowanie rozwoju tej części nauki, która bezpośrednio pracuje na rzecz gospodarki. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Pan senator Biela, proszę.

Senator Adam Biela:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Chciałbym skierować do pana ministra dwa pytania. Pierwsze dotyczy infrastruktury techniczno-informacyjnej samego Komitetu Badań Naukowych. Kiedyś miałem dość dokładną orientację i ten stan nie przedstawiał się ciekawie. Komitet udzielał subwencji na finansowanie tego rodzaju potrzeb gdzie indziej, sam nie dysponował najlepszymi możliwościami w tym zakresie. Czy w samym Komitecie Badań Naukowych coś się poprawiło, jeśli chodzi o zaplecze tej infrastruktury?

Teraz kwestia związana z wykorzystaniem tych 2% z prywatyzacji, które zostały przeznaczone na Fundusz Nauki Polskiej i Technologii w zeszłej kadencji parlamentu. Przy okazji dyskusji nad tą ustawą chciałbym się dowiedzieć, jak się powodzi temu funduszowi? Jakie są pomysły na jego wykorzystanie? W zamyśle miał on służyć stymulacji nowych technologii, jakichś pomysłów z tym związanych, no i miał dość istotnie przyczynić się do rozwoju nauki. Były to środki pozabudżetowe, związane bezpośrednio z prywatyzacją, więc ciekawy jestem, jak pan minister by to widział. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

Sekretarz Stanu w Komitecie Badań Naukowych Marek Bartosik:

Pierwsze pytanie, jeśli dobrze zrozumiałem, miało dwojaki sens, po pierwsze, w odniesieniu do techniczno-informacyjnej infrastruktury same-

go urzędu, po drugie, w odniesieniu do środowiska naukowego w ogólnym tego słowa znaczeniu.

Proszę państwa, o infrastrukturze samego urzędu trzeba powiedzieć, że jej poziom jest mocno przestarzały w tej chwili. I w związku z tym, wraz z transformacją urzędu w standardowe ministerstwo, tworzeniem i rozbudową sektora informacji, cały wewnętrzny system urzędu zostanie zreorganizowany.

Do tej pory skomputeryzowane było w znacznym stopniu działanie podstawowych departamentów – to znaczy oczywiście oprócz istnienia normalnej sieci administracyjnej. Skomputeryzowany był Departament Badań, Departament Ekonomiczny i inne departamenty, które nie mają tak wielkiego znaczenia. Przez te dwa departamenty, proszę państwa, przechodzi rocznie kilkadziesiąt tysięcy spraw, a ponieważ wszystko to są sprawy bardzo specjalistyczne, powstaje ogromna trudność merytoryczna. Wraz z rozbudową sektora informatyzacji zostanie to oparte na nowych standardach, zostanie zrealizowana przewidywana modernizacja sprzętu i oprogramowania, i liczymy, że do końca tego roku – na co zostały przewidziane w dziale 750 stosowne środki – uda się nam poczynić znaczący krok naprzód w kierunku unowocześnienia.

Ogromną trudność, proszę państwa, sprawia to, że komputeryzacja urzędu zaczęła się relatywnie wcześniej, a teraz są określone standardy i wszystko to trzeba zmodernizować, utrzymując w ruchu cały system, ponieważ nauka nie może czekać na pieniądze. Administracja nie może być w tym przeszkodą.

Jeśli chodzi o infrastrukturę techniczno-informacyjną całej sfery nauki, to oczywiście najważniejszą sprawą jest ogromna inwestycja w ramach programu PIONIER. O tym, proszę państwa, była mowa. Niestety z przykrością stwierdzam, że Sejm i Senat nieco obskubały tę kwotę – dokonano obcięcia i w Sejmie, i w Senacie, ogromnego obcięcia, o kolejnych 20% nakładów inwestycyjnych z pierwotnej decyzji sejmowej przyznającej dodatkowe środki na ten cel, a ta sprawa była bardzo ważna dla tej inwestycji – tak że w efekcie zyskaliśmy dodatkowo na ten cel w przybliżeniu 22,5 miliona zł. Proszę państwa, ta inwestycja jest kontynuowana i będzie dalej rozwijana, jakkolwiek nie w takim tempie, jak byśmy oczekiwali. To jest rzecz, która ma ogromne znaczenie dla informatyzacji kraju w perspektywie niezbyt odległych lat, bowiem jest to szerokopasmowy Internet, jest to sieć, która łącznie będzie miała ponad 2,5 tysiąca km – obecnie jest tych kilometrów ponad tysiąc sześćset. I to jest standard pod względem technicznym odpowiadający bardzo dobremu standardom europejskim.

Oprócz tego mamy pięć centrów komputerowych dużej mocy, ale to jest problem osobny, nie-

(sekretarz stanu M. Bartosik)

związany z tą ustawą. Nie chcę tego tematu rozwi-
jać, bo to jest temat rzeka.

Drugie pytanie dotyczyło funduszy z prywatyzacji przeznaczonych na Fundusz Nauki Polskiej i Technologii. Proszę państwa, to jest sprawa skomplikowana. Rzeczywiście jest niewielki odpis procentowy z funduszy prywatyzacyjnych, przy czym w zależności od tego, co jest prywatyzowane, wpływa to na konto Urzędu Komitetu Badań Naukowych, czyli do budżetu w dziale „Nauka”, albo wpływa to do Fundacji na rzecz Nauki Polskiej.

I teraz Fundacja na rzecz Nauki Polskiej i pytanie pana senatora o to, jak oni się mają. Otóż powiedziałbym, że na szczęście mają się obecnie dobrze, na co miał wpływ korzystny dla fundacji wyrok Sądu Najwyższego, dotyczący skomplikowanych spraw podatkowych, które mogły fundację wykończyć. Fundacja powstała dla obsługi tak zwanego CFRNiT, to już w tej chwili jest historia, proszę państwa, chodzi o Centralny Fundusz Rozwoju Nauki i Techniki. Po likwidacji tego funduszu pozostała duża kwota, którą w okresie transformacji ustrojowej trzeba było zagospodarować tak, żeby została przeznaczona na cele naukowe. Powołano wówczas fundację. Po pewnych perturbacjach ta struktura się ustabilizowała, funkcjonuje dobrze, działa z korzyścią dla nauki. Bardzo się cieszę, że fundacja wygrała tę sprawę, to ją zdecydowanie ustabilizowało. Jest to dobra instytucja pozarządowa, której efekty działania są w nauce widoczne.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Pan senator Bień.

Senator January Bień:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, z wypowiedzi pana ministra zrozumiałem, że ministerstwo planuje jakieś zmiany w zasadach rozdziału środków na badania statutowe i badania własne. Bardzo więc proszę o dokładniejsze wyjaśnienie.

Moje drugie pytanie dotyczy działań offsetowych. Jak pan minister ocenia w chwili obecnej przygotowanie każdej ze stron, czyli strony amerykańskiej i strony polskiej, do działań offsetowych w zakresie nauki? Dziękuję.

Sekretarz Stanu w Komitecie Badań Naukowych Marek Bartosik:

Szanowni Państwo, Panie Marszałku, proszę wybaczyć, ale to są pytania, które dotyczą sfery nauki, nie są natomiast związane bezpośrednio z ustawą.

Jeśli chodzi o środki na działalność statutową, to docelowo, proszę państwa, działalność statutowa plus badania własne są tą częścią dotacji na naukę przeznaczaną bezpośrednio dla jednostek naukowych, która jest najmniej efektywnie wykorzystywana i w najmniejszym stopniu kontrolowana z punktu widzenia skutków. Taki jest bowiem obowiązujący system prawny. Co to oznacza? Po prostu jednostka naukowa dostaje środki na istnienie. Badania własne natomiast to są środki na rozwój specyfiki danej jednostki naukowej. Konkretnie dotyczy to w tej chwili tylko wyższych uczelni. Oprócz tego nakłady są kierowane przede wszystkim na projekty badawcze wszelkiego typu, czyli projekty badawcze, celowe, promotorskie, zamawiane itd. I w tej części, proszę państwa, środki są przyznawane na podstawie konkursu i bardzo precyzyjnie kontrolowane. Efektywność jest tu zatem zdecydowanie większa i wiadomo, na co te środki są przeznaczane.

Zamierzeniem kierownictwa resortu nauki – będzie to ujęte w przyszłej ustawie i będę miał przyjemność, przypuszczam, jeszcze raz szczegółowo państwu te sprawy prezentować – jest dokonywanie przesunięć ewolucyjnych, nie zaś rewolucyjnych, bo nauka nie znosi rewolucji, z finansowania podmiotowego w kierunku finansowania zadaniowego i środków uzyskiwanych w drodze procedur konkursowych. W porównaniu do roku minionego w bieżącym nastąpiło takie przesunięcie środków na działalność statutową w wysokości 1,5%. 1,5% rocznie to jest 15% w ciągu dziesięciu lat. Jest to proces długofalowy, bowiem działalność statutowa stanowi podstawę egzystencji wielu jednostek naukowych i nie można stwarzać sytuacji, w której zaburzenie spowoduje ich likwidację. To jest pierwsza sprawa.

Druga sprawa. Z działalności statutowej zostanie wyodrębniona – i znowu dopiero nowa ustawa na to pozwoli, bo teraz jest to niemożliwe – część zadaniowa pełniąca w odniesieniu do wszystkich jednostek taką rolę, jak badania własne w wypadku uczelni. Czyli będą to środki przeznaczane na nowe tematy badawcze, na rozwój. I to jest, proszę państwa, druga sprawa.

Jeśli chodzi o pozostałe preferencje, to niezależnie od zmian organizacyjnych, finansowych i prawnych, które będziemy proponować, preferencje ministra nauki będą się koncentrowały na tych obszarach wiedzy, nauki, techniki, technologii, które w najszybszy sposób będą podnosiły poziom nowoczesności naszej gospodarki, będą zwiększały innowacyjność polskich przedsiębiorstw. A z tym, proszę państwa, jest źle. Na konferencji, która była zorganizowana w Sali Kolumnowej Sejmu w grudniu minionego roku, prezentowałem bardzo bogaty materiał faktograficzny, ilustrujący pewne niepokojące procesy

(sekretarz stanu M. Bartosik)

w tej dziedzinie. To wymaga zmiany polityki naukowej i to będziemy proponować już w najbliższym czasie.

I teraz offset. Panie Marszałku, tak jak w sądzie amerykańskim będę mówił prawdę, wyłącznie prawdę...

(Marszałek Longin Pastusiak: Prawdę i tylko prawdę.)

I tylko prawdę.

(Marszałek Longin Pastusiak: Proszę jeszcze rękę na sercu położyć.)

Proszę państwa, sprawa jest więcej niż skomplikowana. Mówiąc delikatnie i dyplomatycznie, strona polska nie jest usatysfakcjonowana jakością oferty amerykańskiej, jakością dużej jej części. Nie mówię tu o kwocie, to jest 6 miliardów 28 milionów dolarów i istnieje możliwość zwiększenia tej kwoty, traktujemy to po prostu jako fakt. Wątpliwości polskich ekspertów, i także moje, budzi fakt, iż stopień nowoczesności wielu amerykańskich propozycji jest niższy niżbyśmy oczekiwali. Nie przyczyniają się one do stworzenia bazy techniczno-technologicznej wystarczającej do rozkręcenia polskiej gospodarki. Nie stanowią podstaw do wprowadzenia na polski rynek pracy dostatecznie nowoczesnych technologii, które by stanowiły impuls rozwojowy.

A zatem cała sztuka naszych trudnych negocjacji w tej chwili, jeśli pominąć offset bezpośredni, czyli to, co jest adresowane do kompleksu militarno-zbrojeniowego, a skoncentrować się na offsecie pośrednim, czyli na tym, co jest adresowane do innych dziedzin naszego życia, polega na doprowadzeniu do tego, aby propozycje amerykańskie stały się impulsem rozwojowym na tyle długotrwałym i na tyle silnym, byśmy za pięć lat nie mieli problemów z przyspieszeniem rozwoju naszej gospodarki. Tego oczekujemy od offsetu.

Chcę państwu powiedzieć, że po zakwestionowaniu pewnej liczby projektów amerykańskich... Nie chcę tu operować szczegółami, bo nie jestem do tego upoważniony, nawet przed Wysokim Senatem, jako że negocjacje są w toku, a ja państwu przedstawiam pewne sugestie, nie zaś decyzje. Otóż po wycofaniu pewnej liczby projektów amerykańskich, których strona polska nie akceptuje, a zapewniam państwa, że takie są, będą w to miejsce przedstawiane propozycje polskie. W rezultacie dwóch konferencji, z których jedna, z 24 stycznia, dotyczyła informatyki, a druga, z 29 stycznia, nauki mamy obecnie około czterystu nowych propozycji polskich. Wystarczy, jeżeli tylko 10% z tego okaże się propozycjami na najwyższym poziomie, takimi, które będą nam odpowiadały. A zapewniam państwa, że wedle wstępnych ocen takie propozycje są i to w ilości wystarczającej do wypełnienia amery-

kańskiej oferty nowoczesnymi treściami. Te treści mają u nas pomysły, mają bazę, mają potencjalnych wykonawców, dla których znajdzie się określone miejsce wytwarzania, ale nie mają finansowego wsparcia realizacji, ponieważ nasza gospodarka na to nie pozwala, nasza gospodarka nie może sfinansować badań.

Cała sztuka polega na tym, żeby we wstępnym etapie stworzyć takie mechanizmy finansowania prac offsetowych, projektów offsetowych i taki mechanizm transferu technologii, żeby nie tylko wysokie technologie amerykańskie mogły być lokowane na polskim rynku i finansowane przez ten system. Chodzi także o to, żeby przyjmowane przez stronę amerykańską polskie technologie znajdowały wsparcie finansowe, a wszystko razem kończyło się zamówieniami i otwarciem rynków amerykańskich i rynków dostępnych dla Ameryki na polskie produkty.

Proszę państwa, prawda jest taka, że u nas pokutuje mīt nowoczesnych technologii, podczas gdy nowoczesna technologia bez zamówień nie jest impulsem rozwoju gospodarczego. W wielu przypadkach nowoczesność zamówień i ich wielkość, lokowanie na nowych rynkach przy wsparciu potężnej gospodarki Stanów Zjednoczonych znaczy więcej niż najnowocześniejsza technologia, jeśli ona zaowocuje produktem, który nie będzie miał zbytu.

Senator Pastusiak:

Panie Ministrze, ale jak rozumiem, przed końcem kwietnia powinniśmy podpisać ostateczne porozumienie w sprawie offsetu – takie były ustalenia. Z dzisiejszych porannych informacji wynika, że ustalono wysokość tego offsetu na nieco ponad 6 miliardów dolarów. Dziś premier będzie w Dolinie Krzemowej w Kalifornii i sądzę, że będzie rozmawiał na temat tych technologii, o których pan wspomniał. Ale mamy niewiele czasu na finalizację tego porozumienia. Czy KBN jest rzeczywiście gotowy przedstawić stronie amerykańskiej zamkniętą ofertę?

Sekretarz Stanu w Komitecie Badań Naukowych Marek Bartosik:

Panie Marszałku, to jest niezwykle poważne pytanie. I rzecz jasna niezwykle poważne zadanie. Wierzę, że tak. W ciągu sześćdziesięciu dni od podpisania tak zwanej umowy samolotowej musimy zakończyć sprawy negocjacji offsetowych podpisaniem umowy offsetowej, która będzie miała złożony charakter. Podpisanie takiej umowy oznacza stworzenie pewnych ram do działań offsetowych. Jeżeli zostanie stworzony w ramach tej umowy system transferu technologii, to później będzie miejsce dla lokowania w tym

(sekretarz stanu M. Bartosik)

systemie projektów szczegółowych przez następnych dziesięć lat.

Proszę państwa, offset bowiem, zgodnie z naszym prawem, zgodnie z tak zwaną ustawą off-setową, to jest dziesięcioletni okres zwrotu nakładów offsetowych. W Polsce dochodzi do wielu nieporozumień, zwłaszcza w świecie naukowym, wokół tej sprawy. Ludzie traktują to jako pieniądze na finansowanie czegokolwiek, podczas gdy są to środki kredytowe – to się musi zwrócić, to musi być dwustronny biznes.

Ta sprawa jest w tej chwili przedmiotem negocjacji i wydaje mi się, że w ostatnim okresie pojawiły się nowe elementy. To, o czym pan marszałek mówił, jest oceną ostatnich informacji. Nie wiem, jakie nowe propozycje pan premier przywiezie już niebawem. To, o czym ja mówiłem, jest oceną pierwotnej oferty firmy Lockheed Martin. Jest to ocena krytyczna, dokonaliśmy jej z całą świadomością trudności, które przed nami stoją, i zobowiązań, jakie ta krytyczna ocena nakłada na obie strony, a w szczególności na nas, bowiem musimy w to miejsce przedstawić lepszą ofertę, bardziej odpowiadającą polskim oczekiwaniom. Taką ofertę obecnie przygotowujemy, zostanie ona zamknięta najdalej w przyszłym tygodniu.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Pan senator Szafraniec z dodatkowym pytaniem.

Senator Jan Szafraniec:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, krążą sprzeczne opinie na temat finansowania przez KBN tak zwanej prezentacji Unii Europejskiej. Pojawia się suma 100 milionów zł przeznaczonych na ten cel. Nie wiem, czy to jest roczna suma, czy też nie. Czy pan minister mógłby się do tego ustosunkować? Pytanie to zadaję w kontekście postępującego spadku nakładów finansowych na polską naukę. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

Sekretarz Stanu w Komitecie Badań Naukowych Marek Bartosik:

Panie Senatorze, czy byłby pan uprzejmy sprzecyzować, o co dokładnie panu chodzi, ponieważ KBN jako taki finansuje naukę, a nie prezentację Unii Europejskiej. Czy chodzi o udział naszych

środowisk naukowych w programach Unii Europejskiej? Jeśli tak, to zaraz odpowiem.

Senator Jan Szafraniec:

Dowiedziałem się, że na program ramowy badań rozwoju technicznego i prezentacji Unii Europejskiej KBN przeznaczył blisko 100 milionów zł.

Sekretarz Stanu w Komitecie Badań Naukowych Marek Bartosik:

Szanowni Państwo, jak się domyślam, to, o czym mówi pan senator, dotyczy zakończonego, chociaż jeszcze nie wszystkie elementy zostały zamknięte, piątego programu ramowego Unii Europejskiej. Otóż rzeczywiście, w tym programie wzięła udział duża liczba polskich zespołów badawczych i znaczne środki na to poszły. Składka członkowska Polski w piątym programie ramowym wynosiła – nie mam tutaj szczegółowych danych – nieco ponad 171 milionów zł. W sumie, proszę państwa, bilans kształtuje się tak, że łączne kwoty, które zostały ulokowane w Polsce przez Unię Europejską w ramach tego programu i poszły na finansowanie polskich programów badawczych, to nieco ponad 153 miliony zł. Udział Komitetu Badań Naukowych, czyli nakłady z budżetu nauki, to prawie 100 milionów zł, różnica zatem stanowi bilans dodatni piątego programu ramowego i można to odnotować jako mniej więcej 50 milionów zł na naszą korzyść. Otwiera się przed nami szósty program ramowy, ale jest w tej chwili w fazie startowej i w związku z tym... To są jednak sprawy, które powinny być przedmiotem odrębnej dyskusji.

Ale, proszę państwa, rozumiem nieco głębszy podtekst pytania pana senatora. Otóż rzecz polega na tym, jaki wpływ na nasz udział w przyszłości w programach będzie miało finansowanie nauki i jak to będzie obciążało budżet nauki. W kontekście szóstego programu ramowego sprawa będzie wyglądała podobnie jak tutaj.

Dla otrzymania pełnego obrazu warto odnotować, że tych 50 milionów zł uzyskaliśmy dlatego, iż nasi negocjatorzy postarali się o obniżenie składki. Przy pełnym partnerstwie, bez żadnych taryf ulgowych, ten bilans nie byłby aż tak dodatni dla naszego kraju, ale liczą się fakty, proszę państwa. Jak się ma talent negocjacyjny i wytarguje się pieniądze, to bardzo dobrze, bo bilans nam się poprawia.

W szóstym programie sytuacja będzie wyglądała podobnie, a w 2004 r. – i stąd między innymi konieczność transformacji systemu finansowania nauki – pojawią się środki poakcesyjne wymagające udziału własnego, czyli narodowy plan rozwoju, siedem sektorowych programów operacyjnych i zintegrowany operacyjny program rozwoju

(sekretarz stanu M. Bartosik)

regionalnego. Łącznie w sferze B + R może być wykorzystanych z pożytkiem dla gospodarki kilkaset milionów złotych. Udział w wysokości mniej więcej 1/3 – ja operuję pewnymi uogólnieniami – jest obowiązkiem budżetu nauki. Jednak każda złotówka zainwestowana w te programy przyniesie 2 zł środków pomocowych, tak więc per saldo jest to opłacalne dla polskiej nauki i dla polskiej gospodarki, ale będzie to wymagało zupełnie nowej konstrukcji budżetu nauki. To zresztą nie jest tylko naszą sprawą, ponieważ, proszę państwa, wstąpienie do Unii spowoduje także, jak tutaj zapowiadał minister finansów, bardzo poważne zmiany w konstrukcji budżetu państwa.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Pan senator Nicieja, później pan senator Smorawiński.

Senator Stanisław Nicieja:

Panie Ministrze, wróć do ustawy, nad którą debatujemy. To jest ustawa kosmetyczna, zmiany są właściwie bardzo płytkie, jest to swoiste prowizorium. Ale w Polsce prowizoria trwają długo. Chcę zapytać, czy jest w ministerstwie zespół, który pracuje nad kompleksową, nowoczesną ustawą, która rozwiąże wiele spraw i postawi ten problem właściwie. Dziękuję.

Sekretarz Stanu w Komitecie Badań Naukowych Marek Bartosik:

Pozwolę sobie nie podzielić poglądu pana senatora, że to jest prowizorium. To jest ustawa docelowa. Proszę państwa, ona jest bardzo zwięzła, ponieważ zawiera jedną, konkretną dyspozycję, która pozwoli na oparcie na standardowych zasadach obecnie funkcjonującego urzędu, mającego inny charakter niż standardowe ministerstwo. To po pierwsze.

Po drugie, transformacji wymaga system kabeenowski, dlatego że dotychczasowe zasady jego funkcjonowania doprowadziły do tych nieprawidłowości, o których wspominałem na wstępie, te przykłady mógłbym tutaj mnożyć. Ta zmiana prawna będzie bardzo głęboką zmianą merytoryczną. Istnieje w KBN zespół, który to przygotowuje, a ja prowadzę te prace.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Pan senator Smorawiński.

Senator Jerzy Smorawiński:

Dziękuję, Panie Marszałku.

W naszej dyskusji wychodzimy trochę poza samą ustawę, ale przedmiot rozważań stał się tak interesujący, że chciałbym postawić pytanie w odniesieniu do umów offsetowych. Czy podobnie jak we wszystkich naszych projektach kabeenowskich w kwestii umów offsetowych istnieją jakieś reguły, zasady, terminy? Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Proszę bardzo.

Sekretarz Stanu w Komitecie Badań Naukowych Marek Bartosik:

Podzielim pogląd pana senatora, iż te wszystkie sprawy wykraczają poza przedmiot obecnego, jednak dosyć wąskiego tematycznie aktu prawnego.

Jeśli jednak chodzi o offset, to nie ma ostatecznej decyzji zespołów negocjacyjnych dotyczącej kształtu umowy generalnej. Mogę powiedzieć tylko, że wszystko zmierza w kierunku zawarcia umowy ramowej, określającej generalne reguły gry, jakkolwiek w sposób bardzo precyzyjny, a do tego będzie wiele dokumentów towarzyszących, niektóre z nich będą stanowiły integralną część umowy. I to jest ten etap początkowy. Wówczas zostaną także podjęte rozmowy szczegółowe – one już są w toku – na temat konkretnych projektów, których realizacja będzie podjęta bezzwłocznie po podpisaniu umowy offsetowej.

Zarazem zamierzamy stworzyć system, który będzie umożliwiał lokowanie na podstawie dwustronnych negocjacji, oczywiście przy obustronnej akceptacji, dalszych projektów w drugim, trzecim, czwartym etapie realizacji. Jak to negocjatorzy podziela, czy będą to etapy roczne, czy dwuletnie, jaki będzie system oceny – to wszystko jeszcze przed nami, bo to będzie wynegocjowane w ciągu najbliższych dwóch tygodni.

Generalnie rzecz biorąc, z punktu widzenia przeciętnego zespołu, który chce ulokować swój dobry pomysł w offsecie, bo do tego dojrzał, bo ma takie wyniki prac, które go do tego upoważniają, sprawa będzie wyglądała następująco: w każdym z przypadków będzie musiała być zawarta dwustronna umowa między podmiotem amerykańskim a podmiotem polskim, umowa będzie miała oczywiście charakter cywilnoprawny, a czas zwrotu nakładów będzie określony na dziesięć lat; my dążymy do tego, żeby przekonać wszystkich zainteresowanych, że podział zysków powinien odbywać się po połowie. Ja pomijam tutaj te elementy ryzyka, które są w całej procedurze offsetowej, na przykład co będzie, je-

(sekretarz stanu M. Bartosik)

Jeżeli jakiś projekt będzie nietrafiony, jeżeli się zatrzyma, jeżeli nie trafi w rynek, jeżeli nie będzie zbytu, różnie może być, są tu przewidziane różne sankcje. Ale w przypadku dobrze ulokowanego projektu offsetowego, który spełnia wszystkie warunki, musi to działać w taki sposób, żeby biznesplan był korzystny dla obydwu stron. Jeżeli podział zysków ma być po połowie, to oznacza, że w przypadku inwestycji na kwotę 1 miliona dolarów netto w ciągu dziesięciu lat, przy zasadzie podziału zysków fifty-fifty, polski wykonawca ma obowiązek uzyskania zysku w wysokości 200 tysięcy dolarów rocznie, bo wtedy czas zwrotu wynosi dziesięć lat, nakłady się zwrócą, a obie strony na tym zarobią. Oczywiście przy założeniu, że ma to być fifty-fifty. To jest zdrowe założenie, chcielibyśmy, żeby tak właśnie było. Zdajemy sobie zarazem sprawę, że nie we wszystkich przypadkach da się to uzyskać, ponieważ to jest dosyć dobry efekt ekonomiczny. W różnych sprawach zatem zbiór tych podstawowych uwarunkowań będzie wyglądał różnie, będzie to zależało od zdolności negocjacyjnych poszczególnych grup w rozmowach bilateralnych. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.
Pan senator Żenkiewicz.

Senator Marian Żenkiewicz:

Panie Marszałku, nie negując tego, że ta dyskusja jest ciekawa i ma dużą wagę, chcę zgłosić wniosek, żebyśmy ograniczyli się do tematu, który jest...

Marszałek Longin Pastusiak:

Panie Senatorze, jest pan właśnie ostatni.
(Senator Marian Żenkiewicz: Dziękuję bardzo.)

Panie Ministrze, proszę nie być zaskoczonym takim zainteresowaniem państwa senatorów ustawą o Komitecie Badań Naukowych. Przemasz pan w Izbie, w której trzydziestu sześciu na stu senatorów ma tytuły naukowe, a dziewięćdziesięciu czterech na stu senatorów ma pełne wyższe wykształcenie. Chyba nie ma drugiej takiej izby parlamentarnej na świecie, w której byłoby takie nasycenie parlamentarzystami z tytułami naukowymi. Chciałbym również państwa poinformować, że gdybyśmy przekształcili się w radę naukową, to mielibyśmy pewnie prawo nadawania stopni i tytułów naukowych.

Dziękuję panu ministrowi za bardzo wyczerpującą odpowiedź. (Oklaski)

Sekretarz Stanu w Komitecie Badań Naukowych Marek Bartosik:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku, ja chciałbym powiedzieć, że mam świadomość tego faktu i dlatego otwartym tekstem mówiłem prawdę i tylko prawdę. Dziękuję państwu.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję również.

Niestety, po tym, co powiedziałem, muszę poinformować państwa senatorów, że nikt z państwa nie zapisał się do dyskusji. W tej sytuacji oczywiście zgodnie z regulaminem zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie nad ustawą o zmianie ustawy o KBN przeprowadzimy dziś po przerwie obiadowej.

Przystępujemy zatem do rozpatrzenia punktu jedenastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Protokołu Fakultatywnego do Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet.

Ustawa ta została uchwalona przez Sejm 9 stycznia i następnego dnia została przekazana do Senatu. W dniu 14 stycznia skierowałem tę ustawę do dwóch komisji, mianowicie do Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz do Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej. Obie komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania.

Tekst ustawy mają państwo w druku nr 313, a sprawozdania obu komisji w drukach nr 313A i 313B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, panią Aleksandrę Koszadę, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Aleksandra Koszada:

Dziękuję, Panie Marszałku. Nie wiem, czy pan marszałek zwrócił uwagę na to, że jak sprawa dotyczy dyskryminacji kobiet, to większość panów wyszła.

(Senator Jan Szafraniec: O nie, niektórzy zostali.)

Niektórzy zostali, owszem.

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Panie Ministrze!

Mam zaszczyt w imieniu Komisji Ustawodawstwa i Praworządności przedstawić stanowisko komisji dotyczące przyjętej przez Sejm w dniu 9 stycznia 2003 r. ustawy o ratyfikacji Protokołu Fakultatywnego do Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet.

(senator A. Koszada)

Marszałek Senatu 14 stycznia 2003 r. skierował ustawę do komisji. Komisja tę ustawę, zawartą w druku nr 313, rozpatrywała w dniu 29 stycznia 2003 r.

Protokół Fakultatywny do Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, przyjęty rezolucją Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych w 1999 r., wszedł w życie w grudniu 2000 r. Dotychczas podpisały go siedemdziesiąt trzy państwa, a ratyfikowały trzydzieści cztery.

Protokół jest pierwszym dokumentem prawa międzynarodowego zawierającym rozwiązania dotyczące procedury skargowej w odniesieniu do dyskryminacji kobiet.

Państwa strony Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet – przypomnę, że Polska ratyfikowała tę konwencję w 1980 r. – składają sprawozdania z realizacji postanowień konwencji Komitetowi do spraw Likwidacji Dyskryminacji Kobiet.

Protokół fakultatywny wprowadza dwa nowe szczeble – w tym jeden obowiązkowy – to znaczy zawiadomienie indywidualne i postępowanie wyjaśniające. W pierwszym przypadku powierza się komitetowi dodatkowe kompetencje do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień osób lub grup osób, które stały się ofiarami naruszenia przez państwo stronę praw wymienionych w konwencji. Postępowanie wyjaśniające – dotyczy tego art. 8 protokołu fakultatywnego – może podejmować komitet z własnej woli, nawet wtedy, gdy nie wpłynęła skarga, ale komitet otrzyma wiarygodne informacje wskazujące na poważne lub systematyczne naruszenie przez państwo stronę praw wymienionych w konwencji. Postępowanie wyjaśniające może być przeprowadzone za zgodą danego państwa również na jego terytorium.

Zgodnie z art. 9 protokołu fakultatywnego komitet może zwrócić się do państwa z prośbą o włączenie do jego sprawozdania z realizacji konwencji informacji na temat środków podjętych w odpowiedzi na wyniki postępowania wyjaśniającego.

Te dwa artykuły mogą być wyłączone ze stosowania w przypadku złożenia przez państwo stronę oświadczenia o nieuznaniu tych kompetencji komitetu. Oświadczenie takie składa się w momencie przystąpienia do protokołu. Spośród siedemdziesięciu trzech państw, które podpisały protokół, jedynie Kuba i Bangladesz złożyły takie oświadczenia.

Przystąpienie do protokołu nie spowoduje konieczności zmiany prawa wewnętrznego. Protokół nie przewiduje również konieczności ponoszenia przez państwa kosztów związanych z działalnością komitetu, nie jest też wymagane płacenie składek. Koszty, jakie mogą zaistnieć, to

ewentualne koszty korespondencji i koszty związane z obsługą delegacji przedstawicieli komitetu w przypadku jej wizytacji na terytorium danego kraju.

Panie i Panowie Senatorowie, w imieniu Komisji Ustawodawstwa i Praworządności wnoszę o uchwalenie projektu uchwały zawartego w druku nr 313A. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję pani senator.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, pana senatora Adama Jamroza, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Adam Jamróz:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Pozwalam sobie przedstawić sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej. Jest to efekt posiedzenia komisji, które odbyło się 9 stycznia 2003 r. To dla mnie ogromna przyjemność, jako dla zdeklarowanego i racjonalnego, nie tylko emocjonalnego, zwolennika likwidacji wszelkiej dyskryminacji kobiet, co jest sprawą tak oczywistą, że nie trzeba tego uzasadniać. A jednak wszelkie związane z tym konwencje podpisujemy, co wydaje się dość paradoksalne, ale taki jest współczesny świat.

Pozwalam sobie przekazać Wysokiej Izbie kilka słów o samym posiedzeniu.

Parę spraw wywołało zainteresowanie. Pytania były skierowane głównie do pana ministra Dąbrowy, obecnego zresztą na naszym posiedzeniu, i były związane z tym, że ta procedura jest dość ciekawa. Jedno z pytań dotyczyło art. 8. Rzeczywiście jest tak, że państwo, akceptując protokół fakultatywny, może nie zaakceptować procedury wyjaśniającej związanej z pobytem na terytorium państwa strony, co się wiąże, jak należy przypuszczać – pan minister to potwierdził – z pewnymi aspektami suwerenności. Zresztą nie ma co ukrywać, że z tego wynikają zapewne także inne zobowiązania państwa, choćby finansowe. Aspekt związany z suwerennością dotyczy także tego, że w art. 8 ust. 3 mamy do czynienia ze sformułowaniem „zalecenia”, chodzi więc nie tylko o komentarze, ale też o zalecenia.

Ja nie chciałbym oczywiście omawiać wszystkich kwestii, to jest zrozumiałe, powiem tylko o rzeczach zasadniczych.

Inne pytanie dotyczyło tego, czy Polska ma wpływ na obsadę Komitetu do spraw Likwidacji Dyskryminacji Kobiet. Wydaje się, że pan minister Dąbrowa wystarczająco wyjaśnił, że to jest kwestia dotycząca bardziej osobowości niż ukła-

(senator A. Jamróz)

dów między państwami, jeżeli dobrze zrozumiałem.

Teraz, jeśli Wysoka Izba pozwoli, chciałbym zatrzymać się nad kilkoma aspektami, które nie były poruszone w sprawozdaniu pani senator Koszady, skądinąd bardzo ramowym i zasadniczym, kompletnym. Chciałbym mianowicie zwrócić uwagę na to, że sama przywołana tutaj procedura, bo przedmiotem uwagi jest procedura, koresponduje z konwencją dotyczącą likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, która stanowi jak gdyby prawo materialne. Wobec tego tutaj mamy kwestię procedury, a tam prawo materialne.

Drugi związany z tym aspekt to akceptacja takich procedur, które już funkcjonują. Zawsze jest tak, że najpierw trzeba wyczerpać wszystkie środki prawne dostępne w danym państwie, a dopiero później uciec się do takiego środka prawnego, który pani senator Koszada trafnie określiła jako typ skargowy. Mimo że dotyczy to zawiadomienia, właściwie jest to tryb skargowy. Oznacza to w języku prawniczym, że sprawa najpierw musi być załatwiona w ramach normalnych procedur *res iudicata* bądź tak zwanego *lis pendens*, czyli jest rozpatrywana w ramach innych procedur, co stanowi zagadnienie wstępne dla tejże procedury.

Jeśli Wysoka Izba pozwoli, poruszę jeszcze inną kwestię. Zawiadomienie, które de facto jest skargą, komitet uzna za niedopuszczalne także w innych przypadkach, to znaczy wówczas, jeżeli nie daje się pogodzić z postanowieniami konwencji, czyli materialnie wykracza poza nie, jest bezzasadne lub niedostatecznie uzasadnione, stanowi nadużycie prawa do złożenia zawiadomienia, służy innym celom oraz jeżeli fakty będące przedmiotem zawiadomienia miały miejsce przed wejściem w życie niniejszego protokołu.

Jak się wydaje, są to zasadnicze kwestie, a chciałem się skoncentrować właśnie na tych najbardziej zasadniczych.

Wnoszę o przyjęcie uchwały dotyczącej uchwalenia ustawy o ratyfikacji protokołu, oczywiście w ramach art. 118 ust. 1 konstytucji. Do samego protokołu, który stanowi umowę, nie wnosimy uwag, bowiem można go przyjąć lub nie. Dziękuję serdecznie.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Chcę zapytać, czy ktoś z państwa senatorów chciałby zadać państwu senatorom sprawozdawcom pytanie w tej sprawie. Nie widzę chętnych.

Ustawa, która jest przedmiotem naszej debaty, była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania rządu w toku prac w naszej Izbie został upoważniony minister spraw zagranicznych.

Chciałbym powitać w Senacie Rzeczypospolitej podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, pana ministra Sławomira Dąbrowę.

Informuję państwa również, że na sali obecna jest pani Jolanta Łozińska, dyrektor Biura Pełnomocnika Rządu do spraw Równego Statusu Kobiet i Mężczyzn w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów. Witam panią dyrektor.

Pytam pana ministra, czy chciałby przedstawić stanowisko rządu w sprawie omawianej ustawy.

Bardzo proszę pana ministra Dąbrowę na trybunę senacką.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Sławomir Dąbrowa:

Dziękuję.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Stanowisko rządu jest, jak sądzę, znane i nie ma potrzeby, by ponownie je przedstawiać. Chciałbym w tym miejscu zapytać pana marszałka, czy byłoby zgodne z procedurą, gdybym odpowiedział na plenarnym posiedzeniu Sejmu na pytanie, na które nie byłem w stanie...

(*Marszałek Longin Pastusiak:* Sejmu czy Senatu?)

Przepraszam, Senatu. Chodzi o pytanie, na które nie potrafiłem odpowiedzieć podczas posiedzenia komisji, gdyż wtedy nie miałem danych.

(*Marszałek Longin Pastusiak:* W tej samej sprawie?)

Oczywiście.

(*Marszałek Longin Pastusiak:* Tak, sądzę, że jest to dopuszczalne, a państwo senatorowie z radością przyjmą zadowolającą odpowiedź pana ministra.)

Dziękuję bardzo. Nawet ma to bezpośredni związek ze sprawą poruszoną przed chwilą przez pana senatora sprawozdawcę.

Spośród czterech komitetów, o których mówiliśmy w kontekście ratyfikowania tej konwencji, czyli Komitetu do spraw Eliminacji Dyskryminacji Rasowej, Komitetu przeciwko Torturom, Komitetu Praw Człowieka i Komitetu do spraw Likwidacji Dyskryminacji Kobiet, Polska ma swojego przedstawiciela – w cudzysłowie, bo jest to ekspert, prawnik polski, który nie jest formalnie przedstawicielem Polski – w jednym z tych organów, a mianowicie w Komitecie Praw Człowieka. Jest to pan profesor Roman Wieruszewski. To jest ta odpowiedź na pytanie. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Chwileczkę, Panie Ministrze, u nas nie ma tak łatwo.

Czy państwo senatorowie mają pytania do pana ministra? Nie ma.

Okazuje się, że jednak bywa łatwo. Bardzo proszę.

Otwieram dyskusję.

Informuję Wysoką Izbę, że nikt z państwa senatorów nie zgłosił się do dyskusji w sprawie tego punktu porządku obrad.

Wobec tego zamykam dyskusję.

Głosowania nad tym punktem porządku obrad odbędą się bezpośrednio po przerwie obiadowej.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dwunastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Traktatu WIPO o artystycznych wykonaniach i fonogramach, sporządzonego w Genewie dnia 20 grudnia 1996 r.

Sejm uchwalił tę ustawę dnia 10 stycznia 2003 r. Trzy dni później została ona przekazana do naszej Izby. 14 stycznia skierowałem tę ustawę do dwóch Komisji: Kultury i Środków Przekazu oraz Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej. Obie komisje przygotowały sprawozdania.

Sprawozdania te są zawarte w drukach nr 318A i 318B, a tekst ustawy w druku nr 318.

Proszę sprawozdawcę Komisji Kultury i Środków Przekazu, pana senatora Ryszarda Sławińskiego, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Ryszard Sławiński:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Mam zaszczyt zaprezentować Wysokiej Izbie sprawozdanie Komisji Kultury i Środków Przekazu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej o rządowym projekcie ustawy o ratyfikacji Traktatu WIPO o artystycznych wykonaniach i fonogramach, sporządzonego w Genewie dnia 20 grudnia 1996 r. Sejm na trzydziestym dziewiątym posiedzeniu w dniu 10 stycznia 2003 r. wyraził zgodę na ratyfikację przez prezydenta wyżej wymienionego traktatu.

Senacka Komisja Kultury i Środków Przekazu po rozpatrzeniu opinii Ministerstwa Spraw Zagranicznych, Ministerstwa Kultury i Biura Legislacyjnego Senatu oraz po wysłuchaniu odpowiedzi na pytania senatorów członków komisji rekomenduje Wysokiej Izbie uchwalenie bez poprawek projektu ustawy zawartego w drukach sejmowych nr 1079 i 1189 oraz w drukach senackich nr 318 i 318A.

Celem traktatu jest zapewnienie odpowiedniego stopnia ochrony praw artystów wykonawców i producentów fonogramów na obecnym etapie rozwoju gospodarczego, społecznego, kulturowego i technicznego, w szczególności rozwoju technologii informatycznych i komunikacyjnych, a także utrzymanie równowagi między prawami artystów wykonawców i producentów fonogramów a ogólnym interesem publicznym, zwłaszcza w dziedzinie nauczania, badań naukowych i dostępu do informacji.

Godne podkreślenia jest, że traktat statuuje zasadę traktowania narodowego w odniesieniu do praw w nim określonych. Traktat uznaje prawa osobiste artystów wykonawców, a także przyznaje im prawa majątkowe do nieutrwalonych wykonań artystycznych, prawo do zwielokrotniania, wprowadzenia do obrotu, najmu oraz prawo do publicznego udostępniania utrwalonych wykonań artystycznych. Producenci fonogramów – ale nie twórcy, czyli tłocznie – uzyskali prawo do zwielokrotniania, wprowadzania do obrotu, najmu, a także prawo do publicznego udostępniania fonogramów. Zarówno producenci fonogramów, jak i artyści wykonawcy uzyskali prawo do wynagrodzenia za nadania i komunikowanie publiczności.

Komisja pragnie podkreślić, iż traktat zawiera wiele praktycznych zapisów, na przykład objaśnia i doprecyzowuje definicje takich pojęć, jak: artyści wykonawcy, fonogram, utrwalenie, producent fonogramu, opublikowanie, nadawanie, publiczne komunikowanie. To nie są pojęcia obce w naszej praktyce, ale ich ujednoczenie i doprecyzowanie wyeliminuje nieporozumienia interpretacyjne i legislacyjne. W Polsce ochrona praw pokrewnych uregulowana jest w ustawie z dnia 4 lutego 1994 r. o prawach autorskich i prawach pokrewnych. Polska jest stroną Międzynarodowej konwencji o ochronie praw artystów wykonawców, producentów fonogramów oraz organizacji nadawczych i Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej TRIPS. W traktacie WIPO – jak niektórzy wolą, można to czytać z angielskiego – którego ratyfikację komisja rekomenduje, zawarte są uregulowania dotyczące ochrony udzielanej artystom wykonawcom na co najmniej pięćdziesiąt lat od końca roku, w którym artystyczne wykonanie zostało utrwalone na fonogramie. W przypadku producentów fonogramów okres ochrony przyznanej traktatem trwa również pięćdziesiąt lat, ale licząc od końca roku, w którym fonogram opublikowano.

Komisja Kultury i Środków Przekazu przypomina, że ta problematyka i jeszcze kilka innych pól zostało uregulowanych w nowelizacji prawa autorskiego i praw pokrewnych z dnia 28 października 2002 r.

Przystąpienie Polski do traktatu nie będzie miało żadnych skutków finansowych dla budżetu.

(senator R. Sławiński)

tu. Koszty udziału przedstawicieli Polski w pracach zgromadzenia będą finansowane ze środków przyznanych właściwym instytucjom w ramach ich budżetów.

W związku z wymienionymi w sprawozdaniu argumentami, a także z tymi, które nie zostały wymienione, proszę Wysoką Izbę o skierowanie tej ustawy do prezydenta bez poprawek.

Dziękuję za uwagę, Panie Marszałku.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję panu senatorowi Sławińskiemu za sprawozdanie.

Proszę teraz pana senatora Bogusława Litwińca, sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, o przedłożenie Wysockiej Izbie sprawozdania komisji.

Senator Bogusław Litwiniec:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej obdarzyła mnie zaufaniem i obowiązkiem złożenia sprawozdania z treści obrad na temat ustawy, której tytuł już państwo znają. Dzięki akuratomemu sprawozdaniu mego poprzednika nie będę już zobowiązany do zbyt dokładnego informowania, o co chodzi w tym traktacie i w tej ustawie zezwalającej prezydentowi Rzeczypospolitej na akt podpisania traktatu.

Chciałbym tylko zwrócić na coś uwagę, niejako z perspektywy moich doświadczeń i z uwagi na pewne oczekiwania, żywione od lat przez środowiska artystów i wykonawców, gdyż ta ustawa, Wysoka Izba, dotyczy głównie ich sfery. Rzeczypospolita Polska przed II wojną światową zachowała ten obowiązek ochrony wobec artystów, powiedziałbym, przedstawicieli aktu kreacyjnego sztuki, to znaczy pisarzy, malarzy, kompozytorów. Z kolei przez wiele lat, i to po wojnie, w III Rzeczypospolitej, artyści, którzy przyczyniali się, że tak powiem, za sprawą swojego talentu do aktu twórczego, byli pozbawieni tej ochrony. Już sześć lat temu ustawą z lutego 1996 r. naprawiliśmy, można powiedzieć, to pewnego rodzaju zagapienie się w stosunku do sfery artystów, niemniej jednak ta naprawa dotyczyła głównie obywateli polskich i obywateli Unii. Wtedy już mieliśmy tyle wyobraźni, żeby sięgnąć myślami do przyszłego stanu, jaki, mam nadzieję, będzie udziałem Rzeczypospolitej jako członka Unii. Wszystkie pozostałe kraje były pozbawione ochrony w zakresie praw wykonawców, w tym przypadku również producentów fonogramów. Dlatego też Komisja Kultury i Środków Przekazu oraz Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej przychyliły się – większością głosów

w przypadku Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej – do tego, iżby ten akt dopełnić.

Chciałbym uzupełnić wypowiedź pana senatora Sławińskiego tylko o jedną informację, która dotyczy opłat. Kto wnosi opłaty związane z zapewnieniem tej sprawiedliwości? Domyślamy się, że dotyczy to miejsc, gdzie te produkty fonograficzne i dzieła sztuki są przedstawiane, a więc oczywiście chodziłoby o media elektroniczne, a także teatry i filharmonie. Ale przypomnę, że dotyczy to również organizatorów weselisk i ogromnej sieci zakładów gastronomicznych, które nadają utwory muzyczne. Dotychczas robiły to, można powiedzieć, na własną moralną odpowiedzialność, tylko na moralną odpowiedzialność. Po ustanowieniu tego traktatu i wprowadzeniu go w życie, po włączeniu go w obręb prawa Rzeczypospolitej, ta moralność zostanie wsparta prawem.

Nie wiem jednak, czy wszystkim wiadomo, że również biznes dokłada się do tych korzyści artystów i producentów fonografów czy też do sprawiedliwości wobec nich. Otóż 3% wszystkich obrotów przedsiębiorstw produkujących sprzęt, na przykład służący do nagrywania – jak magnetofony czy też wzmacniacze, mikrofony – jest kierowanych na ten fundusz. Czy 3% to jest dużo, czy mało? Jeśli pomnożymy to przez pięćdziesiąt lat, jeśli pomnożymy to również przez liczbę podmiotów gospodarczych, które wymieniłem przed chwilą, będą to niemałe kwoty. I ten fakt wywołał na posiedzeniu Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej dość ożywioną dyskusję. Chodziło o to, w jaki sposób są upoważnieni do korzystania z tej, że użyję określenia kolokwialnego, kasy, również producenci fonogramów, których przecież nie zaliczamy do sfery wartości intelektualnych – częściowo nie zaliczamy, bo często również sam akt nagrania wymaga talentu.

Pozwolę sobie tutaj na przetłumaczenie skrótu użytego przez mojego przedmówcę. WIPO to jest po prostu Światowa Organizacja Własności Intelektualnej. A więc dyskusja, która wytworzyła się na posiedzeniu Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, dotyczyła głównie tego, czy producent reprezentuje sferę intelektualną. Zaakceptowaliśmy ten fakt po wyjaśnieniach przedstawicieli resortu. Na pewno udziela oni odpowiedzi, jeśli padną pytania ze strony państwa senatorów. Chodzi zwłaszcza o interpretację tej kwestii przez resort kultury.

To tyle uwag z mojej strony. Jako przedstawiciel Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej chcę tylko dodać, że już ustawa uchwalona w Rzeczypospolitej sześć lat temu obejmowała obowiązkiem, którego dotyczy ten traktat, kraje europejskie, oczywiście także obywateli Polski, ale dzisiaj stoimy przed dylematem, czy objąć nim

(senator B. Litwiniec)

cały świat. Z informacji otrzymanej z Ministerstwa Spraw Zagranicznych wynika – i proszę przyjąć to do wiadomości – że tematyka traktatu i towarzyszącej mu ustawy nie obejmuje prawa europejskiego. Można powiedzieć, że jest to sprawą polską, aczkolwiek Komisja Europejska jest jakby delegowana przez dotychczasowe Wspólnoty Europejskie do reprezentowania we wspomnianej wcześniej organizacji spraw w zakresie kompetencji wynikających z traktatu. Dziękuję uprzejmie.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję panu senatorowi Litwińcowi.

Chciałbym zapytać, czy ktoś z państwa senatorów pragnąłby skierować zapytanie do obu panów senatorów sprawozdawców. Nie widzę chętnych.

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Przypominam, że ustawa, nad którą debatujemy, była rządowym projektem. Do przedstawienia stanowiska rządu zostali upoważnieni minister spraw zagranicznych, a także minister kultury.

Chciałbym ponownie powitać pana ministra Dąbrowę, podsekretarza stanu w MSZ, w naszej Izbie, a także pana ministra Macieja Klimczaka, podsekretarza stanu w Ministerstwie Kultury, i zapytać obu panów ministrów, czy chcieliby ewentualnie przedstawić stanowisku rządu wobec omawianej ustawy. Nie. Dziękuję bardzo.

W tej sytuacji otwieram dyskusję.

Przypominam o naszych konwencjonalnych, że tak powiem, zasadach zgłaszania się do dyskusji.

W tej chwili mamy zapisanego do dyskusji jednego pana senatora.

Bardzo proszę pan senatora Szafrąncę o...

(Senator Adam Jamróż: Panie Marszałku, czy mogę?)

Słucham? Panie Senatorze, ale proszę się tutaj zapisać, to jest...

(Senator Adam Jamróż: Przepraszam, Panie Marszałku, ale chciałbym zadać pytanie panom ministrom.)

A, pytanie do ministrów. To przepraszam, Panie Senatorze.

Są jednak pytania do panów ministrów.

Bardzo proszę, pan senator Jamróż.

Senator Adam Jamróż:

Bardzo serdecznie dziękuję, Panie Marszałku.

Nie ukrywam, że będzie szybciej, jeśli tę kwestię, którą chciałem podnieść, przedstawię jako pytania.

(Marszałek Longin Pastusiak: Tylko proszę powiedzieć, do którego z panów ministrów kieruje pan pytania.)

Dobrze. Przypuszczam, że będą to pytania do obydwu ministrów.

Otóż w art. 2 lit. d mamy definicję producenta fonogramu. Jest nim osoba fizyczna lub osoba prawna, która podejmuje inicjatywę i ponosi odpowiedzialność za pierwsze utrwalenie dźwięków wykonania lub innych dźwięków, a także ich prezentację. To jest kwestia, którą podnosiłem na posiedzeniu Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej. Otóż połączenie w tejże definicji dwóch elementów, a mianowicie podejmowania inicjatywy i ponoszenia odpowiedzialności, powoduje, mogę to sobie łatwo wyobrazić, że pojawi się wiele różnych konfliktów. Ja porównałem to z wersją angielską, tam rzeczywiście tak jest.

I w związku z tym mam pytania do panów ministrów. Pytanie do pana ministra spraw zagranicznych: czy jest jakaś dodatkowa wykładnia związana z tą konwencją, która by ułatwiła jej stosowanie?

I pytanie do Ministerstwa Kultury: jeżeli by jej nie było, to czy ministerstwo liczy się z tym, że należałoby wcześniej może taką wykładnię zrobić? Oczywiście to i tak nikogo nie pozbawi możliwości skorzystania z drogi sądowej. Ale ja sobie mogę łatwo wyobrazić, ile będzie takich sytuacji, gdy ktoś podejmuje inicjatywę, ale prawnej odpowiedzialności, bo rozumiem, że o taką chodzi, nie ponosi bądź też na odwrót. Mogę sobie łatwo wyobrazić, jaka będzie skala konfliktów. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję panu senatorowi.

Proszę bardzo, który z panów ministrów chciałby jako pierwszy odpowiedzieć na pytanie?

Rozumiem, że trwa narada między panami ministrami. A więc Ministerstwo Kultury przed MSZ.

Proszę bardzo, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Kultury Maciej Klimczak:

Panie Marszałku, Wysoki Senacie, według naszej oceny – odpowiadam wprost na zadane pytanie – nie ma wątpliwości dotyczących interpretacji podejmowania inicjatywy i ponoszenia odpowiedzialności. Według nas, ta osoba, która podejmuje inicjatywę, ponosi również odpowiedzialność, i prawną, i ekonomiczną, za podjętą inicjatywę.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Czy pan minister Dąbrowa chciałby ewentualnie się ustosunkować do pytania skierowanego pod jego adresem?

Proszę bardzo.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie
Spraw Zagranicznych
Sławomir Dąbrowa:**

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoki Senacie

Jedna część pytania rzeczywiście dotyczyła Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Sprawa powstawania różnic interpretacyjnych przy traktatach międzynarodowych jest rzeczą prawie codzienną, mogę tak powiedzieć, tak więc słusznie pan senator zauważył, że mogą być różnice. Traktat ten wszedł w życie stosunkowo niedawno, bo w połowie ubiegłego roku. Dotychczas nie powstały jakieś problemy na jego tle. Ale dotyczy on materii niezwykle skomplikowanej, dlatego jest prawdopodobne, że w którymś momencie powstaną takie problemy, być może również dotyczące wymienionego artykułu, chociaż, jak słusznie mój przedmówca powiedział, z punktu widzenia rządu jest on dosyć jasny. W prawie międzynarodowym jest ustalona procedura postępowania w przypadku różnic interpretacyjnych czy w przypadku trudności z wykonywaniem umowy. A jeśli chodzi o tę konkretnie umowę, to w organizacji, w ramach której ta umowa została wynegocjowana i zawarta, istnieją organy, które w razie potrzeby będą się tym zajmować. Ale dzisiaj są to rozważania hipotetyczne, dotychczas to jeszcze nie nastąpiło. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję panu ministrowi.

Czy ewentualnie są dodatkowe pytania? Tak? Pan senator Jamróz, proszę.

Senator Adam Jamróz:

Ja bardzo dziękuję, w szczególności panu ministrowi Dąbrowie. Proszę mi wybaczyć, że dodam pewną rzecz: zawsze uważałem, że szczęśliwi są ci, którzy nie mają wątpliwości. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Nie ma więcej pytań. Dziękuję.

Wobec tego otwieram dyskusję.

Bardzo proszę pana senatora Szafranieca o zabranie głosu.

Senator Jan Szafraniec:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Panowie Ministrowie!

Wydawać by się mogło, że ratyfikacja traktatu Światowej Organizacji Własności Intelektualnej o artystycznych wykonaniach i fonogramach, sporządzonego w Genewie dnia 20 grudnia 1996 r., jest sprawą bezdyskusyjną. Jednak zapisy w nim zawarte prowokują do dyskusji.

W związku z tym, że w czasie głosowania nad tym dokumentem w senackiej Komisji Kultury i Środków Przekazu jako jedyny wstrzymałem się od głosu, winien jestem Wysokiej Izbie przedstawienie argumentacji uzasadniającej moje głosowanie.

Otóż moją uwagę skupił art. 5 ust. 1 traktatu, który nie bez słuszności – powtarzam: nie bez słuszności – przyznaje wykonawcy prawo do żądania identyfikowania go jako artysty wykonawcy swoich artystycznych wykonań i jednocześnie przyznaje mu prawo do: „sprzeciwiania się jakimkolwiek zniekształceniom, okrojeniom bądź innym modyfikacjom jego artystycznego wykonania, które mogłyby naruszać jego dobre imię”.

Artysta, zgodnie z innym zapisem, zapisem europejskiej Komisji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, ma prawo do integralności utworu, to jest prawo domagania się od autora publikacji rozpowszechniania dzieła w postaci nadanej przez twórcę, co oznacza nienaruszalność treści i formy. Mówi się zatem o prawach, a nie wspomina o powinnościach.

Prawo autorskie w Republice Federalnej Niemiec reguluje ustawa z dnia 9 września 1965 r., która w §12 ust. 1 mówi: „twórca ma prawo stanowić o tym, czy i w jaki sposób utwór ma być rozpowszechniany”, i dalej, w §14: „twórca ma prawo zabronić zniekształcenia lub uszkodzenia utworu w innej formie mogącego godzić w jego intelektualne lub indywidualne interesy, wynikające z utworu”.

Jak wynika z tych zapisów, artysta wykonawca posiada nieograniczone niczym prawo demonstrowania swego utworu i wszelkie próby modyfikowania go są niedopuszczalne.

W czasie posiedzenia komisji posłużyłem się, Panie Marszałku, przykładem przedsięwzięcia byleją wiceprezydentowej, pani Goore, która w Stanach Zjednoczonych zainicjowała rodzicielski ośrodek odnowy muzyki, wymogła na producentach płyt umieszczanie adnotacji o szkodliwości moralnej negatywnych piosenek i prowadziła rejestr szkodliwych artystów, skłaniając konsumentów do bojkotu ich przebojów. Jest to jakaś forma ingerencji, modyfikacji, co prawda nie samego zapisu fonogramu, ale godząca w indywidualne interesy wynikające z utworów. Na marginesie dodam, że Sąd Najwyższy Stanów Zjednoczonych zabronił swego czasu uczniom noszenia emble-

(senator J. Szafraniec)

matów Marilyna Mansona, skandalizującego wykonawcy.

Co chcę przez to powiedzieć? Otóż najstarszą zasadą międzynarodowego prawa była zasada wzajemności, zgodnie z którą państwo udzielało ochrony twórcom z jakiegoś kraju w zamian za ochronę dzieł swych obywateli na terytorium tego kraju. Były to porozumienia dwustronne i za takim sposobem regulacji ja osobiście się opowiadam.

W konwencji berneńskiej, która weszła w życie 5 grudnia 1887 r., obowiązywała zasada asymilacji zwana inaczej zasadą reżimu narodowego. Co ona oznaczała? A to, że jeżeli dane państwo przyznawało na swoim terenie ochronę na wyższym poziomie, to ten sam stopień ochrony odnosił się do dzieł obywateli państw, które przewidują węższy zakres ochrony.

Tymczasem Europejski Trybunał Sprawiedliwości w jednym ze swoich orzeczeń stwierdził, że „po ujednoczeniu standardów w państwach Wspólnoty prawo wewnętrzne nie może zawierać norm ograniczających wolność świadczenia usług telewizyjnych”. Taki zapis wynika z dyrektywy rady nr 89/552, która zaleca ujednoczenie standardów prawa wewnętrznego państw członkowskich, dostosowanie ich do standardu przewidzianego w dyrektywie, co oznacza, że państwa członkowskie nie będą blokować odbioru audycji, jeśli będą one zgodne ze standardem przewidzianym w dyrektywie. Jest to przeciwieństwo przywołanej zasady reżimu narodowego. Można je nazwać reżimem internacjonalnym, reżimem globalistycznym, który uznaje wyższość prawa zewnętrznego nad prawem wewnętrznym. Nawet – i tu uwaga – w sytuacji, gdyby prawo wewnętrzne warunkowało wyższy stopień ochrony, należy dostosować się, według dyrektywy, do norm narzuconych, do norm niższego stopnia ochrony.

I z tym tak bezkrytycznie nie można się zgodzić. Poddaję pod rozwagę Wysokiej Izby, a zwłaszcza Komisji Kultury i Środków Przekazu, to, że być może tym problemem należałoby się zająć na jednym z posiedzeń komisji. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana. W tej sytuacji zamykam dyskusję.

Głosowanie nad tym punktem porządku obrad odbędzie się bezpośrednio po przerwie obiadowej.

Zanim przystąpimy do rozpatrzenia punktu trzynastego, bardzo proszę pana marszałka Kutza o poprowadzenie dalszej części obrad.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Kazimierz Kutz)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzynastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Słowacką o ułatwieniach w odprawie granicznej w ruchu kolejowym i drogowym.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na trzydziestym dziewiątym posiedzeniu w dniu 10 stycznia tego roku, a do Senatu została przekazana w dniu 13 stycznia. Marszałek Senatu w dniu 14 stycznia tego roku, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 319, a sprawozdania komisji w drukach nr 319A i 319B.

Proszę zatem sprawozdawcę Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego, pana senatora Janusza Koniecznego, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Proszę bardzo.

Senator Janusz Konieczny:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt w imieniu Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego przedstawić Wysokiej Izbie stanowisko komisji w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Słowacką o ułatwieniach w odprawie granicznej w ruchu kolejowym i drogowym, druki sejmowe nr 1152, 1188 oraz druk senacki nr 319.

Umowa ta została podpisana 29 lipca 2002 r. Jej zawarcie wynika z dokonanych zmian polityczno-ustrojowych w tej części Europy i powstania Republiki Słowackiej jako niezależnego państwa.

10 stycznia 2003 r. Sejm wyraził zgodę na ratyfikację przez prezydenta wspomnianej umowy.

Podstawowym jej celem jest umacnianie współpracy granicznej, a także rozwijanie stosunków sąsiedzkich między Polską a Słowacją. Umowa precyzuje ponadto zasady kontroli granicznej, celnej, weterynaryjnej, sanitarnej, fitosanitarnej osób, towarów i środków transportu, przekraczających polsko-słowacką granicę państwową.

Poprzednia umowa, podpisana w Warszawie w dniu 23 września 1966 r., a także porozumienie praskie z dnia 8 lipca 1971 r., zawarte między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną, przestały być aktualne.

(senator J. Konieczny)

Omawiana umowa zawiera dwadzieścia pięć artykułów, które dotyczą zasad dokonywania kontroli, zasad dochodzenia roszczeń z tytułu szkody wyrządzonej przez funkcjonariuszy, zasad postępowania z dokumentami służbowymi i środkami transportu, zasad wywożenia towarów itp. Szczegóły dotyczące umowy zawarte są w druku nr 1152.

Sprawy, które reguluje umowa, wchodzą w zakres właściwości ministrów: spraw wewnętrznych i administracji, rolnictwa i rozwoju wsi, infrastruktury, finansów, zdrowia, oraz wojewódów: podkarpackiego, małopolskiego i śląskiego.

Wysoki Senacie, w imieniu Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego wnoszę o podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Słowacką o ułatwieniach w odprawie granicznej w ruchu kolejowym i drogowym. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu senatorowi.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, pana senatora Zbigniewa Kulaka, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Proszę.

Senator Zbigniew Kulak:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Powstanie Republiki Słowackiej jako niezależnego państwa spowodowało między innymi konieczność opracowania nowych regulacji prawnych z zakresu współpracy w dokonywaniu kontroli osób, towarów i środków transportu, przekraczających polsko-słowacką granicę państwową. Umowa, jak już powiedział pan senator przedmówca, została podpisana 29 lipca 2002 r.

Reguluje ona zasady współpracy przy dokonywaniu kontroli granicznej, celnej, weterynaryjnej, sanitarnej i fitosanitarnej osób, towarów i środków transportu, przekraczających tę granicę. Umowa zawiera między innymi:

— zasady dokonywania kontroli przez organy kontrolne jednej z umawiających się stron na terytorium drugiej z tych stron;

— zasady dochodzenia roszczeń z tytułu szkody wyrządzonej przez funkcjonariuszy podczas wykonywania czynności służbowych na terytorium drugiej umawiającej się strony oraz roszczeń tych funkcjonariuszy związanych z doznaniem szkody lub uszczerbku na zdrowiu podczas dokonywania czynności kontrolnych na terytorium drugiej umawiającej się strony;

— zasady oznaczania pomieszczeń i budynków służbowych oddanych do dyspozycji funkcyjna-

riuszy jednej ze stron dokonujących odprawy granicznej na terytorium drugiej z umawiających się stron;

— zasady ochrony obiektów przejścia granicznego oraz kontrolowanych lub oczekujących na kontrolę osób, towarów i środków transportu, zabezpieczenia drogi przejazdu od granicy państwa do miejsca dokonania odprawy granicznej oraz instalowania i używania środków łączności na tych przejściach;

— zasady postępowania z dokumentami służbowymi, służbowymi środkami transportu, przedmiotami przeznaczonymi do wykonywania czynności kontrolnych oraz rzeczami osobistymi organów kontrolnych umawiających się stron;

— zasady wywożenia towarów, środków transportu, dewiz i innych środków płatniczych zdeponowanych lub zatrzymanych przez organy kontrolne jednej ze stron na terytorium drugiej z umawiających się stron, jak również pobranych przez te organy ceł, podatków i innych opłat oraz próbek towarów;

— zasady przekraczania granicy państwowej przez funkcjonariuszy organów kontrolnych oraz pracowników wykonujących czynności służbowe związane z odprawą osób, towarów i środków transportu;

— zasady udostępniania pomieszczeń, przedziałów, bezpłatnych przejazdów oraz zapewnienia ewentualnych noclegów organom kontrolnym dokonującym odprawy granicznej w ruchu kolejowym, w tym również podczas jazdy pociągu na wyznaczonych odcinkach tras kolejowych.

Wejście w życie umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Słowacką o ułatwieniach w odprawie granicznej w ruchu kolejowym i drogowym wpłynie pozytywnie na rozwój stosunków społecznych i gospodarczych między naszymi krajami poprzez usprawnienie pracy organów kontrolnych dokonujących kontroli osób, towarów i środków transportu. Działanie mające na celu zapewnienie dokonywania wymienionych kontroli na tych przejściach jest zgodne z polityką obu państw.

Wejście w życie przedmiotowej umowy spowoduje konieczność poniesienia dodatkowych kosztów związanych z zapewnieniem właściwych warunków do przeprowadzania tych wspólnych odpraw. Realizacja postanowień umowy w odniesieniu do drogowych i kolejowych przejść granicznych znajdujących się na terenie województw podkarpackiego, małopolskiego i śląskiego pociągnie za sobą wzrost wydatków związanych zarówno ze zmianami w dotychczasowej infrastrukturze przejść granicznych, co wyniesie około 650 tysięcy zł, jak i z bieżącym ich utrzymaniem, co szacuje się na wydatek rzędu 1 miliona zł w skali roku.

Wskazane postanowienie ma charakter samowystarczający, są jasne, precyzyjnie określające zo-

(senator Z. Kulak)

bowiązania, bezwarunkowe i zupełne, a to oznacza, że do ich prawidłowego stosowania w prawie polskim jest niezbędne nadanie przedmiotowej umowie mocy prawnej, dającej jej pierwszeństwo przed ustawą, co umożliwia jedynie ratyfikacja, za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie.

Umowa jest, jak zapewnił członków komisji obecny na posiedzeniu minister Sławomir Dąbrowa, bliźniaczo podobna do obowiązujących porozumień z innymi państwami graniczącymi z Polską, Niemcami, Republiką Czeską i Litwą.

W opinii senackiego Biura Legislacyjnego ustawa nie budzi zastrzeżeń legislacyjnych i na posiedzeniu Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej uzyskała jednogłówną akceptację. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu senatorowi.

Zgodnie z regulaminem senatorowie mogą stawiać pytania senatorom sprawozdawcom. Czy są chętni? Nie ma. Dziękuję.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była projektem rządowym.

Witam podsekretarza stanu z Ministerstwa Spraw Zagranicznych, pana Sławomira Dąbrowę, oraz pana Zenona Kosiniaka-Kamysza, przedstawiciela Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Zgodnie z regulaminem pytam: czy chcieliby panowie zabrać głos w omawianej sprawie? Nie? Dziękuję.

Czy również zgodnie z regulaminem senatorowie chcieliby zapytać pana ministra o jakiegokolwiek sprawy związane z ustawą? Też nie. Dziękuję.

Otwieram dyskusję.

Stwierdzam, że nikt nie zapisał się do głosu. Czy mimo to ktoś chciałby zabrać głos w dyskusji? Nie. Dziękuję.

W związku z tym, zgodnie z art. 52 naszego regulaminu, zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Słowacką o ułatwieniach w odprawie granicznej w ruchu kolejowym i drogowym zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Dziękuję panom ministrom za przybycie.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu czternastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na trzydziestym dzie-

wiątym posiedzeniu w dniu 9 stycznia 2003 r. Do Senatu została przekazana w dniu następnym, to znaczy 10 stycznia, a w dniu 14 stycznia marszałek Senatu, zgodnie z art. 68 regulaminu, skierował ją do Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam też, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 314, a sprawozdania komisji w drukach nr 314A i 314B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego, pana senatora Janusza Koniecznego, o przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Janusz Konieczny:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W imieniu Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego mam zaszczyt przedstawić stanowisko komisji w sprawie ustawy o ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r. – druki sejmowe nr 878, 961, 961A i druk senacki nr 314.

Konwencja ta została otwarta do podpisu dnia 10 stycznia 2000 r. Stały przedstawiciel naszego państwa przy Narodach Zjednoczonych podpisał ją 4 października 2001 r.

Konwencja składa się z preambuły, dwudziestu ośmiu artykułów i aneksu. Zmierza ona do zahamowania i eliminacji zjawiska terroryzmu poprzez pozbawienie go źródeł finansowania.

Do dnia 15 lipca 2002 r. z postanowieniami konwencji związały się czterdzieści dwa państwa, a sto trzydzieści dwa ją podpisały.

Art. 2 omawianej konwencji precyzyjnie określa, kto popełnia przestępstwo i podlega ściganiu. Jest to mianowicie ten, kto jakimikolwiek środkami, bezpośrednio lub pośrednio, bezprawnie i umyślnie, udostępnia lub gromadzi fundusze z zamiarem ich wykorzystania lub też, mając świadomość, że zostaną one wykorzystane w całości lub w części do dokonania czynu stanowiącego przestępstwo określone w aneksie – czynu mającego spowodować śmierć lub ciężki uszczerbek na zdrowiu osoby cywilnej lub innej osoby nieuczestniczącej aktywnie w działaniach wojennych, w sytuacji konfliktu zbrojnego.

Aneks zawiera wykaz dziewięciu konwencji międzynarodowych, których złamanie zasad uważane jest za przestępstwo.

Ratyfikacja Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu ma ogromne znaczenie polityczne. Ponadto jako akt

(senator J. Konieczny)

prawny konwencja ta będzie miała w stosowaniu prawo pierwszeństwa przed prawem wewnętrznym – mówi o tym art. 91 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W polskim prawodawstwie potrzebne będą pewne zmiany dotyczące między innymi odpowiedzialności karnej za czynności zmierzające do popełnienia przestępstw, o których mowa w art. 2 konwencji, a także określenie kar za ich popełnienie. Potrzebne będą także zmiany ustawy z 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe oraz ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi. Zmiany te są konieczne w świetle art. 18 konwencji. Do sprawców przestępstw, które określa konwencja, będą miały zastosowanie przepisy prawa krajowego.

Panie Marszałku! Wysoki Senacie! Od kilku lat niemal na całym świecie obserwuje się nasilanie się aktów przemocy. Terroryzm międzynarodowy to obecnie jedno z najgroźniejszych zjawisk współczesnego świata. Różnego rodzaju organizacje terrorystyczne działają nielegalnie, cechuje je duża konspiracja. Na tę działalność potrzebne są ogromne pieniądze. Każdy terroryzm niesie za sobą śmierć, strach i destabilizuje życie.

Organizacja Narodów Zjednoczonych jest twórcą wielu dokumentów o zwalczaniu terroryzmu i współdziałaniu państw w tej sprawie.

W świetle opinii sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej nie ma przeciwwskazań do ratyfikacji konwencji. Ratyfikacja konwencji wymaga, zgodnie z art. 89 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, uprzedniej zgody wyrażonej w ustawie.

W imieniu Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego wnoszę o podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu senatorowi.

Proszę senatora Władysława Mańkuta, sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, o przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Władysław Mańkut:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Przedstawiając sprawozdanie z obrad Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, poświęcone przyjęciu przez Wysoki Senat stanowiska w sprawie ustawy o ratyfikacji Międzyna-

rodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w grudniu 1999 r. – materiały zawarte w drukach senackich nr 314 i 314B oraz w druku sejmowym nr 878 – pragnę przywołać fakt podpisania 4 października 2001 r. przez stałego przedstawiciela Rzeczypospolitej Polskiej przy Narodach Zjednoczonych niniejszej konwencji. Mówił o tym szerzej mój przedmówca.

Celem konwencji jest odcięcie ekonomicznych podstaw wszelkiemu rodzajowi terroryzmu. Terroryzm bez istotnych podstaw ekonomicznych nie byłby w stanie rozwinąć się na tak dużą i tak dramatyczną skalę.

Należy też zauważyć, że to właśnie miniony wiek, niezależnie od swoich humanistycznych relacji między światem materii a światem ducha – tym światem ducha tak bliskim człowiekowi, światem, bez którego świat materialny nie byłby światem istot rozumnych – stał się inkubatorem zjawiska antyhumanistycznego, antyhumanitarnego, zjawiska będącego całą treścią pojęcia „terroryzm”. Jeżeli można mówić o terroryzmie w wiekach wcześniejszych, to był on skierowany przeciwko monarchom lub też przeciwko władzy zniewalającej niepodległy byt narodowy lub też kneblującej otwartość myśli i mowy świątłych kręgów narodowych. Można też przyjąć twierdzenie, iż ten wcześniejszy terroryzm był związany z działaniem przeciwko określonym i zdefiniowanym jednostkom tamtego świata. Terroryzm dwudziestowieczny i terroryzm współczesny to działanie ukierunkowane na uzyskanie efektu o szczególnym znaczeniu emocjonalnym – na zastraszenie szerokich kręgów społecznych w celu oznajmienia, iż oto istnieje jakoby nowa, lepsza myśl, posiadająca recepty na wszelkie bolączki naszego ziemskiego świata.

To między innymi z tych względów Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, przyjmując projekt uchwały w sprawie ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, rekomenduje przyjęcie ustawy bez poprawek, co pragnę Wysokiej Izbie przedłożyć.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu senatorowi.

Chciałbym zapytać obecnych na sali senatorów, czy zgodnie z regulaminem chcieliby postawić pytania naszym senatorom sprawozdawcom. Nie. Dziękuję.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy.

W związku z tym pytam pana ministra Sławomira Dąbrowę: czy chciałby pan zabrać głos w tej sprawie?

Bardzo proszę.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie
Spraw Zagranicznych
Sławomir Dąbrowa:**

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Ponieważ zjawisko terroryzmu jest, niestety, bardzo aktualne, to liczba państw ratyfikujących tę konwencję rośnie w bardzo szybkim tempie. Jest to oczywiście zjawisko pozytywne. Chciałbym tylko powiedzieć, że liczba czterdziestu dwóch państw stron konwencji, podana przez rząd w uzasadnieniu do konwencji i przytoczona przez jednego z panów senatorów sprawozdawców, nie jest już w tym momencie aktualna. Otóż aktualnie stronami konwencji jest sześćdziesiąt osiem państw. A więc Polska w przypadku ratyfikacji byłaby sześćdziesiątym dziewiątym państwem. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu ministrowi.

Niech pan łaskawie jeszcze pozostanie przy mównicy, dlatego że senatorowie mogą panu zadawać pytania mieszczące się, zgodnie z regulaminem, w granicach jednej minuty.

Czy są chętni do zadawania pytań? Nie ma.

Dziękuję panu ministrowi.

Otwieram dyskusję.

Stwierdzam, że nikt nie zapisał się do głosu. Niemniej jednak pytam: czy ktoś chciałby zabrać głos? Nie.

W związku z tym, zgodnie z art. 52 regulaminu, zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r., zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Dziękuję panu ministrowi.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu piętnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o przenoszeniu treści księgi wieczystej do struktury księgi wieczystej prowadzonej w systemie informatycznym.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na czterdziestym posiedzeniu w dniu 24 stycznia 2003 r. Do Senatu została przekazana w tym samym dniu, czyli 24 stycznia, a w dniu 28 stycznia bieżącego roku marszałek Senatu, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Ustawodawstwa i Praworządności. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie.

Przypominam też, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 323, a sprawozdanie komisji w druku nr 323A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, panią senator Ewę Serocką, o zabranie głosu i przedstawienie wniosków komisji.

Senator Ewa Serocka:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Panie Ministrze!

Mam zaszczyt w imieniu Komisji Ustawodawstwa i Praworządności przedstawić Wysokiej Izbie sprawozdanie dotyczące stanowiska komisji wobec uchwalonej przez Sejm w dniu 24 stycznia 2003 r. ustawy o przenoszeniu treści księgi wieczystej do struktury księgi wieczystej prowadzonej w systemie informatycznym, czyli sprawozdanie dotyczące oceny ustawy zawartej w druku senackim nr 323.

Omawiana ustawa ma na celu komputeryzację ksiąg wieczystych prowadzonych przez sądy rejonowe oraz stworzenie centralnej bazy danych o wszystkich nieruchomościach objętych systemem ksiąg wieczystych. Tradycyjny sposób prowadzenia tych ksiąg przy pomocy ręcznie dokonywanych wpisów stał się zdecydowanie przestarzały.

Sprawność postępowania wieczystoksięgowe jest niezwykle istotna dla prawidłowości życia gospodarczego. Stanowi ona niezbędny warunek szybkiego i bezpiecznego obrotu nieruchomościami oraz prowadzenia inwestycji. Ze względu na występującą obecnie przewlekłość postępowań wieczystoksięgowych oraz zatory spowodowane rosnącą ilością wniosków o wpisy, przebudowa systemu ksiąg wieczystych staje się jedynym rozwiązaniem.

Ustawa przewiduje stosowanie specjalnych mechanizmów postępowania w przechodzeniu z tradycyjnego systemu prowadzenia ksiąg wieczystych do scentralizowanego systemu informatycznego. Ogół tych czynności określony został jako migracja księgi wieczystej. Dlatego ustawa otrzymała w skrócie nazwę ustawy migracyjnej.

Ponadto ustawa ustala organizację ośrodków migracyjnych oraz zadania sądów rejonowych i ośrodków migracyjnych ksiąg wieczystych podczas migracji. Zadania te są tak uregulowane, aby został zapewniony sprawny i szybki proces migracji, żeby nie zakłócać normalnego funkcjonowania wydziałów ksiąg wieczystych.

Ministrowi sprawiedliwości powierzono koordynację migracji ksiąg wieczystych z poszczególnych sądów rejonowych. Minister będzie ustalał plany migracji ksiąg wieczystych, jak również będzie wyznaczał sądy, w których wprowadzony zostanie system informatyczny zakładania i prowadzenia ksiąg wieczystych oraz w których rozpocznie się migracja.

(senator E. Serocka)

Rozpoczęcie i zakończenie migracji ksiąg wieczystych prowadzonych przez dany wydział sądu rejonowego ma ogłaszać prezes sądu okręgowego właściwy dla ośrodka migracyjnego.

Ustawa przewiduje, że po rozpoczęciu migracji ksiąg wieczystych sąd rejonowy powinien przekazywać sukcesywnie dotychczasowe księgi wieczyste właściwemu ośrodkowi migracyjnemu na okres do dziesięciu dni. Od momentu wydania konkretnej księgi do ośrodka migracyjnego do chwili przejścia księgi wieczystej po procesie migracji wyłącza się prawo jej przeglądania oraz uzyskiwania z niej odpisów. Po rozpoczęciu migracji ksiąg wieczystych prowadzonych przez dany wydział sądu rejonowego w dotychczasowych księgach wieczystych wpisy nie będą dokonywane.

Migracja ma dotyczyć przede wszystkim ksiąg wieczystych założonych lub urządzonych po 1 stycznia 1947 r.

W toku migracji ksiąg wieczystych ośrodek migracyjny będzie sprawdzał zgodność oznaczenia nieruchomości w księdze wieczystej z danymi zawartymi w bazie danych ewidencji gruntów i budynków, korzystając z nieodpłatnego dostępu do danych w tej bazie. Takie rozwiązanie pozwoli na zapewnienie synchronizacji zasobów ewidencji gruntów i budynków z księgami wieczystymi.

Poprawność przenoszonej treści księgi wieczystej będą zatwierdzać sędziowie i referendarze sądowi. Będą oni również sprawować nadzór merytoryczny nad całym procesem migracji ksiąg wieczystych. Dotychczasowe księgi wieczyste, po ich zapisaniu w centralnej bazie danych, staną się częścią akt księgi wieczystej prowadzonej w systemie informatycznym i zachowają moc dokumentu urzędowego. Sam proces migracji ksiąg wieczystych nie zmieni zakresu ujawnionych praw w księgach wieczystych.

Na szczególne podkreślenie zasługuje fakt, że przy okazji prac nad nowelizacją ustawy o księgach wieczystych i hipotece Sejm uznał za niezbędne usunięcie z tej ustawy poważnego błędu legislacyjnego, który powstał wcześniej. Błąd ten powstał na skutek wprowadzenia, mocą art. 4 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych ustaw, przepisu art. 65 ust. 2a do ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Przepis ten wywołuje negatywne skutki polegające na pozbawieniu możliwości ustanowienia hipoteki umownej oraz innej niż podatkowa hipoteki przymusowej na nieruchomości będącej przedmiotem współwłasności łącznej. Przyjęte uregulowanie spowodowało, że od 1 stycznia bieżącego roku małżonkowie niemający rozdzielnosci majątkowej oraz wspólnicy spółek cywilnych nie mogą zabezpieczać kredytów poprzez ustanowienie hipoteki uznaniowej na majątku wspólnym. Również wierzyciele małżonków in-

ni niż wierzyciele podatkowi nie uzyskają hipoteki przymusowej na takim majątku.

Przepis ten był wielokrotnie krytykowany i bardzo utrudniał życie małżonkom. Biorąc to pod uwagę, Sejm uchylił omawiany przepis w art. 24 pkt 6 ustawy. Wspominała o tym wczoraj pani przewodnicząca Liszcz.

Wysoki Senacie! Komisja Ustawodawstwa i Praworządności na posiedzeniu w dniu 4 lutego 2003 r. po wnikliwej analizie ustawy uznała ją za rewolucyjną, stwarzającą rzeczywiście ogromne możliwości i przyspieszającą całą procedurę uzyskiwania wpisów. Mimo tak wysokiej oceny ustawy, komisja wniosła do jej tekstu osiem poprawek zawartych w druku senackim nr 323A.

Poprawka pierwsza zmienia tytuł rozdziału 2 ustawy, dodając do niego informację, iż rozdział ten określa również zadania sądów rejonowych podczas migracji.

Poprawka druga ma charakter uściślający i wynika z zasad techniki prawodawczej.

Poprawka trzecia powoduje, iż tytuł rozdziału staje się bardziej adekwatny do jego treści.

Poprawka czwarta również dostosowuje ustawę do techniki prawodawczej.

Poprawka piąta precyzuje szczegółowo zadania ministra sprawiedliwości w ustawowej delegacji do wydania rozporządzenia dotyczącego sposobu wykonywania przez sąd rejonowy i ośrodek migracyjny ksiąg wieczystych, przekazywania księgi wieczystej między sądem rejonowym a ośrodkiem migracyjnym oraz ustalania kolejności ich przekazywania.

Poprawki szósta, siódma i ósma dotyczą ujednolicenia terminologii przyjętej w omawianej ustawie i ustawach nowelizowanych. Chodzi o zastąpienie pojęcia ewidencji gruntów i budynków pojęciem katastru. Dotyczy to głównie poprawek szóstej i siódmej. W poprawce ósmej zmienia się przepis przejściowy, tak by dotyczył również ustaw nowelizowanych.

Komisja Ustawodawstwa i Praworządności rekomenduje Wysokiej Izbie te poprawki i prosi o ich przyjęcie. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję, Pani Senator.

Zgodnie z regulaminem przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą stawiać senatorowi sprawozdawcy pytania w granicach jednej minuty.

Czy są chętni? Nie widzę.

Dziękuję, Pani Senator.

(Senator Ewa Serocka: Dziękuję bardzo.)

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister sprawiedliwości.

(wicemarszałek K. Kutz)

Witam podsekretarza stanu pana Marka Staszaka i pytam, czy chciałby zabrać głos.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Marek Staszak: Tak.)

Proszę bardzo.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Marek Staszak:**

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Pani senator Serocka zechciała wyrazić się o tej ustawie, że jest ona rewolucyjna. Nie wiem, czy możemy tak mówić, ale wydaje mi się, że jest ona rzeczywiście niezmiernie ważna w naszym systemie prawa. Ustawa ta pozwoli – oczywiście nie od razu, tylko w ciągu kilku lat – doprowadzić do sytuacji, w której księgi wieczyste będą prowadzone w formie elektronicznej, co z kolei pozwoli znacznie usprawnić proces wydawania odpisów, dokonywania wpisów itd., itd., czyli wszystkich tych czynności, które wiążą się z księgami wieczystymi. A są one przecież niezmiernie potrzebne, bo umożliwiają bądź blokują szybki obrót gospodarczy, który jest często uzależniony od wpisu w księgach wieczystych.

Żeby nie powtarzać tego, co powiedziała o tej ustawie pani senator sprawozdawca – a wszystkie te elementy, które są w ustawie istotne, pani senator omówiła i przedstawiła – powiem tylko dla zobrazowania sytuacji, iż w trzystu trzydziestu jeden wydziałach wieczystoksięgowych na terenie naszego kraju prowadzi się około piętnastu milionów ksiąg wieczystych. Proszę więc sobie wyobrazić, Wysoka Izbo, z jaką skalą problemu mamy do czynienia. A wszystko to jest przecież wykonywane w ramach, powiedziałbym, takiej manufaktury. Jaka liczba pracowników, sędziów, referendarzy sądowych jest potrzebna do sprawnego obsługiwanie ksiąg wieczystych prowadzonych w systemie tradycyjnym, nie muszę wobec powyższego mówić, bo sami państwo senatorowie zdajecie sobie z tego sprawę.

Dlatego też rząd – zwłaszcza Ministerstwo Sprawiedliwości – jest zainteresowany, aby ta ustawa jak najszybciej znalazła swój finał w „Dzienniku Ustaw”. A ponieważ, jak sądzę, nie budzi ona kontrowersji, przynajmniej co do generalnych założeń – zresztą co do tych szczegółowych rozwiązań też chyba nie budziła specjalnych kontrowersji ani w Sejmie, ani podczas obrad Wysokiej Komisji – mam nadzieję, że państwo senatorowie podzielicie zdanie rządu i zechcecie przyjąć tę ustawę.

W trakcie obrad Komisji Ustawodawstwa i Praworządności zgłoszono kilka poprawek mających w większości charakter redakcyjny i legislacyjny. Rząd się na nie zgadza i uważa, że rzeczywiście

prowadzą one jakby do wyczelowania ustawy, spowodowania, iż nie będzie w niej żadnej legislacyjnej niedoróbki. W związku z tym, jeśli chodzi o poprawki – jak powiedziałem na posiedzeniu komisji, tak i teraz chcę powiedzieć – mają one nasze pełne poparcie.

Cała ustawa wchodzi w życie nieco później niż jeden z jej przepisów, o którym też już mówiła pani senator sprawozdawca. Dotyczy to możliwości ustanawiania umownej hipoteki na wspólnym majątku małżeńskim. Ten przepis został jakby dopisany do tej ustawy migracyjnej, ale myślę, że nie muszę państwa senatorów przekonywać o tym, że zdarzył się pewien błąd, kiedy była uchwalana nowelizacja ordynacji podatkowej. Błędu tego nie wychwycił niestety ani rząd, ani później parlament. A intencja wnioskodawcy, a później ustawodawcy była zupełnie inna, bo nie chodziło przecież o wyeliminowanie możliwości, która wcześniej istniała. Niestety, nieszczęśliwy zapis w art. 65 spowodował, że obecnie nie mamy właściwie możliwości ustanawiania takiej hipoteki. Wiąże się to z wieloma ludzkimi problemami, bo na przykład nie można uzyskać kredytu, nie można uzyskać pomocy finansowej wtedy, gdy konieczne jest zabezpieczenie hipoteczne, bo po prostu nie można tej hipoteki ustanowić na majątku wspólnym czy na majątku wspólnym małżonków.

W związku z powyższym wnosimy – jak rozumiem, znajdowało to dotąd uznanie i Sejmu, i Komisji Ustawodawstwa i Praworządności – aby ten przepis wszedł w życie po ogłoszeniu ustawy, bo to wyeliminuje tę fatalną niedogodność, którą przez przypadek spowodowano w procesie legislacyjnym w związku z ordynacją podatkową. Za tym również rząd się oczywiście opowiada.

Myślę, że sprawozdanie pani senator Serockiej i zdawkowe informacje, które starałem się państwu przedstawić, przekonały Wysoką Izbę na tyle, by ta ustawa zyskała uznanie Wysokiego Senatu. Mam nadzieję, że proces legislacyjny będzie mógł wkrótce dobiec końca, dzięki czemu będziemy mogli szybko korzystać z tej ustawy. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu ministrowi.

Mimo tej pełnej harmonii chciałbym jednak zapytać, czy zgodnie z regulaminem państwo senatorowie chcą postawić panu ministrowi jakieś pytania.

Senator Janowski, bardzo proszę.

Senator Mieczysław Janowski:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, doceniam wagę tej ustawy, tak jak pani senator, która podkreślała jej znaczenie,

(senator M. Janowski)

proponując wprowadzenie jej do porządku obrad, zwłaszcza jeśli chodzi o zmianę w art. 65. Mam jednak trzy pytania.

Pytanie pierwsze dotyczy tego, co się wiąże z systemem informatycznym. Doświadczenie uczy, że systemy informatyczne bywają zawodne, są ponadto ludzie, którzy usiłują te systemy uszkodzić, by zniweczyć pracę innych. Jak pan, Panie Ministrze, ocenia zabezpieczenia przed piratami, złoczyńcami et cetera?

Drugie pytanie dotyczy art. 8. Do czasu przekazania księgi do ośrodka migracyjnego można ją przeglądać – mówi się o tym w ust. 2 – i wydawać jej odpisy. Czy można również, Panie Ministrze, dokonywać wpisów, wzmianek o wnioskach o wpis oraz o środkach zaskarżenia, czy też nie można? Takie pytanie chciałbym panu zadać w kontekście ust. 3 w art. 8.

I pytanie dotyczące art. 9. Na niektórych terenach, na przykład na terenie dawnego zaboru austriackiego, gdzie jest to dość powszechne, są księgi założone przed rokiem 1947, które nie mają dalszego tomu, mimo że dokonywano wpisów po dniu 1 stycznia roku 1947. Wydaje mi się, że ta kwestia nie jest do końca uregulowana. Czy pan minister może to skomentować? Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję bardzo.

Proszę, Panie Ministrze, o odpowiedź.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Marek Staszak:

Jeżeli chodzi o zabezpieczenia, oczywiście zdaję sobie sprawę, że zawsze... Zresztą mieliśmy do czynienia przynajmniej z dwoma, a na pewno z jednym problemem, bo nie chciałbym tego nazywać aferą. Chodzi o system informatyczny ZUS. Wiem, że w związku z tym, kiedy mamy do czynienia z dużym przedsięwzięciem właśnie w dziedzinie informatycznej, budzą się pewne wątpliwości, czy wszystko zostało zrobione w taki sposób, żebyśmy nie mieli do czynienia z utratą informacji, które w tym systemie będą przechowywane.

Chcę powiedzieć, że jeżeli chodzi o zabezpieczenie elektronicznej księgi wieczystej, to jest ono potrójne. Mamy trzy bazy danych, to znaczy jedną bazę podstawową i jej dwie kopie, tak więc w zasadzie trzeba by wykasować wszystkie trzy systemy, żebyśmy mogli mówić o kompletnej utracie tego, co będzie się znajdowało w systemie informatycznym ksiąg wieczystych.

Jeżeli chodzi o księgi wieczyste, które są prowadzone w tej chwili – te nowe są zakładane już

w systemie informatycznym, ale nadal mamy piętnaście milionów ksiąg, jak wspominałem, które będą stopniowo migrowały, czyli będą stopniowo przenoszone do systemu elektronicznych ksiąg wieczystych – to one oczywiście też nie będą kasowane. Te księgi wieczyste, które w tej chwili są w formie pisemnej, będą dołączane do akt księgi wieczystej i archiwizowane. Tak więc jest to takie jakby dodatkowe zabezpieczenie w stosunku do tych ksiąg, które już istnieją.

Ale zapewniam – nie chciałbym być posądzony o jakiś nadmierny optymizm, ale tak twierdzą nasi informatycy – że to potrójne zabezpieczenie sieci spowoduje, że będziemy pod tym względem zabezpieczeni nawet nieco lepiej niż Pentagon. Ale, jak państwo wiecie, także i tam zdarzały się hakerskie włamania, bo takie stuprocentowe zabezpieczenie w informatyce pewnie trudno byłoby znaleźć. Niemniej jednak program, który mamy w tej chwili, wydaje nam się całkowicie bezpieczny.

Chciałbym jeszcze powiedzieć, że jest prowadzony program pilotażowy elektronicznej księgi wieczystej, tak więc to nie jest tak, że wchodzimy jakby na pole, na którym jeszcze nigdy nie byliśmy. My już od dłuższego czasu prowadzimy program pilotażowy elektronicznej księgi wieczystej i jak na razie program ten sprawdza nam się doskonale. Zrobiliśmy więc pewien zwiad w tej dziedzinie, jesteśmy też w dość ścisłym kontakcie z wymiarem sprawiedliwości w Niemczech, bo korzystamy głównie z tamtejszych doświadczeń, a tam zostało to już wprowadzone. Na razie możemy więc powiedzieć, że ten program pilotażowy nam się sprawdza.

Drugie pytanie dotyczyło art. 8 ust. 3, to znaczy tego, czy można dokonywać wpisów, tak?

(Senator Mieczysław Janowski: Wpisów, wzmianek o wpisach... Czy można, Panie Marszałku?)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Tak, bardzo proszę.

Senator Mieczysław Janowski:

Panie Ministrze, chodzi mi o to, czy można dokonywać wpisów, wzmianek o wnioskach o wpis oraz o środkach ewentualnego zaskarżenia.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Marek Staszak:

Jasne. Można takich wpisów w tych księgach dokonywać. Odpowiedź jest twierdząca. Nie wiem, myślę, że to wystarczy...

(podsekretarz stanu M. Staszak)

Jeśli chodzi o trzecie pytanie, wiem, że dotyczyło ono art. 9. Przepraszam, Panie Senatorze, ale tutaj też...

(Senator Mieczysław Janowski: Za szybko mówiłem.)

Albo ja za wolno notowałem.

Senator Mieczysław Janowski:

Chodzi mi o to, że są księgi założone przed 1 stycznia roku 1947, które nie mają dalszego tomu. Na terenie, na którym mieszkam, jest to dość powszechne. Były tam dokonywane wpisy po 1 stycznia 1947 r. I co z tymi księgami? Bo nie ma uregulowania, w moim przekonaniu, tej sytuacji.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Marek Staszak:

Księgi, które zostały założone przed rokiem 1947, a posiadają nowe wpisy albo będą je posiadały, też znajdują się w systemie elektronicznym, też będą migrowały jako nowe księgi wieczyste, zaś te sprzed 1947 r. będą archiwizowane. Tak więc to uregulowanie zawarte w art. 9, w moim przekonaniu... Bo proszę zwrócić uwagę, że migracji podlega także treść ksiąg wieczystych założonych przed dniem 1 stycznia 1947 r., dla których sporządzono dalszy tom w trybie rozporządzenia ministra sprawiedliwości. Czyli jeśli ta księga, powiedziałbym, pozostaje martwa, nie ma tam już żadnych nowych wpisów, to oczywiście nie będzie podlegała migracji. Jeśli zaś w tej księdze założono kolejny tom, w którym dokonywane są jakieś bieżące wpisy, to ta księga będzie podlegała migracji, czyli będzie dalej funkcjonowała w systemie elektronicznym.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Pan senator już usatysfakcjonowany?

(Senator Mieczysław Janowski: Nie do końca, Panie Marszałku. Chodzi mi...)

Nigdy nic nie jest tak do końca. Życie przed nami.

(Senator Mieczysław Janowski: Jasne. Dziękuję.)

Dziękuję.

Czy są jeszcze pytania do pana ministra? Nie widzę chętnych.

Dziękuję panu, Panie Ministrze.

Otwieram dyskusję.

Stwierdzam, że nikt nie zapisał się do głosu.

W związku z tym zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o przenoszeniu treści księgi wieczystej do struktury księgi wieczystej prowadzonej w systemie in-

formatycznym zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Dziękuję panu ministrowi. Z panem tylko koniec kraść.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu szesnastego porządku obrad: drugie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami i ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych ustaw.

Przypominam, że projekt ten został wniesiony przez Komisję Ustawodawstwa i Praworządności i jest zawarty w druku nr 175. Marszałek Senatu w dniu 22 lipca 2002 r., zgodnie z art. 79 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował projekt do rozpatrzenia w pierwszym czytaniu do Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury. Pierwsze czytanie projektu ustawy zostało przeprowadzone, zgodnie z art. 80 ust. 1, 2, 3 i 4 Regulaminu Senatu, na wspólnych posiedzeniach komisji w dniach 8 sierpnia oraz 20 i 28 listopada 2002 r. Komisje po rozpatrzeniu projektu ustawy przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie, zawarte w druku nr 175S.

Przypominam też, że zgodnie z art. 81 ust. 1 Regulaminu Senatu drugie czytanie projektu ustawy obejmuje: po pierwsze, przedstawienie Senatowi sprawozdania komisji o projekcie ustawy, a po drugie, przeprowadzenie dyskusji oraz zgłaszanie wniosków.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury, pana senatora Roberta Smoktunowicza, o zabranie głosu i przedstawienie wspólnego sprawozdania komisji o projekcie ustawy.

Pan senator czeka tutaj jak do spowiedzi.

(Senator Robert Smoktunowicz: Jestem w gotowości.)

Bardzo proszę.

Senator Robert Smoktunowicz:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Powiedzenie: do trzech razy sztuka, jak ułał pasuje do projektu legislacyjnego, którego jestem autorem i promotorem przez ostatnie kilka miesięcy. Chciałbym podziękować Wysokiej Izbie, że tym razem, na tym posiedzeniu, udało się tego punktu nie zdjąć z porządku obrad. Bardzo dziękuję.

Mam przyjemność być sprawozdawcą Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami i ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych ustaw.

Wysoka Izbo, gdybym miał okazję być sprawozdawcą i przedstawiać państwu uchwałę połączonych komisji podczas pierwszego czytania projektu ustawy, na pewno uczyniłbym to w sposób szeroki, ujmując to zarówno od strony konstytucyjnej, prawnej, jak i historycznej. Ale właściwie wyrezył mnie w tym Trybunał Konstytucyjny, który wyrokiem z 19 grudnia 2002 r. wypowiedział się na temat spraw, które były przedmiotem tych wniosków legislacyjnych. Generalnie stwierdził on – może na końcu mojego wystąpienia przejdę do tego – że przepisy, które chcieliśmy zmienić, były niezgodne z konstytucją. Moje uzasadnienie nie zastąpi szerokiego uzasadnienia Trybunału Konstytucyjnego, z którym, mam nadzieję, większość z państwa się zapoznała. Przypomnę więc tylko, o czym mówimy.

Mówimy o sytuacji zabużan, czyli obywateli polskich, którzy w wyniku zmian granic po II wojnie światowej zostali zmuszeni do opuszczenia swoich miejsc zamieszkania znajdujących się na dawnych wschodnich terenach Polski i utracili w związku z tym swoje mienie. Polskie państwo poprzez tak zwane układy republikańskie zawarte między PKWN a rządami Białorusi, Ukrainy i Litwy, czyli byłymi republikami ZSRR, zagwarantowało tym obywatelom wypłacenie stosownych odszkodowań.

Ta sprawa rzeczywiście była przez wiele lat realizowana w ten czy inny sposób, zwykle gorzej niż lepiej. Pod koniec lat dziewięćdziesiątych powstały przepisy, które oczywiście nie zmieniły prawa do otrzymania odszkodowania, ale w praktyce uniemożliwiły zabużanom realizowanie swoich roszczeń – w ten sposób, że spośród mienia, które mogło być przedmiotem zaspokojenia roszczeń, wyłączono mienie, które znajduje się w zasobach Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa oraz w zasobach Agencji Mienia Wojskowego. Powstała przedziwna sytuacja, sprzeczna z konstytucją. Otóż grupa obywateli miała prawo do odszkodowania, ale w praktyce nie było mienia, z którego to odszkodowanie można było wypłacić, ponieważ praktycznie pozostało mienie znajdujące się w gestii starostów oraz Przedsiębiorstwa „Lasy Państwowe”. Zresztą w tym zakresie nie organizowano żadnych przetargów, więc zabużanie nie byli w stanie dochodzić swoich roszczeń.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Kierując się opinią połączonych komisji, które wnoszą o przyjęcie uchwały w załączonej treści, winien jednak jestem państwu krótkie wyjaśnienie dotyczącego tego, jak, moim zdaniem, ta uchwała – oczywiście Biuro Legislacyjne może mnie poprawić – która została podjęta przed wydaniem wyroku przez Trybunał Konstytucyjny, ma się do sytuacji, z którą mamy do czynienia po zapadnięciu tego wyroku. Otóż wyrok trybunału może mieć dwojakie znaczenie: albo trybunał stwierdza, że

określony artykuł ustawy jest sprzeczny z konstytucją i w tym momencie zostaje on uchylony – wtedy często państwo znajdują w jakichś kodeksach czy w dziennikach ustaw wzmiankę, że artykuł uchylony został wyrokiem trybunału; albo – jest druga szkoła legislacyjna, która twierdzi, że wymaga to potwierdzenia w procesie legislacyjnym i za pomocą stosownej ustawy o zmianie ustawy i uchylenia takiego przepisu przez parlament.

Co do art. 1 i 2 proponowanej ustawy, to jest to sytuacja taka trochę mieszana. Zacznę może od przedstawienia najprostszej sytuacji. Otóż art. 2 mówił o uchyleniu art. 17, ono nastąpiło właśnie poprzez wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 grudnia. Teoretycznie, kierując się pierwszą szkołą myślenia legislacyjnego, nie byłoby potrzeby takiego ponownego uchylania, ale wydaje mi się, że też nic nie stoi na przeszkodzie, aby utrzymać ten art. 2 w proponowanej przez komisję treści.

Trochę inaczej wygląda sprawa, jeśli chodzi o art. 1 ustawy nowelizującej dotyczący art. 212 i 213 ustawy o gospodarce nieruchomościami, gdzie trybunał badał zakres, w jakim te artykuły wyłączają możliwość zaliczania wartości mienia pozostawionego w sytuacji wojny na poczet ceny sprzedaży nieruchomości rolnych stanowiących własność Skarbu Państwa. W tym przypadku trybunał orzekł, że właśnie w zakresie takiego wyłączenia te przepisy są niezgodne z konstytucją. Oczywiście trybunał nie jest organem legislacyjnym i nie tworzy brzmienia przepisu, w związku z czym – według mnie – jesteśmy zobowiązani dokonać na prośbę trybunału czy właśnie w związku z wyrokiem trybunału stosownych zmian tych przepisów. Powtarzam: sam wyrok trybunału nie zmienia treści art. 212 i 213.

W związku ze stanowiskiem komisji będę rekomendował przyjęcie uchwały w treści przedstawionej przez połączone komisje. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutcz:

Dziękuję.

Proszę pozostać jeszcze przy mównicy, dlatego że zgodnie z art. 81 ust. 1 Regulaminu Senatu senatorowie mogą sprawozdawcy komisji, który także jest upoważnionym przedstawicielem wnioskodawców, zadawać pytania.

Czy są pytania do pana senatora? Nie ma.

Dziękuję, Panie Senatorze. Miał pan szczęście.

Na sali jest obecny przedstawiciel rządu, pan Ryszard Tupin, dyrektor Departamentu Prawnego w Ministerstwie Skarbu Państwa, i zgodnie z art. 50 chciałbym zapytać, czy pan pragnąłby zabrać głos w sprawie omawianej ustawy.

(Dyrektor w Ministerstwie Skarbu Państwa Ryszard Tupin: Tak.)

Bardzo proszę tutaj do nas.

**Dyrektor
w Ministerstwie Skarbu Państwa
Ryszard Tupin:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Panie i Panowie Senatorowie!

Nawiążę tylko do ostatniego stwierdzenia pana senatora Smoktunowicza. Otóż orzeczenie trybunału nie kształtuje przepisu, który byłby kwestionowany, tylko mówi o tym, że trzeba dokonać zmiany legislacyjnej tego przepisu.

Może zacznę w ten sposób. Chciałbym tylko krótko powiedzieć, że zgadzam się z tezą pana senatora i podać taką informację. Zastrzegam, że jest to informacja moja jako urzędnika Ministerstwa Skarbu Państwa, ponieważ rząd jeszcze nie zajął stanowiska w tej sprawie. To jest informacja, która może być pomocna dla wyjaśnienia sprawy. Otóż wyrok trybunału usunął ograniczenia ustawowe w realizacji uprawnień zabużan. Rada Ministrów już po tym wyroku znowelizowała swoje rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad i trybu przeprowadzania przetargów przez starostów na zbycie nieruchomości stanowiących własność skarbu państwa i gmin. Obydwa agencje, Agencja Własności Rolnej Skarbu Państwa oraz Agencja Mienia Wojskowego, wstrzymały się z organizowaniem przetargów na te nieruchomości do czasu tej zmiany legislacyjnej, o której wspominał pan senator Smoktunowicz.

Sytuacja jest taka, że prezes Rady Ministrów powołał zespół międzyresortowy, który przygotowuje zmiany ustawowe odpowiednio kształtujące prawo zabużan, zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego. Te zmiany są w trakcie opracowywania. Potem projekt zmian legislacyjnych trafi do Rady Ministrów i do Sejmu, w normalnym trybie legislacyjnym projekt ustawy zostanie przekazany do rozpatrzenia przez Radę Ministrów.

Nie chcę tu niczego sugerować, chcę tylko powiedzieć, że najlepiej byłoby, gdyby obydwie projekty, senacki i rządowy, spotkały się w jednej komisji sejmowej i były łącznie rozpatrzone. To byłoby optymalne rozwiązanie. Ponieważ jestem jednym z uczestników takiego zespołu roboczego, który przygotowuje te zapisy, mogę jeszcze powiedzieć, że zmiany ustawowe, które w tej chwili są dyskutowane, zmierzają do tego, żeby w miarę sprawiedliwie i równo obdzielić wszystkich uprawnionych, to znaczy zabużan, tą częścią majątku, którą dysponuje Skarb Państwa. Rząd nie planuje angażowania majątku gmin do zaspokojenia tych roszczeń, one będą zaspokojone tylko z majątku Skarbu Państwa. Chodzi o to, żeby w miarę sprawiedliwie rozdzielić to, czym dysponuje państwo, tak żeby wystarczyło dla wszystkich uprawnionych. I dlatego do tych rozwiązań ustawowych potrzebne jest zbilansowa-

nie tego, czym dysponuje Skarb Państwa. Takie symulacje zostaną zrobione i one pokażą, jak można zaspokoić te roszczenia.

Są jeszcze techniczne szczegóły, w które nie będę teraz wchodził. Jest kwestia uwzględnienia osób, których roszczenia zostały wcześniej zaspokojone na podstawie dekretu o osadnictwie rolnym, one otrzymały już pewien ekwiwalent.

Chciałbym jeszcze podkreślić, że trybunał zwrócił uwagę na to, iż prawo zabużan do ekwiwalentu jest szczególnym prawem majątkowym o charakterze publicznoprawnym. Wywodzi się ono z decyzji administracyjnej starostów, my w projekcie proponujemy, żeby te decyzje wydawali wojewodowie. Takie będą propozycje w projekcie rządowym. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję. Proszę jeszcze zostać na trybunie, dlatego że zgodnie z naszym regulaminem senatorowie mogą stawiać panu pytania.

Czy są chętni do zadawania pytań? Nie ma.

Dziękuję panu.

Otwieram dyskusję.

Stwierdzam, że jedna osoba zapisała się do dyskusji, a mianowicie pani senator Teresa Liszcz, której udzielam głosu.

Senator Teresa Liszcz:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Pragnę stanowczo poprzeć projekt zmian ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami Skarbu Państwa powstały z inicjatywy Komisji Ustawodawstwa i Praworządności. Jest to inicjatywa sprzed kilku miesięcy, dotycząca niezmiernie ważnego problemu. To, że przez kilkadziesiąt lat Polska nie zdołała rozwiązać problemu zadłużenia swoim obywatelom, którzy po wojnie zostali przesiedleni z Buga i mają prawo do rekompensaty za pozostawione tam mienie, wynikające z umów międzynarodowych, oznacza kompromitację państwa polskiego. Najwyższa pora, żeby tę kompromitację przerwać. Jeżeli do kogoś nie przemawia problem autorytetu państwa, aspekt etyczny tej sprawy, powinno do niego przemówić realne zagrożenie tym, że Polska będzie musiała zapłacić w gotówce bardzo wysokie odszkodowania, całkowicie rekompensujące pozostawione mienie, podwyższone o koszty postępowania przed trybunałem w Strasburgu. Jedną ze spraw jest już tam rozpoznawana.

Dziwię się – muszę to powiedzieć – że obecnie rządząca koalicja tak blokuje tę inicjatywę. Powinniśmy ten projekt uchwalić już na poprzednim posiedzeniu, bo już wówczas znane było orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego w tej sprawie. Opóźnione to zostało, minęły kolejne tygodnie i sądzę, że dzisiaj zdecydowanie powinniśmy ten projekt uchwalić.

(senator T. Liszcz)

Pragnę zgłosić poprawkę do tego projektu, dotyczącą ustawy o Agencji Mienia Wojskowego. Chodzi o to, żeby zgodnie z orzeczeniem trybunału zabużanie, obywatele będący wierzycielami Skarbu Państwa, mogli także stawać do przetargów, w ramach których sprzedaje się mienie będące w dyspozycji Agencji Mienia Wojskowego. Już dawno miałam tę poprawkę przygotowaną, chciałam ją zgłosić na posiedzeniu komisji, ale wtedy usłyszałam od reprezentanta ministra obrony narodowej, że to by groziło zmniejszeniem finansowania programu restrukturyzacji armii, bo dochody ze sprzedaży tych składników majątku są przeznaczane na ten cel. Ale kilka tygodni temu usłyszałam wypowiedź ministra Szmajdzińskiego, że pieniądze pochodzące ze sprzedaży składników mienia będącego w dyspozycji Agencji Mienia Wojskowego to nie są znaczące pieniądze w skali budżetu Ministerstwa Obrony Narodowej, więc to jest dodatkowy argument.

Zdaję sobie sprawę z tego, że ta inicjatywa, która pochodzi od Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, inspirowana przez pana senatora Smoktunowicza, nie załatwia całego problemu, ale otwiera przynajmniej możliwość do skorzystania z mienia będącego w dyspozycji tych dwóch agencji i jest dobrym początkiem.

Wnoszę o poparcie tej inicjatywy i składam poprawkę. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję, Pani Senator.

Jako drugi zapisał się do zabrania głosu pan senator Smoktunowicz.

Proszę.

Senator Robert Smoktunowicz:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Korzystam z możliwości zabrania głosu w dyskusji dla odrobiny polemiki z panem dyrektorem, ale odniosę się też do wypowiedzi pani senator.

Panie Dyrektorze, jak zrozumiałem, nie ma stanowiska rządu w tej sprawie, a więc była to wypowiedź częściowo w imieniu jednego z resortów. Argument, że rząd nad czymś pracuje, naprawdę mnie nie uspokaja, bo sprawa ma już prawie sześćdziesiąt lat, wszystkie rządy powojennej Polski nad tym pracowały i jakoś nie bardzo mogły skończyć tę pracę.

Państwo Senatorowie, wierzę, że rząd wniesie projekt zupełnie nowej ustawy, być może jakichś zupełnie nowych regulacji, może w Sejmie powstaną kolejne pomysły, ale nic nie stoi na przeszkodzie, aby przy tak zaawansowanych pracach legislacyjnych przyjąć te wnioski.

Chciałbym też odnieść się do tego, o czym powiedziała pani senator, bo znalazłem się w niezwykle niezręcznej sytuacji. Jesteśmy oczywiście tego samego zdania, ale... Co powoduje wniosek pani senator? Otóż jeszcze raz powtarzam, że co do kwestii przepisów dotyczących mienia wojskowego, czyli art. 31 ust. 4 ustawy o gospodarowaniu niektórymi składnikami mienia, trybunał orzekł, że ten artykuł jest niezgodny z konstytucją, a w związku z tym, nie ma potrzeby, żeby go uchylać, on po prostu nie istnieje, ten zakaz nie istnieje.

W tej sytuacji, żeby nie zniszczyć sprawy i żebyśmy mogli uchwalić tę ustawę, apeluję do pani senator o wycofanie tego wniosku, dzięki czemu będziemy mogli przejść do trzeciego czytania. W innym wypadku będziemy musieli zebrać się w komisji i obawiam się, że rozpocząć nową dyskusję. Powtarzam, że w sytuacji kiedy trybunał stwierdza, iż konkretny artykuł ustawy jest niezgodny z konstytucją, nie ma potrzeby go zmieniać. Inna jest sytuacja, sytuacja kształtująca, jeżeli trybunał twierdzi, że pewien artykuł jest niezgodny w pewnym zakresie. Wtedy parlament ma obowiązek nadać mu nowe brzmienie. Co do ustawy o gospodarowaniu składnikami mienia Agencji Mienia Wojskowego, nie ma potrzeby wprowadzania zmiany, ponieważ ten artykuł w całości został przez trybunał uchylony.

Dlatego apelowałbym do pani senator o wycofanie poprawki, bo to chyba przybliży nas do wspólnego celu w postaci uchwalenia tej ustawy. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Czy ktoś jeszcze chciałby zabrać głos?

Czy pani senator Liszcz chciałaby się w tej chwili ustosunkować do wniosku pana senatora Smoktunowicza?

Senator Teresa Liszcz:

Przepraszam, ale nie mogę tego zrobić w tym momencie. Nie jestem przekonana o trafności tego, co powiedział pan senator.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

To znaczy, że jest pani potrzebna konsultacja ze mną, tak?

(Głos z sali: Proszę o przerwę.)

Ogłaszam pięciominutową przerwę.

(Przerwa w obradach od godziny 11 minut 41 do godziny 11 minut 43)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Chcę poinformować państwa senatorów, że został zgłoszony drugi wniosek o charakterze legislacyjnym, tak więc musi to być skierowane do komisji.

(wicemarszałek K. Kutz)

Jakie jest pani stanowisko w tej sprawie, Pani Senator?

Senator Teresa Liszcz:

Byłabym gotowa wycofać swój wniosek, bo wszystko wskazuje na to, że pan senator Smoktunowicz ma rację. A sprawa jest na tyle pilna, że nie chciałabym się przy tym upierać. Skoro jednak i tak odbędzie się posiedzenie komisji, to może byłoby dobrze, żeby rozpatrzyć to do końca.

(Wicemarszałek Kazimierz Kutz: Rozumiem.)

Ale gdyby drugi senator wnioskodawca wycofał swój wniosek, ja także wycofam swój.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Nie musi, bo jest inny wniosek. Dziękuję pani. To znaczy, że w tej sytuacji podtrzymuje pani swój wniosek?

(Senator Teresa Liszcz: Nie, wycofuję.)

Wycofuje pani. Ach, z tymi kobietami...

(Senator Robert Smoktunowicz: Panie Marszałku...)

Proszę?

(Senator Robert Smoktunowicz: Czy można zapytać, kto złożył drugi wniosek?)

Wniosek złożył na piśmie pan senator Jamróz.

Kontynuujemy dyskusję. Czy są jeszcze chętni do dyskusji? Czy ktoś chce zabrać głos? Nie.

W związku z tym zamykam dyskusję.

Stwierdzam, że został przez pana senatora Jamroza złożony na piśmie wniosek o charakterze legislacyjnym. Przypominam w tej sytuacji, że zgodnie z art. 81 Regulaminu Senatu drugie czytanie kończy się skierowaniem projektu ustawy do komisji w celu ustosunkowania się do zgłoszonego wniosku. Proponuję zatem, aby Senat skierował projekt ustawy do Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz do Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, a także do Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury.

Jeśli nie usłyszę innych propozycji, uznam, że Senat przyjął przedstawioną propozycję. Nie widzę zgłoszeń.

Stwierdzam, że Senat skierował projekt ustawy o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami i ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych ustaw do Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz do Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury. W związku z tym projekt będzie przegłosowany pod koniec posiedzenia.

(Senator Teresa Liszcz: Nie, nie. Na następnym posiedzeniu po przygotowaniu.)

Przepraszam. Na następnym posiedzeniu po przygotowaniu.

(Rozmowy na sali)

Nie. W tej sytuacji, kiedy będzie podjęty...

(Senator Robert Smoktunowicz: Czy ja mogę jeszcze raz zabrać głos?)

Niestety, już nie.

(Senator Robert Smoktunowicz: Może pan senator wycofa swój wniosek.)

Chwileczkę. Pan senator nie zgłosił...

(Rozmowy na sali)

Słucham pana?

Senator Adam Jamróz:

W kwestii formalnej. Po prostu nie mogę zaakceptować tak fatalnie pod względem gramatycznym i logicznym ułożonego zapisu. Tylko o to chodzi.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję. Wszystko jest jasne.

Komunikaty.

**Senator Sekretarz
Janusz Bargiel:**

Posiedzenie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej odbędzie się w dniu dzisiejszym o godzinie 12.30 w sali nr 217. W porządku obrad jest dyskusja nad projektem „Polska a zintegrowany program operacyjny rozwoju regionalnego 2004–2006”.

(Głos z sali: Jaka komisja?)

Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej.

Posiedzenie Komisji Emigracji i Polaków za Granicą odbędzie się w dniu 18 lutego o godzinie 14.00 w sali nr 179.

Wspólne posiedzenie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw będzie kontynuowane bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy w obradach w sali nr 182.

Komunikat o odwołaniu posiedzenia komisji. Posiedzenie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej zaplanowane na dzień 7 lutego o godzinie 9.00 zostaje odwołane.

Następny komunikat. Posiedzenie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych w sprawie rozpatrzenia wniosków do ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych odbędzie się w sali nr 176 w czasie przerwy w obradach.

(Głos z sali: Już?)

(Głos z sali: Jeszcze.)

Uprzejmie informujemy, że posiedzenie Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich odbędzie się w dniu 6 lutego 2003 r. w sali obrad

(senator sekretarz J. Bargieł)

plenarnych Senatu po ogłoszeniu przerwy w obradach Senatu.

(Głos z sali: Już?)

(Głos z sali: Jeszcze.)

(Senator Jerzy Markowski: Panie Marszałku...)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Chwileczkę. Jeszcze trwa czytanie komunikatów.

Senator Sekretarz Janusz Bargieł:

Uprzejmie informuję, że marszałek Senatu zwołuje posiedzenie Prezydium Senatu w dniu dzisiejszym, to jest 6 lutego, bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy w obradach.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Pan w jakiej sprawie, Panie Senatorze?

Senator Jerzy Markowski:

Formalnej. Ponieważ komunikat pana senatora był dosyć nieprecyzyjny, jeśli chodzi o termin posiedzenia Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, chciałbym go sprecyzować.

O godzinie 12.00 odbędzie się posiedzenie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych.

Pan senator był uprzejmy powiedzieć, że w przerwie w obradach, a przerwa będzie trwała kilka godzin, wobec tego...

(Wicemarszałek Kazimierz Kutz: O godzinie 12.00.)

O godzinie 12.00.

(Senator Sekretarz Janusz Bargieł: O godzinie 12.00. Tak.)

Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dobrze.

Ogłaszam przerwę do godziny 15.00.

Informuję, że o godzinie 15.00 odbędzie się pierwsza tura głosowań. Dziękuję.

(Przerwa w obradach od godziny 11 minut 50 do godziny 15.00)

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Wznawiam obrady.

Bardzo proszę senatora sekretarza, żeby zechciał zająć swoje stanowisko służbowe.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu siedemnastego porządku obrad: trzecie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych.

Przypominam, że drugie czytanie odbyło się 15 stycznia. Senat po przeprowadzonej dyskusji skierował projekt ustawy do trzech komisji: Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, Komisji Nauki, Edukacji i Sportu oraz Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych. Odniosły się one do przedstawionych wniosków i przygotowały dodatkowe sprawozdanie – mamy je w druku nr 291X.

Chciałbym też przypomnieć, że trzecie czytanie projektu ustawy obejmuje przedstawienie Senatowi dodatkowego sprawozdania komisji o projekcie ustawy i głosowanie.

Bardzo proszę sprawozdawcę połączonych komisji, pana senatora Adama Gierka, o zabranie głosu i przedstawienie dodatkowego sprawozdania komisji.

Senator Adam Gierek:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Ustawa o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych jest kolejny raz przedmiotem obrad Wysokiego Senatu. Nie będę więc szczegółowo się rozwodził nad niewątpliwą celowością jej uchwalenia. Pragnę zwrócić jednak uwagę Wysokiego Senatu na fakt, że jej przygotowanie jest swoistym wyścigiem z upływającym czasem.

Nauka polska, reprezentowana przez trzy jej pioniry: szkolnictwo wyższe, Polską Akademię Nauk oraz jednostki badawczo-rozwojowe resortowe i państwowe, ma się stać, według opinii prominentnych przedstawicieli rządu, naszym ważnym atutem narodowym w ramach struktur Unii Europejskiej. Nasza nauka już funkcjonuje w tych strukturach, gdyż Polska bierze udział w europejskich programach badawczych, w tym w piątym programie ramowym, wnosząc tam swój wkład finansowy, o czym mówił dzisiaj minister Bartosik. W połowie tego roku ma ruszyć jeszcze większy i ważniejszy, szósty program europejski – dla Polski przewiduje się około 200 milionów euro na cele badawcze.

Oznacza to, że Polska w zakresie badań naukowych jest już faktycznie w Unii Europejskiej. W tej sytuacji międzynarodowe zespoły badawcze powinny tworzyć podgrupy badaczy o jednakowych możliwościach i szansach budowania warsztatów badawczych w ramach polskich laboratoriów oraz sieci tak zwanych centrów doskonałości w krajowych jednostkach naukowo-badawczych wszystkich trzech wymienionych pionirów nauki.

Projektowana ustawa wychodzi naprzeciw temu postulatowi, stanowiąc o tym, że dolny próg wydatków, poniżej którego uniknie się długo-

(senator A. Gierek)

trwałych i dyskryminujących polskie zespoły w konkurencji międzynarodowej przetargów, odpowiada regulacjom prawnym stosowanym w Unii Europejskiej, o czym świadczy jednoznaczna opinia Komitetu Integracji Europejskiej.

Wysoki Senacie! Trzy połączone komisje – Komisja Nauki, Edukacji i Sportu, Komisja Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych – w dniu 5 lutego, podczas drugiego czytania, poparły poprawki drugą i trzecią, które są zgodne z prawem Unii Europejskiej. Proszę Wysoki Senat o ich przyjęcie. Ich celem jest wskazanie konieczności przestrzegania zasad niedyskryminacji, znoszenia preferencji krajowych oraz przestrzegania ogólnie przyjętych europejskich kryteriów normatywnych oceny jakości dla inwestycji wolnych od przetargu.

W dzisiejszej „Gazecie Wyborczej” jest wypowiedź pana prezesa Urzędu Zamówień Publicznych, który ubolewa, że bez kontroli będzie można zlecać także prace remontowe, zakupy sprzętu biurowego itp. Jeszcze raz potwierdza to pogląd, że w dotychczasowej ustawie jednostki naukowe potraktowano jak urzędy, a pracowników nauki jak zwykłych urzędników.

Proszę o poparcie ustawy o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych oraz drugiej i trzeciej poprawki. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Proszę sprawozdawcę wniosku mniejszości panią senator Genowefę Ferenc o zabranie głosu i przedstawienie kontrargumentów do wystąpienia pana senatora Gierka.

Proszę bardzo.

Senator Genowefa Ferenc:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Mniejszość połączonych komisji wnosi o odrzucenie projektu ustawy o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych.

W uzasadnieniu wniosku pragniemy zwrócić uwagę Wysokiej Izby na następujące problemy. Państwowe szkoły wyższe, jednostki badawczo-rozwojowe oraz jednostki PAN zalicza się do sektora finansów publicznych. Zgodnie z art. 28 ust. 4 ustawy o finansach publicznych jednostki sektora finansów publicznych dokonują zakupów dostaw, usług i robót budowlanych na zasadach określonych w przepisach ustawy o zamówieniach publicznych. Dyrektywy Unii Europejskiej zawierają katalog podmiotów, które są

zobowiązane do stosowania prawa o zamówieniach publicznych. Wśród nich są państwowe szkoły wyższe poszczególnych krajów członkowskich.

Przedstawione zmiany w ustawie proponują wyłączenie spod systemu zamówień publicznych istotnej części środków publicznych. W związku z tym ograniczona zostanie kontrola nad poprawnością wydatkowania tych środków przez jednostki niezobowiązane do stosowania ustawy.

Przyjęcie rozwiązań zaproponowanych w ustawie doprowadziłoby do tego, że zakupy takich samych dostaw, usług i robót budowlanych podlegałyby zupełnie innym reżimom w zależności od zamawiających, którzy są w takiej samej sytuacji prawnej. Nasuwają się więc wątpliwości natury konstytucyjnej, następuje bowiem zróżnicowane traktowanie podmiotów o tym samym statusie prawnym, dokonujących tych samych czynności, co jest zupełnie nieuprawnione i budzi wątpliwości co do zasady równego traktowania.

Naruszona zostanie spójność systemu finansów publicznych. Projektowana nowelizacja spowoduje wyłom w zasadach odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych i odpowiedzialności karnej. Odstąpienie od stosowania ustawy o zamówieniach publicznych przez podmioty objęte nowelizacją spowoduje praktyczny brak sankcji za ewentualne nieprawidłowości popełnione w postępowaniach poniżej progu 130 tysięcy euro. Nie będzie miał zastosowania przepis ustawy o finansach publicznych określający naruszenie zasad, trybu i formy udzielania zamówienia jako naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Poniżej proponowanego progu nie będzie działał art. 297 kodeksu karnego określający przestępstwo wyłudzenia zamówienia publicznego dla siebie lub osoby trzeciej, ponieważ nie będzie znamion czynu zabronionego w postaci właśnie zamówienia publicznego.

Bardzo utrudnione stanie się także stosowanie art. 305 §1 i 2 kodeksu karnego.

W tym miejscu należy również przypomnieć, co stanowią dyrektywy o zamówieniach publicznych. Z przepisów dyrektyw wynika konieczność stosowania ustawy o zamówieniach publicznych przez publiczne szkoły wyższe bez względu na charakter wydatkowanych środków.

Ponadto traktat o utworzeniu Wspólnot Europejskich zobowiązuje państwa członkowskie do wprowadzenia w swoich porządkach prawnych rozwiązań, które zapewnią respektowanie podstawowych zasad prawa wspólnotowego. Wyłączenie zamówień poniżej 130 tysięcy euro z systemu zamówień publicznych spowoduje, że polskie prawo nie będzie zapewniać przestrzegania zasad traktatu.

Należy stwierdzić, że w ostatnim czasie Europejski Trybunał Sprawiedliwości wskazał na wie-

(senator G. Ferenc)

le nieprawidłowości w tej dziedzinie. Stwierdził ponadto, że obowiązek respektowania podstawowych zasad prawa pierwotnego, w szczególności zasady niedyskryminacji, dotyczy wszystkich zamówień niezależnie od ich wielkości, a państwa członkowskie odpowiadają za zapewnienie rozwiązań prawnych.

Nałożony na zamawiającego obowiązek zapewnienia przejrzystości postępowania wymaga zagwarantowania rewizji bezstronności procedur zamówień publicznych poprzez ustawowe gwarancje jawności i możliwości drogi odwoławczej. Proponowane rozwiązania, nieprzewidujące jawności postępowań i procedury odwoławczej, stoją w jaskrawej sprzeczności z orzecznictwem trybunału.

Przy omawianiu proponowanych zmian nie należy pomijać konsekwencji finansowych dla budżetu państwa. Jakiej skali to jest problem, wynika z danych Głównego Urzędu Statystycznego, który podawał, iż koszty funkcjonowania stu dwudziestu trzech państwowych uczelni wyższych w 2000 r. wynosiły 7 miliardów 800 milionów zł, zaś środki przekazane bezpośrednio z kasy publicznej na ten cel to ponad 6 miliardów 300 milionów zł. Uwzględniając fakt, że wymieniona kwota jest tylko częściowo wydatkowana w trybie ustawy o zamówieniach publicznych, mamy do czynienia z ogromnymi wydatkami pieniędzy publicznych lub wypracowanych w oparciu o majątek publiczny.

Stanowisko Rady Ministrów, które w tej sprawie zostało przedstawione w grudniu 2002 r., jest następujące: stosowanie ustawy przynosi znaczące oszczędności, a jakiegokolwiek dodatkowe wyłączenia lub podnoszenia progu spowodują wyłączenie procedur w stosunku do istotnej części środków.

Przeprowadzone w ostatnich latach kontrole NIK i informacje na ten temat również wskazują, że ponad połowa wydatków objętych kontrolą została poniesiona z naruszeniem zasad, form i trybu udzielania zamówień publicznych.

Jeśli chodzi o skalę naruszeń ustawy o zamówieniach publicznych, to była ona bardzo zróżnicowana w poszczególnych uczelniach. Nie jest prawdą, że ustawa o zamówieniach publicznych nie przystaje do specyfiki ich działalności. Są uczelnie, które przestrzegały tej ustawy i w których pracy NIK nie stwierdził nieprawidłowości, i są uczelnie, w których pracy tych nieprawidłowości było bardzo wiele.

W związku z tym mniejszość komisji zwraca się do pań i panów senatorów o poparcie wniosku o odrzucenie projektu ustawy. Wniosek oznaczony rzymską jedyneką jest zawarty w druku nr 291X. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Pani senator Genowefa Ferenc wystąpiła także w roli wnioskodawcy, w związku z czym może jeszcze raz zabrać głos.

Czy chce pani zabrać głos?

(Senator Genowefa Ferenc: Dziękuję bardzo.)

Dziękuję.

Senator Marek Balicki?

(Senator Marek Balicki: Nie, dziękuję.)

Senator Adam Gierek?

(Senator Adam Gierek: Dziękuję.)

Senator Edmund Wittbrodt?

(Senator Edmund Wittbrodt: Dziękuję.)

Przechodzimy teraz, proszę państwa, do tury pytań. Przypominam, że limit na zadanie pytania bądź pytań wynosi minutę.

Pani senator Maria Szyszkowska, proszę bardzo.

Senator Maria Szyszkowska:

Chciałabym się dowiedzieć, dlaczego połączone komisje zapomniały o teatrach. Dlaczego teatry nie zostały zwolnione od obowiązku zamówień publicznych? Powstaje absurd, bo przecież teatry muzyczne, operowe, nie szukają najtańszych twórców, lecz znakomitych, a zatrudnienie tych często dużo kosztuje.

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Adresatem, rozumiem, jest pani sąsiad, siedzący z przodu.)

Tak, pan senator Gierek.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Senator Adam Gierek, proszę bardzo.

Senator Adam Gierek:

Już odpowiadam. Komitet Integracji Europejskiej po analizie wydał opinię, iż ta poprawka jest niezgodna z prawem Unii i w związku z tym połączone komisje nie mogły jej przyjąć.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Pan senator Bogusław Litwiniec, proszę.

Senator Bogusław Litwiniec:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Moje pytanie mieści się w ramach zasady: gospodarka rynkowa – tak, społeczeństwo rynkowe – nie. Kieruję je do pana senatora Adama Gierka.

(senator B. Litwiniec)

Panie Senatorze Sprawozdawco! Czy może pan podjąć się indywidualnej akcji, podczas której spróbuje pan przekonać członków obu komisji, zaangażowanych w sprawę, do opowiedzenia się za poprawką pierwszą zgłoszoną przez pana senatora Marka Balickiego? Poprawka ta nie uzyskała poparcia komisji z powodu, jak rozumiem, sprzeczności z prawem Unii Europejskiej.

Chcę oświadczyć tutaj panu senatorowi, że byłem podmiotem, który doświadczał osobiście w trzech teatrach zachodnich prawdy, którą pan zgłosił. To nie jest prawda, to jest błąd urzędników resortu spraw zagranicznych. Upomina się pana Balickiego o wzięcie pod uwagę również oper, operetek, teatrów dramatycznych, a w szczególności naszego wielkiego artysty Józefa Szajny, który jest jednocześnie autorem tekstu i autorem scenografii. Jako autor tekstu...

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Miło słuchać pana, Panie Senatorze, ale czas upłynął.)

Już kończę.

Jako autor tekstu podlega prawom obowiązującym artystów, jako autor scenografii, bez którego nie byłoby można sobie wyobrazić jego sztuki, musiałby udać się na rynek, gdzie oczywiście przegrałby, a Polska nie miałaby jego wielkiej sztuki. Dziękuję. (Oklaski)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Bardzo proszę, pan senator sprawozdawca Adam Gierek.

Senator Adam Gierek:

Chciałbym powiedzieć, że tak bardzo przez panią senator Ferenc chwalona dotychczasowa ustawa o zamówieniach publicznych jest źle zaprojektowana. Wie o tym również rząd. W związku z tym aktualnie jest przygotowywana nowa całościowa ustawa sejmowa o zamówieniach publicznych, która niewątpliwie wpłynie też do Senatu, a wówczas będziemy mieli okazję zastanawiać się nad problemem, który przed chwilą pan senator postawił. Problem ten dotyczy art. 6 ust. 1 i wyłączenia jeszcze jednego podmiotu spod zamówień publicznych w ogóle, a zgłaszana ustawa o zmianie ustawy dotyczy czegoś, co jest związane z aktualną chwilą. Ja tłumaczyłem, iż Polska, jeżeli chodzi o naukę, praktycznie rzecz biorąc, jest już w Unii Europejskiej, ponieważ bierzemy udział w piątym i szóstym programie ramowym. I jeszcze jedno chcę powiedzieć. Nauka polska jest rzekomo wielkim atutem Polski. Dlatego w celu zapewnienia konkurencyjnych

warunków podzespołom polskim, które będą współpracować z zespołami zagranicznymi, należy stworzyć identyczne warunki budowy warsztatu badawczego, czyli zakupu aparatury, budowy standów badawczych itd. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Zgłasza się pani senator Genowefa Ferenc. W jakim trybie?

(Senator Genowefa Ferenc: Sprostowania.)
Proszę.

Senator Genowefa Ferenc:

Druk, który wpłynął i który jest do dyspozycji senatorów – bo mieliśmy go w skrytkach – jest to druk rządowy, zmiana do ustawy o zamówieniach publicznych. Wszyscy senatorowie już w tej chwili tym drukiem dysponują. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Pan senator Kazimierz Kutz, proszę.

Senator Kazimierz Kutz:

Panie Marszałku!

Chciałbym wesprzeć myśl wyrażoną przez moich przedmówców jako praktyk. Sądzę, że stan prawny, który istnieje, jest wbrew naturze od początku teatru, od czasów Grecji, dlatego że pierwszą rzeczą jaką się... Jeśli się idzie do teatru, jeśli się jest się do niego zapraszającym, a ja bywam w takiej sytuacji, to dyrektor teatru pyta, jakiego chcę scenografa. Ja mówię: tego. I musi być ten, dlatego że inaczej nie może powstać dobre dzieło. Scenograf i kompozytor to jest zespół ludzi, którzy są integralnie związani z efektem końcowym, to jest umowa między artystami. Ogłaszanie przetargu w teatrze jest absurdem, wyrzucaniem pieniędzy i robieniem wokół teatru jakiegoś zupełnie nieprawdopodobnego targowiska próżności urzędniczej.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Przypomnę, że mamy teraz turę pytań, a nie wsparć.

Pani senator Teresa Liszcz, proszę.

Przypominam, że pytanie powinno trwać nie dłużej niż minutę.

Senator Teresa Liszcz:

Mam pytanie dotyczące istoty zarzutu Komitetu Integracji Europejskiej do tej poprawki. Zdaje się, że akcent jest położony na to, iż Unia nie przewiduje generalnego wyłączenia przedmiotowego obejmującego zamówienia publiczne związane z przygotowaniem spektakli. Ta poprawka jednak jest sformułowana w taki sposób, że łączy kryterium podmiotowe i przedmiotowe, gdyż mówi się w niej o udzielaniu zamówień w związku z przygotowaniem przedstawień teatralnych lub operetkowych przez teatry. Czy prosta zmiana, polegająca na wyraźnym wyłączeniu teatrów jako podmiotu, nie usuwałaby tej przeszkody? Byłoby to wyłączenie teatrów w zakresie zamówień dotyczących produkcji i koprodukcji przedstawień teatralnych, tak by akcent był położony na kryterium podmiotowym. Czy nie uważa pan senator, że mogłoby to pomóc przełamać opór Komitetu Integracji Europejskiej?

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Adam Gierek:

Z tego, co wiem, żadne wyłączenie, ani podmiotowe, ani przedmiotowe, nie jest dopuszczalne w prawie unijnym. Tak mi tłumaczono.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Senator January Bień, proszę.

Senator January Bień:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Mam pytanie do pani senator Ferenc. Otóż chciałbym się dowiedzieć, jak pani sobie wyobraża prowadzenie unikalnych badań na unikalnej aparaturze, którą wymyśliłem. Założmy, że chciałbym, aby ktoś mi je zrobił, bo mam określone zgłoszenia patentowe. Jak to należy przeprowadzić według tego wniosku? Bardzo prosiłbym o wytłumaczenie. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Proszę, Pani Senator.

Senator Genowefa Ferenc:

Przede wszystkim, Panie Senatorze, dotychczas takie badania również były prowadzone. Ustawa przewiduje wyjątki i prezes Urzędu Zamówień Publicznych może o tym decydować. Zatem nie blokuje to w żaden sposób badań.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Pani senator Dorota Simonides, proszę.

Senator Dorota Simonides:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Mam pytanie w zasadzie do pana marszałka i do prezydium. Dlaczego my w ogóle dyskutujemy na ten temat, skoro w Sejmie jest przygotowywana nowa ustawa? Ona niebawem do nas trafi i, jak się dowiaduję, będzie lepsza, a my wypuścimy jeszcze jeden bubel legislacyjny. Dziękuję.

(*Senator Zbigniew Romaszewski: Na czym polega jej lepszość?*)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Ta tura nie przewiduje pytań do marszałka i do prezydium, więc nie odpowiem, chociaż mógłbym.

Proszę, pani senator Maria Szyszkowska.

Senator Maria Szyszkowska:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Chciałabym się zwrócić, tytułem sprostowania, do pana senatora Gierka. Otóż chcę powiedzieć, że zarówno widowiska telewizyjne, jak i filmy są zwolnione, że tak powiem, od zamówień publicznych. Dlaczego w takim razie teatry podlegają takim bezsensownym restrykcjom?

(*Senator Grażyna Staniszevska: Bo telewizję ma władza.*)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Proszę bardzo.

Senator Adam Gierek:

W tej chwili trudno mi na to odpowiedzieć. Ta ustawa powstała znacznie wcześniej i wyłączenia obejmują o wiele więcej podmiotów, między innymi Narodowy Bank Polski czy gospodarstwa pomocnicze więziennictwa. Nie wiem, dlaczego tamte zostały wyłączone.

(*Senator Zbigniew Romaszewski: W Narodowym Banku Polskim nic się nie dzieje.*)

Narodowy Bank Polski to już nie wiadomo... Nie wiem, dlaczego właśnie tamte podmioty wyłączono, trudno mi odpowiedzieć na to pytanie. Jest jeszcze wyłączona kinematografia, wcześniej były przywoływane jakieś argumenty. Dziwię się, że wówczas nie wprowadzono tam również teatrów, ale w tej chwili Komitet Integracji Europejskiej tego typu wyłączeń na pewno już by nie mógł zaakceptować.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Nie stwierdzam dalszych pytań, więc za chwilę przejdziemy do głosowań.

Przystępujemy do głosowania. W pierwszej kolejności...

Przepraszam bardzo, na naszej sali jest wiceprezes Urzędu Zamówień Publicznych, pan Tomasz Czajkowski. Witam serdecznie. W tej fazie procedowania regulamin nie przewiduje już udziału przedstawicieli rządu, ale zauważamy z satysfakcją, że jest pan obecny.

Przystępujemy do głosowania nad wnioskiem senator Genowefy Ferenc popartym przez mniejszość połączonych komisji o odrzucenie projektu ustawy o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych.

Kto jest za odrzuceniem?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

15 senatorów głosowało za, 66 – przeciw, 6 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 2)**

Stwierdzam, że wniosek o odrzucenie projektu ustawy nie został przyjęty.

W takim razie przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi poprawkami.

Poprawka pierwsza ma na celu wyłączenie spod rygorów ustawy o zamówieniach publicznych udzielania zamówień dotyczących przygotowania produkcji lub koprodukcji przedstawień teatralnych, operowych lub operetkowych przez teatry.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wynik.

60 senatorów głosowało za, 18 – przeciw, 11 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 3)**

Potrącka została przyjęta. *(Oklaski)*

Senator Bogusław Litwiniec:

Dziękuję za poparcie unii artystów polskich z artystami Unii Europejskiej i świata. *(Oklaski)*

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

To ładnie z pana strony, ale przypominam, że nie jesteśmy w teatrze, lecz na sali obrad Senatu i musimy procedować zgodnie z regulaminem. *(Wesołość na sali) (Oklaski)*

Poprawka druga ma charakter uściślający.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

86 senatorów głosowało za, 1 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 4)**

Poprawka trzecia zmierza do tego, aby do zamówień wyłączanych inicjatywą spod rygorów ustawy o zamówieniach publicznych stosować przepisy określające zasady opisywania przedmiotu zamówienia.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wynik.

85 senatorów głosowało za, 2 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 5)***

Poprawka została przyjęta.

Przystępujemy do głosowania za przyjęciem projektu ustawy o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych w całości, wraz ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek oraz nad projektem uchwały w sprawie wniesienia do Sejmu tego projektu ustawy.

Przypominam ponadto, że komisje proponują, aby Senat upoważnił senatora Adama Gierka do reprezentowania stanowiska Senatu w dalszych pracach nad projektem tej ustawy.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem projektu ustawy oraz projektu uchwały?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wynik.

79 senatorów głosowało za, 7 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 6)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych wraz z projektem tej ustawy.

Jednocześnie informuję, że Senat upoważnił senatora Adama Gierka do reprezentowania stanowiska Senatu w dalszych pracach nad tym projektem.

Powracamy do rozpatrzenia punktu siódmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o stopniach górniczych, honorowych szpadach górniczych i mundurach górniczych.

Debata nad tą ustawą została zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy.

Sprawozdanie komisji zawarte jest w druku nr 316A.

Przystępujemy do głosowania nad poprawkami przedstawionymi przez komisję.

Poprawka pierwsza rozszerza katalog podmiotów uprawnionych do stopni górniczych oraz honorowych szpad górniczych.

* Wicemarszałek przeczytał omyłkowo: 85 senatorów głosowało za, 2 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

83 senatorów głosowało za, 1 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 7**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka druga ma charakter porządkujący.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Bardzo proszę o wyniki.

Na 88 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. (**Głosowanie nr 8**)

Trzecia poprawka ma charakter uściślający. Zmierza do tego, aby stopień generalnego dyrektora górnictwa, nadawany przez prezesa Rady Ministrów, przysługiwał także sekretarzowi stanu w ministerstwie właściwym do spraw gospodarki, odpowiedzialnemu za sprawy górnictwa.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

71 senatorów głosowało za, 2 – przeciw, 16 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 9**)

Poprawka została przyjęta.

Czwarta poprawka ma charakter porządkująco-redakcyjny.

Kto jest za jej przyjęciem?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

86 senatorów głosowało za, 1 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 10**)

Nad poprawkami piątą i jedenastą głosujemy łącznie. Mają one charakter porządkowo-redakcyjny.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

Na 89 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. (**Głosowanie nr 11**)

Poprawka szóstą ma na celu wprowadzenie prawidłowej i istniejącej w systemie prawnym nazwy środka karnego, jakim jest pozbawienie praw publicznych, nie zaś ich utrata.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

87 senatorów głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 12**)

Nad siódmą, ósmą, dziewiątą i dziesiątą poprawką głosujemy łącznie. Mają one na celu

wprowadzenie do ustawy służbowego munduru górniczego.

Kto jest za mundurem?

(Rozmowy na sali)

(Głosy z sali: Za mundurem panny sznurem.)

Proszę się jeszcze zdecydować. Dwoje senatorów. Jeszcze tylko jedna osoba.

Proszę o wynik.

83 senatorów głosowało za, 1 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 13**)

Dobrnęliśmy do końca i w związku z tym głosujemy za przyjęciem ustawy w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

88 senatorów głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 14**)

Ustawa została przyjęta.

Powracamy do rozpatrzenia punktu dziesiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Komitecie Badań Naukowych.

Debatę zakończyliśmy i obecnie możemy przystąpić do głosowania nad projektem uchwały, który mamy w druku nr 320A.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z państwa jest za przyjęciem tego projektu?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

Jednogłośnie – 89 senatorów głosowało za. (**Głosowanie nr 15**)

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Komitecie Badań Naukowych.

Powracamy do rozpatrzenia punktu jedenastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Protokołu Fakultatywnego do Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet.

Po debacie możemy przystąpić do głosowania nad podjęciem tej uchwały. To druk senacki nr 313 i 313B.

Kto z państwa jest za przyjęciem uchwały?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

86 senatorów głosowało za, 3 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 16**)

Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o ratyfikacji Protokołu Fakultatywnego do Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet.

Powracamy do rozpatrzenia punktu dwunastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Traktatu WIPO

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

o artystycznych wykonaniach i fonogramach, sporządzonego w Genewie w dniu 20 grudnia 1996 r.

Tutaj również mamy debatę zakończoną.

Możemy przystąpić do głosowania nad wnioskiem sformułowanym przez obie komisje, zawartym w drukach nr 318A i 318B.

Kto z państwa jest za przyjęciem tego wniosku?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

85 senatorów głosowało za, 1 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 17)**

Stwierdzam wobec tego, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o ratyfikacji Traktatu WIPO o artystycznych wykonaniach i fonogramach, sporządzonego w Genewie w dniu 20 grudnia 1996 r.

Powracamy do rozpatrzenia punktu trzynastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Słowacką o ułatwieniach w odprawie granicznej w ruchu kolejowym i drogowym.

Tu również jest już po debacie i możemy przystąpić do głosowania nad wnioskami zawartymi w drukach nr 319A i 319B.

Głosujemy.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

Jednogłośnie – 89 senatorów głosowało za. **(Głosowanie nr 18)**

Stwierdzam zatem, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Słowacką o ułatwieniach w odprawie granicznej w ruchu kolejowym i drogowym.

Powracamy do rozpatrzenia punktu czternastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, podjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r.

Także debata zakończona, również możemy przystąpić do głosowania nad wnioskami zawartymi w drukach nr 314A i 314B.

Głosujemy.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

86 senatorów głosowało za, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 19)**

Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu

ni finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu osiemnastego porządku obrad: wybór przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Przypominam, że według regulaminu przewodniczących komisji wybiera Senat *in gremio*. Projekt uchwały przygotowany przez Komisję Regulaminową, Etyki i Spraw Senatorskich mamy zawarty w druku nr 330.

Informuję ponadto, że wniosek o powołanie senatora Jerzego Cieślaka na przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia został pozytywnie zaopiniowany przez Konwent Seniorów.

Sprawozdawcą Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich jest, jak zawsze, Andrzej Spychalski.

Senator Andrzej Spychalski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Wysoka Izbo!

W imieniu Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich mam zaszczyt przedłożyć Wysokiej Radzie projekt uchwały Senatu...

(Senator Krystyna Sienkiewicz: Jakiej radzie?)

Wysokiej Izbie. Przepraszam.

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: To już druga taka sama pomyłka, Panie Senatorze.)

To jest zaszczość.

...o powołaniu senatora Jerzego Cieślaka na przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia. To druk nr 330. Pragnę poinformować, że na posiedzeniu w dniu 5 lutego Komisja Polityki Społecznej i Zdrowia w głosowaniu tajnym jednogłośnie wyłoniła swojego kandydata na przewodniczącego.

Dzisiaj Komisja Regulaminowa, Etyki i Spraw Senatorskich – także jednogłośnie – zaakceptowała wniosek marszałka Senatu oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia i zgodnie z art. 14 ust. 2 Regulaminu Senatu Rzeczypospolitej przedkłada Wysokiej Izbie projekt uchwały do przyjęcia.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo. Proszę zapamiętać raz na zawsze, że żyjemy co prawda w kraju rad, ale tutaj mamy Senat – co się nawet rymuje.

Przystępujemy do głosowania tajnego w sprawie wyboru senatora Jerzego Cieślaka na przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Do przeprowadzenia głosowania tajnego powołuję sekretarzy: senatora Janusza Bargieła, senator Krystynę Doktorowicz i senator Alicję Stradomska.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Za chwilę senatorowie sekretarze rozdadzą państwu karty do głosowania tajnego.

Oczywiście przypominam dla porządku, że każdy z nas może postawić tylko jeden znak „x”. Jeśli nie postawi się żadnego, postawi się dwa lub więcej, głos jest nieważny.

Czy są już rozdane karty? Nie?

Bardzo proszę jeszcze się wstrzymać, Pani Senator, dlatego że najpierw muszą być rozdane karty. Proszę rozdawać karty.

Widzimy, kto tu rozdaje karty – pani senator Alicja Stradowska i pan senator Janusz Bargieł.

(Rozmowy na sali)

Czy wszyscy z państwa mają już przed sobą karty do głosowania? Czy jest ktoś, kto nie ma karty?

(Senator Sekretarz Janusz Bargieł: Senator Doktorowicz chyba, o ile się nie mylę...)

No tak, najciemniej jest przy prezydium.

(Senator Lesław Podkański: Pod łaską.)

Bardzo proszę panią senator Krystynę Doktorowicz, żeby zechciała odczytać kolejno nazwiska senatorów, a państwa zaś proszę o podejście do urny i wrzucanie kart. Senatora Bargieła proszę, żeby zechciał pomagać w tym akcie. Proszę bardzo.

**Senator Sekretarz
Krystyna Doktorowicz:**

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie i Panowie Senatorowie!

Jerzy Adamski

Andrzej Anulewicz

Franciszek Bachleda-Księżdzularz

Marek Balicki

Janusz Bargieł

Tadeusz Bartos

Maria Berny

Adam Biela

Janusz Bielawski

January Bień

Franciszek Bobrowski

Krzysztof Borkowski

Władysław Bułka

Czesława Christowa

Andrzej Chronowski

Jerzy Cieślak

Zygmunt Cybulski

Gerard Czaja

Jolanta Danielak

Krystyna Doktorowicz

Kazimierz Drożdż

Bernard Drzęzła

Henryk Dzido

Józef Dziemdziała

Genowefa Ferenc

Adam Gierek

Witold Gładkowski

Zbigniew Gołąbek

Genowefa Grabowska

Adam Graczyński

Sławomir Izdebski

Andrzej Jaeschke

Adam Jamróż

Zdzisława Janowska

Mieczysław Janowski

Zdzisław Jarmużek

Ryszard Jarzembowski

Dorota Kempka

Apolonia Klepacz

Janusz Konieczny

Aleksandra Koszada

Marian Kozłowski

Zbigniew Kruszewski

Olga Krzyżanowska

Zbigniew Kulak

Anna Kurska

Irena Kurzępa

Kazimierz Kutz

Grzegorz Lato

Marian Lewicki

Grzegorz Lipowski

Teresa Liszcz

Bogusław Litwiniec

Janusz Lorenz

Włodzimierz Łęcki

Władysław Mańkut

Jerzy Markowski

Grzegorz Matuszak

Bogusław Maśior

Mieczysław Mietła

Stanisław Nicieja

Grzegorz Niski

Marian Noga

Longin Pastusiak

Kazimierz Pawełek

Wojciech Pawłowski

Jerzy Pieniążek

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Moje nazwisko źle przeczytałaś, przez „ę”.)

Myślałam, że tego nie zauważysz.

Krzysztof Piesiewicz

Wiesław Pietrzak

Zbyszko Piwoński

Sergiusz Plewa

Bogdan Podgórski

Lesław Podkański

Jolanta Popiołek

Zbigniew Religa

(Senator Zbigniew Religa: Obecny.)

Bardzo proszę.

Zbigniew Romaszewski

Tadeusz Rzemyskowski

Wiesława Sadowska

Janina Sagatowska

Ewa Serocka

Krystyna Sienkiewicz

(senator sekretarz K. Doktorowicz)

Dorota Simonides
Ryszard Sławiński
Robert Smoktunowicz
Jerzy Smorawiński
Andrzej Spsychalski
Grażyna Staniszevska
Henryk Stokłosa
Alicja Stradomska
Jerzy Suchański
Jan Szafranec
Józef Sztorc
Krzysztof Szydłowski
Maria Szyszkowska
Andrzej Wielowieyski
Edmund Wittbrodt
Tadeusz Wnuk
Zbigniew Zychowicz
Marian Żenkiewicz
Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.
(Senator Kazimierz Kutz: Chwileczkę, jeszcze jedna osoba.)

Dziękuję pani senator Doktorowicz. Nie rozumiem tych dramatycznych gestów pana senatora Kutza.

(Rozmowy na sali)

Podziękowałem pani senator Doktorowicz za to, że odczytała nazwiska.

(Rozmowy na sali)

Czy wszyscy z państwa oddali już głos? Tak?

Zatem proszę komisję skrutacyjną, ażeby zechciała czynić swoją powinność.

Ogłaszam dwadzieścia minut przerwy, do godziny 16.10. Po tej przerwie będziemy kończyć pierwszą turę głosowań. Jak się da, to przyspieszymy, będziemy starali się tak zrobić, przy pomocy różnych bodźców motywacyjnych, aby było to jak najszybciej. Dziękuję.

(Przerwa w obradach od godziny 15 minut 50 do godziny 16 minut 10)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Wznawiam obrady.

Powracamy do rozpatrzenia punktu osiemnastego porządku obrad: wybór przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

W przerwie senatorowie sekretarze zakończyli obliczanie głosów i sporządzili protokół głosowania tajnego, który państwu odczytam.

Powołani przez marszałka Senatu do przeprowadzenia głosowania tajnego sekretarze: Janusz Bargieł, Krystyna Doktorowicz i Alicja Stradom-

ska, stwierdzają, że w głosowaniu tajnym za wyborem senatora Jerzego Cieślaka na przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia oddano 88 głosów, w tym wszystkie ważne. 76 senatorów głosowało za wyborem, 6 – przeciw, 6 wstrzymało się od głosu.

W tej sytuacji stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie wyboru przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia i funkcję tę powierzył senatorowi Jerzemu Cieślakowi.

Serdecznie gratuluje, Panie Senatorze. (Oklaski)

Możemy powiedzieć, że i w rządzie, i w Senacie zdrowie jest w doskonałych rękach.

Pan senator jedną z tych rąk podnosi.

Proszę bardzo.

Senator Jerzy Cieślak:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Przede wszystkim chcę serdecznie podziękować panu senatorowi Markowi Balickiemu za wiele miesięcy efektywnej współpracy i tworzenie bardzo dobrej atmosfery tej współpracy.

Chcę również podziękować członkom Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia oraz Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich za rekomendację mojej kandydatury na przewodniczącego komisji.

Chcę podziękować Wysokiemu Senatowi za okazane mi zaufanie. Proszę przyjąć deklarację z mojej strony, że dołożę wszelkich możliwych starań, żeby poziom prac komisji był zadowalający, co najmniej zadowalający, pod względem merytorycznym i żeby komisja była sprawna pod względem organizacyjnym. Raz jeszcze serdecznie państwu dziękuję. (Oklaski)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękujemy bardzo, Panie Senatorze.

Powracamy do rozpatrzenia punktu drugiego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw.

W przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, która odniosła się do wniosków przedstawionych w toku debaty i przygotowała sprawozdanie w tej sprawie.

Głos będą mogli teraz zabrać tylko sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Bardzo proszę pana senatora Roberta Smoktunowicza, żeby zechciał przedstawić wnioski uzgodnione na posiedzeniu komisji.

Senator Robert Smoktunowicz:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Mam przyjemność przedstawić sprawozdanie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności zawar-

(senator R. Smoktunowicz)

te w druku nr 315Z. Komisja na posiedzeniu zapoznała się z wnioskami legislacyjnymi złożonymi w czasie debaty i podtrzymała swoje wcześniejsze stanowisko. Rekomenduje ona przyjęcie ustawy wraz z poprawkami: czwartą, siódmą i dziewiątą. W związku z tym komisja nie poparła pozostałych poprawek. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Czy senatorowie wnioskodawcy chcą zabrać głos?

Adam Jamróż?

Senator Adam Jamróż:

Dziękuję bardzo.

Ja po prostu krótko powiem o jednej, pierwszej poprawce. Ta poprawka pierwsza, zgłoszona przeze mnie, jest najlepsza dlatego, że unika pewnych sporów, że tak powiem, teoretycznych i właściwie jest praktycznie na tyle jasna, skróto-wa... Krótko mówiąc, apeluję o jej poparcie. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Robert Smoktunowicz?

(Senator Robert Smoktunowicz: Dziękuję.)

Krzysztof Szydłowski?

(Senator Krzysztof Szydłowski: Dziękuję.)

Dziękuję.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi poprawkami.

Poprawka pierwsza, dotycząca przepisu regulującego zagadnienie tak zwanych niepełnych lub ułomnych osób prawnych, skreśla zbędne, zdaniem wnioskodawcy, wyrazy określające te podmioty jako niebędące osobami prawnymi.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wynik.

53 senatorów głosowało za, 24 – przeciw, 9 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 20)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka druga ma na celu wyraźne wskazanie, iż wyjątek od zasady nieponoszenia odpowiedzialności przez Skarb Państwa za zobowiązania państwowych osób prawnych może wynikać jedynie z odrębnych przepisów ustawy.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę o wynik.

58 senatorów głosowało za, 21 – przeciw, 6 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 21)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzecia ma na celu wskazanie, iż wyjątek od wymogu ujawnienia firmy w rejestrze może wynikać jedynie z odrębnych przepisów prawa powszechnego.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wynik.

6 senatorów głosowało za, 72 – przeciw, 8 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 22)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka czwarta uzupełnia przepis dotyczący aukcji i przetargu w taki sposób, aby również organizator aukcji był uprawniony do zachowania wadium w przypadku uchylania się uczestnika aukcji od zawarcia umowy.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Wyświetlamy wynik.

83 senatorów głosowało za, 1 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 23)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka piąta skreśla nowy przepis dotyczący umowy o roboty budowlane, wprowadzający wymóg uzyskania zgody inwestora na zawarciu umowy z podwykonawcą, wymóg zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności w przypadku umowy wykonawcy z podwykonawcą oraz wprowadzający odpowiedzialność solidarną inwestora i wykonawcy za zapłatę wynagrodzenia podwykonawcy. Przyjęcie tej poprawki wyklucza głosowanie nad poprawkami: szóstą, siódmą i ósmą.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Wyświetlamy wynik.

16 senatorów głosowało za, 66 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 24)**

Poprawka nie została przyjęta.

Poprawka szósta ma na celu zastąpienie nowego art. 647¹ nowelizacją art. 647 i polega na dodaniu przepisu określającego sposób zapłaty wynagrodzenia należnego wykonawcy.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wynik.

4 senatorów głosowało za, 76 – przeciw, 6 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 25)**

Poprawka nie została przyjęta.

Poprawka siódma ma na celu doprecyzowanie, iż tylko umowy z podwykonawcą wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wynik.

84 senatorów głosowało za, 1 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 26**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka ósma skreśla przepis wprowadzający odpowiedzialność solidarną inwestora i wykonawcy za zapłatę wynagrodzenia podwykonawcy.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wynik.

12 senatorów głosowało za, 74 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 27**)

Poprawka nie uzyskała wymaganej większości głosów.

Poprawka dziewiąta ma na celu ograniczenie możliwości wypowiedzenia czynszu przez wynajmującego tylko do najmu lokali mieszkalnych.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Jeden senator blokuje nam głosowanie i nawet na mnie nie spojrzysz, a gdyby spojrział, to by wiedział.

Dziękuję bardzo.

Proszę o wyświetlenie wyniku.

84 senatorów głosowało za, 3 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 28**)

Poprawka dziewiąta została przyjęta.

Będziemy teraz głosowali za przyjęciem uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

74 senatorów głosowało za, 11 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 29**)

Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw.

Powracamy do rozpatrzenia punktu szóstego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz o zmianie ustawy o Biurze Ochrony Rządu.

Komisja Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej przedstawia za chwilę wspólne sprawozdanie, które zaprezentuje nam pan senator Grzegorz Niski.

Senator Grzegorz Niski:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Wczoraj na wspólnym posiedzeniu Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisja Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego w późnych godzinach wieczornych wnikliwie rozpatrzyły trzydzieści siedem poprawek. Przyjęto osiemnaście poprawek, które były jednobrzmiące, poprawki uzgodnione nie wzbudzały kontrowersji.

Panie Marszałku, proponowałbym, żeby tych osiemnaście poprawek jednobrzmiących, uzgodnionych, niewzbudzających kontrowersji, przegłosować en bloc. Są to poprawki: pierwsza, druga, piąta, szósta, siódma, ósma, dziewiąta, trzynasta, czternasta, szesnasta, osiemnasta, dziewiętnasta, dwudziesta piąta, dwudziesta szósta, trzydziesta druga, trzydziesta trzecia, trzydziesta czwarta, trzydziesta siódma.

Komisja Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego na tymże posiedzeniu dokonała autopoprawki odnoszącej się do tej dosyć kontrowersyjnej poprawki, która dotyczyła definicji broni pneumatycznej. Komisja znalazła rozwiązanie w przypadku tej bardzo modnej teraz broni: markerów paintballowców. Żeby nie wprowadzać jakiejś dziwacznej definicji, zaproponowano jedno kryterium kinetyczne, energii kinetycznej pocisku opuszczającego lufę, czyli 17 J. Jest to zgodne z tym, co funkcjonuje w większości państw europejskich. Bylibyśmy dziwnym krajem, gdyby u nas trzeba było zezwolenia konsulów na przewożenie takiej broni.

Panie Marszałku, w imieniu połączonych komisji uprzejmie proszę o przyjęcie proponowanych przez połączone komisje poprawek. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

W trakcie dyskusji wniosek zgłosił pan senator Mieczysław Janowski...

(*Senator Mieczysław Janowski: Dziękuję.*)

...a sprawozdawcą Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej był pan senator Zygmunt Cybulski.

(*Senator Zygmunt Cybulski: Dziękuję.*)

Dziękuję.

Wniosek pana senatora Grzegorza Niskiego, bardzo konstruktywny, o przegłosowanie łącznie osiemnastu jednobrzmiących – jak mówił – poprawek padł.

Czy jest wniosek przeciwny? Nie ma.

Zatem przegłosujemy łącznie następujące poprawki: pierwszą, drugą, piątą, szóstą, siódmą, ósmą, dziewiątą, trzynastą, czternastą, szesnastą, osiemnastą, dziewiętnastą, dwudziestą

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

piątą, dwudziestą szóstą, trzydziestą drugą, trzydziestą trzecią, trzydziestą szóstą i trzydziestą siódmą.

(Głos z sali: Trzydziestą czwartą.)

Trzydziestą czwartą...

(Senator Lesław Podkański: Było powiedziane: trzydziestą czwartą.)

Powiedziałem?

(Senator Lesław Podkański: Nie. Pan senator sprawozdawca powiedział: trzydziestą czwartą i trzydziestą siódmą.)

No to jest trzydziesta czwarta i trzydziesta siódma. Tak jest. Nad tymi wszystkimi wymienionymi tutaj i dopowiedzianymi poprawkami będziemy za chwilę głosowali łącznie.

Przystępujemy do głosowania nad poprawkami, które przed chwilą wymieniałem.

Kto z państwa jest za ich przyjęciem?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

87 senatorów jednomyślnie głosowało za. (**Głosowanie nr 30**)

Poprawki zostały zatem przyjęte.

Przystępujemy do głosowania nad następnymi poprawkami.

Poprawka trzecia, która może skrócić głosowanie, bo jej przyjęcie wyklucza głosowanie nad poprawką czwartą, modyfikuje definicję broni pneumatycznej poprzez obniżenie wartości energii kinetycznej pocisku, którą powinien posiadać ten pocisk przy wystrzeleniu z broni.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

76 senatorów głosowało za, 6 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 31**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dziesiąta polega na przywróceniu zasady, zgodnie z którą posiadanie repliki broni palnej wytworzonej przed rokiem 1850 wymaga uzyskania pozwolenia.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Wyświetlamy wynik.

3 senatorów głosowało za, 76 – przeciw, 8 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 32**)

Poprawka została odrzucona.

Poprawka jedenasta doprecyzowuje termin rejestracji broni palnej przez nabywcę.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

87 senatorów jednomyślnie głosowało za. (**Głosowanie nr 33**)

Poprawka oczywiście została przyjęta.

Poprawka dwunasta zmienia zakres informacji z Krajowego Rejestru Karnego, którą należy przedstawić w celu zarejestrowania broni pneumatycznej.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wynik.

84 senatorów głosowało za, 3 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 34**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka piętnasta. Przyjęcie jej oznacza, że orzeczenia lekarskie i psychologiczne nadal będą wymagane od każdej osoby posiadającej pozwolenie na broń, a nie, jak uchwalił Sejm, tylko od osób, którym pozwolenie na broń zostało wydane w celu ochrony osobistej lub ochrony bezpieczeństwa innych osób oraz mienia.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Wyświetlamy wynik.

15 senatorów głosowało za, 67 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 35**)

Poprawka nie została przyjęta.

Poprawka siedemnasta ma na celu wskazanie przypadków obowiązkowej odmowy wydania pozwolenia na broń przez właściwy organ Policji.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

84 senatorów głosowało za, 3 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 36**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta rozszerza zakres delegacji ustawowej udzielonej ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych o określenie szczególnych zasad zbywania broni i amunicji przejętej przez właściwy organ Policji do depozytu.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

87 senatorów jednomyślnie głosowało za. (**Głosowanie nr 37**)

Poprawki dwudziesta pierwsza i trzydziesta szóstą wprowadzają w przypadku posiadania broni w celach ochrony osobistej lub ochrony bezpieczeństwa innych osób oraz mienia obowiązek zawiadomienia właściwego organu Policji o użyciu broni w tym celu oraz sankcję za niedopełnienie tego obowiązku.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

Znowu 87 senatorów jednomyślnie głosowało za. (**Głosowanie nr 38**)

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Poprawka dwudziesta druga ujednolica terminologię ustawy.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

Ponownie 87 senatorów jednomyślnie głosowało za. **(Głosowanie nr 39)**

Poprawka dwudziesta czwarta harmonizuje używanie pojęć ustawowych.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Wyświetlamy wynik.

11 senatorów głosowało za, 69 – przeciw, 7 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 40)**

Poprawka nie została przyjęta.

Poprawka dwudziesta siódma skutkuje wyłączeniem możliwości uzyskania pozwolenia na broń na okaziciela w celu zwalczania zwierząt – szkodników rybackich.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Wyświetlamy wynik.

79 senatorów głosowało za, 3 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 41)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzydziesta ma charakter redakcyjny.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

84 senatorów głosowało za, 1 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 42)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzydziesta pierwsza ma na celu zwolnienie funkcjonariuszy państwowych formacji uzbrojonych z egzaminu ze znajomości przepisów dotyczących posiadania i używania danej broni oraz z umiejętności posługiwania się nią, przeprowadzanego przed wydaniem decyzji o dopuszczeniu do posiadania broni.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

82 senatorów głosowało za, 1 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 43)**

Poprawka została przyjęta.

Trzydziesta czwarta...

(Głosy z sali: Nad trzydziestą czwartą już głosowaliśmy, teraz trzydziesta piąta.)

...a raczej trzydziesta piąta. Doprecyzowuje ona przepis karny ustawy.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wynik.

Jednogłośnie: 87 senatorów za. **(Głosowanie nr 44)**

Przystępujemy do głosowania nad całością uchwały, wraz ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Wszyscy senatorowie, to jest 87, głosowali za. **(Głosowanie nr 45)**

Wobec tego Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz o zmianie ustawy o Biurze Ochrony Rządu.

Powracamy do rozpatrzenia punktu dziewiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia.

Komisje odbyły wspólne posiedzenie, a więc teraz, w imieniu Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Ochrony Środowiska, senator Włodzimierz Łęcki przedstawi uzgodnione na posiedzeniu komisji wnioski.

Proszę bardzo.

Senator Włodzimierz Łęcki:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

W imieniu Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Ochrony Środowiska przedstawiam stanowisko w sprawie uchwały dotyczącej zmiany ustawy o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia.

Komisje odbyły w dniu wczorajszym posiedzenie poświęcone rozpatrzeniu wniosków zgłoszonych w trakcie dyskusji przy omawianiu tego punktu w dniu wczorajszym.

W wyniku dyskusji... Nie będę omawiał tych poprawek, które rekomendowałem wczoraj. Ograniczę się do omówienia poprawek, które zostały zgłoszone w dyskusji i były przedmiotem debaty komisji.

Poprawka trzecia, wniesiona przez pana senatora Szydłowskiego, przewidywała zwiększenie do 25% areału przeznaczanego do zalesiania z gruntów klasy IV. Komisja nie podzieliła tego stanowiska i prosi Wysoki Senat o przyjęcie poprawki czwartej w brzmieniu wczoraj rekomendowanym: że tylko 10% gruntów klasy IV, w kompleksie gruntów klasy V i VI, może być przeznaczonych do zalesienia.

Poprawka ósma, pana senatora Krzysztofa Borkowskiego, przewiduje rozszerzenie kryteriów, które winien brać pod uwagę starosta, rozpatrując wnioski o wyrażenie zgody na zalesienie. Według pierwotnego tekstu, decydujące było tylko jedno kryterium, a mianowicie kolejność przedłożenia wniosków. Komisja uznała wniosek pana senatora za słuszny, bo według niego staro-

(senator W. Łęcki)

sta powinien wziąć pod uwagę długość okresu prowadzenia przez wnioskodawcę gospodarstwa rolnego, miejsce zamieszkania wnioskodawcy i dopiero na trzecim miejscu kolejność wpływu wniosków.

Kolejne dwie poprawki, dziewiąta i dziesiąta, zgłosił pan senator Janowski. Komisja je popiera. Pierwsza z nich, to znaczy poprawka dziewiąta, jest istotna, bowiem określa, iż opinię wyraża nie wójt, burmistrz czy prezydent miasta, ale rada gminy. W związku z tym, że opinia wyrażana jest nie jednoosobowo, ale przez ciało kolegialne, termin rozstrzygnięcia jest wydłużony z trzydziestu do czterdziestu pięciu dni, co jest sprecyzowane w poprawce dziesiątej, również zgłoszonej przez pana senatora Janowskiego.

Poprawka trzynasta jest identyczna z poprawką dwunastą, komisji, ale ponieważ jest ona dalej idąca, komisje rekomendują tę poprawkę zgłoszoną przez pana senatora Borkowskiego.

Podobna sytuacja jest z poprawkami osiemnastą i dziewiętnastą, dlatego komisja rekomenduje poparcie poprawki dziewiętnastej.

Pani senator Apolonia Klepacz zgłosiła dwie poprawki. Dwudziesta druga brzmi tak – pozwolę sobie ją przeczytać – „W przypadku sprzedaży gruntu, na którym znajduje się uprawa leśna, obowiązki związane z prowadzeniem uprawy leśnej oraz ekwiwalent przechodzą na nabywcę gruntu, a przekazania tych praw i obowiązków dokonuje starosta w drodze decyzji administracyjnej”. Komisja poparła to stanowisko, jak również poparła wniosek pani senator Klepacz dotyczący spraw związanych ze zniszczeniem uprawy: jeśli właściciel gruntu dokona celowego zniszczenia plantacji, wówczas wstrzymana zostaje wypłata ekwiwalentu, ponadto właściciel ten będzie musiał wyrównać koszty związane z zalesieniem.

To tyle, jeśli chodzi o poprawki.

Bardzo proszę Wysoki Senat o uwzględnienie stanowiska połączonych komisji. Dziękuję bardzo.

Pani sekretarz sugeruje głosowanie łączne, ale ponieważ poprawki są bardzo rozbieżne i senatorowie mogą mieć różne zdania, nie zgłoszę tego niezwykle przyjemnego wniosku o łączne głosowanie.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Czy panie i panowie senatorowie wnioskodawcy chcieliby jeszcze zabrać głos?

Apolonia Klepacz?

(Senator Apolonia Klepacz: Dziękuję.)

Mieczysław Janowski?

(Senator Mieczysław Janowski: Dziękuję.)

Krzysztof Borkowski?

(Senator Krzysztof Borkowski: Dziękuję.)

Krzysztof Szydłowski?

(Senator Krzysztof Szydłowski: Tak, proszę.)

Proszę.

Senator Krzysztof Szydłowski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Mój wniosek wynika z tego, że chcę państwu uświadomić, iż ten sztuczny zapis o 10% w praktyce będzie bardzo dziwny. Wyobraźmy sobie na przykład taki areal: hektarowe pole, na którym 10 a to będzie grunt IV klasy, a więc jeszcze się zakwalifikuje, ale już 11 a, taka malutka wysepka, w całym areale V i VI klasy, się nie kwalifikuje. W Unii Europejskiej w ogóle stosunkowo rzadko uprawia się IV klasę. Moim zdaniem, to zawężenie do tak małego, dziesięcioprocentowego zakresu nie będzie w praktyce słuszne, stąd moje rozszerzenie do 1/4. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Tadeusz Rzemkowski w jakim trybie?

Senator Tadeusz Rzemkowski:

W trybie wyjaśnienia moich wątpliwości. Dysponuję drukiem nr 312Z, jak większość z nas czy wszyscy państwo, i nijak nie mogę zrozumieć różnicy między poprawką trzynastą a dwunastą. A szczególnie nijak nie rozumiem tego, że trzynasta jest dalej idąca niż dwunasta i jest od niej lepsza. A więc chciałbym to wyjaśnić.

(Senator Włodzimierz Łęcki: To samo jest z osiemnastą i dziewiętnastą.)

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Ja rozumiem, że to są już pytania jakby poza konkursem...

(Senator Włodzimierz Łęcki: No nie, mamy przecież nad tym głosować.)

Ponieważ ranga tych, którzy o tym mówią, i tego, co mówią, jest ważna, proszę, żeby pan senator sprawozdawca zechciał te niuanse wyjaśnić.

Senator Włodzimierz Łęcki:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

To budziło również moje wątpliwości, ale Biuro Legislacyjne uznało, że taki tok jest prawidłowy ze względu na zgłoszoną poprawkę ósmą i na po-

(senator W. Łęcki)

łączenie tychże kwestii. Ja myślę, że musimy tu zawrzeć biuro...

(Senator Krzysztof Szydłowski: I osiemnastą.)

Tak, osiemnastą też, bo te trzy poprawki są jak gdyby ze sobą połączone. Tak więc mnie Biuro Legislacyjne przekonało. Proszę uwierzyć, że jest to argument słuszny. Jest to sprawa formalna, ale dla prawidłowości legislacyjnej tak powinno być.

(Głos z sali: Ale tak być nie może!)

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Bardzo proszę, senator Tadeusz Rzemkowski.

Senator Tadeusz Rzemkowski:

Szanowni Państwo, ja bardzo szanuję Biuro Legislacyjne, ale jestem Polakiem i czytam w języku polskim. Naprawdę, nie dajmy się zwariować. Albo proszę to logicznie wytłumaczyć, albo... Bo wszystko to jest takie samo, każdy przecinek, każda kropka i każdy znaczek czy litera. A więc mimo wszystko chciałbym to wyjaśnić. Niech wstanie prawnik i powie, o co tu chodzi.

(Głosy z sali: Przerwa.)

(Senator Lesław Podkański: Przerwa do przerwa.) (Wesołość na sali)

(Rozmowy na sali)

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Na posiedzeniu plenarnym Biuro Legislacyjne głosu nie ma. Ale przedstawiciel biura, który prowadził tę ustawę, udzielił mi wystarczająco jasnych informacji, tak że rozumiem, o co chodzi. Proszę w takim razie przyjąć wyjaśnienia senatora Łęckiego, który wie w tej chwili to samo, co ja, i uznać za wiążące...

(Wesołość na sali)

Przystąpmy do głosowania...

(Senator Lesław Podkański: I głosujcie tak jak ja.) (Wesołość na sali)

Nie. Ja jestem tylko odbiciem tego, jak głosuje prowadzący.

(Głosy z sali: To widzimy.) (Wesołość na sali)

Przystępujemy do głosowania, według kolejności przepisów ustawy.

Poprawka pierwsza zmierza do zmiany tytułu ustawy tak, aby uwzględnił on również nowelizację ustawy – Prawo ochrony środowiska.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyświetlenie wyniku.

86 senatorów za, 1 – przeciw. **(Głosowanie nr 46)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka druga zmierza do uściślenia, iż starosta uzgadnia roczny limit zalesienia nie tylko z własnymi wójtami i burmistrzami, ale również z prezydentami miast.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Wyświetlamy wynik.

86 senatorów za, 1 – przeciw. **(Głosowanie nr 47)**

Poprawka przyjęta.

Poprawka trzecia zmierza do poszerzenia katalogu gruntów rolnych, które mogą być przedmiotem zalesienia, o grunt klasy IV, jeżeli jego powierzchnia w łącznej powierzchni gruntu przeznaczonego do zalesienia nie przekracza 25%.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyświetlenie wyniku.

14 senatorów głosowało za, 65 – przeciw, 8 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 48)**

Poprawka nie przeszła, jak nieraz mawiano w prezydium.

Poprawka czwarta zmierza do poszerzenia katalogu gruntów ornych, które mogą być przedmiotem zalesienia, o grunt klasy IV, jeżeli jego powierzchnia w łącznej powierzchni gruntu przeznaczonego do zalesienia nie przekracza 10%.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

79 senatorów głosowało za, 2 – przeciw, 6 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 49)**

Poprawka oczywiście jest przyjęta.

Poprawka piąta zmierza do skreślenia przepisów, które są zbędne z tego powodu, że nie wprowadzają zmian w aktualnym stanie prawnym.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

Jest jednogłośnie: 87 senatorów głosowało za. **(Głosowanie nr 50)**

Poprawka szósta zmierza do skreślenia przepisu ograniczającego uprawnienie do złożenia wniosku do starosty o wyrażenie zgody na przeznaczenie gruntu rolnego do zalesienia jedynie do pełnoletnich właścicieli gruntu rolnego.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

Jednogłośnie: 87 senatorów za. **(Głosowanie nr 51)**

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Poprawka siódma ma charakter doprecyzowujący.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

Cóż, nie wszyscy teraz głosowali, mimo że są na sali.

83 senatorów jednogłośnie za. **(Głosowanie nr 52)**

Nad poprawką ósmą, trzynastą i dziewiętnastą będziemy głosować łącznie. Jeżeli je przyjmujemy, to nie będziemy głosowali nad dwunastą i osiemnastą.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyświetlenie wyniku.

83 senatorów głosowało za, 3 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 53)**

Poprawki ósma, trzynasta i dziewiętnasta zostały przyjęte.

Głosujemy łącznie nad poprawkami dziewiątą i dziesiątą. Jeżeli je przyjmujemy, to nie będziemy głosowali nad jedenastą. A zmierzają one, to znaczy dziewiąta i dziesiąta, do nałożenia na starostów obowiązku zasięgnięcia opinii rady gminy, nie zaś wójta, burmistrza lub prezydenta miasta, w sprawie zmiany charakteru użytkowania gruntu z rolnego na leśny. Chodzi także o wydłużenie terminu na wyrażenie tej opinii z trzydziestu do czterdziestu pięciu dni.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Wyświetlamy wynik.

83 senatorów głosowało za, 3 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 54)**

Poprawki dziewiąta i dziesiąta zostały przyjęte.

Poprawka czternasta zmierza do precyzyjnego określenia terminów rozliczania się wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej z właściwymi nadleśnictwami z tytułu pokrywania kosztów sadzonek oraz kosztów sporządzenia planu zalesienia.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

Jednogłośnie: 87 senatorów za. **(Głosowanie nr 55)**

Oczywiście przyjęta.

Nad piętnastą i szesnastą głosujemy łącznie. Zmierzają one do precyzyjnego określenia terminów sprawdzenia przez starostę wykonania zalesienia i wydania przez niego decyzji administracyjnej o stwierdzeniu prowadzenia przez właściciela gruntu uprawy leśnej.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

Jednogłośnie: 87 senatorów za. **(Głosowanie nr 56)**

Poprawka siedemnasta zmierza do rezygnacji z zasady, w myśl której koszty wskazania na terenie granic gruntów klasy VIz, VI lub V, sprawdzenia zalesienia i wykonania pomiaru nawierzchni zalesionej pokrywa starosta ze środków Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyświetlenie wyniku.

85 senatorów głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 57)**

Poprawka przyjęta.

Dwudziesta poprawka zmierza do uściślenia, że ekwiwalent za wyłączenie gruntu z upraw rolnych i prowadzenie uprawy leśnej podlega corocznej waloryzacji w wysokości określonej wskaźnikiem wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszanych przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyświetlenie wyniku.

86 senatorów głosowało za, 1 – przeciw. **(Głosowanie nr 58)**

Poprawka przyjęta.

Nad dwudziestą pierwszą i dwudziestą piątą głosujemy łącznie. Zmierzają one do likwidacji niepotrzebnego rozbitcia obecnego przepisu dotyczącego okresu otrzymywania ekwiwalentu za wyłączenie gruntu z upraw rolnych i prowadzenie uprawy leśnej na odrębne przepisy.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wynik.

87 senatorów jednogłośnie za. **(Głosowanie nr 59)**

Poprawka dwudziesta druga zmierza do ustanowienia zasady, iż w przypadku sprzedaży gruntu, na którym znajduje się uprawa leśna, obowiązki związane z prowadzeniem uprawy leśnej oraz ekwiwalent przechodzą na nabywcę gruntu, a przekazania tych spraw i obowiązków dokonuje starosta w drodze decyzji administracyjnej.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Wyświetlamy wyniki.

86 senatorów za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 60)**

Poprawka została przyjęta.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Poprawka dwudziesta trzecia zmierza do ustanowienia zasady, iż w przypadku zniszczenia uprawy leśnej w wyniku celowego działania właściciela gruntu starosta nie tylko wydaje decyzję administracyjną o wstrzymaniu wypłaty ekwiwalentu i nakazuje zwrot pobranego ekwiwalentu wraz z odsetkami ustawowymi, ale również nakazuje zwrot kosztów sadzonek i kosztów sporządzenia planu zalesienia wraz z odsetkami.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Wyświetlamy wyniki.

85 senatorów za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 61)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta czwarta zmierza do skreślenia przepisu, który nie wprowadza zmian w aktualnym stanie prawnym.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Wyświetlamy wyniki.

81 senatorów za, 1 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 62)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawki dwudziesta szósta i dwudziesta ósma, nad którymi należy głosować łącznie, zmierzają do wydłużenia terminu na ustalenie corocznego limitu zalesienia w roku 2003.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Wyświetlamy wyniki.

86 senatorów za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 63)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta siódma zmierza do sformułowania zasady, iż do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, a niezakończonych decyzją ostateczną, stosuje się przepisy dotychczasowe w celu ochrony praw nabytych.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki.

85 senatorów za, 1 – przeciw. **(Głosowanie nr 64)**

Poprawka została przyjęta.

W tej sytuacji głosujemy nad przyjęciem uchwały w sprawie ustawy w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyświetlenie wyników.

87 senatorów jednogłośnie za. **(Głosowanie nr 65)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia.

Powracamy do rozpatrzenia punktu piętnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o przenoszeniu treści księgi wieczystej do struktury księgi wieczystej prowadzonej w systemie informatycznym.

W tej sprawie możemy już przystąpić do głosowań.

Mamy przed sobą druk senacki nr 323A z wnioskiem o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi poprawkami.

Poprawki pierwsza, trzecia i piąta dostosowują tytuły rozdziałów do ich treści merytorycznej oraz modyfikują deklarację ustawową w taki sposób, aby materia, która ma być uregulowana w rozporządzeniu, uszczegółowiła materię uregulowaną w ustawie.

Kto z państwa jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników.

84 senatorów za. **(Głosowanie nr 66)**

Poprawki przyjęte jednogłośnie.

Poprawka druga uzupełnia odesłanie do ustawy o księgach wieczystych i hipotece o datę uchwalenia tej ustawy.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

84 senatorów za, 1 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu.* **(Głosowanie nr 67)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka czwarta dostosowuje treść delegacji ustawowej do zasad techniki prawodawczej.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyświetlenie wyników.

86 senatorów jednogłośnie za. **(Głosowanie nr 68)**

Poprawki szósta, siódma i ósma ujednolicają terminologię przyjętą w ustawach nowelizowanych omawianą ustawą.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki.

86 senatorów jednogłośnie za. **(Głosowanie nr 69)**

Przystępujemy do głosowania nad przyjęciem uchwały w sprawie ustawy w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto z państwa jest za?

* Wicemarszałek przeczytał omyłkowo: 84 senatorów za, 1 wstrzymał się od głosu.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyświetlenie wyników.

86 senatorów jednogłośnie za. (**Głosowanie nr 70**)

Stwierdzam że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o przenoszeniu treści księgi wieczystej do struktury księgi wieczystej prowadzonej w systemie informatycznym.

Proszę państwa, możemy teraz przejść do oświadczeń.

Drugą część głosowań będziemy przeprowadzać od godziny 19.00.

Nie ma chętnych? Dziękuję.

A zatem przerwa do 19.00.

(Głosy z sali: Są oświadczenia.)

Dobrze, są oświadczenia poza porządkiem obrad. Okazuje się, że za szybko zadziałalem.

(Głosy z sali: Tylko do protokołu.)

Oświadczenia oddane do protokołu nie wymagają przedłużania posiedzenia. Proszę je składać u pana senatora Janusza Bargieła, który dokona stosownych czynności.

Widzę, że nikt nie chce wygłaszać oświadczenia.

(Senator Zbigniew Kulak: Ja chcę wygłosić.)

Jedna osoba... Dwie osoby chcą wygłosić, tak?

No to wygłoszą.

Proszę o wygłoszenie oświadczenia panią senator Marię Szyszkowską.

(Senator Jolanta Danielak: A komunikaty?)

Komunikaty będą za chwilę.

(Senator Sekretarz Janusz Bargieł: Ja mam wygłosić komunikat.)

Po oświadczeniach.

(Senator Sekretarz Janusz Bargieł: Jeśli państwo pozwolą, chciałbym jednak teraz wygłosić komunikat.)

Dobrze, proszę bardzo.

Proszę państwa, będą jeszcze komunikaty, zanim pani senator Szyszkowska się wypowie.

Proszę bardzo.

Senator Sekretarz Janusz Bargieł:

Jeżeli pani senator pozwoli...

W dniu 18 lutego 2003 r., we wtorek, o godzinie 15.15 w sali nr 182 odbędzie się posiedzenie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności. Powtarzam jeszcze raz: 18 lutego, we wtorek, o godzinie 15.15 w sali nr 182. Porządek obrad: pierwsze czytanie wniesionego przez grupę senatorów projektu ustawy o ustanowieniu dnia 16 października Dniem Ojca Świętego Jana Pawła II, druk nr 308.

W dniu 19 lutego 2003 r., to jest w środę, o godzinie 9.00 w sali nr 217 odbędzie się wspólne po-

siedzenie Komisji Emigracji i Polaków za Granicą, Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisji Ustawodawstwa i Praworządności. Porządek obrad: pierwsze czytanie wniesionego przez Komisję Emigracji i Polaków za Granicą oraz Komisję Gospodarki i Finansów Publicznych projektu uchwały w sprawie uczczenia wybitnych osiągnięć Ignacego Łukasiewicza, pioniera światowego przemysłu naftowego i gazowniczego, druk nr 321.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Bardzo proszę, już bez przeszkód, panią senator Marię Szyszkowską.

(Głosy z sali: W której sali?)

(Senator Sekretarz Janusz Bargieł: Jeszcze raz: sala nr 217, 19 lutego, środa.)

Senator Maria Szyszkowska:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Moje oświadczenie kieruję do ministra sprawiedliwości Grzegorza Kurczaka... (Wesołość na sali) Przepraszam, Kurczuka. Przepraszam bardzo.

Mianowicie zwracam się z prośbą o podjęcie interwencji i pomoc w sprawie dziewięcioletniego dziecka, które ma być wydane w ręce ojca alkoholika do Kanady. Decyzja o wydaniu dziecka jest spowodowana niewłaściwym interpretowaniem przepisów zawartych między innymi w konwencji haskiej.

Całość oświadczenia składam do protokołu.

Oświadczenie drugie kieruję do premiera Leszka Millera.

Mianowicie zwracam się do premiera z prośbą o udzielenie pomocy stu pięćdziesięciu osobom i ich rodzinom poszkodowanym w wyniku upadłości Banku Staropolskiego. Właściciel tego banku, pan Zygmunt Solorz, finansowo ma się, że tak powiem, bardzo dobrze. Sprawa jest bardzo niepokojąca, bo okazuje się, że Komisja Nadzoru Bankowego nie wykonała ciężących na niej obowiązków. W tej sytuacji niezbędna jest interwencja premiera.

Całość oświadczenia składam do protokołu.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo pani senator Marii Szyszkowskiej.

Bardzo proszę, pan senator Zbigniew Kulak.

Senator Zbigniew Kulak:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Z największym oburzeniem odbieram informacje medialne o przygotowywaniu przez łódzkich

(senator Z. Kulak)

działaczy samorządu lekarskiego projektu ustawy legalizującej łąpówki w ochronie zdrowia. Inicjatywę uważam za skandaliczną, ale prawdopodobnie atmosfera skandalu w łódzkim środowisku stała się normalnością. Dlatego zwracam się do władz Okręgowej Izby Lekarskiej w Łodzi o złożenie rezygnacji z pełnionych funkcji, a do prezesa Konstantego Radziwiłła z Naczelnej Rady Lekarskiej o podjęcie działań przyspieszających te decyzje.

Jeśli pan doktor Grzegorz Krzyżanowski zamierza realizować swoje dziwaczne koncepcje, w mojej opinii ma dwie możliwości: albo szukać poparcia w wyborach parlamentarnych, próbując zdobyć mandat posła lub senatora głośno akcentowanymi hasłami reglamentowania świadczeń zdrowotnych w zależności od statusu materialnego pacjentów, albo zrezygnować z pracy w systemie ochrony zdrowia finansowanym na zasadach solidaryzmu społecznego i podjąć pracę na własny rachunek, we własnym, jak najbardziej prywatnym szpitalu. Być może leczyć się tam będą wzbogaceni łąpówkami koledzy pana doktora, ale działalność ta będzie już opodatkowana na normalnych, uniwersalnych zasadach, bez konieczności podejmowania specjalnych inicjatyw legislacyjnych.

To pierwsze oświadczenie.

Drugie oświadczenie kieruję w trybie pilnym do wicepremiera i ministra rolnictwa Jarosława Kalinowskiego.

W ostatnich tygodniach otrzymuję wiele sygnałów od moich wyborców z południowo-zachodniej Wielkopolski, którą reprezentuję po raz trzeci w Senacie RP, o załamaniu się cen skupu trzody chlewnej.

Region byłego województwa leszczyńskiego oraz sąsiednich powiatów charakteryzuje się od wielu lat najwyższą w naszym kraju koncentracją tej formy produkcji rolnej. Wielu ekspertów, z którymi jestem w stałym kontakcie, potwierdza nieopłacalność produkcji przy cenie skupu żywca poniżej 3 zł 20 gr–3 zł 15 gr za 1 kg.

Równocześnie pragnę podkreślić, że w ostatnich latach rolnicy wielkopolscy, poprzez intensyfikację produkcji, specjalizację i inwestowanie w swój warsztat pracy, zamierzali zbliżyć się do wymogów stawianych nam w przededniu rynkowej konfrontacji z rolnictwem Unii Europejskiej.

Ekspresja spotkań, dyskusji, a także różnych form demonstracji w miejscach publicznych w ostatnich dniach ma podłoże czysto ekonomiczne. Interweniujący u władz lokalnych i wojewódzkich oraz w moim biurze senatorskim przedstawiciele rolników zwracają się z nagłą prośbą o podjęcie interwencyjnego skupu, gdyż w tej specyficznej formie produkcji rolnej każdy dzień zwłoki oznacza wymierne straty dla całego

sektora produkcji żywca wieprzowego. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Do protokołu swoje oświadczenia złożyli senatorowie: Wojciech Pawłowski, Andrzej Anulewicz, Janusz Konieczny, Kazimierz Pawełek, Stanisław Nicieja, Robert Smoktunowicz, Władysław Mańkut, Tadeusz Bartos, Włodzimierz Łęcki, Adam Graczyński, Anna Kurska sama oraz z Janem Szafrancem, a także Ewa Serocka i Zbigniew Zychowicz.

Nie zamykamy sprawy oświadczeń, bo po całkowitym wyczerpaniu porządku obrad będzie można je jeszcze ewentualnie wygłosić.

Bardzo proszę o powtórzenie komunikatów, tym razem głosem pani senator Krystyny Doktorowicz.

Senator Sekretarz Krystyna Doktorowicz:

W dniu 18 lutego 2003 r., we wtorek, o godzinie 15.15 w sali nr 182 odbędzie się posiedzenie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności. Porządek obrad: pierwsze czytanie wniesionego przez grupę senatorów projektu ustawy o ustanowieniu dnia 16 października Dniem Ojca Świętego Jana Pawła II, druk nr 308.

W dniu 19 lutego 2003 r., w środę, o godzinie 9.00 w sali nr 217 odbędzie się wspólne posiedzenie Komisji Emigracji i Polaków za Granicą, Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisji Ustawodawstwa i Praworządności. Porządek obrad: pierwsze czytanie wniesionego przez Komisję Emigracji i Polaków za Granicą oraz Komisję Gospodarki i Finansów Publicznych projektu ustawy w sprawie uczczenia wybitnych osiągnięć Ignacego Łukasiewicza, pioniera światowego przemysłu naftowego i gazowniczego, druk nr 321. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję.

Ogłaszam przerwę do godziny 19.00

*(Przerwa w obradach od godziny 17 minut 07
do godziny 19 minut 01)*

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Panie i Panowie Senatorowie, proszę o zajmowanie miejsc.

Wznawiam obrady.

(wicemarszałek J. Danielak)

Powracamy do rozpatrzenia punktu pierwszego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, która ustosunkowała się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowała sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie zgodnie z art. 52 ust. 6 Regulaminu Senatu mogą zabrać głos jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, panią senator Teresę Liszcz, o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków, a następnie przedstawienie wniosku mniejszości komisji.

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Teresa Liszcz:

Pani Marszałek! Wysoki Senacie!

Komisja Ustawodawstwa i Praworządności w dniu wczorajszym odbyła posiedzenie poświęcone rozpatrzeniu poprawek zgłoszonych w czasie wczorajszego posiedzenia. Komisja uwzględniła także własne, wcześniej zgłoszone poprawki. W trakcie posiedzenia, na podstawie art. 52 ust. 4 Regulaminu Senatu, niektórzy wnioskodawcy zmienili treść swoich poprawek. Senatorowie Adam Biela oraz Jan Szafraniec zmienili treść poprawek dwudziestej piątej i osiemdziesiątej piątej. Senator Ewa Serocka dokonała zmiany poprawki pięćdziesiątej i pięćdziesiątej pierwszej w zestawieniu wniosków. Autopoprawkę do poprawki sto czterdziestej szóstej wnieśli zaś senatorowie: Ewa Serocka, Adam Graczyński, Jerzy Markowski oraz Tadeusz Wnuk. Z kolei Komisja Ustawodawstwa i Praworządności wycofała poprawkę sto czterdziestą siódmą dotyczącą daty wejścia w życie ustawy, ponieważ zgłoszona w czasie posiedzenia poprawka sto czterdziesta szósta skonsumowała tę propozycję komisji.

(Rozmowy na sali)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Pani Senator, może zrobimy krótką przerwę. Nasi koledzy trochę wyciszą rozmowy i wtedy dotrzeć do nich to, co pani jest uprzejma przedstawić Wysokiej Izbie.

Bardzo proszę.

Senator Teresa Liszcz:

Pani Marszałek, komisja popiera wszystkie wcześniej zgłoszone przez siebie poprawki z wyjątkiem pięciu: dwudziestej piątej, sto ósmej, sto

dziewiętej, sto dwudziestej piątej i sto trzydziestej trzeciej. Tych poprawek nie popieramy z uwagi na to, że przeważnie zostały skonsumowane przez pełniejsze poprawki zgłoszone w czasie posiedzenia plenarnego.

Nie będę omawiała poprawek, które były przedmiotem mojego sprawozdania w dniu wczorajszym. Krótko ustosunkuję się tylko w imieniu komisji do tych zgłoszonych w czasie posiedzenia plenarnego – zarówno do tych, których przyjęcie komisja rekomenduje, jak i do tych, których nie rekomendujemy. Spośród poprawek zgłoszonych w czasie posiedzenia plenarnego rekomendujemy przyjęcie poprawek, które teraz omówię.

Poprawka pięćdziesiąta daje syndykowi prawo do zatrudniania bez zezwolenia sędziego-komisarza osób potrzebnych do dokonania spisu składników masy upadłości oraz do zapewnienia ochrony mienia wchodzącego w skład masy upadłości.

Poprawka pięćdziesiąta pierwsza stanowi, iż koszty funkcjonowania organów upadłego, każdorazowo ustalane przez sędziego-komisarza, są traktowane jako składnik kosztów postępowania upadłościowego.

Poprawka siedemdziesiąta siódma, zgłoszona przeze mnie, dotyczy sytuacji, gdy układ zawarty w toku postępowania upadłościowego przewiduje konwersję wierzytelności na udziały lub akcje spółki będącej upadłym. W tym przypadku układ zastępuje przewidziane w kodeksie spółek handlowych czynności związane z podwyższaniem kapitału i obejmowaniem akcji bądź udziałów i stanowi podstawę odpowiednich wpisów w Krajowym Rejestrze Sądowym.

Poprawka osiemdziesiąta piąta ma bardzo duże znaczenie, pragnę więc zwrócić na nią uwagę pań senator i panów senatorów. Tę poprawkę rekomendujemy z pełnym przekonaniem. Wychodzi ona naprzeciw tej trudnej sytuacji społecznej, jaką mamy, jest jakimś krokiem w kierunku zwalczania czy przynajmniej ograniczania bezrobocia. Ten krok polega na tym, iż spółka pracownicza, w skład której wchodziłaby ponad połowa pracowników upadłego, jeżeli upadły był spółką z udziałem Skarbu Państwa, ma w określonych sytuacjach pierwszeństwo nabycia przedsiębiorstwa upadłego bądź zorganizowanej części przedsiębiorstwa upadłego nadającej się do prowadzenia działalności gospodarczej. Chodzi oczywiście o sytuację, w której rada wierzycieli upoważnia syndyka do dokonywania sprzedaży bezprzetargowej. Ta poprawka jest poprawką pana senatora Bieli i pana senatora Szafraniec.

Istotna jest również poprawka sto siódma zgłoszona przez panią senator Serocką ze spółką. Poprawka ta daje sądowi upadłościowemu miesięczny termin od dnia zgłoszenia wniosku o upadłość do wydania postanowienia o ogłoszeniu upadłości. Jest to oczywiście termin instrukcyj-

(senator T. Liszcz)

ny, jak każdy termin dla sądu, nie mniej powinien mobilizować sąd do szybkiego działania.

Poprawki sto dziesiąta, sto jedenasta i sto dwunasta, autorstwa pana senatora Markowskiego, zmierzają do istotnego uściślenia pewnych przepisów dotyczących odrębnego postępowania upadłościowego w odniesieniu do banków. To chyba wszystkie najważniejsze poprawki, które rekomendujemy.

Nie rekomendujemy zaś poprawki dwudziestej piątej wprowadzającej dodatkowy przepis w prawie upadłościowym dotyczący upadłości spółdzielni. Chodzi o wyraźne stwierdzenie, iż w razie upadłości spółdzielni przewidzianych w tych przepisach czynności powinien dokonywać syndyk bądź zarządca. Ta poprawka przepadła stosunkiem głosów 3:3 i stała się wnioskiem mniejszości, o którym w stosownym czasie powiem troszkę więcej.

Komisja nie poparła również poprawki sto trzydziestej trzeciej, autorstwa senatorów Bieli i Szafranca, która dotyczy wynagrodzenia nadzorcy sądowego. Ta poprawka jest po prostu zbędna, ponieważ wynagrodzenie nadzorcy sądowego jest jednoznacznie określone w ustawie. Pan senator Biela obecny na posiedzeniu komisji był zresztą gotów ją wycofać, ale w związku z nieobecnością współautora poprawki nie było to możliwe. Poprawka ta jest zaopiniowana negatywnie.

I jeszcze jedna sprawa. Wśród tej dużej liczby poprawek jest blok poprawek merytorycznych, które zostały zgłoszone przez komisję, poparte ponownie przez komisję i w pełni zaakceptowane przez stronę rządową, co wyraził pan minister w czasie posiedzenia plenarnego i potwierdził w czasie posiedzenia komisji. I te poprawki proponowałabym przegłosować łącznie. To są poprawki: pierwsza, od czwartej do dziesiątej, dwunasta, piętnasta, od szesnastej do dwudziestej, dwudziesta trzecia, dwudziesta czwarta, dwudziesta szósta, dwudziesta ósma, trzydziesta trzecia, trzydziesta czwarta, trzydziesta szósta, trzydziesta ósma, czterdziesta, czterdziesta pierwsza, czterdziesta siódma, pięćdziesiąta piąta, sześćdziesiąta piąta, sześćdziesiąta siódma, sześćdziesiąta ósma, siedemdziesiąta, siedemdziesiąta druga, siedemdziesiąta trzecia, od siedemdziesiątej ósmej do osiemdziesiątej czwartej, od osiemdziesiątej siódmej do sto szóstej, od sto cztertnastej do sto osiemnastej, sto dwudziesta pierwsza, sto dwudziesta druga, sto dwudziesta siódma, sto trzydziesta pierwsza, sto trzydziesta druga, od sto trzydziestej czwartej do sto trzydziestej siódmej oraz od sto trzydziestej dziewiątej do sto czterdziestej piątej. To nie są poprawki wymagające merytorycznego akceptowania, lecz poprawki legislacyjne, redakcyjne, co do których nikt nie zgłaszał wątpliwości.

Oprócz tego jest grupa poprawek merytorycznych zgłoszonych i zaakceptowanych przez komisję, wobec których strona rządowa wyraziła aprobatę. Są to następujące poprawki: druga, trzecia, jedenasta, trzynasta, czternasta, dwudziesta pierwsza, dwudziesta druga, dwudziesta siódma, dwudziesta dziewiąta, od trzydziestej do trzydziestej drugiej, trzydziesta piąta, trzydziesta siódma, trzydziesta dziewiąta, od czterdziestej drugiej do czterdziestej szóstej, czterdziesta ósma, czterdziesta dziewiąta, od pięćdziesiątej drugiej do pięćdziesiątej czwartej, sześćdziesiąta szósta, sześćdziesiąta dziewiąta, siedemdziesiąta pierwsza, osiemdziesiąta szósta, sto trzynasta, sto dziewiętnasta, sto dwudziesta, sto dwudziesta trzecia, sto dwudziesta szósta, sto dwudziesta ósma oraz sto trzydziesta ósma.

Proponuję przegłosować te poprawki w dwóch blokach. O ile redakcyjne poprawki na ogół nie budzą wątpliwości i sprzeciwu, o tyle poprawki merytoryczne u niektórych panów senatorów czy pań senatorek mogą budzić wątpliwości i dlatego proponowałabym jednak rozdzielenie poprawek merytorycznych i redakcyjnych.

Dziękuję. Proszę o poparcie stanowiska komisji.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo serdecznie.

Czy senatorowie wnioskodawcy chcą jeszcze zabrać głos?

Pan senator Biela?

(Senator Adam Biela: Dziękuję bardzo.)

Senator Jan Szafraniec?

(Senator Jan Szafraniec: Dziękuję.)

Senator Ewa Serocka?

(Senator Ewa Serocka: Dziękuję.)

Senator Teresa Liszcz?

(Senator Teresa Liszcz: Tak. Ja mam niejako obowiązek zreferować wspólnie z senatorem Bielą wniosek mniejszości.)

Bardzo proszę.

Senator Teresa Liszcz:

To jest poprawka dwudziesta piąta, ta, przy której już wspominałam, że nie przeszła w głosowaniu przy równej liczbie głosów „za” i „przeciw”.

Chodzi o dodanie do prawa upadłościowego art. 85a, który dotyczy sytuacji, kiedy upadła spółdzielnia mieszkaniowa z opcją likwidacyjną. Jeżeli odebrano zarząd majątkiem upadłemu, to póki spółdzielnia nie upadła, zarządca miałby obowiązek dokonywać pewnych czynności, w szczególności zawierać z członkami spółdzielni określone umowy, tak aby w sytuacji upadłości umożliwić im nabycie własności mieszkań, które zajmują. Zresztą gdyby nawet nie zamieścić w prawie upadłościowym tego przepisu, to można by wydedukować, że po upadłości spółdzielni te

(senator T. Liszcz)

czynności powinien wziąć na siebie syndyk bądź zarządca. Wydaje się jednak, że byłoby lepiej, by syndyk bądź zarządca nie musiał szukać odpowiednich przepisów w ustawie o spółdzielniach mieszkaniowych i jeszcze ich interpretować. Powinny one być zawarte wprost w tej ustawie, zwłaszcza że nie chodzi tutaj o dosłowne powtórzenie normy, lecz o wyraźne stwierdzenie, że w sytuacji upadłości w obowiązki zarządu wchodzi syndyk bądź zarządca.

Strona rządowa akceptuje tę poprawkę. Głosy komisji rozłożyły się w ten sposób, że były 3 głosy były za, 3 – przeciw, a reszta członków komisji wstrzymała się od głosu.

W imieniu mniejszości komisji prosiłabym o poparcie jednak tej poprawki. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Andrzej Anulewicz?

(Senator Andrzej Anulewicz: Dziękuję.)

Pan senator Tadeusz Bartos?

(Senator Tadeusz Bartos: Dziękuję.)

Pan senator Jerzy Markowski?

(Senator Jerzy Markowski: Dziękuję bardzo.)

Pan senator Adam Graczyński?

(Senator Adam Graczyński: Dziękuję.)

Pan senator Tadeusz Wnuk?

(Senator Tadeusz Wnuk: Dziękuję.)

Przypominam, że Komisja Ustawodawstwa i Praworządności wycofała poprawkę sto czterdziestą siódmą zawartą w druku nr 311Z.

Zgodnie z art. 52 ust. 7 Regulaminu Senatu każdy senator może podtrzymać wycofany wniosek, przejmując uprawnienia dotychczasowego wnioskodawcy.

Czy ktoś z państwa senatorów chce podtrzymać wycofany wniosek? Nie ma zgłoszeń.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze.

Zgodnie z propozycją pani senator proponuję, aby poprawki doprecyzowujące, usuwające błędy, ujednolicające terminologię były przegłosowane łącznie. Są to poprawki: pierwsza, od czwartej do dziesiątej, dwunasta, piętnasta, od szesnastej do dwudziestej, dwudziesta trzecia, dwudziesta czwarta, dwudziesta szósta, dwudziesta ósma, trzydziesta trzecia, trzydziesta czwarta, trzydziesta szósta, trzydziesta ósma, czterdziesta, czterdziesta pierwsza, czterdziesta siódma, od pięćdziesiątej piątej do sześćdziesiątej piątej, sześćdziesiąta siódma, sześćdziesiąta ósma, siedemdziesiąta, od siedemdziesiątej drugiej do siedemdziesiątej szóstej, od siedemdziesiątej ósmej do osiemdziesiątej czwartej, od osiemdziesiątej siódmej do sto szóstej, od sto cztertnastej do sto osiemnastej, sto dwudziesta pierwsza, sto dwudziesta druga,

sto dwudziesta siódma, sto trzydziesta pierwsza, sto trzydziesta druga, od sto trzydziestej czwartej do sto trzydziestej siódmej oraz od sto trzydziestej dziewiątej do sto czterdziestej piątej.

Jeżeli nie usłyszę sprzeciwu, uznam że Senat akceptuje takie rozwiązanie.

Czy jest sprzeciw w tej sprawie? Nie ma.

Wobec tego przystąpimy do wyrażenia stanowiska wobec poprawek, co do których jest propozycja, aby przegłosować je łącznie. Poprawki te mają charakter merytoryczny. Są to poprawki: druga, trzecia, jedenasta, trzynasta, czternasta, dwudziesta pierwsza, dwudziesta druga, dwudziesta siódma, dwudziesta dziewiąta, od trzydziestej do trzydziestej drugiej, trzydziesta piąta, trzydziesta siódma, trzydziesta dziewiąta, od czterdziestej drugiej do czterdziestej szóstej, czterdziesta ósma, czterdziesta dziewiąta, od pięćdziesiątej drugiej do pięćdziesiątej czwartej, sześćdziesiąta szósta, sześćdziesiąta dziewiąta, siedemdziesiąta pierwsza, osiemdziesiąta szósta, sto trzynasta, sto dziewiętnasta, sto dwudziesta, sto dwudziesta trzecia, sto dwudziesta szósta, sto dwudziesta ósma oraz sto trzydziesta ósma.

Czy jest sprzeciw wobec tej propozycji? Nie ma.

Uznajemy wobec tego, że zarówno poprawki z pierwszej grupy, jak również te merytoryczne przegłosujemy łącznie.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty komisja oraz senatorowie wnioskodawcy przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu za chwilę zostaną przeprowadzone kolejne głosowania nad przedstawionymi poprawkami, według kolejności przepisów ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad poprawkami z grupy poprawek doprecyzowujących, usuwających błędy, ujednolicających terminologię, które już wcześniej wyliczyłam i przedstawiłam. Będziemy głosować łącznie.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 82 głosowało za, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 71)**

Poprawki uzyskały akceptację.

Poprawka druga rozpoczyna blok poprawek merytorycznych, które uzyskały akceptację komisji i strony rządowej i nie wywoływały żadnych konfliktów. Przegłosujemy je również łącznie.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawek, które wprowadzają zmiany merytoryczne?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o podanie wyników.

Na 84 obecnych senatorów 84 głosowało za. **(Głosowanie nr 72)**

(wicemarszałek J. Danielak)

Stwierdzam, że poprawki zostały przyjęte jednogłośnie.

Przystępujemy do głosowania nad poprawką dwudziestą piątą. Poprawka ta dodaje do ustawy przepis określający obowiązki syndyka i zarządcy wynikające z przepisów ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o podanie wyników.

Na 84 obecnych senatorów 77 głosowało za, 7 – przeciw. **(Głosowanie nr 73)**

Poprawka uzyskała akceptację.

Przystępujemy do głosowania nad poprawką pięćdziesiątą. Poprawka ta umożliwia zatrudnianie przez syndyka osób potrzebnych do dokonania spisu i dozoru masy upadłościowej po powiadomieniu sędziego-komisarza.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o podanie wyników.

Na 84 obecnych senatorów 82 głosowało za, 2 – przeciw. **(Głosowanie nr 74)**

Poprawka uzyskała akceptację.

Poprawka pięćdziesiąta pierwsza dodaje przepis, zgodnie z którym koszty związane z funkcjonowaniem organu upadłego oraz z realizacją jego uprawnień organizacyjnych ustala każdorazowo sędzia-komisarz. Koszty te wchodzi w skład kosztów postępowania upadłościowego.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 83 obecnych senatorów 80 głosowało za, 2 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 75)**

Poprawka uzyskała akceptację.

Poprawka siedemdziesiąta siódma dodaje przepis, zgodnie z którym prawomocnie zatwierdzony układ zastępuje określone w kodeksie spółek handlowych czynności związane z podwyższeniem kapitału zakładowego i objęciem udziałów lub akcji, jeżeli układ przewiduje konwersję wierzytelności na udziały lub akcje spółki będącej organem upadłym.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o podanie wyników.

Na 84 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 76)**

Poprawka została przyjęta jednogłośnie.

Poprawka osiemdziesiąta piąta ustanawia pierwszeństwo spółki pracowniczej w nabyciu przedsiębiorstwa upadłego, w sytuacji gdy rada wierzycieli wyraziła zgodę na sprzedaż z wolnej ręki.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 83 obecnych senatorów 81 głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 77)**

Poprawka uzyskała akceptację.

W myśl poprawki sto siódmej, o ogłoszeniu upadłości banku sąd orzeka najpóźniej w terminie miesiąca od otrzymania wniosku. Poprawka ta jednocześnie usuwa z przepisu art. 425 zbędną wzmiankę o składzie sądu.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 84 obecnych senatorów 81 głosowało za, 2 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 78)**

Poprawka uzyskała akceptację.

Poprawka sto ósma skreśla...

(Głos z sali: Poprawka sto dziesiąta, bo sto ósma została wykluczona.)

Przepraszam bardzo. Przyjęcie poprawki sto siódmej wyklucza głosowanie nad poprawką sto ósmą...

(Głos z sali: I poprawką sto dziewiątą.)

...i poprawką sto dziewiątą.

Głosujemy wobec tego nad poprawką sto dziesiątą. W myśl tej poprawki, wierzytelności z tytułu wszystkich tak zwanych środków gwarantowanych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny, a nie tylko z tytułu rachunków bankowych, tak jak uchwalił Sejm, zaspokajają się bez ich zgłoszenia do masy upadłości.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o podanie wyników.

Na 84 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 79)**

Poprawka została przyjęta jednogłośnie.

Poprawka sto jedenasta usuwa błąd we wskazaniu osób obowiązanych do wykonywania czynności związanych z wypłatą środków gwarantowanych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o podanie wyników.

Na 82 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 80)**

(wicemarszałek J. Danielak)

Poprawka została przyjęta jednogłośnie.

Poprawka sto dwunasta dodaje przepis, zgodnie z którym wierzytelności z rachunków bankowych ulegają zaspokojeniu po zaspokojeniu należności Bankowego Funduszu Gwarancyjnego z tytułu przekazania kwot na wypłatę środków gwarantowanych.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o podanie wyników.

Na 84 obecnych senatorów 82 głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 81)**

Poprawka uzyskała akceptację.

Poprawka sto dwudziesta czwarta nadaje nowe brzmienie przepisowi określającemu krąg podmiotów, do których stosuje się przepisy dotyczące postępowania naprawczego, wyłączając z tego kręgu samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o podanie wyników.

Na 84 obecnych senatorów 82 głosowało za, 2 – przeciw. **(Głosowanie nr 82)**

Poprawka uzyskała akceptację.

Nad poprawkami sto dwudziestą dziewiątą i sto trzydziestą będziemy głosowali łącznie. Poprawki te wprowadzają kontrolę sądów w zakresie spełniania przez przedsiębiorcę warunków do wszczęcia postępowania naprawczego.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 84 obecnych senatorów 83 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 83)**

Poprawki uzyskały naszą akceptację.

Poprawka sto trzydziesta trzecia wprowadza przepis, w myśl którego wysokość wynagrodzenia nadzorca sądowego w postępowaniu naprawczym jest uzależniona od wielkości majątku przedsiębiorcy, liczby wierzycieli oraz zakresu zadań nadzorca niezbędnych w toku postępowania.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o podanie wyników.

Na 84 obecnych senatorów 15 głosowało za, 62 – przeciw, 7 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 84)**

Poprawka nie uzyskała naszej akceptacji.

Poprawka sto czterdziesta szоста określa termin wejścia w życie ustawy – Prawo upadłościowe

i naprawcze na 1 października 2003 r. oraz stanowi, iż w odniesieniu do przedsiębiorców, którzy złożyli wnioski o wszczęcie postępowania restrukturyzacyjnego na podstawie przepisów ustawy o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy, przepisy o postępowaniu naprawczym wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia ogłoszenia ustawy.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 82 obecnych senatorów 80 głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 85)**

Poprawka uzyskała akceptację.

W ten sposób przegłosowaliśmy wszystkie poprawki.

Przystępujemy do głosowania nad uchwałą w sprawie ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze w całości, wraz ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem uchwały?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 84 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 86)**

Senat jednogłośnie podjął uchwałę w sprawie ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze.

Powracamy do rozpatrzenia punktu trzeciego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, która ustosunkowała się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowała sprawozdanie w tej sprawie. Przypominam również, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z art. 52 ust. 6 Regulaminu Senatu, mogą zabrać głos jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, pana senatora Bogusława Maśjora, o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Bogusław Maśjor:

Dziękuję bardzo.

Pani Marszałek! Wysoki Senacie!

Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych na swoim posiedzeniu wnikliwie zapoznała się z wnioskami zgłoszonymi w czasie dyskusji. Szczególne emocje wywoływała poprawka do art. 4, która precyzuje procedurę tworzenia, powoływania biur informacji gospodarczej.

(senator B. Mąsior)

Jak państwo pamiętają, pani senator Liszcz zgłosiła poprawkę, która miała na celu zabezpieczenie tego, aby biura informacji gospodarczej były wiarygodne i by tego rodzaju podmiotów nie mogli tworzyć ludzie o wątpliwej przeszłości, również jeśli chodzi o działalność gospodarczą. Miała miejsce długa dyskusja na ten temat. Poprawka do art. 4 – jest to poprawka trzecia – doprecyzowuje, że akcjonariusz spółki również nie może być osobą karaną za przestępstwo, zaś w pierwotnej wersji ustawy to zabezpieczenie dotyczyło tylko i wyłącznie zarządu biura informacji gospodarczej.

Poprawki dziesiąta i jedenasta, zgłoszone przez panią marszałek Danielak i pana senatora Markowskiego, poparte przez komisję, zmierzają do tego, aby informacje biura informacji gospodarczej były dostępne za darmo dla instytucji, dla podmiotów wymienionych w art. 16 ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych.

Pozostałe poprawki zostały przeze mnie omówione w czasie dyskusji plenarnej, w związku z tym pomijam ich uzasadnienie.

Bardzo proszę Wysoki Senat o przyjęcie poprawek zawartych w druku nr 317Z: drugiej, trzeciej, czwartej, piątej, dziewiątej, dziesiątej, jedenastej, dwunastej, trzynastej, czternastej i piętnastej.

Jeżeli można, Pani Marszałek, stawiam wniosek, aby nad poprawkami popartymi przez komisję głosować łącznie.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Czy senatorowie wnioskodawcy chcą jeszcze zabrać głos?

Pani senator Teresa Liszcz?

(Senator Teresa Liszcz: Dziękuję.)

Pan senator Jerzy Markowski?

(Senator Jerzy Markowski: Nie, dziękuję.)

Ja również rezygnuję.

W związku z postawionym przez pana senatora sprawozdawcę wnioskiem o łączne głosowanie nad wszystkimi poprawkami, które uzyskały akceptację komisji, zwracam się do państwa senatorów z pytaniem, czy jest na to zgoda.

Widzę, że jest sprzeciw.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Tadeusz Rzemkowski:

Jestem przeciwny temu wnioskowi.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Wobec tego będziemy kolejno głosować nad każdą poprawką.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty komisja oraz senatorowie wnioskodawcy przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu za chwilę zostaną przeprowadzone kolejne głosowania nad przedstawionymi poprawkami, według kolejności przepisów ustawy.

Nad poprawką pierwszą, siódmą i ósmą będziemy głosować łącznie. Poprawki te nakładają na wierzycieli obowiązek uzyskania tytułu wykonawczego przed zgłoszeniem informacji gospodarczej do biura informacji gospodarczej.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników.

Na 79 obecnych senatorów 15 głosowało za, 57 – przeciw, 7 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 87)**

Poprawki nie uzyskały akceptacji.

Poprawka druga wyłącza spod działania ustawy obrót wierzytelnościami za pośrednictwem ogłoszenia publicznego.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników.

Na 81 obecnych senatorów 80 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 88)**

Poprawka uzyskała akceptację.

Poprawka trzecia powoduje, iż akcjonariuszami biura informacji gospodarczej nie będą mogły być osoby karane za przestępstwo popełnione z winy umyślnej ani osoby prawne, w których organach zasiadają osoby karane za przestępstwo popełnione z winy umyślnej.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 82 obecnych senatorów 81 głosowało za, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 89)**

Poprawka uzyskała akceptację.

Poprawka czwarta zabrania zamiany akcji imiennych biura informacji gospodarczej na akcje na okaziciela.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 82 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 90)**

Poprawka została przyjęta jednogłośnie.

Poprawka piąta rozszerza katalog podmiotów uprawnionych do przekazywania informacji go-

(wicemarszałek J. Danielak)

spodarczych o zobowiązaniach konsumentów na przedsiębiorców wynajmujących lokale.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 82 obecnych senatorów 75 głosowało za, 5 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. * (**Głosowanie nr 91**)

Poprawka uzyskała akceptację.

Poprawka szósta rozszerza katalog podmiotów uprawnionych do przekazywania informacji gospodarczych o zobowiązaniach konsumentów na przedsiębiorców wykonujących roboty budowlane.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 82 obecnych senatorów 19 głosowało za, 59 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 92**)

Poprawka nie uzyskała akceptacji.

Nad poprawkami dziewiątą i czternastą będziemy głosować łącznie. Poprawki nakazują przedsiębiorcy rozwiązać z biurem informacji gospodarczej umowę o udostępnianiu informacji w terminie czternastu dni od dnia zaprzestania działalności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Jednogłośnie – na 82 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. (**Głosowanie nr 93**)

Poprawki uzyskały akceptację.

Nad poprawkami dziesiątą i jedenastą będziemy głosować łącznie.

Poprawki te powodują, iż ujawnianie informacji podmiotom wymienionym w art. 16, między innymi komendantowi głównemu Policji, prokuratorowi krajowemu oraz sądom, będzie nieodpłatne.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 82 obecnych senatorów 81 głosowało za, 1 – przeciw. (**Głosowanie nr 94**)

Poprawki uzyskały akceptację.

Poprawka dwunasta wyraźnie wskazuje, iż biuro informacji gospodarczej może otrzymać dane z systemu PESEL za odpłatnością.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 83 obecnych senatorów 82 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 95**)

Poprawka uzyskała akceptację.

Poprawka trzynasta powoduje wyłączenie spod nadzoru ministra właściwego do spraw gospodarki kontroli prawidłowości przetwarzania danych osobowych.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 83 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. (**Głosowanie nr 96**)

Poprawka została przyjęta jednogłośnie.

Poprawka piętnasta powoduje, iż operator telekomunikacyjny będzie mógł odmówić zawarcia umowy o świadczenie usług lub zawrzeć ją na warunkach mniej korzystnych w wyniku oceny wiarygodności płatniczej dokonanej na podstawie ujawnionych informacji gospodarczych.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 83 obecnych senatorów 80 głosowało za, 1 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu, 1 nie głosował. (**Głosowanie nr 97**)

Poprawka uzyskała akceptację.

Przystępujemy do głosowania nad podjęciem uchwały w sprawie ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za podjęciem uchwały?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 83 obecnych senatorów 81 głosowało za, 1 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 98**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych.

Powracamy do rozpatrzenia punktu ósmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw.

* Wicemarszałek przeczytała omyłkowo: na 82 obecnych senatorów 75 głosowało za, 2 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu.

(wicemarszałek J. Danielak)

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam też, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z art. 52 ust. 6 Regulaminu Senatu, głos mogą zabrać jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, senatora Janusza Lorenza, o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Janusz Lorenz:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

W imieniu połączonych Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi chciałbym złożyć sprawozdanie z naszych obrad.

Komisje po posiedzeniu w dniu 6 lutego bieżącego roku, po rozpatrzeniu wniosków zgłoszonych w toku dyskusji nad ustawą o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw przedstawiają Wysokiemu Senatowi następujące stanowisko.

Chciałbym państwu powiedzieć, że nadrzędnym celem naszych dyskusji i ustaleń było dobro konsumenta, jego życie i zdrowie. W związku z tym formułujemy wnioski, o których przyjęcie prosimy. Dotyczy to poprawek: pierwszej, drugiej, trzeciej, czwartej, dziewiątej, dziesiątej, jedenastej, trzynastej, piętnastej, siedemnastej, osiemnastej, dziewiętnastej, dwudziestej, dwudziestej pierwszej, dwudziestej drugiej, dwudziestej trzeciej, dwudziestej czwartej, dwudziestej piątej, dwudziestej siódmej, dwudziestej dziewiątej, trzydziestej piątej, trzydziestej szóstej, trzydziestej siódmej, trzydziestej ósmej, trzydziestej dziewiątej, czterdziestej, czterdziestej pierwszej, czterdziestej drugiej, czterdziestej czwartej, czterdziestej piątej, czterdziestej szóstej, czterdziestej ósmej, czterdziestej dziewiątej, pięćdziesiątej, pięćdziesiątej pierwszej, pięćdziesiątej drugiej, pięćdziesiątej trzeciej, pięćdziesiątej czwartej, pięćdziesiątej piątej, pięćdziesiątej szóstej, pięćdziesiątej dziewiątej, sześćdziesiątej, sześćdziesiątej pierwszej, sześćdziesiątej drugiej, sześćdziesiątej trzeciej, sześćdziesiątej czwartej oraz sześćdziesiątej piątej.

Proszę państwa, chciałbym państwa namówić do tego, abyśmy przeprowadzili łączne głosowanie nad następującymi poprawkami. Chodzi o poprawki poparte przez obie komisje, to jest mające charakter doprecyzowujący, uspójniający z systemem prawa, oraz poprawki redakcyjne. Są to poprawki: pierwsza, trzecia, dziesiąta, jedenasta, trzynasta, siedemnasta, osiemnasta, dziewiętnasta, trzydziesta dziewiąta, pięćdziesiąta trzecia, pięćdziesiąta czwarta, pięćdziesiąta piąta, sześćdziesiąta, sześćdziesiąta pierwsza. Proponuję, żeby te poprawki przegłosować łącznie, bo są one bezdyskusyjne. To po prostu usprawni naszą pracę. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Czy senatorowie wnioskodawcy lub pozostali senatorowie sprawozdawcy chcą jeszcze zabrać głos?

Pan senator Janusz Lorenz?

Senator Janusz Lorenz:

Chciałbym zabrać głos i prosić państwa o przyjęcie mojej poprawki, poprawki trzydziestej piątej...

(*Głosy z sali: Trzydziestej drugiej!*)

Tak, trzydziestej drugiej, przepraszam.

Zwracam się o przyjęcie mojej poprawki z tego powodu, że na posiedzeniu komisji ta poprawka przepadła tylko z powodu jednego głosu, bo stosunek głosów był 6:5. Wierzę bardzo gorąco, że było to spowodowane niedokładnym wyjaśnieniem potrzeby przyjęcia tej poprawki.

A to uzasadnienie jest następujące. Kraje importujące artykuły żywnościowe wierzą wyłącznie inspekcjom rządowym, znam to zresztą z autopsji. Niezależność służb kontrolnych jest bardzo wysoko ceniona za granicą, więc takie działania od razu stawiają nasz kraj, kraj producencki, w bardzo dobrej pozycji. I dlatego bardzo bym prosił o przyjęcie poprawki trzydziestej drugiej, którą zgłosiłem, a która, jak powiedziałem, nie została przyjęta z powodu tylko jednego głosu sprzeciwu. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję.

Pan senator Mieczysław Mietła?

(*Senator Mieczysław Mietła: Dziękuję.*)

Pan senator Janusz Bargieł?

(*Senator Janusz Bargieł: Dziękuję, Pani Marszałek.*)

Pan senator Lesław Podkański?

(*Senator Lesław Podkański: Dziękuję.*)

Pan senator Zdzisław Jarmużek?

(*Senator Zdzisław Jarmużek: Dziękuję.*)

(wicemarszałek J. Danielak)

Pan senator Krzysztof Borkowski?
(Głosy z sali: Zgłasza się!)
Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Krzysztof Borkowski:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Ja bardzo króciutko. Dziękuję za poparcie komisji dla kilku moich poprawek, ale chciałbym jeszcze zwrócić uwagę na poprawkę czternastą i szesnastą.

Bardzo proszę Wysoki Senat o przyjęcie poprawki czternastej, która ma na celu to, żeby do 31 grudnia 2005 r. koszty związane ze znakowaniem i kolczykowaniem zwierząt ponosiła Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, a potem, po tej dacie, już właściciele zwierząt. Jest to bardzo ważne, bo dzisiaj około 10% wartości zwierzęcia stanowią te procedury: kolczykowanie, wydawanie świadectw zdrowia, paszportów. Przy tak niskiej cenie skupu jest to ważne dla rolników, dlatego rolnicy, właściciele zwierząt, bardzo o to monitują.

I poprawka szesnasta. W przypadku zagrożenia chorobą, poważną chorobą zakaźną, następuje wybicie stada. Chodzi o to, żeby w wypadku wybijania stad eksperci do szacowania nie byli powoływani przez wójta czy burmistrza, ale żeby pochodzili z samorządu rolniczego, czyli żeby byli mianowani przez prezesa izby rolniczej. Są przecież samorządy w izbach rolniczych, więc chodzi o to, by ci rolnicy pochodzili z tego powiatu, z którego jest dane zwierzę, czyli żeby znali dane środowisko.

Myślę, że to są dobre poprawki i bardzo proszę o ich poparcie. Bardzo dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję.

Pan senator Henryk Stokłosa?
(Senator Henryk Stokłosa: Dziękuję.)
Pan senator Mieczysław Janowski?
(Senator Mieczysław Janowski: Tak.)
Bardzo proszę.

Senator Mieczysław Janowski:

Pani Marszałek! Wysoki Senacie!

Ustawa, którą właśnie przyjmujemy, jest w pewnej części kolejnym przykładem odebrania kompetencji samorządowi, w tym wypadku samorządowi powiatowemu. Proszę zatem w imieniu senatorów wnioskodawców – pani senator Sagatowskiej, pana senatora Szafranca, pani senator Kurskiej oraz swoim własnym – o to, aby zechcieli państwo przyjąć poprawki trzydziestą trzecią i czterdziestą siódmą, które utrzymują

w tym zakresie stan dotychczasowy. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję.

Pani senator Janina Sagatowska?
(Senator Janina Sagatowska: Nie, dziękuję.)
Pan senator Jan Szafraniec?
(Senator Jan Szafraniec: Dziękuję.)
Pani senator Anna Kurska?
(Senator Anna Kurska: Dziękuję.)
Pan senator Sławomir Izdebski?
(Senator Sławomir Izdebski: Tak, Pani Marszałek.)

Bardzo proszę.

Senator Sławomir Izdebski:

Oczywiście moja poprawka jest wycofana, ale chciałbym jeszcze raz podkreślić, że nie należy głosować za poprawką czterdziestą drugą. Uzasadniałem to już na posiedzeniu komisji rolnictwa i nadal upieram się przy tym, aby zapis w tym punkcie pozostał w wersji sejmowej, w której była mowa o kontroli towarów, spędów i wystaw zwierząt. A tutaj, w tej poprawce, dodano do tego zapisu jeszcze targi. Skoro są kontrolowane towary, skoro są kontrolowane spędy i wystawy zwierząt, to ja pytam: co mamy kontrolować na targach? Tutaj chodzi po prostu o wprowadzenie opłat. Oczywiście niby mówi się, że te opłaty ma ponosić właściciel targowiska, ale przecież wiemy, że właściciel targowiska po prostu podniesie ceny wstępu, ceny biletów, a za to wszystko i tak zapłaci rolnik.

Tak więc bardzo proszę o odrzucenie poprawki czterdziestej drugiej. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję.

Sprawozdawcami komisji byli także: pan senator Krzysztof Borkowski...

Czy chce pan jeszcze zabrać głos?
(Senator Krzysztof Borkowski: Dziękuję.)

A pan senator Bernard Drzeźła?
(Senator Bernard Drzeźła: Dziękuję uprzejmie.)

Przypominam, że następujący wnioskodawcy wycofali swoje poprawki: senator Janusz Lorenz wycofał poprawki dwudziestą szóstą i dwudziestą ósmą z druku nr 309Z, a senator Sławomir Izdebski poprawkę czterdziestą trzecią z tego samego druku.

Zgodnie z art. 52 ust. 7 Regulaminu Senatu każdy senator może podtrzymać wycofany wniosek, przejmując uprawnienia dotychczasowego wnioskodawcy.

(wicemarszałek J. Danielak)

Czy ktoś z państwa senatorów chce podtrzymać wycofane poprawki? Nie ma takich zgłoszeń.

Przystępujemy zatem do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty komisje oraz senatorowie wnioskodawcy przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu za chwilę zostaną przeprowadzone kolejne głosowania nad przedstawionymi poprawkami, zgodnie z kolejnością przepisów ustawy.

Panie i Panowie Senatorowie, korzystając z sugestii pana senatora sprawozdawcy, przedstawiam propozycję łącznego głosowania nad poprawkami: pierwszą, trzecią, dziesiątą, jedenastą, trzynastą, siedemnastą, osiemnastą, dziewiętnastą, trzydziestą dziewiątą, pięćdziesiątą trzecią, pięćdziesiątą czwartą, pięćdziesiątą piątą, sześćdziesiątą i sześćdziesiątą pierwszą.

Czy jest w tej sprawie sprzeciw? Nie ma.

Wobec tego przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi poprawkami. W pierwszej kolejności będziemy głosować nad poprawkami, które przed chwilą wymieniłam.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 82 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 99)**

Poprawki: pierwsza, trzecia, dziesiąta, jedenasta, trzynasta, siedemnasta, osiemnasta, dziewiętnasta, trzydziesta dziewiąta, pięćdziesiąta trzecia, pięćdziesiąta czwarta, pięćdziesiąta piąta, sześćdziesiąta i sześćdziesiąta pierwsza, uzyskały akceptację Wysokiej Izby.

Poprawka druga ma charakter doprecyzowujący w zakresie systematyki przepisów wskazujących na grupy podmiotów gospodarczych zobowiązane do przestrzegania warunków weterynaryjnych.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 81 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 100)**

Poprawka uzyskała akceptację Wysokiej Izby.

Poprawka czwarta ma na celu zharmonizowanie przepisów ustawy z terminologią przyjętą

w przepisach ustawy o środkach żywienia zwierząt.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 83 obecnych senatorów 83 głosowało za.

(Głosowanie nr 101)

Poprawka została przyjęta jednogłośnie.

Poprawka piąta dodaje informację dla podmiotów gospodarczych, do których jest skierowany przepis, o odpowiedzialności karnej i cywilnej z tytułu naruszenia warunków weterynaryjnych i jakości zdrowotnej.

Kto z państwa senatorów jest za tą poprawką?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 83 obecnych senatorów 10 głosowało za, 65 – przeciw, 7 wstrzymało się od głosowania, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 102)**

Poprawka nie uzyskała akceptacji Wysokiej Izby.

Nad poprawkami szóstą, siódmą i ósmą będziemy głosować łącznie. Poprawki te mają na celu wprowadzenie oznakowania jeleni i danieli utrzymywanych w warunkach fermowych oraz określenie sposobu i warunków tego oznakowania.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 10 głosowało za, 68 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 103)**

Poprawki nie uzyskały akceptacji Wysokiej Izby.

Poprawka dziewiąta ma na celu przedłużenie terminu przedstawienia przez posiadacza dokumentów potwierdzających pochodzenie zwierzęcia.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 80 głosowało za, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 104)**

Poprawka uzyskała akceptację Wysokiej Izby.

Poprawka dwunasta poszerza katalog cech określonych w paszporcie zwierzęcia.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o podanie wyników.

Na 82 obecnych senatorów 9 głosowało za, 65 – przeciw, 8 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 105)**

(wicemarszałek J. Danielak)

Poprawka nie uzyskała akceptacji Wysokiej Izby.

Poprawka czternasta ma na celu przeniesienie na Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa kosztów związanych z oznakowaniem i zdawaniem paszportów zwierząt do dnia 31 grudnia 2005 r.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 83 obecnych senatorów 22 głosowało za, 54 – przeciw, 7 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 106)**

Poprawka nie uzyskała akceptacji Wysokiej Izby.

Poprawka piętnasta rozszerza zakaz przywozu mięsa oddzielanego mechanicznie na mięso pozyskiwane ze wszystkich gatunków drobiu.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 82 obecnych senatorów 80 głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 107)**

Poprawka uzyskała akceptację Wysokiej Izby.

Poprawka szesnasta zmierza do tego, by wartość rynkową zwierzęcia określał prezes izby rolniczej.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 83 obecnych senatorów 26 głosowało za, 54 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 108)**

Poprawka nie uzyskała akceptacji Wysokiej Izby.

Poprawka dwudziesta ma na celu dopuszczenie do uboju jeleni i danieli utrzymywanych w warunkach fermowych na terenie gospodarstwa, w którym są chowane.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 83 obecnych senatorów 72 głosowało za, 5 – przeciw, 6 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 109)**

Poprawka uzyskała akceptację Wysokiej Izby.

Poprawka dwudziesta pierwsza ma na celu niedopuszczenie do wprowadzenia na rynek żywności wytworzonej w warunkach niegwarantujących w pełni odpowiedniej jakości zdrowotnej.

Takiej jakości nie zapewnia ubój świń, owiec i kóz na terenie gospodarstwa.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 82 obecnych senatorów 77 głosowało za, 3 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 110)**

Poprawka uzyskała akceptację Wysokiej Izby.

Poprawka dwudziesta druga ma na celu niedopuszczenie do produkcji żywności stwarzającej zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi. Ubój cieląt w gospodarstwie, zwłaszcza z przeznaczeniem do sprzedaży bezpośredniej, stanowi zagrożenie ze względu na możliwość przenoszenia gąbczastych encefalopatii.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o wyniki.

Na 83 obecnych senatorów 74 głosowało za, 6 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 111)**

Poprawka uzyskała akceptację Wysokiej Izby.

Nad poprawkami: dwudziestą trzecią, dwudziestą piątą, czterdziestą dziewiątą, pięćdziesiątą, sześćdziesiątą drugą, sześćdziesiątą trzecią, sześćdziesiątą czwartą i sześćdziesiątą piątą, będziemy głosować łącznie. Poprawki te zmierzają do stworzenia możliwości odstąpienia w okresie przejściowym od niektórych wymogów weterynaryjnych wynikających z przepisów unijnych. W myśl tych poprawek, do dnia 31 grudnia 2007 r. mięso niepoddane rozbiorowi wprowadzone na rynek krajowy będzie zaopatrywane w weterynaryjne świadectwo zdrowia. Po tym dniu świadectwo zdrowia na mięso niepoddane rozbiorowi będzie zastąpione handlowym dokumentem identyfikacyjnym, a mięso poddane rozbiorowi oraz przetwory mięsne, podobnie jak produkty pochodzenia zwierzęcego, przed wprowadzeniem na rynek będą zaopatrywane w handlowy dokument identyfikacyjny wystawiony przez podmiot wprowadzający środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego na rynek.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 83 obecnych senatorów 82 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 112)**

Poprawki uzyskały akceptację.

Poprawka dwudziesta czwarta ma na celu zmniejszenie rygoru etykietowania wołowiny, ograniczając go do konieczności oznaczania ety-

(wicemarszałek J. Danielak)

kieta każdego pojemnika z mięsem wołowym pochodzącym z tego samego rozbioru.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o wyniki.

Na 83 obecnych senatorów 82 głosowało za, 1 – przeciw. **(Głosowanie nr 113)**

Poprawka uzyskała akceptację Wysokiej Izby.

Nad poprawkami dwudziestą siódmą i trzydziestą ósmą będziemy głosować łącznie. Poprawka dwudziesta siódma upoważnia ministra właściwego do spraw rolnictwa do wydania rozporządzenia określającego wzory świadectw zdrowia i handlowych dokumentów identyfikacyjnych, w zależności od kwalifikacji zakładu, dla wprowadzonego na rynek mięsa i jego przetworów, mleka i przetworów mlecznych, miodu i jego przetworów, ryb, skorupiaków i mięczaków oraz ich przetworów oraz dla produktów jajczarskich. Poprawka trzydziesta ósma dotyczy skreślenia upoważnienia dla ministra właściwego do spraw rolnictwa do wydania rozporządzenia określającego szczegółowe zasady wystawiania świadectw zdrowia. Kwestie, które mogłyby być przedmiotem rozporządzenia, są uregulowane w ustawie.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 82 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 114)**

Poprawki uzyskały akceptację.

Nad poprawkami: dwudziestą dziewiątą, trzydziestą piątą, trzydziestą szóstą i czterdziestą ósmą, będziemy głosować łącznie. Przyjęcie tych poprawek wyklucza głosowanie nad poprawkami: trzydziestą, trzydziestą trzecią, trzydziestą czwartą i czterdziestą siódmą.

Poprawki: dwudziesta dziewiąta, trzydziesta piąta, trzydziesta szósta i czterdziesta ósma, dotyczą odzespolenia weterynarii na szczeblu wojewódzkim i stanowią, że wojewódzki lekarz weterynarii, jako kierownik wojewódzkiej inspekcji weterynaryjnej, nie będzie wchodził w skład zespolonej administracji rządowej. Poprawka trzydziesta piąta zmienia tryb i zasady powołania wojewódzkiego lekarza weterynarii, jego zastępcy oraz powiatowego i granicznego lekarza weterynarii. Ponadto poprawka ta w odniesieniu do wojewódzkiego lekarza weterynarii i jego zastępcy zmienia zasady podległości służbowej. Poprawka trzydziesta szósta modyfikuje zasadę gospodarki finansowej powiatowych inspektoratów weterynarii. Poprawka czterdziesta ósma

uzupełnia wykaz organów administracji niezespolej, określony w ustawie o administracji rządowej, o wojewódzkich lekarzy weterynarii.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o wyniki.

Na 83 obecnych senatorów 60 głosowało za, 17 – przeciw, 6 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 115)**

Poprawki uzyskały akceptację.

Zgodnie z poprawką trzydziestą pierwszą rezygnuje się z wymogu posiadania odpowiedniego stażu pracy przez lekarzy weterynarii.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o wyniki.

Na 83 obecnych senatorów 10 głosowało za, 64 – przeciw, 9 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 116)**

Poprawka nie uzyskała akceptacji.

Zgodnie z poprawką trzydziestą drugą wprowadza się zastosowanie wobec lekarza weterynarii przepisów ustawy o służbie cywilnej.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o podanie wyników.

Na 81 obecnych senatorów 39 głosowało za, 35 – przeciw, 6 wstrzymało się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 117)**

Poprawka uzyskała akceptację.

Poprawka trzydziesta siódma zmierza do rozszerzenia obowiązku współpracy organów Inspekcji Weterynaryjnej z innymi inspekcjami wskazanymi w tej poprawce.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o podanie wyników.

Na 82 obecnych senatorów 76 głosowało za, 2 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 118)**

Poprawka uzyskała akceptację.

Poprawka czterdziesta ma na celu rozszerzenie uprawnień urzędowych lekarzy weterynarii, których listę prowadzi główny lekarz weterynarii, do wystawiania świadectw zdrowia na towary przeznaczone do handlu, czyli wysyłane na terytorium innego członka Unii Europejskiej.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o wyniki.

(wicemarszałek J. Danielak)

Na 83 obecnych senatorów 79 głosowało za, 3 wstrzymało się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 119)**

Poprawka uzyskała akceptację.

Poprawka czterdziesta pierwsza ma na celu umożliwienie stworzenia systemu informatycznego pozwalającego na zbieranie, gromadzenie, przetwarzanie oraz opracowywanie wyników badań laboratoryjnych wykonywanych w zakładach higieny weterynaryjnej oraz innych laboratoriach. Powierzenie Państwowemu Instytutowi Weterynarii prowadzenia tego systemu pozwoli na skuteczne monitorowanie zagrożeń w zakresie bezpieczeństwa żywności, pochodzenia i stanu zdrowia zwierząt oraz ich analizę naukową. Polska jest zobowiązana do bieżącego przekazywania właściwym organizacjom międzynarodowym, zwłaszcza Unii Europejskiej, informacji w tym zakresie.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 83 obecnych senatorów 79 głosowało za, 1 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 120)**

Poprawka uzyskała akceptację.

Przyjęcie poprawki czterdziestej drugiej wyklucza głosowanie nad poprawką czterdziestą trzecią. Poprawka czterdziesta druga stwarza podstawę do pobierania opłat weterynaryjnych za czynności związane z kontrolą targów.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 83 obecnych senatorów 65 głosowało za, 10 – przeciw, 8 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 121)**

Poprawka uzyskała akceptację.

Poprawka czterdziesta czwarta daje podstawę do wydania przepisów wykonawczych, w których przez właściwego ministra określone zostaną wojskowe organy weterynaryjne uprawnione do wykonywania zadań analogicznych do zadań wykonywanych przez Inspekcję Weterynaryjną, ale na terenach wojskowych i w stosunku do obcych wojsk.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 83 obecnych senatorów 82 głosowało za, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 122)**

Poprawka uzyskała akceptację Wysokiej Izby.

Nad poprawkami czterdziestą piątą i czterdziestą szóstą będziemy głosować łącznie. Ich celem jest dostosowanie przepisów prawa polskiego do ustawodawstwa wspólnotowego.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 83 obecnych senatorów 82 głosowało za, 1 – przeciw. **(Głosowanie nr 123)**

Poprawki uzyskały akceptację.

Poprawka pięćdziesiąta pierwsza określa formę administracyjną, jaką stosuje się przy zawiadaniu przez powiatowego lekarza weterynarii harmonogramu działań dostosowawczych w okresie przejściowym, umożliwiającym odstąpienie od wymogów weterynaryjnych.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 82 obecnych senatorów 79 głosowało za, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 124)**

Poprawka uzyskała akceptację.

Poprawka pięćdziesiąta druga ma charakter redakcyjny.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 82 obecnych senatorów 81 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 125)**

Poprawka uzyskała akceptację.

Poprawka pięćdziesiąta szоста urealnia termin określony w przepisie dotyczącym możliwości składania wniosków o wydanie decyzji dopuszczającej odstąpienie w okresie przejściowym od niektórych wymogów weterynaryjnych w ten sposób, że wnioski składane byłyby do dnia 30 czerwca 2003 r. Przyjęcie tej poprawki wyklucza głosowanie nad poprawkami pięćdziesiątą siódmą i pięćdziesiątą ósmą.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 83 obecnych senatorów 64 głosowało za, 16 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 126)**

Poprawka uzyskała akceptację.

Poprawka pięćdziesiąta dziewiąta ma na celu doprecyzowanie brzmienia przepisu art. 9 ust. 9, co wynika z faktu, iż mleko nie podlega znakowaniu.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

(wicemarszałek J. Danielak)

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 82 obecnych senatorów 78 głosowało za, 1 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 127**)

Poprawka została przyjęta.

Przystępujemy do głosowania za przyjęciem uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem uchwały?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 77 głosowało za, 4 – przeciw, 2 nie głosowało. (**Głosowanie nr 128**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw.

Informuję, że porządek obrad trzydziestego trzeciego posiedzenia Senatu został wyczerpany.

Za chwilę przystąpimy do oświadczeń senatorów poza porządkiem obrad, ale zanim ich wysłuchamy, poproszę jeszcze o odczytanie komunikatu.

Senator Sekretarz Janusz Bargiel:

Posiedzenie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia odbędzie się w dniu 7 lutego, czyli w piątek, o godzinie 9.00 w sali nr 182 w gmachu Senatu. Porządek obrad: Sektorowy Program Operacyjny „Rozwój zasobów ludzkich 2004–2006” – referuje minister gospodarki, pracy i polityki społecznej.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo za komunikat.

Proszę tych państwa senatorów, którzy nie chcą wsłuchiwać się w oświadczenia swoich koleżanek i kolegów, o przyspieszenie wychodzenia z sali obrad.

Przystępujemy do oświadczeń senatorów poza porządkiem obrad.

Przypominam, że zgodnie z art. 49 ust. 2 Regulaminu Senatu oświadczenia nie mogą trwać dłużej niż pięć minut. Przedmiotem oświadczenia mogą być sprawy związane z wykonywaniem mandatu, przy czym nie może ono dotyczyć spraw

będących przedmiotem porządku obrad bieżącego posiedzenia Senatu. Nad oświadczeniem senatorskim nie przeprowadza się dyskusji.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zabrać głos?

Bardzo proszę pana senatora Suchańskiego na mównicę.

Proszę, Panie Senatorze.

Senator Jerzy Suchański:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Oświadczenie kieruję do wszystkich senatorów i tych posłów, którzy są członkami Parlamentarnego Zespołu do spraw Restrukturyzacji Energetyki.

Od kilku miesięcy trwa spór pomiędzy związkami zawodowymi a zarządem Elektrowni imienia Tadeusza Kościuszki w Połańcu. Na dzień dzisiejszy, to jest 6 lutego, wyznaczony był strajk generalny. Centrale ogólnopolskie działające w sektorze energetycznym prezentują stanowisko, że w przypadku braku rozstrzygnięcia sporu zorganizują strajk w całej energetyce. Niestety, większościowy akcjonariusz, którym jest Ministerstwo Skarbu Państwa, nie reagował na poczynania mniejszościowego akcjonariusza belgijskiego. Po przeprowadzeniu rozmów mediacyjnych udało mi się oddalić groźbę strajku pod warunkiem, że wystąpię do Ministerstwa Skarbu Państwa, co uczyniłem. Oto treść tego wystąpienia.

Szanowny pan Sławomir Cytrycki, minister skarbu państwa, Warszawa.

Szanowny Panie, z upoważnienia wszystkich związków zawodowych działających w Elektrowni imienia Tadeusza Kościuszki SA w Połańcu zwracam się do pana ministra o wstrzymanie wszelkich działań dotyczących dalszej odsprzedaży akcji firmie belgijskiej będącej właścicielem części akcji tej elektrowni. Pragnę nadmienić, że jest to wynegocjowany, bezwzględny warunek odstąpienia załogi od strajku generalnego.

Jestem głęboko przekonany, że dalej istnieje realna możliwość prowadzenia rzeczowych rozmów związków zawodowych z zarządem w celu polubownego rozstrzygnięcia sporu. 3 lutego bieżącego roku wraz z burmistrzem Połańca, panem Januszem Gilem, przeprowadziłem rozmowy, które spowodowały zajęcie takiego stanowiska.

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej zaniepokojony jestem niezrozumiałą, nie tylko dla mnie, polityką Ministerstwa Skarbu Państwa. Ministerstwo w żaden sposób nie reaguje na trwający od wielu miesięcy spór pomiędzy załogą a mniejszościowym właścicielem belgijskim.

Uprzejmie proszę pana ministra o pisemne wyjaśnienia dotyczące, po pierwsze, realizacji zapisów umowy w zakresie tak zwanego pakietu inwestycyjnego; po drugie, realizacji zapisów umowy w zakresie tak zwanego pakietu socjalnego,

(senator J. Suchański)

a szczególnie jednoznacznej interpretacji rozdziału 2 pktu 14 tego pakietu. Domagam się szczególnie wyjaśnienia w zakresie – moim zdaniem – sprzecznego z prawem przejmowania zarządzania spółka prawa handlowego przez mniejszościowego udziałowca czy akcjonariusza.

Na jednym z najbliższych spotkań Parlamentarnego Zespołu do spraw Restrukturyzacji Energetyki problematyka ta będzie przedmiotem obrad.

Z poważaniem, przewodniczący Parlamentarnego Zespołu do spraw Restrukturyzacji Energetyki Jerzy Suchański.

Dziękuję, że Wysoka Izba była uprzejma wysłuchać warunku, na który związki zawodowe przystały, aby oddalić groźbę strajku generalnego w tej elektrowni. Służę również stanowiskiem największych central związkowych działających w energetyce o ewentualnym przyłączeniu się do strajku generalnego w Polsce, jeżeli taka sytuacja w zakresie – zdaniem związków – łamania prawa i nierespektowania umów prywatyzacyjnych będzie się powtarzać.

Drugie oświadczenie kieruję do prezesa Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania. Po pierwsze, kto odpowiada za homologację sprzętu telekomunikacyjnego

obecnego na polskim rynku? Po drugie, jakie są procedury dopuszczenia tego sprzętu do sprzedaży? Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Dla porządku informuję, że oświadczenia do protokołu złożyli: senator Wojciech Pawłowski, senator Andrzej Anulewicz, senator Janusz Konieczny, senator Maria Szyszkowska, senator Kazimierz Pawełek, senator Niciejka, senator Smoktunowicz, senator Mańkut, senator Bartos, senator Łęcki, senator Graczyński, senator Kurska i senator Szafraniec – wspólne, senator Kurska – dwa oświadczenia, senator Serocka, senator Zychowicz, senator Chronowski i senator Klepacz.*

Informuję, że protokół trzydziestego trzeciego posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej piątej kadencji, zgodnie z art. 39 ust. 3 Regulaminu Senatu, zostanie udostępniony senatorom w terminie trzydziestu dni po posiedzeniu Senatu w Biurze Prac Senackich, pokój nr 255.

Zamykam trzydzieste trzecie posiedzenie Senatu Rzeczypospolitej Polskiej piątej kadencji.

(Wicemarszałek trzykrotnie uderza laską marszałkowską)

* Oświadczenia złożone do protokołu – w załączeniu.

(Koniec posiedzenia o godzinie 20 minut 21)

Wyniki głosowań

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1 J. Adamski	+
2 A. Anulewicz	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
3 F. Bachleda-Księżdzularz	+	-	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	?
4 M. Balicki	.	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
5 J. Bargieł	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.
6 T. Bartos	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
7 M. Berny
8 A. Biela	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+
9 J. Bielawski	+	-	-	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
10 J. Bień	.	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-
11 F. Bobrowski	+	-	-	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+
12 K. Borkowski	+	+	-	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+
13 W. Bułka	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
14 C. Christowa	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-
15 A. Chronowski	+	?	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-
16 J. Cieślak	+	-	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?
17 Z. Cybulski	+	-	?	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-
18 G. Czaja	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-
19 J. Danielak	.	-	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
20 K. Doktorowicz	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
21 K. Drożdż	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
22 B. Drzęzła	+	?	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
23 H. Dzido	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
24 J. Dziemdziała	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?
25 G. Ferenc	.	+	-	-	-	-	+	+	?	?	+	+	?	+	+	+	+	+	+	?
26 A. Gierek	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
27 W. Gładkowski	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
28 Z. Gołębek	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
29 H. Gołębiewski
30 G. Grabowska
31 A. Graczyński	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-
32 S. Izdebski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.
33 A. Jaeschke
34 A. Jamróz	+	-	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
35 Z. Janowska	.	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
36 M. Janowski	+	-	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-
37 Z. Jarmużek	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?
38 R. Jarzembowski	+	-	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
39 D. Kempka	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?
40 A. Klepacz	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
41 J. Konieczny	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
42 A. Koszada	.	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-
43 M. Kozłowski	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
44 Z. Kruszewski	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-
45 O. Krzyżanowska	+	-	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
46 Z. Kulak	+	+	+	+	+	?	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
47 A. Kurska	.	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
48 I. Kurzępa	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
49 K. Kutz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-
50 G. Lato	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
51 M. Lewicki	+	-	?	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
52 G. Lipowski	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
53 T. Liszcz	+	-	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-

	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	
1 J. Adamski
2 A. Anulewicz	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
3 F. Bachleda-Księżdzularz	?	?	+	+	?	+	+	+	-	+	-	?	+	?	?	+	+	+	+	+	+
4 M. Balicki
5 J. Bargieł	.	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
6 T. Bartos	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
7 M. Berny
8 A. Biela	+	-	+	-	?	+	-	+	+	+	?	-	+	+	+	+	+	+	+	+	?
9 J. Bielawski	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
10 J. Bień	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
11 F. Bobrowski	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
12 K. Borkowski	+	?	+	+	+	+	+	+	?	+	?	?	+	?	+	+	+	+	+	+	?
13 W. Bułka	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
14 C. Christowa	-	-	+	+	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
15 A. Chronowski	-	-	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	?
16 J. Cieślak	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
17 Z. Cybulski	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
18 G. Czaja	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
19 J. Danielak	+	+	+	-	-	-	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
20 K. Doktorowicz	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
21 K. Drożdż	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
22 B. Drzęzła	-	?	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
23 H. Dzido	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
24 J. Dziemdziała	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
25 G. Ferenc	+	?	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	?	+	+	+	+	+	-
26 A. Gierek	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
27 W. Gładkowski	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
28 Z. Gołąbek	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
29 H. Gołębiewski
30 G. Grabowska
31 A. Graczyński	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+
32 S. Izdebski	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+
33 A. Jaeschke
34 A. Jamróz	+	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	?	+	+	?	+	+	+	+	+	+
35 Z. Janowska	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
36 M. Janowski	-	-	+	+	?	+	+	+	-	+	-	-	+	+	?	+	+	+	+	+	+
37 Z. Jarmużek	?	?	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
38 R. Jarzembowski	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
39 D. Kempka	+	?	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-
40 A. Klepacz	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
41 J. Konieczny	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
42 A. Koszada	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
43 M. Kozłowski	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
44 Z. Kruszewski	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
45 O. Krzyżanowska	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	?
46 Z. Kulak	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
47 A. Kurska	-	-	+	+	-	+	-	+	-	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	?
48 I. Kurzępa	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
49 K. Kutz	-	-	+	-	-	+	-	+	-	+	+	?	+	+	-	?	+	+	+	+	-
50 G. Lato	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
51 M. Lewicki	+	-	+	?	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
52 G. Lipowski	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	-
53 T. Liszcz	-	-	+	-	-	+	-	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?

	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
1 J. Adamski
2 A. Anulewicz	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
3 F. Bachleda-Księżdzalarz	?	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
4 M. Balicki
5 J. Bargieł	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
6 T. Bartos	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
7 M. Berny
8 A. Biela	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
9 J. Bielawski	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
10 J. Bień	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
11 F. Bobrowski	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
12 K. Borkowski	-	?	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
13 W. Bułka	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
14 C. Christowa	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
15 A. Chronowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
16 J. Cieślak	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
17 Z. Cybulski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
18 G. Czaja	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
19 J. Danielak	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+
20 K. Doktorowicz	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
21 K. Drożdż	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
22 B. Drzęzła	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
23 H. Dzido	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
24 J. Dziemdziała	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
25 G. Ferenc	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
26 A. Gierek	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
27 W. Gładkowski	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
28 Z. Gołąbek	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
29 H. Gołębiewski
30 G. Grabowska
31 A. Graczyński	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
32 S. Izdebski	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
33 A. Jaeschke
34 A. Jamróz	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
35 Z. Janowska	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
36 M. Janowski	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
37 Z. Jarmużek	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
38 R. Jarzembowski	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
39 D. Kempka	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
40 A. Klepacz	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
41 J. Konieczny	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
42 A. Koszada	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
43 M. Kozłowski	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
44 Z. Kruszewski	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
45 O. Krzyżanowska	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
46 Z. Kulak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
47 A. Kurska	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	.	-	+	+	+	+	+	+	+
48 I. Kurzępa	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
49 K. Kutz	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
50 G. Lato	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
51 M. Lewicki	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
52 G. Lipowski	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
53 T. Liszcz	+	+	?	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+

	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80
1 J. Adamski
2 A. Anulewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
3 F. Bachleda-Księżdzularz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+
4 M. Balicki
5 J. Bargieł	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
6 T. Bartos	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
7 M. Berny
8 A. Biela	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
9 J. Bielawski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
10 J. Bień	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
11 F. Bobrowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
12 K. Borkowski	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
13 W. Bułka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
14 C. Christowa	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
15 A. Chronowski	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
16 J. Cieślak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
17 Z. Cybulski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
18 G. Czaja	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+
19 J. Danielak	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
20 K. Doktorowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
21 K. Drożdż	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
22 B. Drzęzła	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
23 H. Dzido	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
24 J. Dziemdziała	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
25 G. Ferenc	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	.	+	+	?	+	+
26 A. Gierek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
27 W. Gładkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
28 Z. Gołabek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
29 H. Gołębiewski
30 G. Grabowska
31 A. Graczyński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
32 S. Izdebski	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
33 A. Jaeschke
34 A. Jamróz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	#
35 Z. Janowska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+
36 M. Janowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
37 Z. Jarmużek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
38 R. Jarzembowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
39 D. Kempka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
40 A. Klepacz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
41 J. Konieczny	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
42 A. Koszada	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
43 M. Kozłowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
44 Z. Kruszewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
45 O. Krzyżanowska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
46 Z. Kulak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
47 A. Kurska	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	+	+
48 I. Kurzępa	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
49 K. Kutz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
50 G. Lato	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
51 M. Lewicki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
52 G. Lipowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
53 T. Liszcz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+

	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100	
1 J. Adamski
2 A. Anulewicz	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+
3 F. Bachleda-Księżdzularz	+	-	?	+	?	+	.	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	?	?
4 M. Balicki
5 J. Bargieł	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
6 T. Bartos	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
7 M. Berny
8 A. Biela	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
9 J. Bielawski	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
10 J. Bień	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
11 F. Bobrowski	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
12 K. Borkowski	+	+	+	-	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
13 W. Bułka	+	+	+	-	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
14 C. Christowa	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
15 A. Chronowski	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
16 J. Cieślak	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
17 Z. Cybulski	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
18 G. Czaja	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
19 J. Danielak	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
20 K. Doktorowicz	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
21 K. Drożdż	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
22 B. Drzęźła	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
23 H. Dzido	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	.	+	+	+	+	+	+	+	+
24 J. Dziemdziała	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
25 G. Ferenc	?	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	?	+	+	+
26 A. Gierek	+	+	+	-	+	+	-	?	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
27 W. Gładkowski	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
28 Z. Gołąbek	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
29 H. Gołębiewski
30 G. Grabowska
31 A. Graczyński	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
32 S. Izdebski	+	+	+	?	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
33 A. Jaeschke
34 A. Jamróz
35 Z. Janowska	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
36 M. Janowski	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
37 Z. Jarmużek	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
38 R. Jarzembowski
39 D. Kempka	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
40 A. Klepacz	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
41 J. Konieczny	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
42 A. Koszada	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
43 M. Kozłowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
44 Z. Kruszewski	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
45 O. Krzyżanowska	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
46 Z. Kulak	+	+	+	-	+	+	?	+	+	+	?	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
47 A. Kurska	+	+	+	?	.	+	.	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+
48 I. Kurzępa	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
49 K. Kutz	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
50 G. Lato	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
51 M. Lewicki	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
52 G. Lipowski	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
53 T. Liszcz	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+

	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
54 B. Litwiniec	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	#
55 J. Lorenz	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
56 W. Łęcki	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
57 W. Mańkut	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
58 J. Markowski
59 G. Matuszak	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
60 B. Maśior	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
61 M. Mietła	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+
62 S. Nicieja	+	+	+	-	+	+
63 G. Niski	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
64 M. Noga
65 L. Pastusiak
66 K. Pawełek	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
67 W. Pawłowski	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
68 J. Pieniążek	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
69 K. Piesiewicz	+	+	+	+	+	+	-	+	#	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
70 W. Pietrzak	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
71 Z. Piwoński	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+
72 S. Plewa
73 B. Podgórski	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
74 L. Podkański	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
75 J. Popiołek	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
76 Z. Religa	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+
77 Z. Romaszewski	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
78 T. Rzemyskowski	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	?	-	+	+	?	+	?	+	+	+
79 W. Sadowska	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
80 J. Sagatowska	+	+	+	?	.	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
81 E. Serocka	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
82 K. Sienkiewicz	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
83 D. Simonides	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
84 R. Sławiński	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
85 R. Smoktunowicz
86 J. Smorawiński	+	+	+	?	+	+	?	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+
87 A. Spychalski	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+
88 G. Staniszevska	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	#	+	+	+
89 H. Stokłosa	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
90 A. Stradomska	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
91 J. Suchański	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
92 J. Szafraniec	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
93 J. Sztorc
94 K. Szydłowski	?	+	+	?	+	+	-	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+
95 M. Szyszkowska	+	+	+	?	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
96 A. Wielowieyski	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
97 E. Wittbrodt
98 T. Wnuk	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
99 Z. Zychowicz	+	+	+	-	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
100 M. Żenkiewicz
Obecnych	84	84	84	84	82	84	79	81	82	82	82	82	82	82	83	83	83	83	83	83
Za	82	82	83	15	80	84	15	80	81	82	75	19	82	81	82	83	80	81	82	81
Przeciw	0	2	0	62	0	0	57	0	0	0	5	59	0	1	0	0	1	1	0	0
Wstrzymało się	2	0	1	7	2	0	7	1	0	0	2	4	0	0	1	0	1	1	1	1
Nie głosowało	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	1

	101	102	103	104	105	106	107	108	109	110	111	112	113	114	115	116	117	118	119	120
1 J. Adamski
2 A. Anulewicz	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
3 F. Bachleda-Księżdzularz	+	?	+	?	?	+	+	+	+	+	?	+	+	+	-	?	+	+	+	+
4 M. Balicki
5 J. Bargieł	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	#	+	+	+
6 T. Bartos	+	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	-	.	+	+
7 M. Berny
8 A. Biela	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+
9 J. Bielawski	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
10 J. Bień	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
11 F. Bobrowski	+	-	-	+	-	-	.	-	+	?	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
12 K. Borkowski	+	-	-	+	?	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	?	+	-	+	+
13 W. Bułka	+	-	-	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
14 C. Christowa	+	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+
15 A. Chronowski	+	+	?	+	?	+	+	+	+	.	?	+	+	+	-	-	-	+	+	+
16 J. Cieślak	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+
17 Z. Cybulski	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	?	-	-	+	+	+
18 G. Czaja	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
19 J. Danielak	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+
20 K. Doktorowicz	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
21 K. Drożdż	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	?	+	+	+
22 B. Drzęźła	+	?	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
23 H. Dzido	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
24 J. Dziemdziała	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+
25 G. Ferenc	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	?	-	?	-	-	-	?	?	+
26 A. Gierek	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+
27 W. Gładkowski	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+
28 Z. Gołąbek	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+
29 H. Gołębiowski
30 G. Grabowska
31 A. Graczyński	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	+	+
32 S. Izdebski	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	?	+	+	+	+
33 A. Jaeschke
34 A. Jamróz
35 Z. Janowska	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
36 M. Janowski	+	-	?	+	?	+	+	?	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
37 Z. Jarmużek	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
38 R. Jarzembowski
39 D. Kempka	+	?	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	?	+	+	+
40 A. Klepacz	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
41 J. Konieczny	+	-	-	+	-	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
42 A. Koszada	+	-	-	+	-	?	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+
43 M. Kozłowski	+	+	-	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	?	+	-	+	+	+
44 Z. Kruszewski	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
45 O. Krzyżanowska	+	-	+	+	?	-	+	-	+	+	+	+	+	+	?	-	+	+	+	?
46 Z. Kulak	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	+	+
47 A. Kurska	+	+	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	-	.	-	+	+
48 I. Kurzępa	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
49 K. Kutz	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+
50 G. Lato	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
51 M. Lewicki	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+
52 G. Lipowski	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+
53 T. Liszcz	+	-	-	+	+	+	?	?	-	-	+	+	+	+	?	-	-	?	?	?

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	101	102	103	104	105	106	107	108	109	110	111	112	113	114	115	116	117	118	119	120
54 B. Litwiniec	+	+	-	+	-	?	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
55 J. Lorenz	+	?	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
56 W. Łęcki	+	-	-	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
57 W. Mańkut	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+
58 J. Markowski
59 G. Matuszak	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
60 B. Maśnior	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
61 M. Mietła	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
62 S. Nicieja
63 G. Niski	+	-	-	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+
64 M. Noga
65 L. Pastusiak
66 K. Pawełek	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+
67 W. Pawłowski	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
68 J. Pieniążek	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+
69 K. Piesiewicz	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
70 W. Pietrzak	+	-	+	+	.	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
71 Z. Piwoński	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	-	?	-	?	?	+
72 S. Plewa
73 B. Podgórski	+	-	-	?	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	.	+	+	+
74 L. Podkański	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
75 J. Popiołek	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
76 Z. Religa	+	+	+	?	+	?	?	+	?	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
77 Z. Romaszewski	+	-	-	+	+	+	+	+	-	-	-	+	+	+	?	?	-	+	#	?
78 T. Rzemiykowski	+	-	-	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+
79 W. Sadowska	+	-	-	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+
80 J. Sagatowska	+	-	-	+	-	-	+	-	?	+	+	+	+	+	-	-	-	?	+	+
81 E. Serocka	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	?	+	+	+
82 K. Sienkiewicz	+	-	-	+	-	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+
83 D. Simonides	+	-	-	+	-	-	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+
84 R. Sławiński	+	-	-	+	-	-	+	-	+	?	+	+	+	+	-	-	-	+	+	+
85 R. Smoktunowicz
86 J. Smorawiński	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	?	+	+	+	+
87 A. Spychalski	+	#	-	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
88 G. Staniszevska	+	-	?	+	+	?	+	-	?	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+
89 H. Stokłosa	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
90 A. Stradomska	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	?	-	-	+	+	+
91 J. Suchański	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	+	+
92 J. Szafraniec	+	?	?	+	?	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	-	+	+	+	-
93 J. Sztorc
94 K. Szydłowski	+	-	-	+	-	?	+	-	+	+	+	+	+	+	+	?	?	+	+	+
95 M. Szyszkowska	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	-	?	+	+	+
96 A. Wielowieyski	+	-	+	+	?	?	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	+	+
97 E. Wittbrodt
98 T. Wnuk	+	+	-	+	-	-	+	-	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+
99 Z. Zychowicz	+	?	?	+	-	-	+	?	?	+	+	+	+	+	-	?	-	+	+	+
100 M. Żenkiewicz
Obecnych	83	83	83	83	82	83	82	83	83	82	83	83	83	83	83	83	81	82	83	83
Za	83	10	10	80	9	22	80	26	72	77	74	82	82	82	60	10	39	76	79	79
Przeciw	0	65	68	0	65	54	0	54	5	3	6	0	1	0	17	64	35	2	0	1
Wstrzymało się	0	7	5	3	8	7	2	3	6	2	3	1	0	1	6	9	6	4	3	3
Nie głosowało	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	1	0

	121	122	123	124	125	126	127	128
1 J. Adamski
2 A. Anulewicz	+	+	+	+	+	+	+	+
3 F. Bachleda-Księżdzularz	?	+	+	?	+	+	+	+
4 M. Balicki
5 J. Bargieł	+	+	+	+	+	+	+	+
6 T. Bartos	+	+	+	+	+	-	+	+
7 M. Berny
8 A. Biela	-	+	+	+	+	+	+	+
9 J. Bielawski	+	+	+	+	+	-	+	+
10 J. Bień	+	+	+	+	+	+	+	+
11 F. Bobrowski	+	+	+	+	+	+	+	+
12 K. Borkowski	?	+	+	+	+	+	+	+
13 W. Bułka	+	+	+	+	+	+	+	+
14 C. Christowa	-	+	+	+	+	+	+	+
15 A. Chronowski	?	+	+	+	+	+	+	-
16 J. Cieślak	+	+	+	+	+	+	+	+
17 Z. Cybulski	+	+	+	+	+	+	+	+
18 G. Czaja	+	+	+	+	+	+	+	+
19 J. Danielak	+	+	+	+	+	+	+	#
20 K. Doktorowicz	+	+	+	.	+	+	+	+
21 K. Drożdż	+	+	+	+	+	+	.	+
22 B. Drzęzła	+	+	+	+	+	+	+	+
23 H. Dzido	-	+	+	+	+	+	+	+
24 J. Dziemdziała	+	+	+	+	+	-	+	+
25 G. Ferenc	+	+	+	+	+	-	?	+
26 A. Gierek	+	+	+	+	+	+	+	+
27 W. Gładkowski	+	+	+	+	+	+	+	+
28 Z. Gołabek	+	+	+	+	+	+	+	+
29 H. Gołębiewski
30 G. Grabowska
31 A. Graczyński	+	+	+	+	+	+	+	+
32 S. Izdebski	-	+	+	+	+	+	+	+
33 A. Jaeschke
34 A. Jamróż
35 Z. Janowska	+	+	+	+	+	+	+	+
36 M. Janowski	?	+	+	+	+	+	+	-
37 Z. Jarmużek	+	+	+	+	+	+	+	+
38 R. Jarzembowski
39 D. Kempka	+	+	+	+	+	?	+	+
40 A. Klepacz	+	+	+	+	+	+	+	+
41 J. Konieczny	+	+	+	+	+	+	+	+
42 A. Koszada	+	+	+	+	+	+	+	+
43 M. Kozłowski	+	+	+	+	+	-	+	+
44 Z. Kruszewski	+	+	+	+	+	+	+	+
45 O. Krzyżanowska	+	+	+	+	+	+	+	+
46 Z. Kulak	+	+	+	+	+	-	+	+
47 A. Kurska	+	+	+	+	+	-	+	+
48 I. Kurzępa	+	+	+	+	+	+	+	+
49 K. Kutz	+	+	+	+	+	+	+	+
50 G. Lato	+	+	+	+	+	+	+	+
51 M. Lewicki	+	+	+	+	+	+	+	+
52 G. Lipowski	+	+	+	+	+	+	+	+
53 T. Liszcz	+	+	+	?	+	+	?	#

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	121	122	123	124	125	126	127	128
54 B. Litwiniec	+	+	+	+	+	?	+	+
55 J. Lorenz	+	+	+	+	+	-	+	+
56 W. Łęcki	+	+	+	+	+	+	+	+
57 W. Mańkut	+	+	+	+	+	+	+	+
58 J. Markowski
59 G. Matuszak	+	+	+	+	+	+	+	+
60 B. Maśnior	+	+	+	+	+	+	+	+
61 M. Mietła	+	+	+	+	+	+	+	+
62 S. Nicieja
63 G. Niski	+	+	+	+	+	+	+	+
64 M. Noga
65 L. Pastusiak
66 K. Pawełek	+	+	+	+	+	+	+	+
67 W. Pawłowski	+	+	+	+	+	+	+	+
68 J. Pieniążek	+	+	+	+	+	-	+	+
69 K. Piesiewicz	+	#	+	+	+	+	+	+
70 W. Pietrzak	+	+	+	+	+	-	+	+
71 Z. Piwoński	+	+	+	+	?	-	?	+
72 S. Plewa
73 B. Podgórski	+	+	+	+	+	+	+	+
74 L. Podkański	-	+	+	+	+	+	+	+
75 J. Popiołek	+	+	+	+	+	+	+	+
76 Z. Religa	-	+	+	+	+	+	+	+
77 Z. Romaszewski	-	+	+	+	+	+	+	-
78 T. Rzemyskowski	?	+	+	+	+	+	+	+
79 W. Sadowska	+	+	+	+	+	-	+	+
80 J. Sagatowska	?	+	+	+	+	+	+	-
81 E. Serocka	+	+	+	+	+	+	+	+
82 K. Sienkiewicz	+	+	+	+	+	+	+	+
83 D. Simonides	+	+	+	+	.	+	+	+
84 R. Sławiński	+	+	+	+	+	-	+	+
85 R. Smoktunowicz
86 J. Smorawiński	-	+	+	+	+	+	+	+
87 A. Spychalski	+	+	+	+	+	-	+	+
88 G. Staniszevska	-	+	+	+	+	+	+	+
89 H. Stokłosa	?	+	+	+	+	+	+	+
90 A. Stradomska	+	+	+	+	+	-	+	+
91 J. Suchański	+	+	+	+	+	-	+	+
92 J. Szafraniec	-	+	-	+	+	+	+	+
93 J. Sztorc
94 K. Szydłowski	?	+	+	+	+	+	+	+
95 M. Szyszkowska	+	+	+	+	+	+	+	+
96 A. Wielowieyski	+	+	+	+	+	+	+	+
97 E. Wittbrodt
98 T. Wnuk	+	+	+	+	+	+	+	+
99 Z. Zychowicz	+	+	+	?	+	?	-	+
100 M. Żenkiewicz
Obecnych	83	83	83	82	82	83	82	83
Za	65	82	82	79	81	64	78	77
Przeciw	10	0	1	0	0	16	1	4
Wstrzymało się	8	0	0	3	1	3	3	0
Nie głosowało	0	1	0	0	0	0	0	2

Przemówienia i oświadczenia
senatorów
przekazane do protokołu,
niewygłoszone
podczas 33. posiedzenia Senatu

Przemówienie senatora Jerzego Markowskiego w dyskusji nad punktem pierwszym porządku obrad

Wysoki Senacie!

W ciągu ostatnich kilku miesięcy wprowadzane są w życie kolejne akty prawne, zainicjowane przez pana premiera Kołodkę, a składające się na tak zwany pakiet anty kryzysowy. Do ustaw tych zaliczają się między innymi: ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców oraz ustawa z dnia 30 października 2002 r. o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy, a także ustawy stworzone z myślą o restrukturyzacji poszczególnych sektorów gospodarki, jak na przykład ustawa z dnia 5 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczególnych uprawnieniach i zadaniach gmin górniczych. Wszystkie wymienione wyżej ustawy mają na celu jedno: naprawę sytuacji ekonomicznej przedsiębiorców znajdujących się w złej kondycji finansowej, wskazującej na bliską upadłość.

Istotnym elementem pakietu anty kryzysowego miała być ustawa – Prawo upadłościowe i naprawcze, która miała wejść w życie na przełomie poprzedniego i bieżącego roku. Prace nad ustawą wprawdzie dobiegają już końca, jednak przewidziane dla niej *vacatio legis* sprawia, że wejdzie ona w życie dopiero w październiku tego roku. Z uwagi na fakt, że procesy naprawcze prowadzone przez przedsiębiorców na podstawie wcześniej wymienionych ustaw już się rozpoczęły, w celu pomyślnej ich realizacji niezbędne jest skorzystanie z niektórych zapisów nowego prawa upadłościowego i naprawczego. Jestem świadom, że prawo upadłościowe i naprawcze jest ustawą niezwykle rozbudowaną i, ze względu na przewidywane dodatkowe obciążenia sądów związane ze znajdującymi się w niej zapisami, trudną do wdrożenia w krótkim czasie.

Niemniej jednak wnoszę, aby w przypadku przedsiębiorców objętych postępowaniem restrukturyzacyjnym na podstawie ustawy o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy, skrócić *vacatio legis*, przynajmniej dla części naprawczej, do dwóch tygodni od dnia podpisania ustawy przez prezydenta.

Wysoki Senacie! Powodem szczególnie istotnym, dla którego proszę o pozytywne rozpatrzenie mojego wniosku, jest fakt, że wśród czterdziestu dwóch przedsiębiorców, którzy złożyli wnioski o wszczęcie postępowania restrukturyzacyjnego na podstawie ustawy o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy, blisko połowa to podmioty z regionu Śląska i Zagłębia, a więc z terenów szczególnie obciążonych negatywnymi zjawiskami związanymi z restrukturyzacją przemysłu ciężkiego. Możliwość szybszego skorzystania z nowego prawa upadłościowego i naprawczego znacznie zbliżyłaby tych przedsiębiorców do odzyskania dobrej kondycji ekonomicznej. Stworzenie im możliwości skorzystania z postępowania naprawczego wkrótce po wejściu w życie nowej ustawy jest podyktowane również tym, że tylko w ramach tego postępowania mogą oni zrestrukturyzować zobowiązania, które narosły po dniu 30 czerwca 2002 r., a które nie mogą być objęte postępowaniem restrukturyzacyjnym na mocy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. oraz ustawy z dnia 30 października 2002 r., tak zwanej ustawy Kołodki i Piechoty.

Szybsze wejście w życie przepisów o postępowaniu naprawczym, które nie wymaga orzeczenia sądu jako przesłanki wszczęcia postępowania, lecz dopiero na etapie zatwierdzenia układu z wierzycielami, ma jeszcze dwie zalety. Z jednej strony umożliwia wszczęcie postępowania naprawczego szybciej niż w ramach obecnie obowiązującego postępowania układowego, a z drugiej strony odsunie nieco w czasie moment, w którym sprawy te mogą znaleźć się w sądach, na etapie zatwierdzania układu, co umożliwi sędziom stopniowe przygotowanie się do rozstrzygania spraw regulowanych przez nowe prawo upadłościowe i naprawcze.

Przemówienie senatora Tadeusza Bartosa w dyskusji nad punktem szóstym porządku obrad

Przeprowadzona nowelizacja ustawy o broni i amunicji oraz o zmianie ustawy o Biurze Ochrony Rządu była podyktowana koniecznością dostosowania jej do przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej, a w szczególności do dyrektywy Unii w sprawie kontrolowania nabywania i posiadania broni.

Ustawa w art. 1 wprowadza nowe pojęcie rejestracji broni. Rejestracja broni, obok obowiązującego dzisiaj pozwolenia na broń, dotyczyć ma broni pneumatycznej oraz broni pozbawionej cech użytkowych.

W ustawie wprowadzone jest pojęcie „broń pozbawiona w sposób trwały cech użytkowych”, przez co należy rozumieć pozbawienie cech użytkowych wszystkich istotnych części broni palnej w taki sposób, że w wyniku działania sprężonych gazów, powstających na skutek spalania materiału miotającego, nie jest ona zdolna do wystrzelenia pocisku lub substancji z lufy albo elementu ją zastępującego.

W tym akcie wprowadzono też definicję broni palnej sygnałowej i broni alarmowej. Ustawa obowiązująca zawiera jedynie definicję broni palnej, na którą potrzebne jest pozwolenie na broń. Przez sprecyzowanie, sformułowanie nowej, niezależnej definicji broni palnej sygnałowej i broni palnej alarmowej, możliwe jest wyłączenie tych dwóch rodzajów broni z obowiązku uzyskiwania pozwolenia na nie, szczególnie w sytuacji, kiedy takiej broni trzeba użyć. Dotychczas istniała niespójność polegająca na tym, że na przykład użycie broni alarmowej w sytuacjach ekstremalnych nie było możliwe bez posiadania pozwolenia na broń. Ta zmiana niweluje tę lukę w systemie prawnym.

W ustawie jest szereg tak zwanych zmian europejskich, zgodnie z którymi komendant główny Policji ma obowiązek informowania właściwych władz innych państw członkowskich Unii Europejskiej o rodzajach broni palnej, której posiadanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest zakazane albo możliwe jedynie na podstawie zezwolenia. Informuje on również władze innych państw członkowskich Unii o rodzajach broni palnej, której przywóz na terytorium Rzeczypospolitej nie wymaga uzyskania zaświadczenia konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

W ustawie wprowadzono pojęcie europejskiej karty broni palnej. Każdy posiadacz broni palnej posiadający pozwolenie na tę broń może na swój wniosek uzyskać europejską kartę broni palnej. Dokument ten może być wydany również w Polsce, ale dopiero po akcesji Polski do Unii. Zawiera on szereg informacji związanych z praktyką używania broni, szczególnie w przypadku przewożenia jej przez granicę w obrębie państw Unii. Informacje te mogą być zapisane przez właściwe służby w karcie broni – są to: cel, data przekroczenia granicy i wszystkie kwestie związane z przemieszczaniem broni w obrębie państw Unii na podstawie tejże europejskiej karty broni palnej.

Wysoka Izbo! Starający się o wydanie pozwolenia na broń do celów łowieckich, sportowych, kolekcjonerskich, pamiątkowych i szkoleniowych, zgodnie z ustawą o broni i amunicji – art. 15 ust. 3 – przechodzi takie same badania jak ten, kto stara się o pozwolenie na broń w celach ochrony osobistej i ochrony bezpieczeństwa innych osób. I to jest w porządku.

Jeśli zaś chodzi o badania okresowe, to wszyscy obywatele, posiadający już pozwolenie na broń do celów łowieckich, sportowych, kolekcjonerskich, pamiątkowych i szkoleniowych, nie mogą być traktowani tak samo jak człowiek posługujący się bronią w trakcie wykonywania zawodu. Posiadający broń do celów ochrony osobistej i ochrony mienia jest zawsze w stresie, ponieważ w każdej chwili grozi mu atak ze strony przestępców, a sam także w określonych okolicznościach może być zmuszony do strzelania do ludzi. Pozostałym starającym się o pozwolenie na broń nic nie grozi i nie znajdują się w sytuacji, w której musieliby strzelać do ludzi. Wszyscy oni, mając akurat złe samopoczucie, nie muszą mieć do czynienia z bronią, ale zatrudniony pracownik ochrony musi być w pracy i korzystać z broni, stąd jego stany zdrowotne i zagrożenie zdrowia muszą być traktowane zupełnie inaczej.

Myśliwy w trakcie polowania jest stale pod nadzorem organizacyjnym władz łowieckich, udzielających mu zezwolenia na wykonywanie polowania, a także pod czujnym okiem współuczestników. Jakikolwiek niewłaściwe jego zachowanie jest natychmiast zauważone, a więc weryfikacja jego stanu zdrowotnego jest każdorazowa. To samo, odpowiednio, dotyczy sportowca.

W związku z tym proponowany zapis, aby na uzasadniony wniosek wykonywać takie badania, będzie dotyczył osób, co do których zachodzi obawa o stan zdrowia, tym bardziej że badania rutynowe mogą nie wykazać takich stanów chorobowych, jakie wykazać mogą badania kierowane.

Należy również zaznaczyć, że prowadzenie okresowych badań lekarskich, psychologicznych i psychiatrycznych dla myśliwych czy też sportowców nie znajduje żadnego odzwierciedlenia w obowiązującym prawie Unii Europejskiej, mianowicie w dyrektywie Rady Europy nr 91/477/EEC z dnia 18 czerwca 1991 r. o kontroli i pozyskiwaniu broni. Ponadto nie ma takiej praktyki w krajach Unii Europejskiej.

Przemówienie senatora Tadeusza Bartosa w dyskusji nad punktem ósmym porządku obrad

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Rozwiązania zaproponowane w ustawie mają na celu wprowadzenie do prawodawstwa polskiego stosowanych w Unii Europejskiej rozwiązań prawnych i organizacyjnych w zakresie ochrony zdrowia publicznego, zdrowia zwierząt, identyfikacji i rejestracji zwierząt oraz organizacji weterynaryjnych.

Dostosowanie prawa weterynaryjnego do wymogów prawa wspólnotowego ma na celu: osiągnięcie przez administrację weterynaryjną standardów organizacyjnych i procedur działania wymaganych przez Unię, pełną harmonizację polskiego prawa weterynaryjnego z prawem wspólnotowym, wdrożenie systemu identyfikacji i rejestracji zwierząt do dnia uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej, wdrożenie systemu etykietowania wołowiny, usprawnienie funkcjonowania systemu utylizacji materiałów niskiego, wysokiego i szczególnego ryzyka.

Cały proces wytwarzania żywności, począwszy od wymogów stawianych obiektom, w których hodowane są zwierzęta, poprzez warunki ich utrzymania, transportu, uboju i pozyskiwania z nich mięsa, a skończywszy na wymogach dotyczących produkcji wyrobów gotowych, to zadania stojące przed nadzorem weterynaryjnym. W trakcie nadzoru i kontroli będzie możliwość skutecznego podejmowania decyzji, które spowodują natychmiastową reakcję na występujące zagrożenia.

W ustawie doprecyzowano przepisy dotyczące utylizacji zwłok i odpadów zwierzęcych. Minister właściwy do spraw rolnictwa będzie miał obowiązek określenia w drodze rozporządzenia wykazu materiałów szczególnego i niskiego ryzyka. W ustawie wprowadzono przepisy regulujące zakres karmienia trzody chlewnej odpadami kuchennymi. Uregulowano również problematykę związaną z prowadzeniem tak zwanej sprzedaży bezpośredniej, która będzie mogła być prowadzona w punkcie sprzedaży przylegającym do pomieszczeń produkcyjnych położonych na terenie gospodarstwa.

Ma to ogromne znaczenie, szczególnie w świetle intensywnie dyskutowanego zagadnienia, czy kilkaset, a może nawet ponad tysiąc podmiotów będzie musiało zaprzestać przetwórstwa mięsa. Otóż wszystkie małe zakłady przetwórstwa będą mogły funkcjonować, jeżeli dostosują swoją produkcję i sposób obrotu do przepisów ustawy w zakresie sprzedaży bezpośredniej. Regulacje dotyczące sprzedaży bezpośredniej są korzystne dla polskich producentów i konsumentów. Uwzględniają one specyfikę i uwarunkowania polskiego rolnictwa oraz producentów żywności. Uwzględniają również specyfikę chowu i hodowli koni, przekazują bardzo ważne zadania do realizowania przez Polski Związek Hodowców Koni.

Przemówienie senatora Witolda Gładkowskiego w dyskusji nad punktem ósmym porządku obrad

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Uwzględniając to, że modyfikacja polskiego prawodawstwa ma na celu dostosowanie do przepisów unijnych w taki sposób, aby w dniu akcesji Polski do Unii Europejskiej w naszym kraju obowiązywały identyczne rozwiązania prawne jak w krajach Piętnastki, należy wyraźnie zaakcentować fakt, iż omawiany rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej i niektórych innych ustaw, pomimo dostosowania do prawa unijnego w wielu obszarach nie jest wolny od wad, a wręcz stoi w sprzeczności z zapisami ujętymi w dyrektywach Unii Europejskiej.

Należy wspomnieć, że od 1997 r. omawiana ustawa jest poddawana permanentnemu procesowi transmutacji, między innymi pod kątem dostosowania do wymogów unijnych. Poprawki wprowadzane na przestrzeni ostatnich lat niosły ze sobą pewien chaos legislacyjny, gdyż kolejne zmiany ustawy wiązały się z modyfikacją wymogów sanitarno-weterynaryjnych stosowanych w przemyśle spożywczym, a tym samym z obciążeniami, także finansowymi, producentów żywności, którzy starali się dostosować przedsiębiorstwa do zmieniających się przepisów. Dochodziło nawet do tak kuriozalnych sytuacji, że jedna poprawka nie zdążyła na dobre wejść w życie, a już była wypierana przez następną. Na dobrą sprawę już w dniu dzisiejszym mamy pełną świadomość konieczności wprowadzenia kolejnej noweli tego aktu prawnego przed dniem akcesji Polski do Unii Europejskiej. W szczególności chodzi o art. 36 pkt 2, a także art. 37 ust. 1, 2, 3 i 5 w części dotyczącej podległości wojewódzkiego lekarza weterynarii wojewodzie.

Inspektorzy unijni podczas wielu misji kontrolnych w Polsce mających na celu zaznajomienie się z mechanizmami nadzoru weterynaryjnego w kraju w sposób jednoznaczny sygnalizowali niemożliwość do zaakceptowania przez Unię sytuację, kiedy to służba weterynaryjna nie jest, stosownie do dyrektywy UE, strukturą pionową, zależną jedynie od centralnego organu władzy, jakim jest w tym wypadku główny lekarz weterynarii. Skutkować to może kwestionowaniem jakości zdrowotnej produktów spożywczych pochodzenia zwierzęcego jako wytwarzanych pod niewłaściwym nadzorem, a tym samym prowadzić może do tworzenia wtórnych barier dla polskich produktów w obrocie międzynarodowym. Dlatego też pożądane byłoby wprowadzenie do ustawy zapisu w pełni dostosowującego strukturę Inspekcji Weterynaryjnej do wymogów strukturalnych Unii Europejskiej. Alternatywą jest bowiem konieczność późniejszej, kolejnej nowelizacji ustawy, a w konsekwencji pomnażanie kosztów reorganizacji struktur weterynaryjnych.

Z punktu widzenia realizacji zapisów ustawy istotne byłoby także doprecyzowanie pojęcia rynku lokalnego, gdyż związane jest to z zakresem świadczenia usług przez przedsiębiorstwa, które w okresie przejściowym, jako niemające w pełni dostosowanych do przepisów unijnych warunków sanitarno-weterynaryjnych, a tym samym niemogące uczestniczyć w handlu z krajami Wspólnoty, muszą mieć zagwarantowany rynek zbytu dla swoich produktów. Celowe byłoby precyzyjne określenie, czy rynek lokalny to obszar powiatu, województwa czy całego kraju.

Należy jednak odnotować, że projekt ustawy normuje wiele dziedzin związanych z nadzorem weterynaryjnym w stopniu zadowalającym, jak chociażby usystematyzowanie znakowania zwierząt, tok postępowania w wypadku stwierdzenia danej jednostki chorobowej, uszczegółowienie dokumentacji lekarsko-weterynaryjnej związanej z obrotem lekami, monitoring chorób zakaźnych. Na podstawie art. 1 ust. 12 ustawy wejdzie w życie rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi w sprawie postępowania przy zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, co stanowi swoiste novum w prawie polskim, gdyż od roku 1918 nie było przepisów tej rangi w sposób tak precyzyjny określających sposób postępowania przy stwierdzonych chorobach zakaźnych zwierząt.

Reasumując, projekt ustawy jest aktem prawnym ze wszech miar koniecznym i pożądanym, gdyż w konsekwencji przyczyni się do harmonizacji prawa Polski z prawem wspólnotowym, a tym samym do sprawniejszej ochrony życia i zdrowia ludzi i zwierząt.

Przemówienie senatora Lesława Podkańskiego w dyskusji nad punktem ósmym porządku obrad

Szanowni Państwo Senatorowie!

Obecny zapis ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej pozbawia hodowców jeleniowatych możliwości uboju na fermie utrzymywanych w warunkach fermowych jeleni i danieli oraz narzuca ubój w rzeźni jako jedyną dopuszczalną metodę. Sposób ten z pewnością jest godny zalecenia, lecz nie powinien być jedyny.

Na pewno bezsporny jest fakt, iż ubój w rzeźni sprawdza się w przypadku dużych hodowli o odpowiednim stopniu zorganizowania i większym składzie ilościowym, dlatego można stwierdzić, iż docelowo jest formą zalecaną, wręcz wskazaną. Jednak w przypadku małych hodowli jeleniowatych metoda ta nie wydaje się najlepsza. Ze względu na fakt, iż hodowla jeleniowatych znajduje się obecnie w naszym kraju w początkowym stadium rozwoju, uważam za wskazane dopuszczenie możliwości uboju na fermie pojedynczych sztuk czy nawet małych partii zwierząt.

W obecnym stanie rzeźnie nie są przystosowane do przyjęcia i uboju jeleniowatych. Brakuje w kraju obiektów spełniających wszystkie konieczne w tej mierze warunki i wymogi – chodzi tu o specjalne rampy, odpowiedni system kopców oraz poskrom przystosowany do uboju. Powstanie takich rzeźni w najbliższym okresie nie ma szans powodzenia, bo musi być odpowiednio umotywowane dla potencjalnego inwestora, co przy obecnie małej skali drobnych hodowli rozproszonych po kraju nie będzie realne w ciągu kilku najbliższych lat.

Przepisy większości krajów na świecie, w tym również Unii Europejskiej, dopuszczają ubój jeleniowatych także na fermie po uzyskaniu zgody lekarza weterynarii, przy czym dopuszcza się odstrzał i ogłuszenie jako sposób uboju oraz możliwość patroszenia i skórowania tuszy na miejscu. Oczywiście jest, iż dyrektywy unijne dopuszczają także ubój w odpowiednio przystosowanych rzeźniach, lecz nigdzie nie jest to uznane za jedyny możliwy sposób. Przeciwnie, wszędzie zaleca się formę sprzedaży bezpośredniej jako promującą rozwój rynków lokalnych, a także humanitarne zabijanie zwierząt polegające na uniknięciu ich transportu oraz zapobieganie ewentualnemu rozprzestrzenianiu się chorób przez ograniczenie obrotu zwierzętami. W większości przypadków funkcjonują obok siebie wszystkie możliwe sposoby uboju, wzajemnie się uzupełniając.

Kolejną kwestią zasługującą na uwagę i wymuszającą korektę obowiązujących przepisów jest sprawa wymogu oznakowania jeleni i danieli utrzymywanych w warunkach fermowych. Zwierzęta te zostały wykreślone z listy zwierząt podlegających wymogowi oznakowania.

Za postulatem obowiązkowego znakowania zwierząt jeleniowatych w hodowli fermowej przemawia wiele argumentów, spośród których należy wymienić uniknięcie nieporozumień na linii hodowcy i myśliwi – chodzi tu o ucieczki zwierząt i nielegalne odłowy – oraz szeroko rozwiniętą kontrolę weterynaryjną, możliwość ubiegania się o dofinansowanie w ramach systemu IACS, organizację i ścisłą kontrolę hodowli już od momentu jej powstania czy wreszcie wyraźne rozróżnianie zwierząt żyjących w stanie wolnym od zwierząt fermowych.

Znakowanie zwierząt przez kolczykowanie umożliwia skuteczną kontrolę weterynaryjną nad całą hodowlą. Jest to metoda identyfikacji stosowana przez zdecydowaną większość krajów Unii Europejskiej. Należy nadmienić, iż w kierunku utworzenia jednolitego unijnego systemu kolczykowania idą też starania Europejskiej Federacji Związków Hodowców Jeleniowatych. Wszystko wyraźnie wskazuje na to, że kolczykowanie jeleniowatych prędzej czy później stanie się nieuniknioną koniecznością. Nie widzę więc powodów, dla których nie mogłoby to stać się teraz, poprzez wprowadzenie kolczykowania jeleniowatych w systemie IACS, systemie zaawansowanym, wdrożonym i posiadającym rozbudowaną infrastrukturę. Sytuacja taka stworzyłaby hodowcom jeleniowatych lepsze warunki konkurencyjne zarówno na rynku wewnętrznym, jak i poza granicami kraju, dzięki spełnieniu wszystkich wymagań stawianych przez Unię Europejską.

Argumenty, iż kolczykowanie zwierząt jeleniowatych znacznie podniesie koszty wdrażania systemu IACS, nie są zgodne ze stanem rzeczywistym, jeżeli weźmie się pod uwagę skalę hodowli jeleniowatych w porównaniu z hodowlą trzody i bydła oraz porówna się koszty ich znakowania. Szczegóły całego działania zostały uzgodnione z ARiMR, także co do kwestii zmiany terminu kolczykowania z dwudziestu jeden dni na sześć miesięcy od dnia urodzenia zwierzęcia, co jest uzasadnione dobrem zwierząt oraz względami organizacyjnymi.

Przemówienie senatora Tadeusza Bartosa w dyskusji nad punktem dziewiątym porządku obrad

Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Szanowne Panie Senator i Szanowni Panowie Senatorowie!

Ustawa o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia jest aktem prawnym, który pozwoli na wyeliminowanie luk i rozbieżności interpretacyjnych. Przyjęte rozwiązania służą zachowaniu ładu przestrzennego przy zalesianiu gruntów przez przyjęcie zasady, że grunty przewidziane do zalesienia mają być przeznaczone na ten cel w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego lub w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, co daje organom gminy możliwość stosowania odpowiednio przepisów ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym i racjonalnego, jeżeli chodzi o przestrzeń, sterowania procesem zalesienia gruntów rolnych.

Ponadto zmiany te eliminują z ustawy niezdefiniowane prawnie pojęcie gruntów okresowo zalewanych, za czym przemawiają również względy praktyczne związane w tym przypadku z przepustowością zalewanych okresowo dróg wodnych, zapewniających mniejsze piętrzenie rzeki.

Należy podkreślić, że ustawa ta stanowi istotny element restrukturyzacji rolnictwa oraz wspomaga w znaczny sposób realizację „Krajowego programu zwiększania lesistości”, a także programów wojewódzkich. Dotyczy to szczególnie tych województw, w których występuje dużo gruntów nieprzydatnych do produkcji rolnej, odłogowanych oraz o niskich klasach gleb, między innymi województwa świętokrzyskiego.

Zapisy ustawy powodują, iż w kampanii zalesieniowej w roku bieżącym zostaną zastosowane nowe normy prawne. Nowe rozwiązania wyeliminują bowiem osoby, które nabyły grunty w ostatnim czasie. Po wejściu w życie ustawy nie będą one mogły skorzystać z dofinansowania na podstawie tej ustawy. W województwie świętokrzyskim, które reprezentuję, starostwa powiatowe zobowiązane są do rozpatrzenia trzech tysięcy wniosków właścicieli gruntów, dotyczących zalesienia na łączną powierzchnię *circa* 6 tysięcy ha. W wielu przypadkach wnioskodawcami są właściciele gruntów, którzy nabyli nieruchomości tuż przed wejściem w życie ustawy zalesieniowej. Dlatego wprowadzenie tej zmiany z mojego punktu widzenia jest niezbędne.

Szanowni Państwo! Jest to ustawa uwzględniająca uwagi i postulaty, które powstawały przez czas funkcjonowania dotychczasowej ustawy.

Oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Anulewicza

Oświadczenie skierowane do minister edukacji narodowej i sportu Krystyny Łybackiej

Oświadczenie kieruję do ministra edukacji narodowej i sportu na prośbę nauczycieli. Sprawa dotyczy rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 10 września 2002 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli... (DzU Nr 155, poz. 1288), regulującego między innymi szczególnie tryb uzyskiwania przez nauczycieli kwalifikacji bądź ukończenia licencjackich studiów językowych. Kwalifikacje do nauczania języka obcego w myśl wymienionego rozporządzenia posiada także osoba, która złożyła egzamin przed Państwową Komisją Egzaminacyjną albo uzyskała właściwy certyfikat potwierdzający znajomość języka w instytucie naukowym – instytucji, uczelni, wskazanym w załączniku do rozporządzenia.

Ponieważ zainteresowani nauczyciele zwracali się z zapytaniami, w jakim trybie i gdzie mają złożyć egzamin kwalifikacyjny ze znajomości języka rosyjskiego, z dużym zdziwieniem odebrałem informację, że Państwowa Komisja Egzaminacyjna przy MENiS została rozwiązana już dość dawno. Jak to się ma do treści zapisanych w znowelizowanym przecież przed kilkoma miesiącami rozporządzeniu? Druga droga, czyli uzyskanie certyfikatu znajomości języka obcego, dla języka rosyjskiego nie istnieje. Minister nie wskazał w załączniku do rozporządzenia instytucji, która byłaby upoważniona do wystawienia takiego certyfikatu. Mogłby to być na przykład Instytut Puszkina w Warszawie.

Krótko mówiąc, język rosyjski został potraktowany w rozporządzeniu w sposób dyskryminujący, a przecież jest on nadal jednym z najczęściej nauczanych języków obcych w naszym kraju.

Urzednicy MENiS wyjaśnili to tym, że według statystyki mamy w kraju około piętnastu tysięcy wykwalifikowanych nauczycieli języka rosyjskiego, z czego około pięć tysięcy nie znajduje zatrudnienia w swojej specjalności. W tej sytuacji ustalenie specjalnego trybu uzyskiwania kwalifikacji do nauczania języka rosyjskiego byłoby nieuzasadnione.

Nie można zgodzić się z taką opinią. Statystyczne dane w skali kraju nie odzwierciedlają sytuacji w poszczególnych województwach, powiatach i gminach. Według sondaży na terenie środkowowschodniej Polski, na przykład w powiatach: siemiatyckim, białkopodlaskim, włodawskim, radzyńskim, łukowskim, siedleckim, sokołowskim, węgrowskim, brakuje nauczycieli do nauczania języka rosyjskiego. Znajomość rosyjskiego na terenie wschodnim jest ceniona, między innymi z uwagi na kontakty handlowe ze wschodnimi sąsiadami. Stąd też rodzice często domagają się nauczania tego właśnie języka w szkole.

Tymczasem wielu wykwalifikowanych nauczycieli języka rosyjskiego odeszło na emeryturę. Liczba absolwentów filologii rosyjskiej bądź absolwentów nauczycielskich kolegów językowych tej specjalności, podejmujących pracę w szkole, była w ostatnich latach niewielka. Stąd rusycystów na terenach wschodnich brak.

Oprócz tego należy pamiętać, że w małej wiejskiej szkole nie ma pełnego etatu dla nauczyciela języka obcego. W tej sytuacji języka obcego, także rosyjskiego, uczyć muszą nauczyciele, którzy specjalność językową traktują jako dodatkową, zdobytą najczęściej w trybie dokształcania albo potwierdzenia umiejętności zdobytych w drodze samokształcenia.

Nie ma powodu, aby wyłączyć nauczycieli języka rosyjskiego z możliwości uzyskania certyfikatu.

Ponieważ jest duża liczba nauczycieli, którzy chcieliby potwierdzić swoje kwalifikacje do nauczania języka rosyjskiego, bardzo proszę o udzielenie zgody na zorganizowanie i przeprowadzenie kursu kwalifikacyjnego nauczania języka rosyjskiego dla Podlaskiego Instytutu Rozwoju Szkoły w Siedlcach; wskazanie instytucji, w której nauczyciele mogliby uzyskać certyfikat znajomości języka rosyjskiego, uprawniający do nauczania tego języka w szkole podstawowej i gimnazjum; reaktywowanie Państwowej Komisji Egzaminacyjnej przy MENiS i umożliwienie nauczycielom złożenia egzaminu ze znajomości języka rosyjskiego.

Dziękuję za pozytywne rozpatrzenie sprawy nauczycieli języka rosyjskiego.

Z poważaniem
Andrzej Anulewicz

Oświadczenie złożone przez senatora Tadeusza Bartosa

Oświadczenie skierowane do prezesa Telewizji Polskiej SA Roberta Kwiatkowskiego

Oświadczenie w sprawie przyznania świętokrzyskiej telewizji kanału oraz utworzenia ośrodka regionalnego tej telewizji w Kielcach.

Województwo świętokrzyskie pomimo wieloaspektowych, konsekwentnych i pełnych determinacji starań jest jedynym województwem, które nie ma własnego programu regionalnego. Konieczność posiadania takiego programu dostrzegają zarówno władze województwa, jak i jego mieszkańcy. W czasie gdy należałoby się spodziewać finalizowania rozmów, uzgodnień i zobowiązań dotyczących przyznania Kielcom i województwu konkretnej częstotliwości, Urząd Regulacji Telekomunikacji i Poczty podjął, skądinąd bulwersującą, decyzję o wstrzymaniu przekazania kanału trzydziestego Kielcom i oddaniu go TVP 2. Decyzja ta podjęta została wbrew wcześniejszej decyzji Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji. Niezrozumiałe jest, dlaczego i na jakiej podstawie o tak ważnej sprawie zdecydował prezes URTiP.

Czynione miastu, województwu, jego władzom i mieszkańcom obietnice pozwalały przypuszczać, że przyznanie częstotliwości, kanału trzydziestego, jest sprawą najbliższych dni, w związku z czym miasto zainwestowało w adaptację pomieszczeń w KCK pieniądze podatników – niebagatelną kwotę 2 milionów zł. W proces tworzenia własnej TV zaangażowane są wszystkie władze, parlamentarzyści, samorządowcy, ale też mieszkańcy Kielc i województwa świętokrzyskiego, a mimo to efekt jest mierny, jeśli nie żaden. Nasuwa się zatem pytanie: komu zależy na tym, aby w Kielcach, stolicy województwa świętokrzyskiego, nie powstała regionalna TV?

Uprzejmie proszę Pana Prezesa o podjęcie korzystnej dla naszego regionu decyzji o przyznaniu kanału trzydziestego, by mógł powstać ośrodek regionalny TV.

Z poważaniem
Tadeusz Bartos

Oświadczenie złożone przez senatora Tadeusza Bartosa

Oświadczenie skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra finansów Grzegorza Kołodki

Pragnę ponownie wrócić do problemu klasyfikacji wyrobów przeznaczonych do ciągników rolniczych uniwersalnych i jej skutków podatkowych.

Udzielane wyjaśnienia – w związku z moim wystąpieniem z dnia 6 sierpnia 2002 r. – między innymi z dnia 9 września 2002 r., znak PP1-0602/775/02/JW/BM6-9566/2002, nie rozwiąły do końca wątpliwości. Nasiliły się one od początku bieżącego roku, czyli z dniem wejścia w życie klasyfikacji PKWiU dla celów podatku VAT. Otóż część producentów i dystrybutorów przyjmuje, że na wyroby te należy stosować w dalszym ciągu stawkę VAT 0%, dawna grupa 1039 SWW, a według PKWiU 34.10.45-00.00, a część – że wyroby te winny być opodatkowane stawką VAT 22% według PKWiU 34.30.12-00. Nie trzeba dodawać, jakie to powoduje skutki w zakresie podatków oraz cen finalnych dla ostatecznego nabywcy – rolnika.

Wskazówka – zawarta we wspomnianym piśmie – dla izb skarbowych i urzędów kontroli skarbowej, żeby podczas przeprowadzanych kontroli zwracać uwagę na posiadane przez podatnika opinie klasyfikacyjne urzędów statystycznych, też nie rozwiązuje problemu. Problem tkwi bowiem w jednolitości stosowanych zasad klasyfikacji wobec wszystkich podatników.

Skutki wykładni nie powinny również działać wstecz.

Występuję w imieniu producentów, dystrybutorów i rolników. Będę wdzięczny za szybkie zajęcie stanowiska, które usunie wszelkie wątpliwości.

Tadeusz Bartos

Oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Chronowskiego

Oświadczenie skierowane do ministra zdrowia Marka Balickiego

Szanowny Panie Ministrze!

Z informacji, jakie do mnie docierają z całej Małopolski, w tym z Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej imienia J. Śniadeckiego w Nowym Sączu, wynika, iż Małopolska Regionalna Kasa Chorych drastycznie zmniejszyła wartość kontraktów zawieranych z zakładami opieki zdrowotnej. Sytuacja ta niepokoi tym bardziej, iż w zaplanowanej i realizowanej reformie kas chorych, utworzeniu NFZ oraz podwyższeniu składki zdrowotnej przewidywało się zwiększenie środków na opiekę medyczną. Czyżby realizowany program reform zawiódł?

Mając na uwadze SP ZOZ imienia J. Śniadeckiego w Nowym Sączu, stwierdzam, iż dostępność świadczeń oraz ich jakość zdecydowanie się obniży i, hipotetycznie, może dotknąć około dwustu trzydziestu tysięcy osób, tyle bowiem osób znajduje się obecnie pod opieką tego szpitala.

Duże ośrodki, takie jak na przykład Kraków, nie odczuwają tak dotkliwie tego problemu, bo tam liczba zakładów opieki zdrowotnej jest bardzo duża i pacjentom pozostawia się duży wybór co do tego, w którym zakładzie mogą korzystać z opieki medycznej.

Aby mieszkańcy Nowego Sącza i okolic mogli skorzystać z usług innych ośrodków medycznych, muszą podróżować od 60 km do 100 km. Sprawa sądeckiego szpitala jest tym bardziej niepokojąca, iż szpital ten dzięki wdrożeniu bardzo trudnego programu restrukturyzacyjnego powoli, ale konsekwentnie wychodzi z zapaści finansowej. Czteroletni program naprawczy może zostać zniweczony tak niefortunnym posunięciem MRKCh, bo dalsza polityka oszczędnościowa i zwolnienia personelu medycznego są niemożliwe, jeśli ma być utrzymany wymagany poziom świadczonych usług. Jedynym rozwiązaniem tego palącego problemu jest renegecja zawartego kontraktu.

Będę zobowiązany, jeżeli Pan Minister zwróci uwagę na ten problem i poinformuje mnie o sposobie jego rozwiązania.

Z wyrazami szacunku
Andrzej Chronowski

Oświadczenie złożone przez senatora Adama Graczyńskiego

Oświadczenie skierowane do ministra gospodarki, pracy i polityki społecznej Jerzego Hausnera

Konkurencyjność polskiego przemysłu zależy od wielu czynników. Ważnymi czynnikami są: sprawne zarządzanie, sprzyjające regulacje prawne, umiejętność dostosowania się do wyzwań, jakie niesie globalizacja.

Na poziom konkurencyjności polskiej gospodarki mają również wpływ ceny energii elektrycznej i gazu dla polskich przedsiębiorstw, które są wyższe niż dla konkurentów tych przedsiębiorstw w Unii Europejskiej. Jedną z przyczyn takiego stanu jest finansowanie skrośne dla odbiorców indywidualnych gazu i prądu elektrycznego kosztem odbiorców przemysłowych oraz kontrakty długoterminowe na dostawę prądu elektrycznego. Unia Europejska podjęła decyzję o liberalizacji rynku energii elektrycznej i gazu w trosce o konkurencyjność przedsiębiorstw.

Proszę o informację, jaki przebieg będzie miało wdrażanie zasad liberalizacji rynku energii elektrycznej i gazu w Polsce, zarówno dla dużych odbiorców przemysłowych, jak i indywidualnych, czy należy się spodziewać obniżenia cen energii elektrycznej i gazu.

Jest to ważne dla dużych odbiorców zarówno prądu elektrycznego, takich jak Huta „Łaziska”, Huta Aluminium w Koninie, jak i gazu: Zakładów Azotowych w Puławach, Zakładów Chemicznych „Police”, oraz dla odbiorców indywidualnych.

Z poważaniem
Adam Graczyński

Oświadczenie złożone przez senator Apolonię Klepacz

Oświadczenie skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Krzysztofa Janika

Szanowny Panie Ministrze!

29 stycznia bieżącego roku w „Nowej Trybunie Opolskiej” ukazał się artykuł pod tytułem „Zrzutka na CEPiK”, z którego wynika, iż to kierowcy poprzez różnego rodzaju opłaty zapłacą za tworzenie przez MSWiA centralnej bazy pojazdów.

„W czerwcu ubiegłego roku MSWiA informowało, że CEPiK ma kosztować około 130 milionów zł i będzie finansowany wspólnie przez kierowców, firmy ubezpieczeniowe oraz budżet państwa. Obecnie mówi się już o kwocie 130 milionów zł i jednym jedynym źródle finansowania systemu – z kieszeni kierowców, właścicieli pojazdów.

Opłaty mają być pobierane przez wydziały komunikacji w urzędach gmin już od stycznia 2004 r. Katalog opłat ewidencyjnych, opublikowany w dniu 28 stycznia bieżącego roku w „Pulsie Biznesu”, liczy siedem pozycji.

Według dziennika, będziemy płacić: około 4 zł przy zawieraniu umowy ubezpieczenia OC (1 euro), za rejestrację pojazdu – 1 zł, za wydanie pozwolenia czasowego – 50 gr, za wydanie tablic rejestracyjnych – 1 zł 50 gr, za wydanie i wymianę prawa jazdy – 1 zł, za badanie techniczne pojazdu – 1 zł 50 gr, za wydanie karty pojazdu przy imporcie indywidualnym – 10 zł.

Resort spraw wewnętrznych nie potwierdził danych zebranych przez dziennikarza. Zdaniem rzecznika prasowego resortu, w budżecie państwa nie ma pieniędzy na pokrycie kosztu utworzenia CEPiK, a jego zbudowanie jest koniecznością.

Oprócz kierowców na CEPiK będą musiały zrzucić się towarzystwa ubezpieczeniowe. Od każdej zawartej umowy o ubezpieczenie pojazdu firmy mają odprowadzić na ten cel 1 euro. Nie ma jednak pewności, czy nie przerzucą one tego kosztu – podobnie jak budżet państwa – na kierowców.

Dotychczas za wydanie dokumentów przy zakupie auta płacimy: 33 zł – dowód rejestracyjny, 80 zł – tablice rejestracyjne, 16 zł 50 gr – nalepka na szybę, 16 zł 50 gr – pozwolenie czasowe, 70 zł – wydanie nowego prawa jazdy, 500 lub 1000 zł – karta pojazdu; dotyczy to pojazdów sprowadzanych z zagranicy.”

Te informacje publikowane w prasie wywołały wiele zapytań kierowanych do mojego biura senatorskiego.

W związku z tym proszę Pana Ministra o poinformowanie mnie o sposobie tworzenia i finansowania CEPiK oraz o skomentowanie prezentowanego w mediach katalogu opłat ewidencyjnych.

Z wyrazami szacunku
Apolonia Klepacz

Oświadczenie złożone przez senatora Janusza Koniecznego

Oświadczenie skierowane do ministra gospodarki, pracy i polityki społecznej Jerzego Hausnera

Szanowny Panie Ministrze!

W imieniu mieszkańców wsi Wisłoczek i Puławy, gmina Rymanów, oraz Wola Piotrowa, gmina Bukowsko, w województwie podkarpackim proszę Pana Ministra o interwencję w następującej sprawie.

Wielu emerytów i rencistów z tych miejscowości otrzymuje świadczenia z Czech. Do końca 2002 r. były one przesyłane za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Nowym Sączu – Wydział Realizacji Umowy z Republiką Czeską przy pomocy zlecenia dewizowego. Zlecenia dewizowe ZUS były realizowane przez banki, przeważnie PKO BP. Bank potrącał i odprowadzał należny podatek do urzędu skarbowego, a składki na ubezpieczenie zdrowotne – do Podkarpackiej Regionalnej Kasy Chorych.

Od 1 stycznia 2003 r. nastąpiła zmiana dotychczasowego trybu przekazywania czeskich świadczeń emerytalno-rentowych osobom uprawnionym zamieszkałym w Polsce. Świadczenia za styczeń, przeliczone przez Poczta Polską z dolarów amerykańskich na złote, osoby te otrzymały drogą pocztową. Na przekazie pocztowym widnieje następująca adnotacja: „Poczta Polska nie ma obowiązku potrącania zaliczek na podatek dochodowy ani składek na ubezpieczenia zdrowotne od przekazywanych należności. Adresat niniejszego przekazu ma obowiązek samodzielnie wpłacać co miesiąc zaliczkę na podatek dochodowy w urzędzie skarbowym, właściwym dla miejsca zamieszkania, oraz we własnym zakresie opłacać składki na ubezpieczenie zdrowotne. Podstawę do rocznego rozliczenia podatkowego stanowią będą od-cinki przekazów pocztowych, które należy zachować”.

Zmiana przepisów w tym zakresie jest dla osób w podeszłym wieku ogromnym utrudnieniem, a ponadto pociąga za sobą koszty finansowe. Kilka osób pobiera jedynie świadczenia czeskie, bardzo niskie. Jak wynika z przeprowadzonych rozmów, osoby te obecnie nie są ubezpieczone.

Uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie pomocy w rozwiązaniu tego problemu.

Z wyrazami szacunku
Janusz Konieczny

Oświadczenie złożone przez senator Annę Kurską

Oświadczenie skierowane do prezesa Telewizji Polskiej SA Roberta Kwiatkowskiego

W imieniu widzów, określających się jako „zwyczajni”, którzy od listopada 2002 r. bezskutecznie domagają się wyjaśnienia przyczyn zdjęcia programu pod tytułem „Zwyczajni – niezwyčajni” w TVP 1, proszę o udzielenie informacji, jakie względy legły u podstaw podjęcia tak niepopularnej decyzji – zaniechania dalszej emisji tego programu. Przedstawiał on bowiem wartościowych ludzi, działających bezinteresownie, często w obronie życia innych z narażeniem własnego, kreował pozytywne postawy i wzorce o znaczeniu edukacyjnym.

Nadto program „Zwyczajni – niezwyčajni” stanowił źródło informacji dla osób poszukujących pomocy w instytucjach charytatywnych, a jego realizatorzy organizowali akcje i konkursy w celu wspierania, także materialnego, najbardziej potrzebujących.

Reasumując, wnoszę o reaktywowanie programu pod tytułem „Zwyczajni – niezwyčajni” i wznowienie jego emisji.

Załączam trzy petycje z podpisami widzów*.

Z poważaniem
Anna Kurska

* Załączniki do wglądu w dokumentacji Biura Prac Senackich.

Oświadczenie złożone przez senator Annę Kurską

Oświadczenie skierowane do ministra spraw zagranicznych Włodzimierza Cimoszewicza

W obliczu zbliżającego się terminu ewentualnego przystąpienia Polski do Unii Europejskiej i związanych z tym faktem wątpliwości nurtujących w sposób szczególny społeczeństwo Wybrzeża i Pomorza proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania dotyczące stosunków polsko-niemieckich.

Pytanie pierwsze. W jakich traktatach i umowach międzynarodowych – proszę o podanie rozdziałów i punktów – są zagwarantowane dla Polski ziemie i nieruchomości wchodzące przed 1939 r. w obszar państwa niemieckiego, a obecnie w obszar państwa polskiego? Dotyczy to Ziemi Odzyskanych i miasta Gdańska.

Pytanie drugie. Jakie jest stanowisko polskiego rządu – oraz gdzie i kiedy zostało ono wyrażone publicznie – wobec faktów, które wyliczam? Oto one. Konstytucja niemiecka, pkt 116, podaje granice Niemiec z 1937 r. W miejscach publicznych na terenie Niemiec, na przykład w urzędach niemieckich, znajdują się mapy Niemiec z granicami z 1937 r. W szkołach niemieckich używane są podręczniki z mapami Niemiec z 1937 r.

Pytanie trzecie. Jakie jest stanowisko polskiego rządu – oraz gdzie i kiedy zostało ono wyrażone publicznie – wobec orzeczenia trybunału konstytucyjnego Niemiec, orzeczenia dotyczącego zgodności z niemiecką konstytucją polsko-niemieckiego traktatu z 21 czerwca 1990 r.?

Część tego orzeczenia brzmi następująco.

Traktat graniczny nie ma wpływu na kwestię własności na byłych niemieckich terenach wschodnich. Nie narusza prawa obywateli określonego art. 14 ustawy zasadniczej – ochrona prawa własności i dziedziczenia. Nie jest związany z uznaniem polskich działań wywłaszczeniowych ani nawet z milczącą rezygnacją z popierania roszczeń prywatnych. Nie wypowiada się o skuteczności polskich działań w tej sprawie podejmowanych przed wejściem w życie traktatu granicznego. Nie zmusza niemieckich sądów ani innych władz do uznania za skuteczne polskich działań wywłaszczeniowych ani zrezygnowania z ich oceny zgodnie z niemieckim prawem i prawem międzynarodowym.

Sytuacja wypędzonych nie ulega zmianie przez fakt uregulowania granicy. Traktat nie podważa dalszego istnienia roszczeń ani nadziei na rewindykację lub przynajmniej na odszkodowanie.

Pytanie czwarte. Jakie jest stanowisko polskiego rządu – oraz gdzie i kiedy zostało ono wyrażone publicznie – wobec wypowiedzi kanclerza Niemiec Schrödera wiosną 2001 r. na spotkaniu z przedstawicielami niemieckiego Związku Wypędzonych z okazji pięćdziesięciolecia tak zwanej Karty Wypędzonych?

Pytanie przedstawiciela Związku Wypędzonych: kiedy będziemy mogli wrócić na nasze nieruchomości pozostawione na terenach obecnie administrowanych przez polskie władze?

Odpowiedź kanclerza Niemiec Schrödera: kiedy państwo polskie stanie się członkiem Unii Europejskiej, każdy sąd UE przywróci wam prawo do waszych nieruchomości pozostawionych na terenie Polski i będziecie mogli w pełni uczestniczyć w życiu politycznym, gospodarczym i społecznym Polski.

Pytanie piąte. Jakie jest stanowisko polskiego rządu – oraz gdzie i kiedy zostało ono wyrażone publicznie – wobec wypowiedzi szefa niemieckiej dyplomacji Klausa Kinkela dla korespondenta Polskiego Radia z dnia 13 listopada 1995 r.? Chodzi o wypowiedź: Niemcy nigdy nie uznały wywłaszczenia niemieckiego majątku bez odszkodowania na Ziemiach Odzyskanych i traktują ten problem jako sprzeczny z prawem narodów i nadal nierozwiązany.

Z poważaniem
Anna Kurska

Oświadczenie złożone przez senator Annę Kurską i senatora Jana Szafranieca

Oświadczenie skierowane do przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji Juliusza Brauna

W dniu 6 grudnia 2002 r. Fundacja Lux Veritatis złożyła wszystkie wymagane dokumenty konieczne do przyznania koncesji TV „Trwam”.

Istnieje wielkie oczekiwanie społeczne na telewizję przyjazną człowiekowi, dbającą o jego godność, opisującą rzeczywistość w sposób zgodny z art. 21 ustawy o radiofonii i telewizji.

Czy jakieś przeszkody, ewentualnie jakie, są przyczyną opóźnienia w wydaniu decyzji koncesyjnej?

Z wyrazami szacunku
Anna Kurska
Jan Szafranec

Oświadczenie złożone przez senatora Włodzimierza Łęckiego

Oświadczenie skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra infrastruktury Marka Pola

Szanowny Panie Premierze!

Podczas dyżuru senatorskiego przedstawiono mi problem wycofania się przez Pana Premiera z ogłoszonego obowiązku wydania przedsiębiorcom prowadzącym działalność w zakresie międzynarodowego transportu drogowego dodatkowych wypisów z licencji w liczbie pięciuset sztuk dla pięciuset pojazdów, w terminie do 31 grudnia 2002 r.

Rozporządzenie ministra infrastruktury w tej sprawie zostało wydane 24 września 2002 r. i opublikowane w DzU nr 173 poz. 1417. Termin wejścia w życie tego rozporządzenia został następnie przesunięty na 16 grudnia 2002 r., a w rozporządzeniu z dnia 10 grudnia 2002 r. ustalenia te zostały zlikwidowane.

Przypuszczam, że Ministerstwo Infrastruktury działało w tej sprawie pod naciskiem dwóch stron. Z jednej strony presję w sprawie dodatkowych wypisów licencji wywierały wielkie przedsiębiorstwa transportowe, które dzięki swemu profesjonalizmowi otrzymywały więcej zleceń transportowych w eksporcie, niż mogły wykonać, z drugiej zaś strony istniał nacisk małych firm transportowych, przeciwnych dodatkowym wypisom z licencji, obawiających się zmonopolizowania rynku transportowego przez duże firmy i ich możliwości finansowych.

Z punktu widzenia konstytucyjnej zasady państwa prawa przedstawiona mi sprawa jest niezrozumiała. Kierując się opublikowaną w sposób urzędowy informacją, wszystkie wielkie firmy transportowe dokonały zakupu nowych samochodów, bo miały pewność, że na pojazdy te uzyskają wypisy z licencji i tym samym pojazdy te będą służyć celowi, w którym zostały nabyte. Tymczasem arbitralna zmiana warunków naraziła przewoźników międzynarodowych na straty wielkich rozmiarów.

W ten sposób naruszona została zasada zaufania do państwa, zasada *pacta sunt servanda* i zasada ochrony interesów w toku. Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie wielokrotnie podkreślał, że zasady te stanowią fundament demokratycznego państwa prawa. Tymczasem w tej sprawie doszło do uchybienia legistycznego.

Jest jeszcze jeden merytoryczny aspekt tej sprawy, który należy poruszyć. Hamowanie zdolności przewozowych polskich przewoźników działa na szkodę państwa. Znaczna liczba niezrealizowanych zleceń przewozowych na Zachód powoduje, że nie zostają wywiezione polskie towary eksportowe, a zatem sytuacja ta limituje również polski eksport.

Przedstawiony mi problem dotyczył przewozów polskich mebli, które mogą być wywożone tylko transportem drogowym bezpośrednio pod wielkie magazyny czy sklepy meblowe w Unii Europejskiej, a głównie w Niemczech – system *from door to door*, a więc do ich przewozu niezbędny jest specjalistyczny środek transportu.

Opisaną sytuacją oburzeni są udziałowcy zagraniczni polskich przewoźników. Informacje, o które wystąpili do niemieckiego ministerstwa transportu, wykazywały, że strona niemiecka nie stawia żadnych przeszkód w zakresie liczby zezwoleń na transporty do Niemiec, a dodatkowo Polska w umowach międzynarodowych zobowiązała się udzielać polskim przewoźnikom posiadającym certyfikat kompetencji zawodowych nielimitowaną liczbę wypisów z licencji. Polityka Ministerstwa Infrastruktury, które najpierw ogłosiło ofertę, a później się z niej wycofało, naraziła polskich przewoźników na poważne straty.

Informując o tej sprawie, uprzejmie proszę Pana Premiera o zainteresowanie się przedstawioną sytuacją i podjęcie działań mających na celu zapobieżenie zaistniałym skutkom finansowym powstałym u przewoźników, którzy w zaufaniu do państwa dokonali zakupu dużej liczby samochodów.

Z poważaniem
Włodzimierz Łęcki

Oświadczenie złożone przez senatora Władysława Mańkuta

Oświadczenie skierowane do ministra zdrowia Marka Balickiego oraz do ministra obrony narodowej Jerzego Szmajdzińskiego

W związku z trwającą dyskusją na temat utworzenia tak zwanej sieci szpitali publicznych chciałbym skierować do ministra zdrowia oraz ministra obrony narodowej pytania dotyczące utrzymania 110 Szpitala Wojskowego z Przychodnią SP ZOZ w Elblągu.

110 Szpital Wojskowy z Przychodnią SP ZOZ w Elblągu jest zlokalizowany na terenie miasta Elbląga, liczącego sto trzydzieści pięć tysięcy mieszkańców i znajdującego się w województwie warmińsko-mazurskim. Z racji swojego położenia świadczy usługi medyczne na rzecz podopiecznych branżowej kasy chorych z oddziałem w Gdańsku, Warmińsko-Mazurskiej Regionalnej Kasy Chorych w Olsztynie, jednostek wojskowych 16 Pomorskiej Dywizji Zmechanizowanej, której dowództwo znajduje się właśnie w Elblągu, oraz Pomorskiej Regionalnej Kasy Chorych w Gdańsku. Szpital realizuje wszystkie podstawowe świadczenia zdrowotne. Obłożenie oddziałów wynosi 70–75%. W roku 2002 i latach poprzednich, po wprowadzeniu reformy, w szpitalu leczono blisko dwadzieścia tysięcy pacjentów rocznie.

Dobre strony szpitala to: po pierwsze, dobry dostęp do leków i materiałów medycznych, wynikający z braku zadłużenia w stosunku do dostawców; po drugie, wysoki poziom fachowy personelu medycznego udzielającego świadczeń; po trzecie, dobra sytuacja ekonomiczna, pozwalająca na inwestycje w infrastrukturę i sprzęt medyczny przy utrzymaniu wysokiego standardu świadczonych usług; po czwarte, położenie blisko dworca PKP i PKS, w dużym kompleksie zieleni i z dobrym dojazdem oraz parkingiem; po piąte, bliskość lotniska wojskowego w Elblągu i Malborku, pozwalająca na korzystanie z transportu lotniczego; po szóste, dobra opinia pacjentów na temat świadczonych usług.

110 Szpital Wojskowy z Przychodnią SP ZOZ w Elblągu spełnia zarówno podstawowe, jak i dodatkowe kryteria zawarte w wytycznych ministra zdrowia w sprawie tworzenia krajowej sieci szpitali publicznych. Szpital posiada instalacje gazów medycznych i centralnej próżni, klimatyzowane sale operacyjne i oddział intensywnej opieki medycznej.

Obecnie w szpitalu wdrażane są normy ISO 9001, 2000 oraz 14001. Zakończono remont bloku operacyjnego. Utworzono pododdział psychosomatyczny. Szpital ten, po niewielkim dofinansowaniu ze strony organu założycielskiego, może być placówką w pełni nowoczesną na miarę XXI wieku.

W związku z tym zwracam się z pytaniem do ministra zdrowia oraz ministra obrony narodowej: czy w planach tworzenia tak zwanej sieci szpitali publicznych uwzględnia się funkcjonowanie 110 Szpitala Wojskowego z Przychodnią SP ZOZ w Elblągu?

Władysław Mańkut

Oświadczenie złożone przez senatora Władysława Mańkuta

Oświadczenie skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra finansów Grzegorza Kołodki oraz ministra gospodarki, pracy i polityki społecznej Jerzego Hausnera

Przy wprowadzaniu programu Phare 2000 beneficjenci tego programu dostali obietnicę, że będą mogli uzyskać preferencyjny kredyt z EBI na finansowanie części badań realizowanych z tego programu.

Podobną obietnicę otrzymały władze Elbląga. W ślad za tym prezydent Elbląga 26 sierpnia 2002 r. złożył stosowny wniosek do EBI o kredyt na pokrycie udziału finansowego gminy w realizacji inwestycji. Pragnę podkreślić, że zostały złożone wszelkie wymagane dokumenty i wniosek został zaopiniowany pozytywnie. Jednakże do dnia dzisiejszego nie uruchomiono tych środków. Taka sytuacja powoduje wzrost kosztów inwestycji oraz wprowadza nerwowość i brak zaufania w relacji inwestor – wykonawca.

Przeto proszę Panów Ministrów – finansów i gospodarki – o wsparcie władz miejskich Elbląga na rzecz przyspieszenia spływu środków do realizacji zadań inwestycyjnych w ramach programu Phare 2000 i kontraktu wojewódzkiego, ze szczególnym wyróżnieniem zadania pod nazwą „Droga objazdowa do mostu nad rzeką Elbląg”.

Z poważaniem
Władysław Mańkut

Oświadczenie złożone przez senatora Stanisława Nicieję

Oświadczenie skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Krzysztofa Janika

Szanowny Panie Ministrze!

21 stycznia 2003 r. otrzymałem Pana odpowiedź na złożone przeze mnie 30 października 2002 r. podczas dwudziestego szóstego posiedzenia Senatu oświadczenie w sprawie niesprawiedliwego, niezasadzonego zwolnienia ze służby w Straży Granicznej kapitana Stanisława Janika.

Całe wywody sprowadzają się do tego, że komendant główny Straży Granicznej decyzją z 13 czerwca 2000 r. wszczął postępowanie w sprawie wznowienia postępowania dyscyplinarnego, zakończonego prawomocnym orzeczeniem z dnia 27 stycznia 1993 r., o ukaraniu kapitana Stanisława Janika karą wydalenia ze służby w Straży Granicznej, a następnie decyzją z dnia 21 lipca 2000 r. uchylił orzeczenie z dnia 27 stycznia 1993 r. i utrzymane nim w mocy orzeczenie nr 168 komendanta głównego Straży Granicznej z dnia 16 grudnia 1992 r. oraz umorzył postępowanie dyscyplinarne w przedmiotowej sprawie.

Istotą tych czynności i wydanych decyzji jest to, iż powyższe rozstrzygnięcie jest rozpatrywane tylko i wyłącznie w zakresie uchybień formalnoprawnych, które mogły mieć wpływ na treść wydanego oświadczenia dyscyplinarnego. Pominięto natomiast zagadnienie materialnoprawne, które stanowiło podstawę do wydania prawomocnego wyroku przez Sąd Rejonowy w Nysie 7 marca 2000 r. uniewinniającego kapitana Stanisława Janika, uwalniającego go od wszystkich przedstawionych mu zarzutów stanowiących podstawę wydania wymienionych decyzji.

Posługując się czystym formalizmem, który jest elementem pochodnym strony materialnoprawnej, w efekcie doprowadzono do sytuacji, że kapitan Stanisław Janik, będąc sądownie oczyszczony z wszelkich zarzutów, nie może doczekać się uchylenia decyzji leżących w gestii MSWiA.

Formalizm ten, sprowadzający się w rezultacie do stanowiska, że nastąpiło naruszenie art. 145 §1 pkt 8 k.p.a., a nie art. 146 §1 k.p.a., doprowadził do uniemożliwienia dalszej rehabilitacji kapitana Stanisława Janika z uwagi na upływ pięciu lat.

W tej sytuacji należy stwierdzić, że jedyną i wyłączną przyczyną zaistniałego stanu rzeczy było właśnie przeprowadzenie powyższych postępowań tylko pod kątem formalnoprawnym.

Trudno jest zrozumieć, dlaczego zawężono i ograniczono rozpatrywanie sprawy kapitana Stanisława Janika tylko do sfery formalnoprawnej, skoro dysponowano już prawomocnym wyrokiem sądu w Nysie, który rozstrzygał stan faktyczny leżący u podstaw całej tej sprawy, odpadł więc cały zakres badania i przeprowadzania ustaleń faktycznych.

Panie Ministrze, biorąc pod uwagę wykładnię przepisów prawnych oraz ich interpretację zgodną ze społecznym przeznaczeniem prawa bardzo wyraźnie można dostrzec, iż sposób potraktowania przez Pana sprawy kapitana Stanisława Janika należy uznać za niezgody z zasadami współżycia społecznego i sprawiedliwości społecznej. Zasady te nie pozwalają bowiem na bezduszne potraktowanie żadnego przypadku nawet w sytuacji, kiedy z powodu niesłusznie narażonego dobra jednostki byłoby konieczne podjęcie trudnych decyzji i wyciągnięcie konsekwencji w stosunku do wszystkich osób, które doprowadziły do tego stanu rzeczy.

W odpowiedzi Pana Ministra daje się odczuć, że właśnie interes osób, które doprowadziły do tej sytuacji, a jeszcze pracują w organach Straży Granicznej na różnych szczeblach, stanowi główną przeszkodę w pozytywnym załatwieniu przedmiotowej sprawy.

Odchodząc od języka prawniczego, którym posłużyłem się w tej części mego oświadczenia w sprawie kapitana Janika, pragnę powiedzieć teraz dobitnie i wyraziście, że odpowiedź Pana Ministra absolutnie mnie nie zadawała. Co więcej, uważam, że jest tu ewidentny brak dobrej woli w usunięciu ogromnej krzywdy, jaką wyrządzono kapitanowi Janikowi.

Trzy miesiące czekałem na Pańską odpowiedź. Widzę, że pracował nad nią sztab urzędników, którzy bełkotem formalnoprawnym próbują ominąć istotę sprawy i zlekceważyć prawomocny wyrok sądu, który daje Panu, Panie Ministrze, wszelkie podstawy, aby za tę straszliwą niesprawiedliwość i prawie jedno-stoletnią gehennę – nie waham się użyć tego słowa – i walkę o godność człowieczą w jakimś stopniu za-dośćuczynić kapitanowi Janikowi.

W tym wypadku jest to pański obowiązek i przywilej stać na straży prawa i respektować sądowy prawomocny wyrok. Wszyscy pańscy poprzednicy indagowani w tej sprawie kluczyli i uciekali od decyzji. Piszę do Pana z nadzieją, że Pan tego nie uczyni, że pokaże Pan swój charakter. Wszystkie przesłanki wskazują na to, że to w ręku Pana Ministra jest decyzja, która może być wyrazem tego, iż prawo nie musi być bezduszne. Nie może być tak, iż ludzie, którzy w tej sprawie mataczyli, kłamali, doprowadzając do wyrządzenia

krzywdy sumiennemu pracownikowi Straży Granicznej, byli chronieni przez formalistyczne rozpatrywanie tej sprawy.

Wracam do tej sprawy z tak niezwykłym uporem, bo w całej swojej kilkudziesięcioletniej pracy społecznej i politycznej nie spotkałem się z tak wielką niesprawiedliwością. Mandat senatorski, który w sobie noszę i za którym stoi prawie sto tysięcy moich wyborców, nie pozwala mi, abym tę sprawę bagatelizował i dawał się zbyć bezduszną odpowiedzią, naszpikowaną formalistyczną retoryką.

Jeszcze raz apeluję do Pana, Panie Ministrze, niech Pan zadośćuczyni tej krzywdzie.

Czekam na jasną, konkretną odpowiedź i mam nadzieję, że nie będzie trwało to miesiącami.

Z wyrazami szacunku
Stanisław Nicieja

Oświadczenie złożone przez senatora Kazimierza Pawełka

Oświadczenie skierowane do ministra spraw zagranicznych Włodzimierza Cimoszewicza

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do pana w sprawie kłopotów naszych rodaków zamieszkałych na Litwie, szczególnie dotyczących umieszczania dwujęzycznych nazw ulic i urzędów w miejscowościach, gdzie Polacy stanowią większość mieszkańców.

Przykładem tych problemów jest opisany w „Kurierze Wileńskim” fakt ukarania pani Czesławy Stupienko, starosty sudermiańskiego, grzywną 450 litów za umieszczenie polskiej nazwy „ulica Wileńska” obok napisu litewskiego. Jest to, moim zdaniem, jawne bezprawie, jako że miejscowość Sudermia zamieszkała jest w 80% przez Polaków. Ten i inne przykłady są pogwałceniem przez administrację litewską traktatów międzynarodowych, których sygnatariuszem jest ten kraj.

Z poważaniem
Kazimierz Pawełek

Oświadczenie złożone przez senatora Wojciecha Pawłowskiego

Oświadczenie skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra rolnictwa i rozwoju wsi Jarosława Kalinowskiego

Rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10 grudnia 2002 r. opublikowanym w DzU z dnia 23 grudnia 2002 r. wprowadził Pan obowiązek oznakowania owiec, kóz, świń oraz jeleni i danieli, utrzymywanych w warunkach fermowych, oraz paszporty dla koni, a także prowadzenie rejestru i ksiąg rejestracji.

Wprowadzone od 1 stycznia 2003 r. rozporządzenie zasiało niepokój wśród rolników na terenie mojego działania, zwłaszcza że weszło w życie niespodziewanie, bez jakiegokolwiek nagłośnienia i przygotowania rolników oraz stosownych służb, które mają wykonać to zadanie, i Inspekcji Weterynaryjnej, mającej ten obowiązek egzekwować. Ponadto wprowadza dodatkowe koszty, nie do udźwignięcia dla hodowców tych zwierząt, niejednokrotnie dla drobnotowarowych producentów. Pierwszy to koszt z tytułu opłaty za tak zwany numer tatuażu, który jest ściśle związany z opłatą pocztową lub bankową, przesyłaną na konto ARiMR w Warszawie. Drugi to cena kolczykownicy, która kosztuje, jak sprawdziłem, około 300 zł, a zgodnie z rozporządzeniem ma służyć rolnikowi tylko do czerwca, ponieważ od lipca rozporządzenie wprowadza kolczykowanie, znosząc tym samym tatuowanie wymienionych zwierząt. Jakby tego było za mało, służba weterynaryjna wprowadza obowiązek badania zwierząt czterdzieści osiem godzin przed ubojem, pobierając za ten dokument kwotę 17 zł plus koszt dojazdu. Reasumując, rolnik, który sprzedaje dwie sztuki, musi ponieść koszty w wysokości jednej sztuki na dopełnienie obowiązków nieprzemysłanych rozporządzeń. Dziwi mnie również fakt, że na terenie powiatu jarosławskiego obowiązek ten jest wymagalny, a na terenie powiatu przeworskiego i przy tak zwanym zakupie obwoźnym – nie obowiązuje. Jednocześnie stawiam sobie pytanie, czy w przeddzień referendum unijnego jest to celowe działanie, by środowisko wiejskie odstraszyć od głosowania za przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej.

Z wyrazami szacunku
Wojciech Pawłowski

Oświadczenie złożone przez senator Ewę Serocką

Oświadczenie skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra infrastruktury Marka Pola

Podstawową sprawą warunkującą rozwój Pomorza jest budowa autostrady A1, której wykonanie pozwoli na odblokowanie transportowe portów w Gdyni i Gdańsku, a także umożliwi połączenie turystyczne krajów skandynawskich z południem Europy.

Brak autostrady A1, upadek przedsiębiorstw transportu morskiego, piętrzące się problemy przemysłu stocznioowego powodują, że województwo pomorskie spada coraz bardziej w rankingach rozwoju gospodarczego, a bezrobocie przekracza w niektórych jego powiatach 30%. Sytuacja ta staje się coraz bardziej niepokojąca, wręcz dramatyczna.

Minął rok, od kiedy za zgodą Pana Premiera wojewoda pomorski podjął prace przygotowawcze do budowy autostrady A1 na odcinku Gdańsk – Toruń. W tym czasie zrealizowano sprawy formalnoprawne związane z wykupem gruntów pod pas autostrady, badania archeologiczne, pomiary geodezyjne wraz z wykonaniem mapy numerycznej w celu wykonania projektu, wycinkę drzew w lasach i przy drogach, rozbiórkę obiektów na trasie autostrady. Równolegle władze województwa pomorskiego prowadziły w Ministerstwie Infrastruktury rozmowy na temat umowy koncesyjnej, warunkujące dalsze etapy prac. W dniu 14 sierpnia 2002 r. nastąpiło paraflowanie umowy koncesyjnej i od tej pory sprawa nie ma dalszego biegu.

W rezultacie takiego stanu rzeczy do chwili obecnej nie rozpoczęto prac projektowych potrzebnych do rozpoczęcia budowy autostrady. Określony przez Pana Premiera termin zamknięcia finansowego projektu na czerwiec 2003 r. spowoduje stratę kolejnego roku na nieefektywnych dyskusjach o autostradzie A1, a co więcej, będzie przyczyną opieszałości, wręcz zaniechania prac przy autostradzie. Spowoduje to również utratę zaufania społeczeństwa do władz województwa pomorskiego i innych województw, przez które ma przebiegać autostrada A1, upadek portów Gdyni i Gdańska, zmniejszenie turystyki i oczywiście wzrost bezrobocia.

Ostatnia decyzja o odebraniu nam środków z funduszu UE w wysokości 12 milionów euro przeznaczonych na dokończenie trasy Kwiatkowskiego w Gdyni i Sucharskiego w Gdańsku odebrała mieszkańcom Wybrzeża jakąkolwiek nadzieję na budowę autostrady oraz spowodowała wręcz histerię tamtejszej społeczności.

Jak Pan Premier podkreślił w swoich pismach, realizacja projektu budowy autostrady A1 ma dla Ministerstwa Infrastruktury priorytetowe znaczenie. Proszę więc Pana Premiera o pilne rozstrzygnięcie wszystkich spraw dotyczących realizacji prac związanych z autostradą A1, które umożliwią rozpoczęcie robót na przełomie kwietnia i maja 2003 r.

Z poważaniem
Ewa Serocka

Oświadczenie złożone przez senatora Roberta Smoktunowicza

Oświadczenie skierowane do minister edukacji narodowej i sportu Krystyny Łybackiej

Szanowna Pani Minister!

W niniejszym oświadczeniu chciałbym poruszyć kwestię braku w programach nauczania historii jakiegokolwiek informacji o tradycji polskich barw narodowych. W tych dniach obchodzimy rocznicę zatwierdzenia barw polskiej flagi. Barwy biało-czerwone zostały urzędowo zatwierdzone dopiero w czasie powstania listopadowego. Dokładnie sto siedemdziesiąt dwa lata temu, 7 lutego 1831 r., parlament uchwalił stosowne prawo. Pierwsze zdania tego aktu wyjaśniają, dlaczego wybrano kolory biały i czerwony: „Izba Senatorska i Poselska, po wysłuchaniu wniosków Komisji sejmowych, zważywszy potrzebę nadania jednostajnej oznaki, pod którą winni się łączyć Polacy, postanowiły i stanowią art. 1: Kokardę narodową stanowić będą kolory herbu Królestwa Polskiego i Wielkiego Księstwa Litewskiego, to jest kolor biały z czerwonym”.

Jak jasno wynika z przytoczonego tekstu, nasze barwy narodowe stanowią kolory herbu Królestwa Polskiego i Wielkiego Księstwa Litewskiego. Niestety, o faktach tych nie wspomina żaden podręcznik do nauki historii. W efekcie Polacy nie wiedzą, dlaczego flaga naszego państwa zbudowana jest z tych dwóch barw i co one tak naprawdę symbolizują. Jest to ogromne niedopatrzenie i błąd ten należy jak najszybciej naprawić. Szczególnie obecnie, gdy Polska ma stać się członkiem Unii Europejskiej, jest to niezwykle uzasadnione, by przypomnieć, i to nie tylko Polakom, że polska flaga nawiązuje do innej unii, którą związał nasz kraj kilkaset lat temu. Tyle się obecnie mówi o tym, że dopiero „wchodzimy do Europy”. Jednocześnie niejednokrotnie da się słyszeć głosy, że Unia Europejska jest pierwszą w historii kontynentu próbą pokojowego zjednoczenia państw. W tej sytuacji naprawdę nie powinniśmy zapominać o własnej historii i bez narodowej megalomanii, ale też bez kompleksów i głośno przypominać o naszych doświadczeniach w pokojowym zjednoczeniu Europy. Nie jesteśmy żadnym „młodszym bratem” w Europie!

Unia Polsko-Litewska to jedna z najświetniejszych kart w historii Polski, ale też wydarzenie o znaczeniu ogólnoeuropejskim. Dlatego brak szerokiej wiedzy o tym, że flaga biało-czerwona jest nawiązaniem do Unii Polsko-Litewskiej uważam za duży błąd.

W związku z tym apeluję do Pani Minister oraz do wszystkich osób odpowiedzialnych za naukę historii o niezwłoczne podjęcie wszelkich niezbędnych kroków, które doprowadzą do wprowadzenia do programów nauczania informacji o pochodzeniu naszych barw narodowych.

Bardzo proszę o poinformowanie mnie o stanowisku ministerstwa w tej sprawie oraz o planowanych działaniach.

Z poważaniem
Robert Smoktunowicz

Oświadczenie złożone przez senator Marię Szyszkowską

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości Grzegorza Kurczuka

Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o pilne podjęcie interwencji i pomoc dziewięcioletniej Karolinie Stochlak i jej matce Ewie w rozwiązaniu niezwykle trudnej sprawy. Bezduszna machina wymiaru sprawiedliwości, powołując się na konwencję haską, orzekła wydanie dziecka ojcu, ustalając miejsce jego pobytu w Kanadzie.

Z przedstawionych mi dokumentów wynika, że zarówno matka, jak i córka posiadają obywatelstwo polskie i kanadyjskie. Przed sądem od kilku lat toczy się postępowanie rozwodowe, a na kolejne rozprawy wyznaczone przez sąd ojciec dziecka się nie stawia. Nie płaci alimentów na dziecko. Żąda jedynie „wydania” dziecka i jego powrotu do Kanady. Faktyczny rozkład rodziny nastąpił wiele lat temu. Powodem była agresja, przemoc fizyczna i brutalne zachowania wobec pani Ewy Stochlak. Nie widząc innego wyjścia, zabrała ona córkę Karolinę i wróciła do Polski.

Trudno mi zrozumieć orzeczenie sądu, w którym nakazuje on „wydanie” dziecka i ustala miejsce jego pobytu w Kanadzie z ojcem, kiedyś stosującym przemoc wobec matki.

Zarówno Konstytucja RP, jak i konwencje międzynarodowe ratyfikowane przez Polskę gwarantują ochronę praw dziecka. Zgodnie z art. 72 Konstytucji RP każdy ma prawo żądać od organów władzy publicznej ochrony dziecka przed przemocą i okrucieństwem, zaś konwencja haska w art. 13 stanowi, iż „władza sądowa lub administracyjna państwa nie jest obowiązana zarządzić wydanie dziecka, jeżeli stwierdzi, że dziecko sprzeciwia się powrotowi lub istnieje poważne ryzyko, że powrót dziecka naraziłby je na szkodę fizyczną lub psychiczną albo w jakikolwiek inny sposób postawiłby je w niekorzystnej sytuacji”.

Czy istnieje w naszym systemie prawna ochrona więzi uczuciowych? Moich zdaniem, wywiezienie dziecka wbrew jego woli – przecież chce ono pozostać w Polsce z matką – byłoby aktem przemocy graniczącym z okrucieństwem emocjonalnym. W uzasadnieniu postanowienia sądu z 21 października 2002 r., sygnatura akt X Nsm 167/02, znajduję takie oto stwierdzenie „celem nadrzędnym konwencji jest dobro dziecka, co wynika wprost z preambuły konwencji. Na każdym etapie postępowania sąd bierze pod uwagę dobro dziecka. Nawet na etapie postępowania egzekucyjnego istnieje możliwość wstrzymania egzekucji, jeżeli skutek wykonania orzeczenia miałyby doznać poważnego uszczerbku dobro osoby podlegającej władzy rodzicielskiej”. To niebywałe, że cytowane słowa znalazły się w treści uzasadnienia wyroku odmawiającego zmiany lub uchylecia orzeczenia sądu rejonowego.

Panie Ministrze, uważam, iż wymiar sprawiedliwości na każdym etapie postępowania winien w sposób wnikliwy i obiektywny ważyć przedstawiane dowody i argumenty. Orzeczenie sądu w sprawie dziecka jest szczególnie złożone i trudne. Nie mogę jednak uznać za właściwe powierzenia opieki nad dzieckiem ojcu, który dopuścił się agresji i stosował przemoc wobec matki.

Proszę Pana Ministra o zapoznanie się ze sprawą i udzielenie pomocy poszkodowanym.

Dla ułatwienia dotarcia do akt sprawy podaję sygnatury akt poszczególnych spraw: sygnatura akt Nmo 49/97, X Wydział Rodzinny dla Miasta Stołecznego Warszawy; sygnatura akt IX Nmo 33/01, Wydział Rodzinny i Nieletnich; sygnatura akt 9 Nsm 167/02, pozew w trybie art. 577 k.p.c., IX Wydział Rodzinny i Nieletnich.

Z wyrazami szacunku
Maria Szyszkowska

Oświadczenie złożone przez senator Marię Szyszkowską

Oświadczenie skierowane do prezesa Rady Ministrów Leszka Millera

Zwracam się do Pana Premiera z prośbą o udzielenie pomocy stu pięćdziesięciu osobom i ich rodzinom poszkodowanym w wyniku ogłoszenia upadłości Banku Staropolskiego. Ponieważ sprawa ta od ponad dwóch lat jest nagłaśniana w mediach i opisywana w prasie, a kolejne instytucje zobowiązane do działania w tej sprawie pozostają bierne, zasłaniając się ograniczeniami prawnymi, postanowiłam prosić Pana Premiera o wydanie stosownych decyzji i udzielenie pomocy poszkodowanym.

Najbardziej przykre jest to, że główni „bohaterowie” dramatu nadal prowadzą rozliczne interesy, są właścicielami wielu podmiotów gospodarczych wzajemnie ze sobą powiązanych i działają dalej na rynku kapitałowym bez żadnych przeszkód.

Komisja Nadzoru Bankowego ujawniła katastrofalną sytuację finansową Banku Staropolskiego i ówczesna prezes NBP, pani Hanna Gronkiewicz-Waltz, zawiesiła jego działalność. Powstaje pytanie, czy zasadne jest istnienie komisji, skoro podejmuje ona działanie post factum. Mechanizm kontroli systemu bankowego, sprawowanej z mocy prawa przez NBP, nie działał sprawnie i nie wypełnił swej funkcji. Działanie Komisji Nadzoru Bankowego powinno przede wszystkim zapewnić bezpieczeństwo obrotu gospodarczego oraz ochronę środków deponowanych przez obywateli w bankach przed nierozważnymi bądź nieuczciwymi decyzjami zarządów banków. Tymczasem właściciel upadłego banku, pan Zygmunt Solorz-Żak, dziś kojarzony jest z pasmem sukcesów zawodowych. Jego telewizja Polsat, według różnych szacunków, warta jest 300–500 milionów dolarów. Ponadto zainwestował on w Inwest-Bank, Polisę Życie i Powszechny Fundusz Emerytalny Polsat. Tylko klienci Banku Staropolskiego nie mogą doczekać się zwrotu swoich pieniędzy. Jeżeli jest prawdą, że upadłość banku nastąpiła na zamówienie, to w moim przekonaniu najwyższy już czas, by ostatecznie zbadać i wyjaśnić sprawę, a winnych surowo ukarać. Może się bowiem powtórzyć historia konsorcjum Coloseum, którego właściciele najpierw uznawani byli za wyjątkowo sprawnych i skutecznie działających biznesmenów, a dziś są poszukiwani międzynarodowym listem gończym.

Uważam, iż uczciwym obywatelom naszego kraju należy się ochrona i pomoc.

Maria Szyszkowska

Oświadczenie złożone przez senatora Zbigniewa Zychowicza

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości Grzegorza Kurczuka

Szanowny Panie Ministrze!

Moje oświadczenie dotyczy uchybień i niedociągnięć w przeciągającym się dochodzeniu w sprawie tak zwanej afery pedofilskiej.

Cztery miesiące temu, dzięki pomocy dziennikarzy z tygodnika „Wprost”, trafiono na ślad zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się nierządem wobec nieletnich. Centralne Biuro Śledcze podjęło wszelkie możliwe działania zmierzające do wyjaśnienia sprawy i wykrycia sprawców. W rozpoczęte dochodzenie włączyła się również prokuratura. Niestety, policjantom z CBS odebrano śledztwo i przekazano jednoosobowemu wydziałowi dochodzeniowo-śledczemu Komendy Stołecznej Policji. Minęły cztery miesiące od wszczęcia postępowania, wyniki dotychczas prowadzonych działań są mierne, a sprawę ponownie przekazuje się funkcjonariuszom CBS.

W związku z takim tokiem dochodzenia nasuwają się uzasadnione wątpliwości i obawy co do pomyślnego zakończenia sprawy i przykdanego ukarania winnych. Jest już publiczną tajemnicą to, iż w sprawę z wykorzystywaniem dzieci do uprawiania nierządu wmieszane są osoby publiczne i że w związku z tym zachodzi obawa, iż sprawa zostanie wyciszona.

Sam jestem parlamentarzystą i ojcem czwórka dzieci, dlatego też w trosce o dobro tych najmniejszych oraz wyjaśnienie sprawy udziału parlamentarzystów w tym ohydny i haniebnym procederze zwracam się z prośbą o niezwłoczne wyjaśnienie wszystkich niejasności związanych z prowadzonym dochodzeniem i ukaranie winnych przedłużania śledztwa oraz związanych z tym uchybień i zaniedbań. Wnoszę również o jak najszybsze podjęcie wszelkich koniecznych działań zmierzających do rzetelnego wyjaśnienia sprawy oraz wykrycia i przykdanego ukarania sprawców.

Z wyrazami szacunku
Zbigniew Zychowicz

Uchwały Senatu RP
podjęte
na 33. posiedzeniu Senatu

**UCHWAŁA
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 5 lutego 2003 r.

w sprawie odwołania przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia

Art. 1.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie art. 13 ust. 2 Regulaminu Senatu, odwołuje senatora Marka Balickiego z funkcji przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Art. 2.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

**UCHWAŁA
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 5 lutego 2003 r.

w sprawie zmian w składzie komisji senackich

Art. 1.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie art. 13 ust. 2 Regulaminu Senatu, odwołuje senatora Marka Balickiego z Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Art. 2.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie art. 13 ust. 2 Regulaminu Senatu wybiera:

- 1) senatora Tadeusza Bartosa do Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego,
- 2) senatora Zbigniewa Romaszewskiego do Komisji Ustawodawstwa i Praworządności.

Art. 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 6 lutego 2003 r.

**w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy
o zamówieniach publicznych**

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., Senat wnosi do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych.

Jednocześnie upoważnia senatora Adama Gierka do reprezentowania stanowiska Senatu w dalszych pracach nad projektem.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

projekt

USTAWA

z dnia

o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych

Art. 1.

W ustawie z dnia 10 czerwca 1994 r. o zamówieniach publicznych (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 664, Nr 113, poz. 984 i Nr 197, poz. 1661 oraz z 2003 r. Nr 2, poz. 16) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1:

– po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

“6a) udzielania zamówień dotyczących przygotowania, produkcji lub koprodukcji przedstawień teatralnych, operowych lub operetkowych przez teatry, ”,

– w pkt 8 kropkę na końcu zastępuje się przecinkiem oraz dodaje się pkt 9 w brzmieniu:

“9) udzielania zamówień o wartości nieprzekraczającej 130.000 euro przez jednostki badawczo-rozwojowe, państwowe szkoły wyższe oraz jednostki Polskiej Akademii Nauk, z zastrzeżeniem ust. 1a.”,

b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

“1a. W postępowaniach o udzielanie zamówień, o których mowa w ust. 1 pkt 9, stosuje się art. 16, art. 17 i art. 18.”.

Art. 2.

Postępowania o zamówienia publiczne, wszczęte w jednostkach badawczo-rozwojowych, państwowych szkołach wyższych oraz jednostkach Polskiej Akademii Nauk przed dniem wejścia w życie ustawy, są prowadzone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Art. 3.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Celem obowiązującej ustawy o zamówieniach publicznych jest takie uregulowanie gospodarowania środkami publicznymi, które pozwoliłoby na racjonalne, zgodne z normami europejskimi ich wydatkowanie.

Doświadczenia z funkcjonowania tej ustawy w 2002 roku we wszystkich pionach nauki, tj. w jednostkach badawczo-rozwojowych, państwowym szkolnictwie wyższym oraz w Polskiej Akademii Nauk, prowadzą do konkluzji, iż stosowane regulacje prawne zmuszają te trzy piony nauki do ogłaszania nadmiernej liczby przetargów, co wydatnie hamuje ich działalność.

Z kolei w przypadku prowadzenia unikalnych badań, a także wytwarzania unikalnej aparatury, produkcji niektórych odczynników i rzadkich materiałów oraz realizacji specjalistycznych usług, przetargi są niemożliwe ze względu na ograniczoną liczbę firm tym się zajmujących, tajemnicę patentową (ochrona praw autorskich) i niekiedy wręcz zastrzeżenia zamawiającego, co do trybu postępowania podczas realizacji zlecenia.

Celem zgłaszanej nowelizacji jest poprawa konkurencyjności wszystkich trzech w/w pionów nauki w dziedzinie usług badawczo-rozwojowych oraz poprawienie jakości procesu edukacyjnego w wyższych szkołach państwowych, dostosowujących swą bazę laboratoryjno-dydaktyczną do standardów Unii Europejskiej.

Proponowane zmiany są w pełni zgodne z dyrektywami Unii Europejskiej, gdyż dolny próg, od którego obowiązywałyby przetargi w jednostkach badawczo-rozwojowych, państwowych szkołach wyższych oraz Polskiej Akademii Nauk na dostawy i usługi wynosi 130 000 euro, tj. odpowiada progowi przyjętemu w krajach Unii. Ponadto nowelizacja odwołuje się do przepisów rozdziału 2, art. 16, art. 17 i art. 18, tj. do zasady niedyskryminacji oraz zasady znoszenia preferencji krajowych, a także do przepisu określającego zasady opisywania przedmiotu zamówienia.

Omawiana nowelizacja ustawy o zamówieniach publicznych może przynieść liczne finansowe oszczędności administracyjnych jednostek ds. zamówień publicznych powołanych we wszystkich trzech pionach nauki.

Nadmierne trudności wynikające ze stosowania regulacji prawnych - obowiązujących w omawianym zakresie - obserwują także w prowadzonej działalności artystycznej teatry.

Spektakl teatralny czy operowy to produkt wielokrotnego użytku (ilość granych spektakli tego samego rodzaju) wymagający zbudowania dekoracji z materiałów do tego zakupionych, reżyserii, realizacji światła, oprawy muzycznej, szycia kostiumów, wytworzenia środków inscenizacji, które tworzą swoją wielobranżowością koszty wytworzenia spektaklu, podobnie jak filmu czy audycji telewizyjnej. Obowiązek stosowania regulacji normatywnych wynikających z ustawy o zamówieniach publicznych w znacznym stopniu zwiększa koszty przygotowania spektaklu.

Mając na uwadze przedstawione powyżej względy w projekcie ustawy zawarto przepis, na podstawie którego teatry zostaną zwolnione z obowiązku stosowania rygorów określonych w ustawie o zamówieniach publicznych.

**SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
W MINISTERSTWIE SPRAW ZAGRANICZNYCH**

Prof. dr hab. Danuta Hübner

Sekr. Min. DH/63A /2003/DPE/gl

p. Schmidt
26.02.03
SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 26.02.03 zat.
nr. 167 podpis. [signature]

**KANCELARIA SENATU
BIURO PREZYDIALNE**
wpłynęło dn. 26.02.03
nr. 1062 podpis. [signature]

BPS
26.02.03.
[signature]

Warszawa, 26 lutego 2003 r.

**Pan
Marszałek Senatu RP
Longin Pastusiak**

[Handwritten signature: Szanowny Panie Marszałku]

Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedstawionym projektem ustawy (druk pierwotny 291, projekt uchwalony na 33. posiedzeniu Senatu w dniu 6 lutego 2003 r.) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

I) art. 1 lit. a) tiret 1 projektu ustawy; dodanie art. 6 ust. 1 pkt 6a do ustawy o zamówieniach publicznych.

Prawo Unii Europejskiej¹ nie przewiduje generalnego wyłączenia przedmiotowego obejmującego zamówienia publiczne związane z przygotowaniem, produkcją lub kooperacją przedstawień teatralnych, operowych lub operetkowych przez teatry.

¹ - art. 4 i 5 dyrektywy Rady 92/50(EWG) dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień na usługi (Dz. Urz. WE nr L209 z 9.07.1992. s.1);
- art. 2 i 4 dyrektywy Rady 93/36(EWG) dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na dostawy (Dz. Urz. WE nr L199 z 9.08.1993. s.1);
- art. 4 i 5 dyrektywy Rady 93/37(EWG) dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (Dz. Urz. WE nr L199 z 9.08.1993 r., s. 54);

- II) art. 1 lit. a) tiret 2 i art. 1 lit. b) projektu ustawy; dodanie art. 6 ust. 1 pkt 9 i art. 6 ust. 1a do ustawy o zamówieniach publicznych
1. Zgodnie z art. 1 lit. a) tiret 2 projektu, ustawy o zamówieniach publicznych ma nie stosować się do zamówień o wartości szacunkowej nie przekraczającej równowartości 130 000 euro, które będą udzielane przez jednostki badawczo-rozwojowe, państwowe szkoły wyższe oraz jednostki Polskiej Akademii Nauk. Jednocześnie w art. 1 lit. b) projektu zastrzeżono, że do udzielania takich zamówień będą miały zastosowanie przepisy art. 16, art. 17 i art. 18 ustawy o zamówieniach publicznych.
 2. Prawo Unii Europejskiej harmonizuje zasady udzielania zamówień publicznych², których wartość przekracza określone progi. Najniższy próg stosowania dyrektyw o zamówieniach publicznych został ustalony na 130 tys. SDR³ (por. np. art. 7 dyrektywy 92/50/EWG dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień na usługi (Dz. Urz. WE nr L209 z 9.07.1992, s.1; zmieniona dyrektywą 97/52/WE i dyrektywą 2001/78/WE). Ponieważ ustawa o zamówieniach publicznych określa wartości zamówień nie w SDR ale w euro (zob. art. 14b ust. 1 pkt 2 i 3, art. 38 ust. 3 pkt 2 i art. 68 ust. 1) – należy pozytywnie odnieść się do posłużenia się w przedłożonym projekcie walutą euro.
 3. Do udzielania zamówień publicznych o wartościach niższych niż progi określone w dyrektywach, stosuje się wprost Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską (TWE). W szczególności doniosłe są następujące przepisy Traktatu:
 - art. 12 – zasada niedyskryminacji,
 - art. 28 – swoboda przepływu towarów,
 - art. 49 – swoboda przepływu usług.
 4. Przestrzeganie przez zamawiających art. 12 TWE zapewnione jest w art. 1 lit. b) projektu. Przepis ten nakazuje przy udzielaniu zamówień określonych w art. 1 lit. a)

² - Dyrektywa Rady 92/50/EWG dotycząca koordynacji procedur udzielania zamówień na usługi (Dz. Urz. WE nr L209 z 9.07.1992, s.1),
- Dyrektywa Rady 93/36/EWG dotycząca koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na dostawy (Dz. Urz. WE nr L199 z 9.08.1993, s.1),
- Dyrektywa Rady 93/37/EWG dotycząca koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (Dz. Urz. WE nr L199 z 9.08.1993 r., s. 54),
- Dyrektywa Rady 93/38/EWG koordynująca procedury udzielania zamówień w sektorach gospodarki wodnej, energetycznej, transportu i telekomunikacji (Dz. Urz. WE nr L199 z 9.08.1993 r., s.84).

³ SDR – jednostka rozrachunkowa Międzynarodowego Funduszu Walutowego

tiret 2 projektu stosować m.in. art. 16 i art. 18 ustawy o zamówieniach publicznych. Przepisy art. 16 i art. 18 ustawy statuują zasadę równego traktowania oferentów, zarówno krajowych jak i zagranicznych.

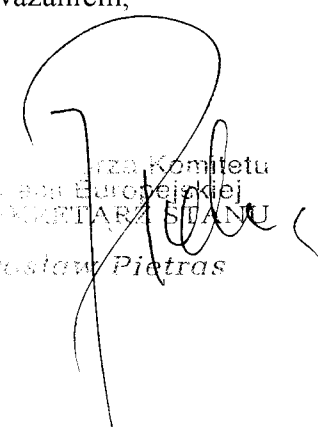
5. Przestrzeganie przez zamawiających art. 28 i art. 49 TWE zapewnione jest przez tę część art. 1 lit. b) projektu, która nakazuje stosowanie art. 17 ustawy o zamówieniach publicznych. Przepis art. 17 ustawy o zamówieniach publicznych w brzmieniu przewidzianym nowelizacją z dnia 22 czerwca 2001 r. (Dz. U. Nr 76, poz. 813) przewiduje – zgodne z dyrektywami – zasady opisywania zamówienia. Posługiwanie się przepisami dotyczącymi opisywania zamówień, które zostały przejęte z dyrektyw, gwarantuje zgodność udzielania zamówień z art. 28 i art. 49 TWE.

W konkluzji stwierdzam, że projekt ustawy o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych, jest:

- I) w zakresie art. 1 lit. a) tiret 1 (dodanie art. 6 ust. 1 pkt 6a do ustawy o zamówieniach publicznych) jest niezgodny z prawem Unii Europejskiej,**
II) w zakresie art. 1 lit. a) tiret 2 i art. 1b) projektu ustawy (dodanie art. 6 ust. 1 pkt 9 i art. 6 ust. 1a do ustawy o zamówieniach publicznych) jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do wiadomości:
Pan Tomasz Czajkowski
Prezes Urzędu Zamówień Publicznych

Przewodniczący Komitetu
dla Unii Europejskiej
SENATU
Bogusław Pietras

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 6 lutego 2003 r.

**w sprawie ustawy o stopniach górniczych, honorowych szpadach górniczych
i mundurach górniczych**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 9 stycznia 2003 r. ustawy o stopniach górniczych, honorowych szpadach górniczych i mundurach górniczych, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 2 w pkt 3 kropkę na końcu zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy „jednostek szkolnictwa i instytutów naukowo-badawczych prowadzących działalność naukową i dydaktyczną w dziedzinie nauk górniczych, geologicznych i geofizycznych.”;
- 2) art. 3 otrzymuje brzmienie:
„Art. 3. Stopniami górniczymi nadawanymi pracownikom górnictwa oraz innym osobom wyróżniającym się w dziedzinie górnictwa są:
 - 1) generalny dyrektor górnictwa;
 - 2) generalny dyrektor górniczy:
 - a) I stopnia,
 - b) II stopnia,
 - c) III stopnia;
 - 3) generalny honorowy dyrektor górniczy;
 - 4) dyrektor górniczy:
 - a) I stopnia,
 - b) II stopnia,
 - c) III stopnia;
 - 5) inżynier górniczy:
 - a) I stopnia,
 - b) II stopnia,
 - c) III stopnia;
 - 6) technik górniczy:
 - a) I stopnia,
 - b) II stopnia,
 - c) III stopnia;
 - 7) górnik:
 - a) I stopnia,
 - b) II stopnia,
 - c) III stopnia.”;
- 3) w art. 6:
 - a) w ust. 1 po wyrazach „ministrowi właściwemu do spraw gospodarki“ dodaje się wyrazy „oraz sekretarzowi stanu w ministerstwie właściwym do spraw gospodarki odpowiedzialnemu za sprawy górnictwa“ oraz skreśla się wyraz „mu”;
 - b) w ust. 2 skreśla się wyrazy „sekretarzom stanu i”;
- 4) w art. 7 w ust. 3 w zdaniu wstępnym i w art. 8 w ust. 2 w zdaniu wstępnym wyrazy „powinien zawierać“ zastępuje się wyrazem „zawiera”;
- 5) w art. 7 w ust. 3 w pkt 1 wyrazy „dla której wnioskuje się“ zastępuje się wyrazami „w stosunku do której występuje się z wnioskiem o”;
- 6) w art. 9 wyrazy „utruty praw publicznych“ zastępuje się wyrazami „pozbawienia praw publicznych”;
- 7) art. 10 otrzymuje brzmienie:
„Art. 10. Osoba posiadająca stopień górniczy ma prawo noszenia:
 - 1) uroczystego munduru górniczego wraz z odznakami stopnia górniczego oraz przyznaną honorową szpadą górniczą;
 - 2) służbowego munduru górniczego wraz z odznakami stopnia górniczego.”;
- 8) w art. 11:
 - a) w ust 2 w zdaniu wstępnym po wyrazie „posiadające“ dodaje się wyraz „uroczysty”;
 - b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
„3. Osoby posiadające służbowy mundur górniczy są upoważnione do noszenia go podczas wykonywania czynności służbowych.”;
- 9) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Art. 12. Na uroczystych mundurach górniczych nosi się posiadane ordery, odznaczenia państwowe i odznaki, a na służbowych mundurach górniczych baretki tych orderów i odznaczeń.”;

10) w art. 13:

a) w ust. 1 po wyrazie „Zakup“ dodaje się wyraz „uroczystego”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Koszty związane z zakupem służbowego munduru górniczego ponosi osoba uprawniona do jego noszenia.”;

11) w art. 13 w ust. 1 wyraz „wnioskująca“ zastępuje się wyrazami „występującą z wnioskiem”.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

UZASADNIENIE

Senat podziela przekonanie Sejmu o celowości istnienia w systemie prawnym uregulowań ustawowych dotyczących stopni górniczych, honorowych szpad i mundurów górniczych. Wniesienie poprawek do ustawy z dnia 9 stycznia 2003 r. o stopniach górniczych, honorowych szpadach górniczych i mundurach górniczych ma na celu jedynie jej uzupełnienie, nie zaś dokonanie istotnych merytorycznych zmian.

Za zasadne uznano rozszerzenie katalogu podmiotów uprawnionych do otrzymywania stopni górniczych oraz honorowych szpad górniczych o pracowników jednostek szkolnictwa i instytutów naukowo-badawczych prowadzących działalność naukową i dydaktyczną w dziedzinie nauk górniczych, geologicznych i geofizycznych (poprawka nr 1), oraz uściślenie, że stopień Generalnego Dyrektora Górnictwa, nadawany przez Prezesa Rady Ministrów, przysługuje także sekretarzowi stanu w ministerstwie właściwym do spraw gospodarki odpowiedzialnemu za sprawy górnictwa (poprawka nr 3). Niezbędne jest wprowadzenie prawidłowej i występującej w systemie prawnym nazwy środka karnego jakim jest pozbawienie praw publicznych, nie zaś ich utrata (poprawka nr 6). Za celowe uznano także wprowadzenie do uregulowań ustawowych obok górniczego munduru uroczystego - służbowego munduru górniczego (poprawki nr 7-10). Pozostałe poprawki mają charakter porządkujący (np. poprawka nr 2, która wprowadza brakujące oznaczenia w punktach zawierających wyliczenie stopni górniczych) lub porządkująco-redakcyjny.

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 6 lutego 2003 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Komitecie Badań Naukowych

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 10 stycznia 2003 r. ustawy o zmianie ustawy o Komitecie Badań Naukowych, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 6 lutego 2003 r.

**w sprawie ustawy o ratyfikacji Protokołu Fakultatywnego do Konwencji
w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 9 stycznia 2003 r. ustawy o ratyfikacji Protokołu Fakultatywnego do Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 6 lutego 2003 r.

**w sprawie ustawy o ratyfikacji Traktatu WIPO o artystycznych wykonaniach
i fonogramach, sporządzonego w Genewie dnia 20 grudnia 1996 r.**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 10 stycznia 2003 r. ustawy o ratyfikacji Traktatu WIPO o artystycznych wykonaniach i fonogramach, sporządzonego w Genewie dnia 20 grudnia 1996 r., przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 6 lutego 2003 r.

**w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską
a Republiką Słowacką o ułatwieniach w odprawie granicznej w ruchu kolejowym i drogowym**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 10 stycznia 2003 r. ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Słowacką o ułatwieniach w odprawie granicznej w ruchu kolejowym i drogowym, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 6 lutego 2003 r.

w sprawie ustawy o ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r.

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 9 stycznia 2003 r. ustawy o ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r., przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

**UCHWAŁA
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 6 lutego 2003 r.

w sprawie wyboru przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia

Art. 1.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie art. 13 ust. 2 Regulaminu Senatu, wybiera senatora Jerzego Cieślaka na przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Art. 2.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 6 lutego 2003 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 9 stycznia 2003 r. ustawy o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 2, w art. 33¹ w § 1 skreśla się wyrazy „niebędących osobami prawnymi”;
- 2) w art. 1 w pkt 3 w lit. a, w § 1 wyrazy „przepis odrębny” zastępuje się wyrazami „odrębny przepis ustawy”;
- 3) w art. 1 w pkt 14, w art. 70⁴ w § 2 w zdaniu pierwszym po wyrazie „organizator” dodaje się wyrazy „aukcji albo”;
- 4) w art. 1 w pkt 35, w art. 647¹ w § 4 wyrazy „w niniejszym artykule, oraz ich zmiany i uzupełnienia” zastępuje się wyrazami „w § 2 i 3”;
- 5) w art. 1 w pkt 36, w art. 685¹ wyrazy „W przypadku, jeżeli czas trwania najmu nie jest oznaczony” zastępuje się wyrazami „Jeżeli czas trwania najmu lokalu mieszkalnego nie jest oznaczony”.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

UZASADNIENIE

Senat, po rozpatrzeniu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, postanowił wprowadzić do jej tekstu pięć poprawek.

Przyjmując poprawkę nr 1, Senat stanął na stanowisku, iż nie należy w tak jednoznaczny sposób przesądzać charakteru tzw. ułomnych osób prawnych w kontekście dotychczasowych poglądów nauki i judykatury.

Poprawka nr 2 wyraźnie wskazuje, iż wyjątek od zasady nieponoszenia odpowiedzialności przez Skarb Państwa za zobowiązania państwowych osób prawnych może wynikać jedynie z odrębnych przepisów ustawy.

Poprawka nr 3 uzupełnia przepis dotyczący aukcji i przetargu, w taki sposób, aby również organizator aukcji był uprawniony do zachowania wadium, w wypadku uchylania się uczestnika aukcji od zawarcia umowy, której ważność zależy od spełnienia szczególnych wymagań przewidzianych w ustawie.

Poprawka nr 4 ma charakter doprecyzowujący. Tylko umowy z podwykonawcą i dalszymi podwykonawcami wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności.

Poprawka nr 5 ma na celu ograniczenie możliwości wypowiedzenia czynszu przez wynajmującego tylko do najmu lokali mieszkalnych. Zdaniem Senatu, przepis ten znajduje uzasadnienie jedynie do lokali mieszkalnych, ponieważ takie jednostronne uprawnienie wynajmującego rekompensuje mu nierówność powstałą w wyniku wynajmowania lokali za czynsz nieodpowiadający kosztom utrzymania i ustawowym ograniczeniom wypowiedzania takich umów. W przypadku lokali użytkowych zmiana umowy, w tym wysokości czynszu, powinna podlegać zasadom ogólnym, wynikającym ze swobody gospodarczej – obie strony powinny dojść do porozumienia albo rozwiązać umowę.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 6 lutego 2003 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji
oraz o zmianie ustawy o Biurze Ochrony Rządu**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 8 stycznia 2003 r. ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz o zmianie ustawy o Biurze Ochrony Rządu, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 5 wyrazy „ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:” zastępuje się wyrazami „dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 oraz dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:”;
- 2) w art. 1 w pkt 5 po wyrazach „art. 7” dodaje się dwukropek, pozostałą treść oznacza się jako lit. b i dodaje się lit. a w brzmieniu:
„a) kropkę na końcu zastępuje się przecinkiem oraz dodaje się wyrazy „z zastrzeżeniem ust. 2.”;”;
- 3) w art. 1 w pkt 6, art. 8 otrzymuje brzmienie:
„Art. 8. W rozumieniu ustawy bronią pneumatyczną jest niebezpieczne dla życia lub zdrowia urządzenie, które w wyniku działania sprężonego gazu jest zdolne do wystrzelenia pocisku z lufy lub elementu ją zastępującego i przez to zdolne do rażenia celu na odległość, a energia kinetyczna pocisku opuszczającego lufę lub element ją zastępujący przekracza 17 J.”;
- 4) w art. 1 w pkt 9, w art. 9 w ust. 3 skreśla się wyrazy „3 i”;
- 5) w art. 1 w pkt 9, w art. 9 w ust. 4 skreśla się wyrazy „na podstawie pozwolenia wydanego przez”;
- 6) w art. 1 w pkt 9, w art. 9 w ust. 8 wyrazy „osoby dopuszczonej do posiadania broni, o którym” zastępuje się wyrazami „osoby dopuszczonej do posiadania broni, o której”;
- 7) w art. 1 w pkt 10, w ust. 4a wyrazy „4 i 7” zastępuje się wyrazami „4, 7 i 10”;
- 8) w art. 1 w pkt 11, w art. 10a w ust. 1 skreśla się zdanie drugie;
- 9) w art. 1 w pkt 13, w art. 13 w ust. 1 po wyrazach „w ciągu 5 dni” dodaje się wyrazy „od dnia nabycia”;
- 10) w art. 1 w pkt 13, w art. 13 w ust. 7 w pkt 2 w lit. b wyrazy „z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej” zastępuje się wyrazami „przeciwko życiu, zdrowiu lub mieniu”;
- 11) w art. 1 w pkt 13, w art. 13:
 - a) w ust. 8 po wyrazie „decyzję” dodaje się wyraz „administracyjną”,
 - b) w ust. 9 po wyrazie „decyzji” dodaje się wyraz „administracyjnej”;
- 12) w art. 1 pkt 15 otrzymuje brzmienie:
„15) użyte w art. 15 ust. 1 pkt 5, art. 17 ust. 1 pkt 4 oraz w art. 26 w różnym przypadku wyrazy „miejsce zamieszkania” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „miejsce stałego pobytu”;
- 13) w art. 1 w pkt 16 dodaje się lit. c¹ w brzmieniu:
„c¹) w ust. 6 po wyrazach „Agencji Wywiadu,” dodaje się wyrazy „Biura Ochrony Rządu.”;
- 14) w art. 1 w pkt 17 po wyrazach „w art. 17” dodaje się dwukropek, pozostałą treść oznacza się jako lit. a oraz dodaje się lit. b w brzmieniu:
„b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:
„3. Właściwy organ Policji odmawia wydania pozwolenia na broń osobie, która nie zdała egzaminu, o którym mowa w art. 16 ust. 1.
4. Właściwy organ Policji odmawia wydania pozwolenia na broń osobie, która nie przedstawiła orzeczenia lekarskiego i psychologicznego, o którym mowa w art. 15 ust. 3.”;
- 15) w art. 1 w pkt 22, w art. 23 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) Policja lub Żandarmeria Wojskowa - w przypadku przejęcia jej do depozytu w trybie określonym w art. 19 ust. 1 i 3 lub w art. 36 ust. 2, oraz przekazania do depozytu przez znalazcę,”;
- 16) w art. 1 w pkt 22, w art. 23 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) osoba deponująca ją w trybie, o którym mowa w art. 41 ust. 2, art. 42 ust. 5, art. 43 ust. 4 i 7 oraz w art. 54.”;
- 17) w art. 1 w pkt 23, w art. 24 po wyrazach „szczegółowe zasady” dodaje się wyraz „zbywania,”;
- 18) w art. 1 dodaje się pkt 23a w brzmieniu:
„23a) dodaje się art. 24a w brzmieniu:
„Art. 24a. Osoba posiadająca pozwolenie na broń w celu, o którym mowa w art. 10 ust. 3 pkt 1, jest obowiązana zawiadomić właściwy organ Policji o użyciu broni w tym celu.”;
- 19) w art. 1 w pkt 25 po wyrazach „w art. 26” dodaje się dwukropek, pozostałą treść oznacza się jako lit. a oraz dodaje się lit. b w brzmieniu:
„b) wyrazy „organ Policji właściwy” zastępuje się wyrazami „właściwy organ Policji”;

- 20) w art. 1 w pkt 26 dodaje się lit. d w brzmieniu:
„d) w ust. 6 wyrazy „adres zamieszkania” zastępuje się wyrazami „adres miejsca stałego pobytu”;;”;
- 21) w art. 1 w pkt 27 lit. a otrzymuje brzmienie:
„a) w zdaniu wstępnym wyrazy „Pozwolenie na broń na okaziciela, zwane dalej „świadcstwem broni”, może być wydane:” zastępuje się wyrazami „Świadcstwo broni może być wydane:”;;”;
- 22) w art. 1 w pkt 27 skreśla się lit. b;
- 23) w art. 1 w pkt 27 w lit. c, pkt 7 otrzymuje brzmienie:
„7) podmiotom, którym broń jest niezbędna dla wzywania pomocy, prowadzenia akcji ratowniczych i poszukiwawczych oraz sygnalizowania rozpoczęcia konkurencji w zawodach sportowych.”;
- 24) w art. 1 dodaje się pkt 27a w brzmieniu:
„27a) w art. 30 w ust. 1 po wyrazach „art. 16 ust. 1” dodaje się wyrazy „i 2”;;”;
- 25) w art. 1 w pkt 29, w ust. 3a zdanie drugie otrzymuje brzmienie:
„Przepisy ust. 1, 2 i 4 stosuje się.”;
- 26) w art. 1 w pkt 29 po wyrazach „w art. 42” dodaje się dwukropek, pozostałą treść oznacza się jako lit. a oraz dodaje się lit. b w brzmieniu:
„b) w ust. 8 wyrazy „miejsce stałego zamieszkania” zastępuje się wyrazami „miejsce stałego pobytu”;;”;
- 27) w art. 1 dodaje się pkt 30a w brzmieniu:
„30a) w art. 49 po wyrazach „Agencji Wywiadu,” dodaje się wyrazy „Biura Ochrony Rządu,”;;”;
- 28) w art. 1 w pkt 31 w lit. c, w ust. 3:
a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) legitymacji posiadacza broni lub Europejskiej karty broni palnej albo innego dokumentu upoważniającego do posiadania broni,”;
b) skreśla się pkt 3;
- 29) w art. 1 w pkt 31 dodaje się lit. d w brzmieniu:
„d) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:
„3a. Osoba posiadająca pozwolenie na broń w celu, o którym mowa w art. 10 ust. 3 pkt 1, która nie dopełnia obowiązku zawiadomienia właściwego organu Policji o użyciu broni w tym celu, podlega karze grzywny.”;;”;
- 30) w art. 6 w pkt 1 wyrazy „oraz pkt 32” zastępuje się wyrazami „, pkt 32 oraz art. 2”.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

UZASADNIENIE

Dnia 8 stycznia 2003 r. Sejm, na 39. posiedzeniu, uchwalił ustawę o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz o zmianie ustawy o Biurze Ochrony Rządu.

Senat, w dniu 6 lutego 2003 r., wprowadził do jej tekstu 30 poprawek.

Senat, poprawką nr 3, wprowadził modyfikację definicji broni pneumatycznej poprzez obniżenie wartości kinetycznej pocisku, którą powinien mieć ten pocisk przy wystrzeleniu z broni – z wartości co najmniej 24,2 J do wartości co najmniej 17 J.

Poprawka nr 5 skutkuje tym, że żołnierze zawodowi będą uprawnieni do posiadania broni pneumatycznej na podstawie karty rejestracyjnej tej broni, a nie na podstawie wydawanego pozwolenia w trybie decyzji administracyjnej. Z uzasadnienia do przedłożenia rządowego projektu zmiany ustawy o broni i amunicji wynika, że intencją było wprowadzenie zliberalizowanych zasad posiadania broni pneumatycznej dla wszystkich osób i podmiotów, które zainteresowane są posiadaniem takiej broni.

Z przepisu wprowadzającego do ustawy Europejską kartę broni palnej, poprawką nr 8, Senat wykreślił regulację odnoszącą się do obowiązku noszenia tej karty w każdym przypadku korzystania z broni palnej. Poprawka ta ma na celu wyeliminowanie rozbieżności w stosowanej w ustawie terminologii. Pojęcie „korzystania” z broni nie występuje w innych przepisach ustawy, a we wprowadzonym przepisie, odnoszącym się do Europejskiej karty broni palnej, nie zostało zdefiniowane. Wystarczającym bowiem do wyegzekwowania obowiązku noszenia Europejskiej karty broni palnej przy sobie jest przepis karny ustawy.

Podjętą uchwałą Senat zmienił zakres informacji z Krajowego Rejestru Karnego, którą należy przedstawić w celu zarejestrowania broni pneumatycznej – informacja ta dotyczyć będzie faktu karalności za przestępstwa przeciwko życiu, zdrowiu i mieniu (poprawka nr 10). Wprowadzona poprawka ma na celu ujednoczenie przepisu odnoszącego się do zasad rejestracji broni pneumatycznej z przepisem dotyczącym zasad wydawania pozwoleń na broń. Będzie ona skutkowała odmową rejestracji broni pneumatycznej w przypadku skazania prawomocnym orzeczeniem za tego samego rodzaju przestępstwa, których popełnienie wyklucza wydanie pozwolenia na broń.

Poprawki nr 13 i 27 wyłączają literalnie funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu i strzelnice Biura Ochrony Rządu spod regulacji ustawowych. Jest to konsekwencja wyłączenia *expressis verbis* tej formacji spod zakresu przedmiotowego ustawy (w art. 1 pkt 2 ustawy uchwalonej przez Sejm).

Poprawką nr 14 Senat wprowadził przesłanki obligatoryjnej odmowy wydania pozwolenia na broń, obok już funkcjonujących przesłanek fakultatywnej odmowy wydania pozwolenia na broń.

Przyjmując poprawki nr 15 i 16 Senat wprowadził szerszy katalog, który zgodnie z ustawą uchwaloną przez Sejm ma charakter zamknięty, przypadków pokrywania kosztów związanych z deponowaniem broni i amunicji przez Policję lub Żandarmerię Wojskową oraz przez osobę deponującą. W aktualnie obowiązujących przepisach co do zasady koszty te ponosi Policja, a wyjątki są enumeratywnie wyliczone. Nowe brzmienie art. 23 ust. 1 nadane ustawą uchwaloną przez Sejm wskazuje na próbę enumeratywnego wyliczenia w jednym przepisie przypadków ponoszenia kosztów związanych z deponowaniem broni i amunicji. Poprawka ma zatem na celu stworzenie wyczerpującego katalogu zamkniętego przypadków pokrywania powyższych kosztów przez Policję lub Żandarmerię Wojskową oraz osobę deponującą.

Podjętą uchwałą została również rozszerzona delegacja ustawowa udzielona ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych o określenie szczegółowych zasad zbywania broni i amunicji przejętej przez właściwy organ Policji do depozytu (poprawka nr 17).

Poprawki nr 18 i 29 mają na celu wprowadzenie, dla osoby posiadającej pozwolenie na broń w celu ochrony osobistej lub ochrony bezpieczeństwa innych osób oraz mienia, obowiązku zawiadomienia właściwego organu Policji o użyciu broni w tym celu oraz wprowadzenie sankcji za niedopełnienie tego obowiązku.

Senat nie zaakceptował wprowadzonej przez Sejm zasady, zgodnie z którą wprowadzono możliwość uzyskania pozwolenia na broń na okaziciela w celu zwalczania zwierząt – szkodników rybackich. Poprawka nr 22 przywraca zatem obecnie obowiązującą zasadę w tym zakresie.

Poprawką nr 24 funkcjonariusze państwowych formacji uzbrojonych zostali zwolnieni z egzaminu ze znajomości przepisów dotyczących posiadania i używania danej broni oraz z umiejętności posługiwania się nią przed wydaniem decyzji o dopuszczeniu do posiadania broni.

Ponadto, cudzoziemcy przybywający na terytorium RP w celach sportowych lub łowieckich, a przywożący broń na podstawie Europejskiej karty broni palnej, będą uprawnieni na jej podstawie nabyć amunicję do tej broni. Poprawka nr 25 ma zatem na celu przyznanie uprawnienia dla posiadaczy broni legitymujących się Europejską kartą broni palnej, które przysługuje obecnie posiadaczom broni, posiadającym zaświadczenie wydane przez właściwego konsula RP.

Z kolei, w stosunku do nowelizacji ustawy o Biurze Ochrony Rządu, poprawką nr 30, został wprowadzony 14-dniowy okres *vacatio legis*.

Oprócz powyższych poprawek, Senat wprowadził dziesięć poprawek o charakterze legislacyjnym bądź techniczno-legislacyjnym (poprawki nr 1, 2, 4, 7, 12, 19, 20, 21, 23 i 26), jedną poprawkę o charakterze redakcyjnym (poprawka nr 6) oraz trzy poprawki o charakterze doprecyzowującym (poprawki nr 9, 11 i 28).

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 6 lutego 2003 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 8 stycznia 2003 r. ustawy o zmianie ustawy o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) tytuł ustawy otrzymuje brzmienie:
„o zmianie ustawy o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia oraz ustawy – Prawo ochrony środowiska”;
- 2) w art. 1 w pkt 1, w art. 2 po wyrazie „burmistrzami“ dodaje się wyrazy „, prezydentami miast”;
- 3) w art. 1 w pkt 2 w lit. a, w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) jest gruntem klasy VIz, VI i V, a także klasy IV, jeżeli jego powierzchnia w łącznej powierzchni gruntu przeznaczonego do zalesienia nie przekracza 10%.”;
- 4) w art. 1 w pkt 2 skreśla się lit. b i c;
- 5) w art. 1 w pkt 2 skreśla się lit. d;
- 6) w art. 1 w pkt 2 w lit. e, w ust. 6 w zdaniu wstępnym wyrazy „powinien zawierać“ zastępuje się wyrazem „zawiera”;
- 7) w art. 1 w pkt 2 w lit. f, w ust. 7 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„Starosta, rozpatrując wnioski, bierze pod uwagę:
 - 1) długość okresu prowadzenia przez wnioskodawcę gospodarstwa rolnego, w skład którego wchodzi grunt wnioskowany do zalesienia,
 - 2) miejsce zamieszkania wnioskodawcy,
 - 3) kolejność ich wpływu- i wydaje decyzję w terminie 60 dni od dnia otrzymania wniosku.”;
- 8) w art. 1 w pkt 2 w lit. f, w ust. 7 w zdaniu trzecim wyrazy „uzasadnioną opinię“ zastępuje się wyrazami „wyrażenie przez radę gminy opinii”;
- 9) w art. 1 w pkt 2 w lit. f, w ust. 7 zdanie czwarte otrzymuje brzmienie:
„Brak stanowiska w terminie 45 dni uznaje się za wyrażenie opinii pozytywnej.”;
- 10) w art. 1 skreśla się pkt 3;
- 11) w art. 1 w pkt 4, ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Koszty sadzonek oraz koszty sporządzenia planu zalesienia pokrywa Wojewódzki Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, rozliczając się z właściwymi nadleśnictwami w terminie:
 - 1) do dnia 30 czerwca danego roku, jeżeli plan zalesienia został sporządzony w okresie od dnia 1 listopada poprzedniego roku do dnia 30 kwietnia,
 - 2) do dnia 30 listopada danego roku, jeżeli plan zalesienia został sporządzony w okresie od dnia 1 maja do dnia 31 października tego roku.”;
- 12) w art. 1 w pkt 5, w art. 6 skreśla się ust. 1;
- 13) w art. 1 w pkt 5, w art. 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Starosta sprawdza wykonanie zalesienia i wydaje decyzję administracyjną o stwierdzeniu prowadzenia przez właściciela gruntu uprawy leśnej:
 - 1) w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania zawiadomienia o zakończeniu zalesiania – w przypadku zakończenia zalesiania w pierwszym półroczu danego roku,
 - 2) w terminie 8 miesięcy od dnia otrzymania zawiadomienia o zakończeniu zalesiania – w przypadku zakończenia zalesiania w drugim półroczu danego roku.”;
- 14) w art. 1 w pkt 5, w art. 6 skreśla się ust. 5;
- 15) w art. 1 w pkt 6 skreśla się lit. a;
- 16) w art. 1 w pkt 6 dodaje się lit. a¹ w brzmieniu:
„a¹) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
„5. Ekwiwalent podlega corocznej waloryzacji w wysokości określonej wskaźnikiem wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszającym przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.”;
- 17) w art. 1 w pkt 6 skreśla się lit. b;
- 18) w art. 1 w pkt 6 dodaje się lit. b¹ w brzmieniu:
„b¹) dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. W przypadku sprzedaży gruntu, na którym znajduje się uprawa leśna, obowiązki związane z prowadzeniem uprawy leśnej oraz ekwiwalent przechodzą na nabywcę gruntu. Przekazania tych praw i obowiązków dokonuje starosta w drodze decyzji administracyjnej.”;

19) w art. 1 w pkt 6 dodaje się lit. b² w brzmieniu:

„b²) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. W przypadku zniszczenia uprawy leśnej w wyniku celowego działania właściciela gruntu, starosta wydaje decyzję administracyjną o wstrzymaniu wypłaty ekwiwalentu oraz nakazuje zwrot kosztów sadzonek, kosztów sporządzenia planu zalesienia i pobranego ekwiwalentu – wraz z odsetkami ustawowymi.”;

20) w art. 1 skreśla się pkt 7;

21) w art. 1 w pkt 8:

a) w zdaniu wstępnym skreśla się wyrazy „i 2b”,

b) skreśla się ust. 2b;

22) w art. 3 wyrazy „28 lutego” zastępuje się wyrazami „31 marca”;

23) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. Do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, a niezakończonych decyzją ostateczną, stosuje się przepisy dotychczasowe.”;

24) w art. 5 po wyrazie „ogłoszenia” dodaje się wyrazy „, z wyjątkiem art. 3, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 31 stycznia 2003 r.”.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

UZASADNIENIE

Rozpatrując ustawę o zmianie ustawy o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia Senat uznał za stosowne wprowadzenie do jej tekstu 24 poprawek.

Poprawka nr 1 zmierza do zmiany tytułu ustawy, aby uwzględniła on również nowelizację ustawy – Prawo ochrony środowiska.

Istotą poprawki nr 2 jest doprecyzowanie, iż starosta uzgadnia roczny limit zalesienia nie tylko z właściwymi wójtami i burmistrzami, ale również z prezydentami miast.

W toku prac senackich zwracano uwagę na konieczność poszerzenia katalogu gruntów rolnych, które mogą być przedmiotem zalesienia. Efektem tego jest poprawka nr 3, w myśl której przedmiotem zalesienia może być również grunt klasy IV, jeżeli jego powierzchnia w łącznej powierzchni gruntu przeznaczonego do zalesienia nie przekracza 10%.

Ustawa nadała nowe brzmienie art. 3 ust. 2, a także dodała do niego ustęp 2a. Zmiany te nie skutkują jednak modyfikacją stanu prawnego w tym zakresie. Z ustawy nowelizowanej wynika bowiem w sposób jednoznaczny, iż regulacje dotyczące normy obszarowej gruntu przeznaczonego do zalesienia dotyczą jednego właściciela. Regulacje te obejmują również współwłaścicieli, skoro nie ustanawia ona w tym zakresie unormowań szczególnych. Z tych względów Senat uchwalił poprawkę nr 4.

Senat opowiedział się za skreśleniem przepisu ograniczającego uprawnienie do złożenia wniosku do starosty o wyrażenie zgody na przeznaczenie gruntu rolnego do zalesienia jedynie do pełnoletnich właścicieli gruntu rolnego (poprawka nr 5). Izba stanęła bowiem na stanowisku, że wystarczającą w tym względzie regulację stanowi art. 17 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którym do ważności czynności prawnej, przez którą osoba ograniczona w zdolności do czynności prawnych zaciąga zobowiązanie lub rozporządza swoim prawem, potrzebna jest zgoda jej przedstawiciela ustawowego.

Dążąc do jednoznacznego określenia skutków prawnych złożenia niekompletnego wniosku o wyrażenie zgody na przeznaczenie gruntu rolnego do zalesienia, Senat uchwalił poprawkę nr 6, zmierzającą do zastąpienia sformułowania „Wniosek, o którym mowa w ust. 4, powinien zawierać” sformułowaniem „Wniosek, o którym mowa w ust. 4, zawiera”.

Przy rozpatrywaniu ustawy przez Senat najwięcej kontrowersji wzbudził dodany przez ustawę art. 3a, wprowadzający definicję gospodarstwa rolnego. Zważywszy na to, że definicja ta dotyczy wyłącznie tych gospodarstw rolnych, które właściciel, spadkodawca lub darczyńca prowadził lub prowadzi osobiście przez okres co najmniej 5 lat, z dobrodziejstw ustawy – w przeciwieństwie do obowiązującego stanu prawnego – skorzystać mogliby jedynie niektórzy rolnicy. Senat stanął na stanowisku, że taka konstrukcja prawna budzi zasadnicze wątpliwości z punktu widzenia konstytucyjnych zasad równości, proporcjonalności i sprawiedliwości społecznej. Izba uznała w szczególności, że takie rozwiązanie nie służy podstawowemu celowi ustawy nowelizowanej, tj. stworzeniu regulacji prawnych pełniących z jednej strony funkcję socjalną w stosunku do tych rolników, którzy gospodarują na gruntach niskiej jakości, a co za tym idzie – nie są w stanie uzyskać odpowiednich dochodów w stosunku do posiadanego areалу, z drugiej zaś – zmierzających do zwiększenia stopnia lesistości kraju. Ponadto, zdaniem Senatu, wprowadzone zróżnicowanie nasuwa uzasadnione wątpliwości co do zgodności z art. 2 Konstytucji RP, skoro eliminuje z katalogu podmiotów mogących skorzystać z dobrodziejstw ustawy rolników gospodarujących na tych gruntach, lecz niespełniających rygorystycznych warunków. W związku z tym Senat uchwalił poprawki nr 7, 10 i 15, zmierzające z jednej strony do usunięcia wspomnianych ograniczeń, z drugiej zaś do wprowadzenia regulacji prawnej w tym zakresie. Przewiduje ona, iż starosta, rozpatrując wnioski o wyrażenie zgody na przeznaczenie gruntu rolnego do zalesienia, bierze pod uwagę długość okresu prowadzenia przez wnioskodawcę gospodarstwa rolnego, w skład którego wchodzi grunt wnioskowany do zalesienia, miejsce zamieszkania wnioskodawcy, a także kolejność ich wpływu.

Poprawki nr 8 i 9 zmierzają do nałożenia na starostów obowiązku zasięgnięcia opinii rady gminy, nie zaś wójta, burmistrza lub prezydenta miasta, w sprawie zmiany charakteru użytkowania gruntu z rolnego na leśny, a także wydłużenia 30-dniowego terminu na jej wyrażenie do 45 dni. Uchwalając je Senat uznał bowiem, że właściwym rozwiązaniem w tym zakresie jest zasięgnięcie opinii organu kolegialnego, a doniosłość materii przemawia za ustanowieniem 45-dniowego terminu na wyrażenie opinii.

Poprawka nr 11 zmierza do precyzyjnego określenia terminów rozliczania się wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej z właściwymi nadleśnictwami z tytułu pokrywania kosztów sadzonek oraz kosztów sporządzenia planu zalesienia. Z kolei poprawki nr 12 i 13 zmierzają do jednoznacznego statuowania terminów sprawdzenia przez starostę wykonania zalesienia i wydania przez niego decyzji administracyjnej o stwierdzeniu prowadzenia przez właściciela gruntu uprawy leśnej, likwidując zarazem sprzeczność występującą między ust. 1 i ust. 2 w art. 6.

Poprawka nr 14 zmierza do rezygnacji z zasady, w myśl której koszty wskazania w terenie granic gruntów klasy VIz, VI lub V, sprawdzenia zalesienia i wykonania pomiaru powierzchni zalesionej pokrywa starosta ze środków Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Uchwalając tę poprawkę Senat miał na względzie zarówno niejednoznaczność powołanego przepisu (nie wskazuje on zakresu wykonywania w/w prac) i obowiązujące w tym względzie przepisy ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne, jak również stan finansów publicznych.

Zważywszy na dotychczasowe wątpliwości dotyczące art. 7 ust. 5 ustawy nowelizowanej, poprawka nr 16 zmierza do uściślenia, iż ekwiwalent za wyłączenie gruntu z upraw rolnych i prowadzenie uprawy leśnej podlega corocznej waloryzacji w wysokości określonej wskaźnikiem wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszanych przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

Poprawki nr 17 i 21 zmierzają do likwidacji niepotrzebnego „rozbicia“ obecnego przepisu dotyczącego okresu otrzymywania ekwiwalentu za wyłączenie gruntu z upraw rolnych i prowadzenie uprawy leśnej na dwa przepisy. Taka konstrukcja prawna może bowiem sugerować – wbrew intencji ustawodawcy sejmowego – że możliwe będzie pobieranie ekwiwalentu przez okres 20 lat, jeżeli tylko zainteresowana osoba w dniu wydania wobec niej decyzji administracyjnej w tym przedmiocie nie otrzymywała świadczeń emerytalnych lub rentowych.

W toku prac nad ustawą zwracana była uwaga na konieczność stworzenia w ustawie regulacji dotyczących skutków prawnych sprzedaży gruntu rolnego, na którym znajduje się uprawa leśna. W związku z tym Senat uchwalił poprawkę nr 18, zgodnie z którą w przypadku sprzedaży gruntu, na którym znajduje się uprawa leśna, obowiązki związane z prowadzeniem uprawy leśnej oraz ekwiwalent przechodzą na nabywcę gruntu, a przekazania tych praw i obowiązków dokonuje starosta w drodze decyzji administracyjnej. Senat uznał również za konieczne, aby w przypadku zniszczenia uprawy leśnej w wyniku celowego działania właściciela gruntu, starosta nie tylko wydawał decyzję administracyjną o wstrzymaniu wypłaty ekwiwalentu i nakazywał zwrot pobranego ekwiwalentu wraz z odsetkami ustawowymi, ale nakazywał również zwrot kosztów sadzonek i kosztów sporządzenia planu zalesienia – wraz z tymi odsetkami (poprawka nr 19).

Dokonana przez art. 1 pkt 7 modyfikacja brzmienia art. 8 ust. 2 ustawy nowelizowanej nie skutkuje zmianą jego normatywnego sensu. Wprowadzenie zmiany, polegającej na dodaniu zdania, zgodnie z którym wypłacenie podwyższonego o 50% ekwiwalentu, o którym mowa w art. 7 ust. 4, następuje po uzyskaniu decyzji o prowadzeniu uprawy leśnej, jest niepotrzebne, gdyż zasada ta wynika z przepisów art. 7 ustawy nowelizowanej. W związku z tym Senat uchwalił poprawkę nr 20.

Poprawki nr 22 i 24 zmierzają do wydłużenia terminu na ustalenie rocznego limitu zalesienia w 2003 r., zważywszy na fakt, iż mało prawdopodobne jest, aby ustawa weszła w życie w lutym b.r. Dążąc do przeciwdziałania sytuacji, w której starostowie będą obowiązani – w myśl obowiązującej regulacji – do określenia rocznego terminu zalesienia do dnia 31 stycznia, a wchodząca później w życie ustawa nowelizująca dokona swoistego przesunięcia tego terminu, słuszny wydaje się być postulat takiej konstrukcji art. 5, po myśli którego ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 3, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 31 stycznia 2003 r.

Poprawka nr 23 zmierza do sformułowania zasady, iż do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, a niezakończonych decyzją ostateczną, stosuje się przepisy dotychczasowe. Wynika ona z konieczności respektowania wynikającej z art. 2 Konstytucji RP zasady ochrony praw nabytych oraz zasady zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 6 lutego 2003 r.

w sprawie ustawy o przenoszeniu treści księgi wieczystej do struktury księgi wieczystej prowadzonej w systemie informatycznym

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 24 stycznia 2003 r. ustawy o przenoszeniu treści księgi wieczystej do struktury księgi wieczystej prowadzonej w systemie informatycznym, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) tytuł rozdziału 2 otrzymuje brzmienie:
„Zasady i tryb migracji księgi wieczystej oraz zadania sądów rejonowych podczas migracji”;
- 2) w art. 5 po wyrazie „ustawy“ dodaje się wyrazy „z dnia 6 lipca 1982 r.”;
- 3) tytuł rozdziału 3 otrzymuje brzmienie:
„Organizacja ośrodka migracyjnego ksiąg wieczystych”;
- 4) w art. 22 w ust. 1 w pkt 1 wyrazy „szczegółowe zasady organizacji i funkcjonowania“ zastępuje się wyrazami „szczegółową organizację i funkcjonowanie”;
- 5) w art. 22 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) szczegółowy sposób wykonywania przez sąd rejonowy i ośrodek migracyjny ksiąg wieczystych zadań podczas migracji ksiąg wieczystych, w tym w szczególności sposób przekazywania ksiąg wieczystych między sądem rejonowym a ośrodkiem migracyjnym ksiąg wieczystych oraz ustalania kolejności ich przekazywania”;
- 6) w art. 23 po wyrazach „z późn. zm.” dodaje się wyrazy „wprowadza się następujące zmiany.”, pozostałą treść oznacza się jako pkt 1 oraz dodaje się pkt 2 w brzmieniu:
„2) w art. 943 w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) złożyć wyciąg – a w razie potrzeby odpis księgi wieczystej albo zaświadczenie sądu wystawione na podstawie zbioru dokumentów prowadzonego dla nieruchomości, zawierające wskazanie jej właściciela i wykaz ujawnionych w tym zbiorze obciążeń, jeżeli zaś nieruchomość jest objęta katastrem nieruchomości – także odpowiedni wyciąg.”;
- 7) w art. 24 przed pkt 1 dodaje się pkt ...) w brzmieniu:
„...) w art. 26 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:
1. Podstawą oznaczenia nieruchomości w księdze wieczystej są dane katastru nieruchomości.
2. Podstawą oznaczenia lokalu w księdze wieczystej jest zaświadczenie o położeniu i powierzchni lokalu, wydane przez spółdzielnię mieszkaniową, a domu jednorodzinnego – zaświadczenie wydane przez spółdzielnię oraz dane katastru nieruchomości.”;
- 8) w art. 25 po wyrazie „ustawie“ dodaje się wyrazy „oraz w ustawach nowelizowanych w art. 23 i art. 24”.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

UZASADNIENIE

W dniu 6 lutego 2003 r. Senat rozpatrzył ustawę z dnia 24 stycznia 2003 r. o przenoszeniu treści księgi wieczystej do struktury księgi wieczystej prowadzonej w systemie informatycznym, wprowadzając do niej 8 poprawek.

Poprawki nr 1 i 3 dostosowują tytuły rozdziałów do treści merytorycznej w nich zawartej. Zadania sądu rejonowego związane z migracją ksiąg wieczystych są zawarte w rozdziale 2 ustawy, natomiast zadania ośrodka migracyjnego ksiąg wieczystych wynikają z przepisów rozdziału 1 i 2. Dodatkowo należy zaznaczyć, że pomimo wyraźnego wskazania przez ustawodawcę w art. 1 ustawy, jakie zagadnienia stanowią materię regulowaną przedmiotową ustawą, w art. 22 sformułowana została delegacja upoważniająca Ministra Sprawiedliwości do określenia, w drodze rozporządzenia, zadań sądów rejonowych i ośrodków migracyjnych ksiąg wieczystych. W związku z powyższym Senat przyjął poprawkę modyfikującą delegację ustawową w taki sposób, aby materia, która ma być uregulowana w rozporządzeniu, uszczegółowiła materię uregulowaną w ustawie (poprawka nr 5).

Ustawa posługuje się pojęciem „katastru nieruchomości” przyjmując w tym zakresie formułę zastosowaną również w innych ustawach, iż do czasu przekształcenia ewidencji gruntów i budynków w kataster nieruchomości przez „kataster nieruchomości” należy rozumieć ewidencję gruntów i budynków (art. 25 ustawy). Zmiana terminologii następuje również w ustawach nowelizowanych, tj. w ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece oraz w ustawie – Kodeks postępowania cywilnego. Zmiany te nie zostały jednak wprowadzone konsekwentnie we wszystkich przepisach, w których funkcjonuje pojęcie ewidencji gruntów i budynków, natomiast art. 25 nie ma zastosowania do ustaw nowelizowanych. Poprawki nr 6, 7 i 8 ujednolicają terminologię przyjętą w Kodeksie postępowania cywilnego oraz w ustawie o księgach wieczystych i hipotece, jak również modyfikują art. 25 w taki sposób, aby formuła w nim zawarta dotyczyła także ustaw nowelizowanych.

Poprawki nr 2 i 4 mają charakter legislacyjny. Pierwsza z nich uzupełnia odesłanie do ustawy o księgach wieczystych i hipotece o datę uchwalenia tej ustawy, natomiast druga – dostosowuje delegację ustawową do wymogów określonych w zasadach techniki prawodawczej.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 6 lutego 2003 r.

w sprawie ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 8 stycznia 2003 r. ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 6 skreśla się pkt 3;
- 2) w art. 6 w pkt 5 po wyrazie „ustawy” dodaje się wyrazy „oraz utworzonych w wykonaniu obowiązku nałożonego ustawą”;
- 3) w art. 18 w zdaniu pierwszym po wyrazach „sąd upadłościowy” dodaje się wyrazy „w składzie trzech sędziów zawodowych”;
- 4) w art. 26 w ust. 1 wyraz „Uczestnikami” zastępuje się wyrazem „Uczestnikiem”;
- 5) w art. 26 w ust. 2 po wyrazie „zawiadamia” dodaje się wyraz „odpowiednio”;
- 6) w art. 27 w ust. 3 wyrazy „powinno być wydane” zastępuje się wyrazami „sąd wydaje”;
- 7) w art. 29 skreśla się ust. 1 i oznaczenie ust. 2;
- 8) w art. 33 skreśla się ust. 3;
- 9) w art. 35 kropkę na końcu zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy „z wyjątkiem przepisów o zawieszeniu i wznowieniu postępowania.”;
- 10) w art. 40 w ust. 4 wyraz „dozorcy” zastępuje się wyrazem „zarządcy”;
- 11) w art. 44 w ust. 2 skreśla się wyrazy „byłoby zbyt utrudnione albo”;
- 12) w art. 53 w ust. 4 po wyrazach „doręcza się” dodaje się wyraz „także”;
- 13) w art. 56 w ust. 2 wyraz „zbyt” zastępuje się wyrazem „rażąco”;
- 14) w art. 57 w ust. 3 wyrazy „miejsca zamieszkania” zastępuje się wyrazami „terytorium Rzeczypospolitej Polskiej”;
- 15) w art. 67 wyrazy „państwa członkowskiego Unii Europejskiej” zastępuje się wyrazami „innego państwa członkowskiego w rozumieniu przepisów ustawy, o której mowa w art. 22 ust. 1 pkt 4.”;
- 16) w art. 67 wyraz „postanowień” zastępuje się wyrazem „przepisów”;
- 17) w art. 68 w ust. 2 wyraz „dłużnik” zastępuje się wyrazem „upadły”;
- 18) w art. 73 w ust. 2 po wyrazie „miesiąca” dodaje się wyrazy „od dnia jego złożenia”;
- 19) w art. 73:
 - a) w ust. 4 po wyrazie „wyłączeniu” dodaje się wyrazy „z masy upadłości”;
 - b) w ust. 6 wyraz „mienia” zastępuje się wyrazami „z masy upadłości”;
- 20) w art. 74:
 - a) w ust. 1 wyrazy „wniosku o wyłączenie mienia” zastępuje się wyrazami „wniosku o wyłączenie z masy upadłości”;
 - b) w ust. 2 po wyrazie „wyłączenia” dodaje się wyrazy „z masy upadłości”;
- 21) w art. 75 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Sędzia-komisarz określa zakres i czas korzystania przez upadłego lub osoby mu bliskie, którzy w dacie ogłoszenia upadłości zamieszkiwali w mieszkaniu znajdującym się w lokalu lub w budynku wchodzącym do masy upadłości, z tego mieszkania.”;
- 22) w art. 75 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. Postanowienie sędziego-komisarza w sprawach, o których mowa w ust. 2 i 3, podlega wykonaniu w drodze egzekucji bez nadawania klauzuli wykonalności.

5. Na postanowienie sędziego-komisarza, o którym mowa w ust. 4, przysługuje zażalenie.”;
- 23) w art. 85 w ust. 1 w zdaniu wstępnym wyraz „z” zastępuje się wyrazem „ze”;
- 24) użyty w różnym przypadku w art. 85 w ust. 1 trzykrotnie oraz w ust. 5 wyraz „porozumienia” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „umowy szczegółowe”;
- 25) dodaje się art. 85a w brzmieniu:

„Art. 85a. 1. Po ogłoszeniu upadłości spółdzielni mieszkaniowej obejmującej likwidację majątku upadłego albo z możliwością zawarcia układu, gdy odebrano zarząd majątkiem upadłego, czynności określone w art. 41-43 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz.U. z 2001 r. Nr 4, poz. 27, Nr 57, poz. 601 i Nr 154, poz. 1802 oraz z 2002 r. Nr 240, poz. 2058) wykonuje syndyk albo zarządca.

2. Na syndyku albo zarządcy ciąży obowiązek zawarcia umowy, o której mowa w art. 11¹, 12, 17¹⁴, 17¹⁵, 39 i 48 ustawy wskazanej w ust. 1, jeżeli żądanie zostało złożone spółdzielni przed ogłoszeniem upadłości albo po ogłoszeniu upadłości na podstawie art. 54¹ ust. 2 tej ustawy.”;

- 26) w art. 88 w ust. 1, w art. 167 w ust. 4, w art. 263, w art. 264 w ust. 1, w art. 358, w art. 370 w ust. 1 oraz w art. 371 w ust. 3 w pkt 1 użyty w różnym przypadku wyraz „ukończenie” zastępuje się użytym w odpowiednim przypadku wyrazem „zakończenie”;
- 27) art. 113 otrzymuje brzmienie:
„Art. 113.
1. W razie ogłoszenia upadłości korzystającego z rzeczy na podstawie umowy leasingu syndyk może w terminie dwóch miesięcy od dnia ogłoszenia upadłości, za zgodą sędziego-komisarza, wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym.
2. W razie ogłoszenia upadłości finansującego leasing przepisów art. 97 i art. 98 nie stosuje się.”;
- 28) w art. 122 skreśla się ust. 2 i oznaczenie ust. 1;
- 29) w art. 123:
a) w ust. 1 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:
„Podział majątku wspólnego po ogłoszeniu upadłości jednego z małżonków jest wyłączony.”,
b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:
„3. Małżonek upadłego może dochodzić w postępowaniu upadłościowym należności z tytułu udziału w majątku wspólnym, zgłaszając tę wierzytelność sędziemu-komisarzowi.
4. Domniemywa się, że majątek wspólny powstały w okresie prowadzenia przedsiębiorstwa przez upadłego został nabyty ze środków pochodzących z dochodów tego przedsiębiorstwa.”;
- 30) w art. 124 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Zniesienie wspólności majątkowej na podstawie orzeczenia sądu w ciągu roku przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości jest bezskuteczne w stosunku do wierzycieli upadłego.”;
- 31) w art. 126:
a) w ust. 3 skreśla się wyrazy „, z zastrzeżeniem zabezpieczenia dokonywanego w sposób i na zasadach na jakich upadły udzielał zabezpieczenia na podstawie umowy zawartej przed tym terminem”,
b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
„4. Przepisów ust. 1-3 nie stosuje się do zabezpieczeń ustanowionych przed dniem ogłoszenia upadłości w związku z terminowymi operacjami finansowymi lub sprzedażą papierów wartościowych ze zobowiązaniem do ich odkupu, o których mowa w art. 85 ust. 1.”;
- 32) w art. 128 w ust. 1 po wyrazach „wynagrodzenie za pracę pracownika upadłego” dodaje się wyrazy „wykonującego zadania w zakresie zarządu przedsiębiorstwem”;
- 33) w art. 129 w ust. 1 skreśla się wyraz „użytkowaniem.”;
- 34) w art. 129 skreśla się ust. 5;
- 35) w art. 138 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do postępowań w sprawach o alimenty należne od upadłego.”;
- 36) w art. 140 w ust. 2 wyrazy „najniższego wynagrodzenia za pracę ustalanego według odrębnych przepisów” zastępuje się wyrazami „minimalnego wynagrodzenia za pracę”;
- 37) w art. 144 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do postępowań w sprawach o alimenty należne od upadłego.”;
- 38) w art. 145 w ust. 4 po wyrazach „postępowań egzekucyjnych” dodaje się wyrazy „z masy upadłości”;
- 39) w art. 149 w ust. 2 skreśla się wyrazy „ogłoszenia upadłości.”;
- 40) w art. 156:
a) w ust. 1 wyrazy „licencję do wykonywania tych czynności” zastępuje się wyrazami „odpowiednią licencję”,
b) w ust. 3 wyrazy „o których” zastępuje się wyrazami „o której”;
- 41) w art. 158:
a) w ust. 1 i 2 użyte w różnym przypadku wyrazy „zastępca syndyka, nadzorcy sądowego albo zarządcy” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „zastępca syndyka, zastępca nadzorcy sądowego albo zastępca zarządcy”,
b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Do zastępcy syndyka, zastępcy nadzorcy sądowego i zastępcy zarządcy stosuje się odpowiednio przepisy o posiadaniu licencji, o której mowa w art. 156 ust. 1, oraz o wynagrodzeniu, zwrocie wydatków i odpowiedzialności za szkodę odpowiednio syndyka, nadzorcy sądowego albo zarządcy.”;
- 42) w art. 161:
a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Wysokość wynagrodzenia nie może przekroczyć wartości 5% funduszków masy upadłości. Jeżeli wartość 5% funduszków masy upadłości nie jest wystarczająca dla ustalenia wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, ustala się wynagrodzenie w wysokości nieprzekraczającej czterdziestokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w

- sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.”;
- b) w ust. 5 wyrazy „ust. 1” zastępuje się wyrazami „ust. 2”;
- 43) art. 162 otrzymuje brzmienie:
„Art. 162. Jeżeli syndyk bądź zarządca prowadzi przedsiębiorstwo upadłego, w przypadkach uzasadnionych szczególnym nakładem pracy, może otrzymać z tego tytułu dodatkowe wynagrodzenie nieprzekraczające 10% osiągniętego rocznego zysku.”;
- 44) w art. 164 w ust. 1 skreśla się wyrazy „i po zaopiniowaniu wniosku przez sędziego-komisarza”;
- 45) w art. 164 w ust. 1 skreśla się zdanie drugie;
- 46) w art. 164 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Ustalając ostateczne wynagrodzenie syndyka, nadzorcy sądowego albo zarządcy sąd jednocześnie orzeka o obowiązku zwrotu do masy upadłości wypłaconych zaliczek na wynagrodzenie lub o obowiązku zwrotu wydatków, jeżeli były wyższe od odpowiednio ostatecznego wynagrodzenia lub wydatków koniecznych do poniesienia. O zwrocie zaliczek lub wydatków sąd orzeka także wtedy, gdy syndyk, nadzorca sądowy lub zarządca nie złożyli sprawozdania ostatecznego.”;
- 47) w art. 167 w ust. 3 wyraz „Sprawozdanie” zastępuje się wyrazem „Sprawozdania”;
- 48) w art. 178 w ust. 2 skreśla się zdanie drugie;
- 49) w art. 178 w ust. 3 po wyrazach „preliminarzu wydatków” dodaje się wyrazy „zatwierdzonym przez sędziego-komisarza”;
- 50) w art. 178 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
„4. Syndyk może bez zezwolenia sędziego-komisarza, do czasu sporządzenia preliminarza wydatków, zatrudnić osoby potrzebne do dokonania spisu oraz dozoru masy upadłości. O zatrudnieniu syndyk zawiadamia sędziego-komisarza.”;
- 51) w art. 184 dodaje się ust. 4:
„4. Koszty związane z funkcjonowaniem organów upadłego oraz realizacją jego uprawnień organizacyjnych ustala każdorazowo sędzia-komisarz. Koszty te wchodzi w skład kosztów postępowania upadłościowego. Na postanowienie sędziego-komisarza przysługuje zażalenie.”;
- 52) w art. 185 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Ogłoszenie upadłości nie ma wpływu na uprawnienia organizacyjne, które upadły posiada w innych spółkach, fundacjach, spółdzielniach oraz innych organizacjach.”;
- 53) w art. 185 w ust. 3 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:
„Na postanowienie sędziego-komisarza przysługuje zażalenie.”;
- 54) w art. 186 w ust. 4 w zdaniu pierwszym po wyrazach „sędzia-komisarz” dodaje się wyrazy „w wysokości stosownej do nakładu pracy kuratora”;
- 55) w art. 207:
a) w ust. 1 w zdaniu drugim wyrazy „Na posiedzeniu” zastępuje się wyrazem „Posiedzeniu”,
b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Posiedzenie rady wierzycieli może zwołać również sędzia-komisarz, który przewodniczy posiedzeniu, bez prawa głosu.”;
- 56) w art. 208 w ust. 1 po wyrazie „rady” dodaje się wyraz „wierzycieli”;
- 57) skreśla się art. 217;
- 58) w art. 223 skreśla się ust. 2 i oznaczenie ust. 1;
- 59) w art. 229 kropkę na końcu zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy „z wyjątkiem przepisów o zawieszeniu i wznowieniu postępowania.”;
- 60) w art. 235 w ust. 1 skreśla się wyraz „zawsze”;
- 61) w art. 236 w ust. 1 wyrazy „Każdy wierzyciel” zastępuje się wyrazem „Wierzyciel”;
- 62) w art. 238 i w art. 341 w ust. 3 wyraz „wypłaconych” zastępuje się wyrazem „wypłacanych”;
- 63) w art. 239 zdanie pierwsze i drugie otrzymują brzmienie:
„Zgłoszenia wierzytelności dokonuje się na piśmie w dwóch egzemplarzach. Do pisma zgłaszający wierzytelność dołącza oryginał lub notarialnie poświadczony odpis dokumentu uzasadniającego zgłoszenie.”;
- 64) w art. 240 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) imię i nazwisko bądź nazwę albo firmę wierzyciela i odpowiednio jego miejsce zamieszkania albo siedzibę.”;
- 65) w art. 241 wyraz „formalnym” zastępuje się wyrazami „określonym w art. 239 i 240”;
- 66) w art. 247 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. Odsetki od wierzytelności pieniężnej umieszcza się na liście w kwocie naliczonej do dnia ogłoszenia upadłości.”;
- 67) w art. 268 po wyrazie „podstawy” dodaje się wyraz „do”;

- 68) w art. 270 w ust. 1:
- a) pkt 1-3 otrzymują brzmienie:
 - „1) odroczenie wykonania zobowiązań;
 - 2) rozłożenie spłaty długów na raty;
 - 3) zmniejszenie sumy długów;”;
 - b) pkt 5 otrzymuje brzmienie:
 - „5) zmianę, zamianę lub uchylenie prawa zabezpieczającego określona wierzytelność.”;
- 69) w art. 272 w ust. 3 skreśla się wyrazy „przyszłe świadczenia powtarzające się należne wierzycielowi w okresie wykonywania układu, jak również”;
- 70) w art. 273 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
 - „4) wierzytelności, za które upadły odpowiada w związku z nabyciem spadku po ogłoszeniu upadłości, po wejściu spadku do masy upadłości;”;
- 71) w art. 278 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
 - „3. Postanowienie sędziego-komisarza w przedmiocie podziału wierzycieli ze względu na kategorie interesów podlega obwieszczeniu. Na postanowienie to przysługuje zażalenie.”;
- 72) w art. 279 w ust. 3 i w art. 345 wyrazy „najniższego wynagrodzenia za pracę, ustalonego na podstawie odrębnych przepisów” zastępuje się wyrazami „minimalnego wynagrodzenia za pracę”;
- 73) w art. 286 w ust. 1 po wyrazach „sąd niezwłocznie zmienia postanowienie o ogłoszeniu upadłości” dodaje się wyrazy „z możliwością zawarcia układu”;
- 74) w art. 287 w ust. 2 wyrazy „powinna odbyć się” zastępuje się wyrazami „odbywa się”;
- 75) w art. 291 wyrazy „prawa zastawu, prawa zastawu rejestrowego i hipotekę morską” zastępuje się wyrazami „zastawu, zastawu rejestrowego i hipoteki morskiej”;
- 76) w art. 294 w ust. 2 wyraz „dłużnika” zastępuje się wyrazem „upadłego”;
- 77) w art. 294 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
 - „3. Jeżeli układ przewiduje konwersję wierzytelności na udziały lub akcje spółki będącej upadłym, prawomocnie zatwierdzony układ zastępuje określone w Kodeksie spółek handlowych czynności związane z podwyższeniem kapitału zakładowego i objęciem udziałów lub akcji. Układ wraz z odpisem prawomocnego postanowienia o zatwierdzeniu układu stanowi podstawę wpisu podwyższenia kapitału zakładowego spółki do Krajowego Rejestru Sądowego.”;
- 78) art. 301 otrzymuje brzmienie:
 - „Art. 301. Inne zmiany układu niż określone w art. 298-300 są niedopuszczalne.”;
- 79) w art. 311 w ust. 3 wyrazy „przepisami dotyczącymi zwierząt” zastępuje się wyrazami „przepisami dotyczącymi ochrony zwierząt”;
- 80) w art. 313 w ust. 3 wyrazy „Służebności drogi koniecznej oraz służebności ustanowione” zastępuje się wyrazami „Służebność drogi koniecznej oraz służebność ustanowiona”;
- 81) w art. 319 w ust. 1 skreśla się wyraz „już”;
- 82) w art. 319 w ust. 2 po wyrazie „przedmiot” dodaje się wyraz „działalności”;
- 83) w art. 320 w zdaniu wstępnym wyraz „Sprzedaż” zastępuje się wyrazem „Sprzedaży”;
- 84) w art. 321 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
 - „1. Syndyk zawiera umowę sprzedaży w terminie jednego miesiąca od dnia zatwierdzenia wyboru oferty przez sędziego-komisarza.”;
- 85) dodaje się art. 323a w brzmieniu:
 - „Art. 323a.
 1. Jeżeli rada wierzycieli wyraziła zgodę, o której mowa w art. 323, spółka z udziałem ponad połowy pracowników upadłego będącego spółką handlową z udziałem Skarbu Państwa ma pierwszeństwo w nabyciu przedsiębiorstwa upadłego lub jego zorganizowanej części nadającej się do prowadzenia działalności gospodarczej.
 2. Syndyk w pierwszej kolejności składa ofertę sprzedaży spółce pracowniczej, o której mowa w ust. 1.”;
- 86) w art. 342 w ust. 1 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:
 - „Ciężące na upadłym zobowiązania alimentacyjne syndyk zaspokaja w przypadających terminach ich płatności każdemu uprawnionemu do wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę.”;
- 87) w art. 345 wyrazy „hipoteką, hipoteką morską lub wygasającymi według przepisów ustawy prawami” zastępuje się wyrazami „odpowiednio hipoteką, hipoteką morską lub prawami, które wygasają według przepisów ustawy.”;
- 88) w art. 345 po wyrazie „pracowników” dodaje się wyraz „upadłego”;
- 89) w art. 346 w ust. 1:
- a) w pkt 1 wyraz „ustala” zastępuje się wyrazem „określa”;
 - b) w pkt 3 wyraz „oznacza” zastępuje się wyrazem „określa”;
 - c) w pkt 5 wyraz „oznaczy” zastępuje się wyrazem „określa”;

- 90) w art. 351 w ust. 2 wyraz „sprawach” zastępuje się wyrazem „sprawie” oraz wyraz „zażaleniach” zastępuje się wyrazem „zażaleniu”;
- 91) w art. 356 skreśla się ust. 2 i oznaczenie ust. 1;
- 92) dodaje się art. 356a w brzmieniu:
„Art. 356a. Jeżeli wierzyciel nie odbierze swojej należności w terminie miesiąca lub gdy należna mu suma nie może być mu wydana z powodu podania nieprawidłowego adresu albo niepodania rachunku bankowego, sumy należne temu wierzycielowi składa się do depozytu sądowego.”;
- 93) w części pierwszej tytuł tytułu IX otrzymuje brzmienie:
„Zakończenie i umorzenie postępowania upadłościowego oraz ich skutki”;
- 94) w art. 366 w ust. 1 wyraz „ostatniego” zastępuje się wyrazem „ostatecznego”;
- 95) w art. 372 w ust. 1 wyrazy „także wobec dłużnika będącego osobą fizyczną,” zastępuje się wyrazami „wobec dłużnika będącego osobą fizyczną, także”;
- 96) w art. 376 w ust. 2 wyrazy „zakładów ubezpieczeń i ich oddziałów” zastępuje się wyrazami „i zakładów ubezpieczeń oraz ich oddziałów”;
- 97) w art. 377 w pkt 1 wyrazy „wspólne postępowania sądowe lub administracyjne” zastępuje się wyrazami „postępowania sądowe lub administracyjne, których przedmiotem jest wspólne dochodzenie roszczeń”;
- 98) w art. 379 wyrazy „części III Kodeksu postępowania cywilnego” zastępuje się wyrazami „Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące międzynarodowego postępowania cywilnego”;
- 99) w art. 381 wyrazy „sprawie upadłościowej” zastępuje się wyrazami „sprawach upadłościowych”;
- 100) w art. 383 wyrazy „rozdziału poniższego” zastępuje się wyrazami „niniejszego tytułu”;
- 101) w art. 391 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. W postanowieniu o uznaniu zagranicznego postępowania upadłościowego określa się:
1) imię i nazwisko albo firmę upadłego oraz odpowiednio miejsce zamieszkania albo siedzibę upadłego;
2) sąd zagraniczny, który ogłosił upadłość;
3) zarządcę zagranicznego przez wskazanie jego imienia i nazwiska albo firmy oraz odpowiednio miejsca zamieszkania albo siedziby;
4) czy uznane postępowanie jest postępowaniem głównym czy ubocznym.”;
- 102) w art. 395 w ust. 1 w zdaniu wstępnym skreśla się wyraz „głównego”;
- 103) w art. 395 w ust. 1 w pkt 1 na końcu dodaje się wyrazy „przepisy art. 143-145 stosuje się odpowiednio.”;
- 104) w art. 400 wyraz „składania” zastępuje się wyrazem „złożenia”;
- 105) w art. 403 w ust. 2 wyraz „rozdziału” zastępuje się wyrazem „tytułu”;
- 106) w art. 407 wyrazy „zabezpieczenia te zmienia się” zastępuje się wyrazami „zmienia się je”;
- 107) w art. 425 ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. O ogłoszeniu upadłości orzeka sąd najpóźniej w terminie miesiąca od otrzymania wniosku.”;
- 108) w art. 429 wyrazy „z tytułu rachunków bankowych” zastępuje się wyrazami „, o których mowa w art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (Dz.U. z 2000 r. Nr 9, poz. 131, Nr 86 poz. 958, Nr 119, poz. 1252 i Nr 122, poz. 1316 oraz z 2001 r. Nr 154, poz. 1802),”;
- 109) w art. 433 w ust. 1 wyrazy „nadzorca sądowy” zastępuje się wyrazem „zarządca”;
- 110) w art. 438 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
„3. Wierzytelności z rachunków bankowych ulegają zaspokojeniu po zaspokojeniu należności, o których mowa w ust. 2.”;
- 111) w art. 443 w ust. 1 skreśla się wyrazy „, jeżeli jest mu to potrzebne do strzeżenia praw posiadaczy listów zastawnych”;
- 112) w części trzeciej w tytule II tytuł działu III otrzymuje brzmienie:
„Postępowanie upadłościowe wobec zagranicznych banków, instytucji kredytowych oraz ich oddziałów”;
- 113) w art. 451 wyraz „przepis” zastępuje się wyrazem „przepisu”;
- 114) w art. 455 w ust. 2 wyraz „przynajmniej” zastępuje się wyrazami „co najmniej”;
- 115) w art. 460 w ust. 3 i w art. 461 w ust. 3 wyrazy „czynność prawną dokonaną” zastępuje się wyrazami „czynności prawnej dokonanej”;
- 116) w art. 468 wyraz „postępowania” zastępuje się wyrazem „postępowanie” oraz wyraz „sprawa” zastępuje się wyrazem „postępowanie”;
- 117) skreśla się art. 471;
- 118) w art. 473 w ust. 1 skreśla się wyrazy „, jeżeli jest to mu potrzebne do strzeżenia praw ubezpieczonych”;
- 119) w części trzeciej w tytule III tytuł działu II otrzymuje brzmienie:

- „Postępowanie upadłościowe wobec mających siedzibę w państwach członkowskich Unii Europejskiej zakładów ubezpieczeń oraz ich oddziałów”;
- 120) w części trzeciej tytułu IV otrzymuje brzmienie:
„Postępowanie upadłościowe wobec emitentów obligacji”;
- 121) w art. 485 w ust. 1 skreśla się wyrazy „, jeżeli jest to mu potrzebne do strzeżenia praw obligatariuszy”;
- 122) w art. 491 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Przepisy niniejszej części stosuje się do zagrożonych niewypłacalnością przedsiębiorców wpisanych do Krajowego Rejestru Sądowego.”;
- 123) w art. 491 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
„3. Przepisów niniejszej części nie stosuje się do przedsiębiorcy:
1) który już prowadził postępowanie naprawcze, jeżeli od jego umorzenia nie upłynęły 2 lata;
2) który już był objęty układem zawartym w postępowaniu naprawczym albo upadłościowym, jeżeli od wykonania układu nie upłynęło 5 lat;
3) przeciw któremu przeprowadzono postępowanie upadłościowe obejmujące likwidację majątku, albo w którym przyjęto układ likwidacyjny, jeżeli od prawomocnego zakończenia postępowania nie upłynęło 5 lat;
4) w stosunku do którego oddalono wniosek o ogłoszenie upadłości albo umorzono postępowanie upadłościowe z braku majątku na zaspokojenie kosztów postępowania, jeżeli od uprawomocnienia się postępowania nie upłynęło 5 lat.”;
- 124) w art. 492 wyrazy „Części czwartej” zastępuje się wyrazami „niniejszej części”;
- 125) w art. 493 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:
„1. Przedsiębiorca zagrożony niewypłacalnością może złożyć w sądzie oświadczenie o wszczęciu postępowania naprawczego, zawierające dane wymienione w art. 22 ust. 1 pkt 1-3 i ust. 2 oraz oświadczenie, iż nie zachodzi żadna z okoliczności wymienionych w art. 491 ust. 3.
2. Wraz z oświadczeniem o wszczęciu postępowania naprawczego przedsiębiorca składa plan naprawczy, dokumenty wymienione w art. 23 ust. 1 oraz oświadczenie z podpisem notarialnie poświadczonym o prawdziwości danych i oświadczenia, zawartych w oświadczeniu o wszczęciu postępowania naprawczego i załączonych dokumentach.”;
- 126) w art. 493 dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:
„3. Sąd może, w ciągu 14 dni od złożenia oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, zakazać wszczęcia postępowania naprawczego, jeżeli oświadczenie to zostało złożone z naruszeniem przepisów ust. 1 lub 2, lub jeżeli zawarte w nim lub w załączonych dokumentach dane lub oświadczenia są nieprawdziwe. Na postanowienie sądu w tym przedmiocie służy zażalenie.
4. W razie uprawomocnienia się postanowienia sądu zakazującego wszczęcia postępowania naprawczego, oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, uważa się za nie złożone. Ponowne złożenie oświadczenia o wszczęciu postępowania naprawczego przez tego samego przedsiębiorcę jest niedopuszczalne.”;
- 127) w art. 494 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. Ogłoszenie, o którym mowa w ust. 1, nie może nastąpić przed upływem terminu, o którym mowa w art. 493 ust. 3, a w razie wydania w tym terminie przez sąd postanowienia zakazującego wszczęcia postępowania naprawczego – przed rozpatrzeniem zażalenia na to postanowienie.”;
- 128) w art. 496 w ust. 3 wyrazy „obowiązany jest niezwłocznie zawrzeć” zastępuje się wyrazami „niezwłocznie zawiera” oraz wyraz „wypłacać” zastępuje się wyrazem „wypłaca”;
- 129) w art. 496 w ust. 3 skreśla się wyrazy „na tej podstawie”;
- 130) w art. 508 w ust. 3 wyraz „uznanej” zastępuje się wyrazem „niezaprzeczonej”;
- 131) w art. 510 w ust. 2 po wyrazie „nieuregulowanych” dodaje się wyrazy „w niniejszej części”;
- 132) w art. 513 w ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„Sąd, zatwierdzając układ, może ustanowić nadzorcę sądowego na czas wykonywania układu.”;
- 133) w art. 514 w ust. 1 w pkt 7 wyraz „postanowień” zastępuje się wyrazem „przepisów”;
- 134) w art. 518 skreśla się ust. 2 i oznaczenie ust. 1;
- 135) w art. 520 w ust. 1 wyraz „oraz” zastępuje się wyrazem „lub”;
- 136) w art. 520 w ust. 3 wyrazy „przepis art. 304” zastępuje się wyrazami „przepisy art. 304 i 305”;
- 137) w art. 528 w zdaniu wstępnym skreśla się wyrazy „przedsiębiorstw państwowych”;
- 138) w art. 528, w ust. 4 skreśla się użyte dwukrotnie wyrazy „lub udziałów”;
- 139) w art. 530 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:
„1a) w art. 124a skreśla się wyrazy „, z zastrzeżeniem art. 165 ust. 2”;
- 140) w art. 534 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) w art. 15 w ust. 1 i 2 wyrazy „art. 4-14” zastępuje się wyrazami „art. 4-7 i art. 11-14 ustawy oraz art. 22 ust. 1 pkt 4, art. 66 i 67, art. 80 i art. 134-136 ustawy z dnia Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. Nr ..., poz. ...)”;

141) dodaje się art. 540a w brzmieniu:

„Art. 540a. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 38 ust. 7 ustawy nowelizowanej w art. 527 zachowują moc do czasu wydania nowych przepisów wykonawczych.”;

142) art. 544 otrzymuje brzmienie:

„Art. 544. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 października 2003 r., z tym że:

- 1) w przypadku przedsiębiorców, którzy złożyli wnioski, o których mowa w art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy (Dz.U. Nr 213, poz. 1800) oraz dłużników odpowiadających solidarnie wraz z przedsiębiorcami, będących stroną postępowania restrukturyzacyjnego prowadzonego na podstawie tej ustawy, przepisy niniejszej ustawy o postępowaniu naprawczym wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z tym że postępowanie naprawcze nie obejmuje zobowiązań cywilnoprawnych i publicznoprawnych objętych postępowaniem toczącym się na podstawie przepisów o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy, jeżeli przedsiębiorca jest stroną takiego postępowania w chwili ogłoszenia oświadczenia o wszczęciu postępowania naprawczego w Monitorze Sądowym i Gospodarczym,
- 2) przepisy art. 449, art. 452-468, art. 480 i art. 481 stosuje się z dniem przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej.”.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

UZASADNIENIE

Poprawki Senatu do ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze nr 2, 11, 13, 14, 21, 22, 25, 27, 29-32, 35, 37, 42-46, 48-54, 66, 69, 71, 77, 85, 86, 107, 108, 110, 111, 118, 121-123, 125-127, 134 oraz 142 mają charakter merytoryczny i zostaną omówione poniżej.

Poprawki nr 1, 3-10, 12, 15-20, 23, 24, 26, 28, 33, 34, 36, 38-41, 47, 55-65, 67, 68, 70, 72-76, 78-84, 87-106, 109, 112-117, 119, 120, 124, 128-133 oraz 135-141 doprecyzowują i porządkują przepisy ustawy, dostosowują ich treść do przepisów innych ustaw, ujednolicają terminologię, zmierzają do użycia w ustawie terminologii języka prawnego, usuwają błędy oraz wprowadzają konieczne konsekwencje zmian wprowadzonych przez Sejm do ustaw nowelizowanych w części szóstej.

Senat w poprawce nr 2 rozszerzył katalog podmiotów nie mających zdolności upadłościowej o osoby prawne utworzone w wykonaniu obowiązku nałożonego ustawą. Chodzi o usunięcie wątpliwości dotyczących zdolności upadłościowej PKP S.A.

Senat usunął jedną z przesłanek niezwoływania wstępnego zgromadzenia wierzycieli - polegającą na tym, iż z okoliczności sprawy wynika, że przeprowadzenie tego zgromadzenia byłoby zbyt utrudnione - uznając ją za zbyt ogólną i niedookreśloną (poprawka nr 11).

Z podobnych powodów Senat w poprawce nr 13 zmodyfikował jedną z przesłanek uchylecia postanowienia o zatwierdzeniu układu. Przepis ten powinien stanowić, zdaniem Senatu, że sąd uchyla to postanowienie, jeżeli układ jest rażąco krzywdzący dla wierzycieli – a nie zbyt krzywdzący, jak uchwalił Sejm.

W myśl poprawki nr 14 sędzia-komisarz będzie mógł postanowić, aby upadły bez jego zezwolenia nie opuszczał terytorium Rzeczypospolitej Polskiej a nie miejsca zamieszkania – jak uchwalił Sejm. Senat uznał rozwiązanie uchwalone przez Sejm za zbyt daleko idące i trudne do wyegzekwowania.

W poprawce nr 21 Senat zmodyfikował przepis zobowiązujący sędziego-komisarza do określenia zakresu i czasu korzystania z mieszkania znajdującego się w budynku wchodzącym do masy upadłości. W myśl poprawki określenie to będzie dotyczyło upadłego lub osób mu bliskich, jeżeli w dacie ogłoszenia upadłości zamieszkiwali w takim mieszkaniu.

W poprawce nr 22 Senat dodał przepisy, w myśl których postanowienie sędziego-komisarza określające zakres i czas korzystania z mieszkania znajdującego się w budynku wchodzącym do masy upadłości, podlega wykonaniu w drodze egzekucji bez nadawania klauzuli wykonalności. Na postanowienie to przysługuje zażalenie. Uzupełnienie to wzmocni praktyczną efektywność postanowienia sędziego-komisarza, a zarazem umożliwi jego zaskarżenie.

W poprawce nr 25 Senat dodał przepisy określające obowiązki syndyka i zarządcy wynikające z przepisów ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, co powinno ułatwić postępowanie upadłościowe takich spółdzielni i wzmocnić uprawnienia ich członków.

Poprawka nr 27 zmierza do tego, aby rozwiązanie przez syndyka umowy leasingu nie miało mocy wstecznej. Skutki wykonania ustawowego prawa odstąpienia nie są unormowane w prawie cywilnym. Doktryna proponuje, aby przyjąć, że skutki te powstają z mocą wsteczną. Skutek wsteczny odstąpienia od umowy leasingu, w wyniku której powstaje stosunek prawny o charakterze ciągłym, nie byłby efektem pożądanym (ze względu na konieczność zwrotu wszelkich wzajemnych świadczeń) i prowadziłby do komplikacji stosunków między stronami (ewentualność podniesienia roszczeń z tytułu nienależnego świadczenia). Dlatego Senat zaproponował zastąpienie prawa odstąpienia od umowy prawem wypowiedzenia umowy ze skutkiem natychmiastowym. Wypowiedzenie wywiera bowiem skutek tylko na przyszłość.

W poprawce nr 29 Senat jednoznacznie wskazał, iż podział majątku wspólnego po ogłoszeniu upadłości jednego z małżonków jest wyłączony, uznając za nie całkiem czytelne w tym zakresie brzmienie przepisu uchwalonego przez Sejm.

Poprawka nr 30 zastępuje wadliwie skonstruowany przepis zasadą, w myśl której zniesienie wspólności majątkowej na podstawie orzeczenia sądu w ciągu roku przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości jest bezskuteczne w stosunku do wierzycieli upadłego. Wadliwość przyjętego przez Sejm rozwiązania polega na tym, iż nie można po ogłoszeniu upadłości znieść małżeńskiej wspólności majątkowej. Ustaje ona bowiem z mocy prawa z dniem ogłoszenia upadłości (art. 123 ust. 1).

Poprawka nr 31 zmierza do wyraźnego wskazania, kiedy nie stosuje się przepisów dotyczących bezskuteczności czynności prawnych dokonanych przez upadłego. Treść zastrzeżenia zawartego w art. 126 w ust. 3 Senat uznał za niejasną.

Poprawka nr 32 wskazuje, iż uznanie za bezskuteczną w stosunku do masy upadłości określonej części wynagrodzenia ma dotyczyć wynagrodzenia za pracę pracownika upadłego wykonującego zadania w zakresie zarządu przedsiębiorstwem.

Poprawki nr 35 i 37 dodają przepisy, w myśl których postępowania o alimenty należne od upadłego, jako wyjątek od zasady, mogą być wszczęte albo toczyć się przeciwko upadłemu. Uzupełnienie to pozwoli na wyeliminowanie wszelkich wątpliwości, że procesy o alimenty od upadłego toczą się przeciw niemu, chociaż należności podlegają zaspokojeniu z masy upadłości (art. 341 ust. 1 pkt 1).

W poprawce nr 42 Senat wskazał, że wynagrodzenie syndyka ustala się w wysokości czterdziestokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, jeżeli nie jest wystarczająca dla ustalenia tego wynagrodzenia wartość 5% funduszy masy upadłości.

W poprawce nr 43 Senat zmienił treść art. 162 w taki sposób, aby mówił on o dodatkowym wynagrodzeniu syndyka, w przypadkach uzasadnionych szczególnym nakładem pracy, a nie o maksymalnym wynagrodzeniu.

W poprawce nr 44 Senat skreślił wymóg opiniowania przez sędziego-komisarza wniosku o określenie wstępnej wysokości wynagrodzenia syndyka a w poprawce nr 45 skreślił przepis, w myśl którego wstępna wysokość wynagrodzenia syndyka stanowi podstawę do zaliczkowych wypłat w miarę dokonywanych czynności.

Z kolei w poprawce nr 46 Senat uzupełnił przepis dotyczący ustalania ostatecznego wynagrodzenia syndyka o konieczne do poniesienia wydatki syndyka.

Senat w poprawce nr 48 skreślił możliwość określania wynagrodzenia osób zatrudnionych przez syndyka metodą wskaźnikową, uznając to kryterium za niejasne.

Poprawka nr 49 wymaga, aby preliminarz wydatków przewidujący zatrudnienie innych osób przez syndyka był zatwierdzany przez sędziego-komisarza, co pozwoli zachować spójność z art. 230 ust. 2 pkt 2.

Poprawka nr 50 umożliwia zatrudnianie przez syndyka osób potrzebnych do dokonania spisu i dozoru masy upadłości po powiadomieniu sędziego-komisarza.

Poprawka nr 51 dodaje przepis, zgodnie z którym koszty związane z funkcjonowaniem organów upadłego oraz realizacją jego uprawnień organizacyjnych ustala każdorazowo sędzia-komisarz. Koszty te wchodzi w skład kosztów postępowania upadłościowego.

Poprawka nr 52 zmierza do objęcia przepisem art. 185 ust. 1 także innych organizacji niż stowarzyszenia.

Poprawka nr 53 umożliwia zaskarżenie postanowienia określającego zakres uprawnień organizacyjnych upadłego, które mogą mieć wpływ na jego majątek.

Poprawka nr 54 wskazuje, w jakiej wysokości powinno być określone wynagrodzenie kuratora upadłego.

Poprawka nr 66 dodaje przepis, w myśl którego odsetki od wierzytelności pieniężnej umieszcza się na liście w kwocie naliczonej do dnia ogłoszenia upadłości. Dodanie tego przepisu jest, zdaniem Senatu, niezbędne ze względu na treść art. 91 ust. 1.

W poprawce nr 69 Senat zaproponował skreślenie wzmianki o tym, że układem obejmuje się przyszłe świadczenia powtarzające się należne wierzycielowi w okresie wykonywania układu. Zdaniem Senatu przepis ten jest zbędny w odniesieniu do wierzytelności o świadczenia powtarzające się, które podlegają umieszczeniu na liście, gdyż zgodnie z art. 249 podlegają one kapitalizacji i są objęte układem. Co się zaś tyczy należności czynszowych z tytułu najmu i dzierżawy, to zgodnie z art. 89 wyłączeniu może ulec prawo wynajmującego i wdzierżawiającego do wypowiedzenia tych umów. W tej sytuacji objęcie należności czynszowych układem byłoby niesłuszne.

Poprawka nr 71 wprowadza obowiązek obwieszczenia postanowienia sędziego-komisarza w przedmiocie podziału wierzycieli ze względu na kategorie interesów. Jest to niezbędne w celu określenia daty, od której zgodnie z art. 224 liczy się termin zaskarżenia postanowienia.

W celu ułatwienia realizacji układu, w poprawce nr 77 Senat dodał przepis, zgodnie z którym jeżeli układ przewiduje konwersję wierzytelności na udziały lub akcje spółki będącej upadłym, prawomocnie zatwierdzony układ zastępuje określone w Kodeksie spółek handlowych czynności związane z podwyższeniem kapitału zakładowego i objęciem udziałów lub akcji.

W poprawce nr 85 Senat ustanowił pierwszeństwo spółki pracowniczej w nabyciu przedsiębiorstwa upadłego, w sytuacji, gdy rada wierzycieli wyraziła zgodę na sprzedaż z wolnej ręki.

Poprawka nr 86 dodaje przepis, w myśl którego ciążące na upadłym zobowiązania alimentacyjne syndyk zaspokaja w przypadających terminach ich płatności każdemu uprawnionemu do wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę. W związku z tym, że ustawa dopuszcza po ogłoszeniu upadłości dochodzenie alimentów przeciw upadłemu istnieje ryzyko, że wskutek uznania powództwa przez upadłego albo w wyniku wydania przez sąd wyroku zaocznego należności z tego tytułu zostaną zasądzone w nadmiernej wysokości. Aby temu zapobiec konieczne jest wprowadzenie ograniczenia kwotowego co do należności podlegających zaspokojeniu z masy upadłości.

W myśl poprawki nr 107 o ogłoszeniu upadłości banku sąd orzeka najpóźniej w terminie miesiąca od otrzymania wniosku. Senat zdecydował się na przyjęcie tej poprawki biorąc pod uwagę dotychczasowe

uregulowania w Prawie bankowym oraz obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej. Poprawka ta jednocześnie usuwa z przepisu art. 425 ust. 4 wzmiankę o składzie sądu, która jest zbędna ponieważ skład sądu w sprawie o ogłoszenie upadłości określają przepisy części pierwszej.

W myśl poprawki nr 108 wierzytelności z tytułu wszystkich tzw. środków gwarantowanych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny, a nie tylko z tytułu rachunków bankowych – jak uchwalił Sejm, zaspokajają się bez ich zgłoszenia do masy upadłości. W celu zapewnienia spójności przepisów Prawa upadłościowego i naprawczego z ustawą o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym wszystkie wierzytelności objęte wypłatami środków gwarantowanych w granicach przekraczających limity określone w ustawie o BFG powinny być, zdaniem Senatu, zaspokajane z masy upadłości banku bez obowiązku dodatkowego zgłaszania.

W poprawce nr 110 Senat dodał przepis, zgodnie z którym wierzytelności z rachunków bankowych ulegają zaspokojeniu po zaspokojeniu należności Bankowego Funduszu Gwarancyjnego z tytułu przekazania kwot na wypłatę środków gwarantowanych. Senat uznał za nieuzasadnione pominięcie tego przepisu, zawartego obecnie w przepisach Prawa bankowego, które spowodowałyby rażące pogorszenie w tym zakresie sytuacji tych wierzycieli.

Poprawki nr 111, 118 i 121 usuwają nieuzasadnione, zdaniem Senatu, ograniczenia kuratora reprezentującego prawa posiadaczy listów zastawnych, kuratora reprezentującego interesy ubezpieczonych oraz kuratora reprezentującego prawa obligatariuszy - w zakresie przeglądania ksiąg i dokumentów odpowiednio: upadłego banku hipotecznego, upadłego zakładu ubezpieczeń oraz upadłego emitenta obligacji.

Stosunkowo duża liczba poprawek Senatu dotyczy części czwartej regulującej postępowanie naprawcze. Senat nie zgodził się z objęciem przepisami tej części publicznych zakładów opieki zdrowotnej, które nie mają zdolności upadłościowej. Dlatego Senat nadał nowe brzmienie przepisowi określającemu krąg podmiotów, do których stosuje się przepisy dotyczące postępowania naprawczego, wyłączając z tego kręgu samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej (poprawka nr 122).

Poprawka nr 123 wyłącza możliwość prowadzenia postępowania naprawczego przez przedsiębiorcę, który niedawno prowadził postępowanie naprawcze lub przeciwko któremu toczyło się postępowanie upadłościowe albo któremu odmówiono ogłoszenia upadłości, gdyż jego majątek nie wystarczał nawet na pokrycie kosztów postępowania. Senat uznał, iż z możliwości, które niesie postępowanie naprawcze nie powinni korzystać przedsiębiorcy, którzy ze względu na swą dotychczasową działalność na to nie zasługują. Zdaniem Senatu ograniczenie dopuszczalności postępowania naprawczego powinno ograniczyć jego nadużywanie w praktyce.

W poprawce nr 125 Senat uzupełnił katalog dokumentów składanych w sądzie przez przedsiębiorcę zagrożonego niewypłacalnością, który rozpoczyna postępowanie naprawcze.

W poprawkach nr 126 i 127 Senat wprowadził kontrolę sądu w zakresie spełniania przez przedsiębiorcę warunków do wszczęcia postępowania naprawczego. Senat dostrzegł bowiem brak w ustawie podstawowych zabezpieczeń przeciwko nieuczciwym przedsiębiorcom, którzy chcą wszcząć postępowanie naprawcze tylko po to, aby przez kilka miesięcy ustrzec się przed egzekucją z majątku.

Poprawka nr 134 skreśla przepis, w myśl którego w szczególnie uzasadnionych przypadkach sąd może przedłużyć termin do zawarcia układu w postępowaniu naprawczym.

W poprawce nr 142 Senat określił termin wejścia w życie Prawa upadłościowego i naprawczego na dzień 1 października 2003 r. (uznając przyjęte przez Sejm *vacatio legis* za rażąco zbyt krótkie) oraz postanowił, iż w odniesieniu do przedsiębiorców, którzy złożyli wnioski o wszczęcie postępowania restrukturyzacyjnego na podstawie przepisów ustawy o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy, przepisy o postępowaniu naprawczym wejdą w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 6 lutego 2003 r.

w sprawie ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 9 stycznia 2003 r. ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 3 po wyrazach „chyba że” dodaje się wyrazy „udostępnianie, o którym mowa powyżej, następuje w celu sprzedaży wierzytelności przez ogłoszenie publiczne lub”;
- 2) w art. 4 w ust. 1 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:
„Akcjonariuszem spółki nie może być osoba karana za przestępstwo popełnione z winy umyślnej ani osoba prawna, w której organach zasiada osoba karana za przestępstwo popełnione z winy umyślnej.”;
- 3) w art. 4 w ust. 2 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:
„Nie jest dopuszczalna zamiana akcji imiennych na akcje na okaziciela.”;
- 4) w art. 7 w ust. 1 dodaje się pkt 15a w brzmieniu:
„15a) wynajmujący lokale;”;
- 5) w art. 12 po wyrazie „niezwłocznie” dodaje się wyrazy „, jednak nie później niż w terminie 14 dni,”;
- 6) w art. 14 w ust. 4 w pkt 3 oraz w art. 17 w ust. 3 wyrazy „art. 16 ust. 1” zastępuje się wyrazami „art. 16”;
- 7) w art. 16 :
 - a) w ust. 1 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:
„Do nieodpłatnego otrzymywania informacji gospodarczych od biura są uprawnieni:”,
 - b) skreśla się ust. 2 oraz oznaczenie ust. 1;
- 8) w art. 19 w ust. 1 po wyrazie „otrzymywania” dodaje się wyrazy „za odpłatnością”;
- 9) w art. 22 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 oraz dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. Nadzór ministra właściwego do spraw gospodarki nie obejmuje kontroli prawidłowości przetwarzania danych osobowych przez biuro.”;
- 10) w art. 38 wyrazy „niezwłocznie umowy, o której mowa w art. 6,” zastępuje się wyrazami „umowy, o której mowa w art. 6, w terminie, o którym mowa w art. 12,”;
- 11) art. 45 otrzymuje brzmienie:
„Art. 45. W ustawie z dnia 21 lipca 2000 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 73, poz. 852, z 2001 r. Nr 122, poz. 1321 i Nr 154, poz. 1800 i 1802 oraz z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 74, poz. 676 i Nr 166, poz. 1360) wprowadza się następujące zmiany:
 - 1) w art. 34 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:
„3a. Operator może odmówić użytkownikowi zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych lub zawrzeć taką umowę na warunkach mniej korzystnych dla użytkownika w wyniku oceny wiarygodności płatniczej dokonanej na podstawie informacji udostępnionych przez biuro informacji gospodarczej w trybie określonym w ustawie z dnia 2003 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych (Dz.U. Nr ..., poz. ...) albo w przypadku, o którym mowa w art. 15 ust. 2 tej ustawy.”;
 - 2) po art. 70 dodaje się art. 70a w brzmieniu:
„Art. 70a. Operator lub podmiot udostępniający usługi telekomunikacyjne może udostępniać dane o użytkowniku na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 2003 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych (Dz.U. Nr ..., poz. ...)”.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

UZASADNIENIE

Senat, po rozpatrzeniu ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych, uznał za konieczne wprowadzenie do jej tekstu 11 poprawek.

Poprawka nr 1 wyłącza spod działania ustawy obrót wierzytelnościami za pośrednictwem ogłoszenia publicznego. Zdaniem Senatu, wymogi ustawy całkowicie uniemożliwiłyby tę ważną i popularną w obrocie gospodarczym możliwość, chociaż częściowego, zaspokajania wierzycieli.

Poprawka nr 2 powoduje, iż akcjonariuszami biura informacji gospodarczej nie będą mogły być osoby karane za przestępstwo popełnione z winy umyślnej ani osoby prawne, w której organach zasiadają osoby karane za przestępstwo popełnione z winy umyślnej. Zdaniem Senatu, akcjonariusze biura, ze względu na jego przedmiot działalności, powinni podlegać szczególnym zasadom kontroli, co ma służyć zapewnieniu minimalnego bezpieczeństwa danych przechowywanych przez to biuro. Temu samemu celowi służy poprawka nr 3.

Ponieważ również wynajmujący lokale mają ogromne i ciągnące się latami problemy z nierzetelnymi konsumentami, postanowiono w poprawce nr 4 rozszerzyć katalog podmiotów uprawnionych do przekazywania informacji gospodarczych o zobowiązaniach konsumentów.

Poprawki nr 5 i 10 nakazują przedsiębiorcy rozwiązać z biurem informacji gospodarczej umowę o udostępnianiu informacji w terminie 14 dni od dnia zaprzestania działalności. Senat uznał, że należy jednoznacznie określić termin wykonania tego obowiązku przez przedsiębiorcę.

Przyjmując poprawki nr 6 i 7, Senat stanął na stanowisku, iż wymienione w art. 16 instytucje działające w interesie publicznym muszą mieć zapewniony bezpłatny dostęp do danych biura informacji gospodarczej.

Poprawka nr 8 ma usunąć wątpliwości, że biuro informacji gospodarczej może otrzymać dane z systemu PESEL na zasadach ogólnych i tylko za odpłatnością.

Poprawka nr 9 ma na celu wykluczenie ewentualnego sporu kompetencyjnego organów kontrolnych ministra właściwego do spraw gospodarki oraz Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych.

Przyjmując poprawkę nr 11 Senat stanął na stanowisku, iż należy jednoznacznie przyznać operatorom telekomunikacyjnym uprawnienie do odmowy zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych lub do zawarcia jej na warunkach mniej korzystnych w wyniku oceny wiarygodności płatniczej dokonanej na podstawie uzyskanych informacji gospodarczych.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 6 lutego 2003 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt,
badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej
oraz niektórych innych ustaw**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 8 stycznia 2003 r. ustawy o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 1 w lit. d, w pkt 16a skreśla się wyraz „(konsumentowi)”;
- 2) w art. 1 w pkt 3 w lit. a pierwsze tiret otrzymuje brzmienie:
„- pkt 1–3 otrzymują brzmienie:
 - „1) zarobkowym przewozem zwierząt,
 - 2) organizowaniem lub urządzaniem targów, spędów i wystaw zwierząt, a także skupem i sprzedażą zwierząt,
 - 3) produkcją, przechowywaniem niejadalnych produktów zwierzęcych oraz ich wprowadzaniem na rynek, przetwarzaniem, przewozem i wykorzystywaniem,”;
- 3) w art. 1 w pkt 3 w lit. a w drugim tiret, w pkt 4 po wyrazie „zwierząt,” dodaje się wyrazy „w rozumieniu przepisów o środkach żywienia zwierząt,”;
- 4) w art. 1 w pkt 3 w lit. a w drugim tiret, w pkt 4 na końcu dodaje się wyrazy „lub wytwarzaniem mieszanek paszowych nie przeznaczonych do obrotu,”;
- 5) w art. 1 w pkt 4, w art. 7 w ust. 4c wyraz „dwóch” zastępuje się wyrazem „siedmiu”;
- 6) w art. 1 w pkt 4, w art. 7 ust. 4f i 4g otrzymują brzmienie:
„4f. Jeżeli zwierzę, o którym mowa w ust. 4a, nie spełnia jednego z warunków, o których mowa w ust. 4a pkt 1-4, powiatowy lekarz weterynarii wydaje decyzję zakazującą wyprowadzania z gospodarstwa tego zwierzęcia.
4g. Jeżeli liczba zwierząt, o których mowa w ust. 4f, przekracza 20% ogółu zwierząt znajdujących się w gospodarstwie, powiatowy lekarz weterynarii wydaje decyzję zakazującą wprowadzania do gospodarstwa i wyprowadzania z niego zwierząt.”;
- 7) w art. 1 w pkt 4, w art. 7 w ust. 5:
 - a) w pkt 1 po wyrazie „rejestr” dodaje się wyrazy „, w rozumieniu przepisów o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich”,
 - b) w pkt 2 po wyrazie „zimmokrwisty” dodaje się wyrazy „, w rozumieniu przepisów o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich”;
- 8) w art. 1 w pkt 4, w art. 7 w ust. 21 wyraz „od” zastępuje się wyrazem „do”;
- 9) w art. 1 w pkt 6, w pkt 1a po wyrazie „świń” dodaje się wyrazy „oraz wszystkich gatunków drobiu”;
- 10) w art. 1 w pkt 16 w lit. d, w pkt 1 po wyrazach „art. 7 ust. 4” dodaje się wyrazy „, 4a, 4b, 4c”;
- 11) w art. 1 w pkt 16 w lit. d, w pkt 2 skreśla się wyrazy „bez świadectwa miejsca pochodzenia i”;
- 12) w art. 1 w pkt 16 w lit. d po wyrazach „w ust. 4” dodaje się dwukropek, pozostałą treść oznacza się jako pierwsze tiret i dodaje się drugie tiret w brzmieniu:
„- w pkt 3 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:
„za zwierzęta oraz środki i sprzęt, o których mowa w ust. 3a:”;
- 13) w art. 1 w pkt 18 w lit. c, w ust. 6 w pkt 1 po wyrazach „przez człowieka” dodaje się wyrazy „oraz jeleni i danieli utrzymywanych w warunkach fermowych,”;
- 14) w art. 1 w pkt 18 w lit. c, w ust. 6 w pkt 2 skreśla się wyrazy „lub do sprzedaży bezpośredniej”;
- 15) w art. 1 w pkt 18 w lit. c, w ust. 6 skreśla się pkt 4;
- 16) w art. 1 w pkt 20 dodaje się lit. a¹ w brzmieniu:
„a¹)ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Mięso niepoddane rozbiorowi przeznaczone do wprowadzenia na rynek zaopatruje się w świadectwo zdrowia wystawione przez powiatowego lekarza weterynarii.”;
- 17) w art. 1 w pkt 20 w lit. c, w ust. 4a wyrazy „do każdego jej elementu lub porcji” zastępuje się wyrazami „do każdego pojemnika, w którym znajdują się takie same gatunkowo elementy lub porcje mięsa wołowego pochodzące z tego samego rozbioru”;
- 18) w art. 1 dodaje się pkt 20a w brzmieniu:
„20a) po art. 29 dodaje się art. 29a–29c w brzmieniu:

„Art. 29a. Mięso niepoddane rozbiorowi przeznaczone do wprowadzenia na rynek zaopatruje się w handlowy dokument identyfikacyjny.

Art. 29b. Mięso poddane rozbiorowi oraz przetwory mięsne, mleko i przetwory mleczne, miód i jego przetwory, ryby, skorupiaki i mięczaki oraz ich przetwory, produkty jajczarskie, przeznaczone do wprowadzenia na rynek, zaopatruje się w handlowy dokument identyfikacyjny.

Art. 29c. 1. Handlowy dokument identyfikacyjny wystawiany jest przez podmiot wprowadzający środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego na rynek.

2. Handlowy dokument identyfikacyjny zawiera w szczególności:

- 1) nazwę i adres zakładu,
- 2) weterynaryjny numer identyfikacyjny zakładu,
- 3) opis towaru, jego opakowanie, miejsce pozyskania, przetworzenia i przeznaczenia,
- 4) datę i miejsce produkcji.”;

19) w art. 1 w pkt 26, w art. 32 w ust. 1 pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) wzory świadectw zdrowia i handlowych dokumentów identyfikacyjnych, w zależności od kwalifikacji zakładu, o której mowa w art. 31 ust. 3, dla wprowadzonego na rynek mięsa i jego przetworów, mleka i przetworów mlecznych, miodu i jego przetworów, ryb, skorupiaków i mięczaków oraz ich przetworów, oraz dla produktów jajczarskich,”;

20) w art. 1 w pkt 30 w lit. a, w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wojewódzki lekarz weterynarii, jako kierownik wojewódzkiej inspekcji weterynaryjnej, będący organem niezespolonej administracji rządowej,”;

21) w art. 1 dodaje się pkt 30a w brzmieniu:

„30a) dodaje się art. 36a w brzmieniu:

„Art. 36a. 1. Do osób kandydujących oraz zajmujących stanowiska wojewódzkiego lekarza weterynarii, powiatowego lekarza weterynarii i granicznego lekarza weterynarii oraz ich zastępców stosuje się, z uwzględnieniem ust. 2-9, przepisy o służbie cywilnej.

2. Stanowiska wojewódzkiego lekarza weterynarii oraz jego zastępcy należą do grupy wyższych stanowisk w służbie cywilnej, a powiatowego lekarza weterynarii oraz jego zastępców należą do grupy stanowisk średniego szczebla zarządzania w służbie cywilnej.

3. Kandydatów na wolne stanowiska, o których mowa w ust. 1 i 2, wyłania się w drodze konkursu.

4. Do konkursu na stanowiska, o których mowa w ust. 2, przystąpić może osoba będąca członkiem korpusu służby cywilnej spełniająca wymagania określone w art. 36 ust. 4 oraz inne wymagania określone w ogłoszeniu.

5. Konkursy na stanowisko powiatowego lekarza weterynarii i granicznego lekarza weterynarii oraz ich zastępców ogłasza i przeprowadza Główny Lekarz Weterynarii ustalając szczegółowe wymagania dotyczące stanowisk, na które przeprowadzany jest konkurs. Przepisy art. 44 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej (Dz.U. z 1999 r. Nr 49, poz. 483 z późn. zm.) stosuje się odpowiednio.

6. W celu przeprowadzenia konkursu na stanowisko powiatowego lub granicznego lekarza weterynarii oraz ich zastępców Główny Lekarz Weterynarii powołuje zespół konkursowy liczący co najmniej 3 osoby oraz zaprasza do wzięcia udziału w konkursie na prawach członka zespołu odpowiednio - przedstawiciela właściwego starosty lub wojewody.

7. W toku konkursu sprawdzeniu podlega wiedza niezbędna do wykonywania zadań na stanowisku, na które przeprowadzany jest konkurs, predyspozycje i zdolności ogólne oraz umiejętności kierownicze.

8. Osobę wybraną spośród kandydatów wyłonionych w wyniku konkursu, będącą urzędnikiem służby cywilnej, Główny Lekarz Weterynarii, w porozumieniu z Szefem Służby Cywilnej, przenosi na stanowisko organu Inspekcji Weterynaryjnej, na które był ogłoszony konkurs, a osobie będącej pracownikiem korpusu służby cywilnej powierza się stanowisko w drodze umowy o pracę. Osobom tym określa się wysokość wynagrodzenia przysługującego na tych stanowiskach.

9. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z Szefem Służby Cywilnej, określi w drodze rozporządzenia, sposób organizowania i szczególne zasady przeprowadzania konkursów na stanowiska powiatowego i granicznego lekarza weterynarii, w szczególności ustalając kolejne etapy konkursu oraz ustalając listę wymagań, od których spełnienia uzależnione jest dopuszczenie kandydata do udziału w konkursie.”;

22) w art. 1 pkt 31 otrzymuje brzmienie:

„31) art. 37 otrzymuje brzmienie:

„Art. 37. 1. Wojewódzkiego lekarza weterynarii powołuje i odwołuje Główny Lekarz Weterynarii.

2. Zastępcę wojewódzkiego lekarza weterynarii powołuje i odwołuje Główny Lekarz Weterynarii na wniosek właściwego wojewódzkiego lekarza weterynarii.
 3. Powiatowego i granicznego lekarza weterynarii powołuje i odwołuje wojewódzki lekarz weterynarii.
 4. Zastępcę powiatowego i granicznego lekarza weterynarii powołuje i odwołuje wojewódzki lekarz weterynarii na wniosek właściwego powiatowego i granicznego lekarza weterynarii.
 5. Powoływanie na stanowisko wojewódzkiego, powiatowego i granicznego lekarza weterynarii odbywa się w drodze postępowania kwalifikacyjnego przeprowadzanego z udziałem wojewody.
 6. Wojewódzki lekarz weterynarii oraz jego zastępca podlegają Głównemu Lekarzowi Weterynarii, a powiatowy i graniczny lekarz weterynarii oraz ich zastępcy podlegają właściwemu wojewódzkiemu lekarzowi weterynarii.
 7. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, warunki i sposób prowadzenia postępowania kwalifikacyjnego, o którym mowa w ust. 5, uwzględniając w szczególności sposób ogłaszania o zamiarze przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego oraz skład i zasady działania komisji kwalifikacyjnej.”;
- 23) w art.1 dodaje się pkt 31a w brzmieniu:
„31a) w art. 38 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Główny Inspektorat Weterynarii oraz wojewódzkie inspektoraty weterynarii prowadzą gospodarkę finansową określoną dla państwowych jednostek budżetowych w przepisach o finansach publicznych. Powiatowe i graniczne inspektoraty weterynarii są oddziałami budżetowymi właściwych terytorialnie wojewódzkich inspektoratów weterynarii.”;
- 24) w art. 1 w pkt 34, w art. 40 wyrazy „i Inspekcji Farmaceutycznej” zastępuje się wyrazami „, Inspekcji Farmaceutycznej, Inspekcji Handlowej, Inspekcji Transportu Drogowego i Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych”;
- 25) w art. 1 w pkt 36 po wyrazach „w art. 41a” dodaje się dwukropek, pozostałą treść oznacza się jako lit. a i dodaje się lit. b w brzmieniu:
„b) uchyla się ust. 5”;
- 26) w art. 1 w pkt 39 w lit. b, ust. 5a otrzymuje brzmienie:
„5a. Uchylenie decyzji o wyznaczeniu, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić w przypadku:
1) jeżeli wykonywanie czynności przez osobę wyznaczoną może spowodować zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zwierząt,
2) niewywiązywania się wyznaczonej osoby z powierzonych jej zadań, w szczególności poprzez niewykonywanie ich terminowo, oraz w razie stwierdzenia zaniedbań w dokumentowaniu wykonanych czynności,
3) mżłożenia wniosku przez osobę wyznaczoną.”;
- 27) w art. 1 w pkt 39 dodaje się lit. c w brzmieniu:
„c) ust. 7 otrzymuje brzmienie:
„7. Główny Lekarz Weterynarii prowadzi listę urzędowych lekarzy weterynarii upoważnionych do wystawiania świadectw zdrowia dla towarów przeznaczonych na eksport lub do handlu, z dołączonymi do niej wzorami podpisów.”;
- 28) w art. 1 dodaje się pkt 39a w brzmieniu:
„39a) w art. 48:
a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Państwowy Instytut Weterynaryjny sprawuje nadzór nad jakością badań wykonywanych w zakładach higieny weterynaryjnej i innych laboratoriach, o których mowa w ust. 2, oraz zbiera, gromadzi i przetwarza dane dotyczące wyników badań laboratoryjnych.”,
b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:
„3a. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb zbierania, gromadzenia, przekazywania i przetwarzania danych, o których mowa w ust. 3, mając na względzie zapewnienie efektywnej kontroli stanu bezpieczeństwa żywności, stanu zdrowia zwierząt oraz szybkiego przepływu informacji, dotyczących wyników badań laboratoryjnych.”;
- 29) w art. 1 dodaje się pkt 39b w brzmieniu:
„39b) w art. 49 w ust. 2 w pkt 4 lit. d otrzymuje brzmienie:
„d) kontrolą towarów, spędów, targów i wystaw zwierząt.”;
- 30) w art. 1 dodaje się pkt 39c w brzmieniu:
„39c) w art. 50 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Na terenach jednostek organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw obrony narodowej oraz w stosunku do wojsk obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zadania określone w art. 35 dla organów Inspekcji Weterynaryjnej wykonują

- wyznaczone w tym celu przez ministra właściwego do spraw obrony narodowej, w drodze rozporządzenia, wojskowe organy weterynaryjne.”;
- 31) w art. 1 dodaje się pkt 42 w brzmieniu:
„42) w załączniku nr 1 do ustawy dodaje się pkt 25 w brzmieniu:
„25) trzęsawka owiec (Scrapie).”;
- 32) w art. 1 dodaje się pkt 43 w brzmieniu:
„43) w załączniku nr 2 do ustawy skreśla się pkt 21.”;
- 33) w art. 5:
a) w zdaniu wstępnym po wyrazach „pkt 18” dodaje się wyrazy „i 19”,
b) dodaje się pkt 19 w brzmieniu:
„19) wojewódzcy lekarze weterynarii.”;
- 34) w art. 7 skreśla się pkt 2;
- 35) w art. 7 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) w art. 8 w ust. 5 w pkt 2:
a) lit. b otrzymuje brzmienie:
„b) pkt 10 w zakresie dotyczącym art. 11 ust. 8 i 9 pkt 3,”
b) uchyla się lit. g.”;
- 36) w art. 9 w ust. 2 po wyrazie „zatwierdza” dodaje się wyrazy „w drodze postanowienia, w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.”;
- 37) w art. 9 w ust. 3 w pkt 5 wyraz „termin” zastępuje się wyrazem „terminy”;
- 38) w art. 9 ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Decyzje w sprawie udzielenia zgody na odstępstwa w stosowaniu niektórych organizacyjnych, technicznych i technologicznych warunków weterynaryjnych przez podmioty wykonujące działalność, o której mowa w ust. 1 pkt 1-7, podejmuje minister właściwy do spraw rolnictwa na wniosek tych podmiotów, po spełnieniu przez nie wymogów, o których mowa w ust. 1 i 2.”;
- 39) w art. 9 ust. 5 otrzymuje brzmienie:
„5. Decyzje w sprawie udzielenia zgody na odstępstwa w stosowaniu niektórych organizacyjnych, technicznych i technologicznych warunków weterynaryjnych przez podmioty wykonujące działalność, o której mowa w ust. 1 pkt 8, podejmuje powiatowy lekarz weterynarii na wniosek tych podmiotów, po spełnieniu przez nie wymogów, o których mowa w ust. 1 i 2.”;
- 40) w art. 9 w ust. 6 w zdaniu wstępnym wyraz „termin” zastępuje się wyrazem „terminy”;
- 41) w art. 9 w ust. 7 wyrazy „do dnia 1 lutego 2003 r.” zastępuje się wyrazami „do dnia 30 czerwca 2003 r.”;
- 42) w art. 9 ust. 9 otrzymuje brzmienie:
„9. Produkty wytworzone przez podmioty, w stosunku do których zostały wydane decyzje, o których mowa w ust. 4, podlegają odrębnemu oznakowaniu i nie mogą być przedmiotem handlu.”;
- 43) w art. 10 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. Postępowania wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, prowadzone przez powiatowego lekarza weterynarii, jako kierownika powiatowej inspekcji weterynaryjnej, wchodzącej w skład zespolonej administracji powiatowej, przejmują do zakresu swojego działania powiatowi lekarze weterynarii w rozumieniu przepisów ustawy.”;
- 44) w art. 11 w ust. 2 wyrazy „przepisy Kodeksu pracy” zastępuje się wyrazami „przepisy art. 23¹ Kodeksu pracy”;
- 45) dodaje się art. 11a w brzmieniu:
„Art. 11a. Świadczenia zdrowia wystawione na podstawie art. 29 ust. 3 pkt 1 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu dotychczas obowiązującym, zachowują ważność w okresie czasu, na jaki zostały wystawione.”;
- 46) art. 13 otrzymuje brzmienie:
„Art. 13. 1. Przepis art. 7 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w odniesieniu do bydła traci moc z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.
2. Przepis art. 9 ust. 10 pkt 1 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, traci moc z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.
3. Przepis art. 29 ust. 4a, 4b, 5 i 5a ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, traci moc z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.
4. Przepis art. 29 ust. 3 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, traci moc z dniem 31 grudnia 2007 r.”;
- 47) w art. 14 dodaje się pkt 3a i 3b w brzmieniu:

„3a) przepisów art. 1 pkt 20 lit. a¹ oraz pkt 20a w zakresie dotyczącym art. 29b i 29c, które wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia,

3b) przepisu art. 1 pkt 20a w zakresie dotyczącym art. 29a, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2008 r.”;

48) w art. 14 skreśla się pkt 4.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

UZASADNIENIE

Do ustawy o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw Senat przyjął 48 poprawek.

Akt ten zawiera dużo mankamentów natury techniczno – legislacyjnej, wynikających w dużej mierze z faktu, że jego regulacje kolidowały ze stanem prawnym obowiązującym od dnia 1 stycznia tego roku, w związku z wejściem w życie przepisów poprzedniej nowelizacji.

Z tych względów, za najważniejsze zmiany zaproponowane przez Senat uznać należy regulacje zaproponowane w punktach 16, 18, 34, 35 oraz 45 – 48 uchwały. Ta grupa poprawek, niezależnie od tego, że eliminuje niewłaściwe regulacje noweli w zakresie przepisów przejściowych i końcowych, zawiera propozycje racjonalnych, ze względu na późniejszy niż przewidywany w założeniach nowelizacji czas jej wejścia w życie, rozwiązań merytorycznych. Zmierzają one do stworzenia możliwości odstąpienia w okresie przejściowym od niektórych wymogów weterynaryjnych, wynikających z przepisów unijnych. Proponuje się, ażeby mięso niepoddane rozbiorowi (z rzeźni), wprowadzane na rynek krajowy, zaopatrywane było w weterynaryjne świadectwo zdrowia. Przepis ten będzie obowiązywał do dnia 31 grudnia 2007 r. (poprawka 46), kiedy to świadectwo zdrowia na mięso niepoddane rozbiorowi będzie zastąpione handlowym dokumentem identyfikacyjnym (poprawka 47). Natomiast mięso poddane rozbiorowi oraz przetwory mięsne, podobnie jak produkty pochodzenia zwierzęcego, przed wprowadzeniem na rynek będą zaopatrywane w handlowy dokument identyfikacyjny wystawiany przez podmiot wprowadzający środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego na rynek. Przepis ten będzie obowiązywał po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia nowelizacji (poprawka 47 w zakresie dotyczącym art. 29b ustawy nowelizowanej).

Dużą grupę poprawek stanowią zmiany mające na celu doprecyzowanie jej regulacji pod względem spójności systemowej oraz wypełniające luki prawne. Nie wnoszą one zmian do obowiązującego bądź przyjętego przez Sejm w noweli stanu prawnego. Wskazać tu należy na poprawki zawarte w punktach 1, 6, 7, 10, 11, 12, 36, 38, 39 i 44.

Poprawka 7 doprecyzowuje pojęcie prowadzonych w odniesieniu do koni, ksiąg i rejestrów, których nie należy utożsamiać z księgami rejestracji w rozumieniu art. 7 ust. 11 ustawy nowelizowanej. Senat odnosi to pojęcie do przepisów o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich, dzięki czemu staną się czytelne dla odbiorcy ustawy.

Poprawka 10 wypełnia lukę w zakresie możliwości uzyskania odszkodowania, nie tylko za zabite z nakazu Inspekcji Weterynaryjnej zwierzęta, ale również za zniszczone inne przedmioty, co zdaniem Senatu mieści się w zakresie celów tej regulacji.

Propozycje zawarte w punktach 38 i 39 uchwały nadają właściwy sens przepisom dotyczącym wydawania decyzji w sprawie udzielenia zgody na odstępstwa od stosowania niektórych warunków weterynaryjnych przez podmioty wykonujące określoną działalność, a propozycja w punkcie 44 wskazuje przepis Kodeksu pracy, który będzie miał zastosowanie w związku ze zmianami organizacyjnymi w powiatowych inspektoratach weterynarii.

Część poprawek Senatu zawiera propozycje zmian merytorycznych.

Istotną jest zmiana zawarta w punkcie 9 uchwały, której celem jest rozszerzenie zakazu przywozu mięsa oddzielanego mechanicznie na mięso pozyskiwane ze wszystkich gatunków drobiu. Uzasadnieniem takiego rozwiązania jest zła i szkodliwa dla konsumenta jakość tego produktu.

Wprowadzając, w poprawce zawartej w punkcie 13, możliwość uboju jeleni i danieli utrzymywanych w warunkach fermowych na terenie gospodarstwa, w którym są chowane, Senat miał na względzie dobro tych zwierząt, eliminując uciążliwy dla nich transport do rzeźni.

W celu dostosowania do przepisów unijnych oraz ze względu na dobro konsumentów Senat wprowadził zmiany zawarte w poprawkach ujętych w punktach 3, 14, 15, 31 i 32. Jego zdaniem nie można dopuścić do wprowadzania na rynek żywności wytworzonej w warunkach nie gwarantujących w pełni odpowiedniej jakości zdrowotnej bądź do wytwarzania żywności stwarzającej zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi. Takie zagrożenie niesie ubój cieląt w gospodarstwie, zwłaszcza gdy mięso przeznaczone jest do sprzedaży bezpośredniej.

O zmianie w przepisach dotyczących etykietowania wołowiny (poprawka zawarta w pkt 17 uchwały) przesądziły względy racjonalne. Dołączenie etykiety do każdego elementu lub porcji wołowiny wydaje się obowiązkiem zbyt uciążliwym, a nawet niewykonalnym.

Wprowadzając poprawkę zawartą w punkcie 28 uchwały Senat miał na celu umożliwienie stworzenia systemu informatycznego pozwalającego na zbieranie, gromadzenie, przetwarzanie oraz opracowywanie wyników badań laboratoryjnych, wykonywanych w zakładach higieny weterynaryjnej oraz innych laboratoriach. Powierzenie Państwowemu Instytutowi Weterynarii prowadzenia tego systemu pozwoli na skuteczne monitorowanie zagrożeń w zakresie bezpieczeństwa żywności, pochodzenia i stanu zdrowia

zwierząt oraz ich analizę naukową. Polska jest zobowiązana do bieżącego przekazywania właściwym organizacjom międzynarodowym, zwłaszcza Unii Europejskiej, informacji w tym zakresie.

Przyjmując zmiany zaproponowane w punktach 20, 22, 23 i 33 Senat wyraził przekonanie o potrzebie utworzenia stabilnej, niezależnej i sprawnie działającej struktury organizacyjnej. Odzespolenie Inspekcji Weterynaryjnej, również na szczeblu wojewódzkim, wzmocni powiązania pomiędzy jej strukturami i tym samym usprawni osiąganie celów, do realizacji których Inspekcja jest powołana. Wiąże się z tym także odpowiednie przygotowanie kadr tej struktury, tak pod względem wiedzy jak i statusu pracowniczego. Z tych względów Senat zaproponował poprawkę zawartą w punkcie 32 uchwały.

Poprawki takie, jak, 8, 37 i 40 mają charakter redakcyjny.

Treść

33. posiedzenia Senatu w dniach 5 i 6 lutego 2003 r.

(Obrady w dniu 5 lutego)

Otwarcie posiedzenia	
Wyznaczenie sekretarzy	
Informacja o wygaśnięciu mandatu senatora w związku z jego wyborem na marszałka województwa marszałek województwa dolnośląskiego Henryk Gołębiewski.	3
Przyjęcie protokołu dwudziestego dziewiątego posiedzenia	
Projekt porządku obrad	
Wniosek formalny o uzupełnienie porządku obrad o punkt: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o przenoszeniu treści księgi wieczystej do struktury księgi wieczystej prowadzonej w systemie informatycznym senator Ewa Serocka	4
Wniosek formalny o uzupełnienie porządku obrad o punkt: odwołanie przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, oraz o punkt: zmiany w składzie komisji senackich senator Jerzy Adamski	5
senator Mieczysław Janowski	5
senator Ewa Serocka	5
senator Teresa Liszcz	5
senator Mieczysław Janowski	5
senator Ewa Serocka	6
Przyjęcie wniosku formalnego o uzupełnienie porządku obrad o punkt: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o przenoszeniu treści księgi wieczystej do struktury księgi wieczystej prowadzonej w systemie informatycznym senator Jerzy Adamski	6
Przyjęcie wniosku formalnego o uzupełnienie porządku obrad o punkt: odwołanie przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, oraz o punkt: zmiany w składzie komisji senackich	
Zatwierdzenie porządku obrad trzydziestego trzeciego posiedzenia	
Punkt pierwszy porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze	
Sprawozdanie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności senator sprawozdawca Teresa Liszcz	6
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości podsekretarz stanu Marek Staszak.	10
Zapytania i odpowiedzi senator Andrzej Spychalski	11
senator Jan Szafraniec	12
senator Adam Graczyński	12
podsekretarz stanu Marek Staszak.	12
Otwarcie dyskusji senator Adam Biela	14
senator Ewa Serocka.	15
senator Andrzej Anulewicz	16
senator Teresa Liszcz	17
Zamknięcie dyskusji	
Punkt drugi porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw	
Sprawozdanie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności senator sprawozdawca Robert Smoktunowicz	18
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości podsekretarz stanu Marek Staszak.	20
Zapytania i odpowiedzi senator Teresa Liszcz	20
senator Gerard Czaja.	21
podsekretarz stanu Marek Staszak.	21
senator Adam Jamróż	22

podsekretarz stanu Marek Staszak.	22	Punkt szósty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz o zmianie ustawy o Biurze Ochrony Rządu	
Otwarcie dyskusji		Sprawozdanie Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego	
senator Adam Jamróz	23	senator sprawozdawca	
senator Robert Smoktunowicz	24	Grzegorz Niski.	37
senator Teresa Liszcz	26	Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicz- nych i Integracji Europejskiej	
Zamknięcie dyskusji		senator sprawozdawca	
Punkt trzeci porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o udostępnia- niu informacji gospodarczych		Zygmunt Cybulski.	38
Sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finan- sów Publicznych		Zapytania i odpowiedzi	
senator sprawozdawca		senator Adam Jamróz	39
Bogusław Maśior	27	senator Robert Smoktunowicz	39
Zapytania i odpowiedzi		senator sprawozdawca	
senator Teresa Liszcz	29	Zygmunt Cybulski.	39
senator sprawozdawca		senator Adam Jamróz	39
Bogusław Maśior	29	senator sprawozdawca	
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej		Zygmunt Cybulski.	39
podsekretarz stanu		senator Robert Smoktunowicz	40
Małgorzata Okońska-Zaremba.	30	senator sprawozdawca	
Zapytania i odpowiedzi		Zygmunt Cybulski.	40
senator Teresa Liszcz	30	senator Mieczysław Janowski	40
senator Andrzej Chronowski	30	senator Robert Smoktunowicz	40
senator Jan Szafraniec.	31	senator sprawozdawca	
podsekretarz stanu		Grzegorz Niski.	40
Małgorzata Okońska-Zaremba.	31	Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji	
Otwarcie dyskusji		podsekretarz stanu	
senator Teresa Liszcz	33	Tadeusz Matusiak.	41
Zamknięcie dyskusji		Zapytania i odpowiedzi	
Punkt czwarty porządku obrad: odwołanie przewodniczącego Komisji Polityki Społecz- nej i Zdrowia		senator Kazimierz Pawelek	41
Sprawozdanie Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich		senator Wiesław Pietrzak.	41
senator sprawozdawca		senator Andrzej Anulewicz	42
Andrzej Spychalski	34	podsekretarz stanu	
Tajne głosowanie		Tadeusz Matusiak.	42
Wznowienie obrad		Otwarcie dyskusji	
Ogłoszenie wyników tajnego głosowania		senator Henryk Stokłosa	42
Podjęcie uchwały w sprawie odwołania przewodniczącego Komisji Polityki Społecz- nej i Zdrowia		senator Witold Gładkowski.	43
Punkt piąty porządku obrad: zmiany w składzie komisji senackich		senator Robert Smoktunowicz	44
Sprawozdanie Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich		senator Mieczysław Janowski	45
senator sprawozdawca		senator Wiesław Pietrzak.	46
Andrzej Spychalski	36	Zamknięcie dyskusji	
Głosowanie nr 1.	36	Punkt siódmy porządku obrad: stano- wisko Senatu w sprawie ustawy o stop- niach górniczych, honorowych szpa- dach górniczych i mundurach górni- czych	
Podjęcie uchwały w sprawie zmian w skła- dzie komisji senackich		Sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finan- sów Publicznych	
Wniosek formalny o uzupełnienie po- rządku obrad o punkt: wybór przewodni- czącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia		senator sprawozdawca	
senator Jerzy Adamski.	36	Bernard Drzęźła	47
Przyjęcie wniosku formalnego		Zapytania i odpowiedzi	
		senator Adam Jamróz	48
		senator sprawozdawca	
		Bernard Drzęźła	48
		Otwarcie dyskusji	
		senator Bernard Drzęźła	49

senator Tadeusz Rzemikowski	49	Punkt dziewiąty porządku obrad: stanowisko	
Punkt ósmy porządku obrad: stanowisko		Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy	
Senatu w sprawie ustawy o zmianie usta-		o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia	
wy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierz-		Sprawozdanie połączonych komisji: Komisi-	
ząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa		sji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji	
oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz nie-		Ochrony Środowiska	
których innych ustaw		senator sprawozdawca	
Sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju		Włodzimierz Łęcki	61
Wsi		Wystąpienie podsekretarza stanu	
senator sprawozdawca		w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi	
Krzysztof Borkowski	50	podsekretarz stanu	
Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicz-		Kazimierz Gutowski	63
nych i Integracji Europejskiej		Zapytania i odpowiedzi	
senator sprawozdawca		senator Jan Szafraniec	64
Bernard Drężła	53	senator Mieczysław Janowski	64
Wystąpienie sekretarza stanu		podsekretarz stanu	
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju		Kazimierz Gutowski	64
Wsi		senator Mieczysław Janowski	65
sekretarz stanu		senator sprawozdawca	
Józef Pilarczyk	54	Włodzimierz Łęcki	65
Zapytania i odpowiedzi		senator Kazimierz Pawełek	65
senator Maria Szyszkowska	55	senator Andrzej Anulewicz	66
senator Tadeusz Bartos	55	senator Tadeusz Bartos	66
senator Janusz Lorenz	55	podsekretarz stanu	
sekretarz stanu		Kazimierz Gutowski	66
Józef Pilarczyk	56	Otwarcie dyskusji	
Otwarcie dyskusji		senator Henryk Stokłosa	66
senator Henryk Stokłosa	57	senator Mieczysław Janowski	67
senator Zdzisław Jarmużek	58	senator Apolonia Klepacz	67
senator Mieczysław Mietła	58	senator Krzysztof Borkowski	68
senator Sławomir Izdebski	59	senator Mieczysław Mietła	68
senator Krzysztof Borkowski	60	Zamknięcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji		Komunikaty	

(Obrady w dniu 6 lutego)

Wznowienie posiedzenia		sekretarz stanu	
Punkt dziesiąty porządku obrad: stanowis-		Marek Bartosik	72
ko Senatu w sprawie ustawy o zmianie		senator Adam Biela	73
ustawy o Komitecie Badań Naukowych		sekretarz stanu	
Sprawozdanie Komisji Nauki, Edukacji		Marek Bartosik	73
i Sportu		senator January Bień	74
senator sprawozdawca		sekretarz stanu	
Marian Żenkiewicz	70	Marek Bartosik	74
Zapytania i odpowiedzi		senator Longin Pastusiak	75
senator Mieczysław Janowski	70	sekretarz stanu	
senator sprawozdawca		Marek Bartosik	75
Marian Żenkiewicz	70	senator Jan Szafraniec	76
senator Stanisław Nicieja	71	sekretarz stanu	
senator sprawozdawca		Marek Bartosik	76
Marian Żenkiewicz	71	senator Jan Szafraniec	76
Wystąpienie sekretarza stanu		sekretarz stanu	
w Komitecie Badań Naukowych		Marek Bartosik	76
sekretarz stanu		senator Stanisław Nicieja	77
Marek Bartosik	71	sekretarz stanu	
Zapytania i odpowiedzi		Marek Bartosik	77
senator Jan Szafraniec	71	senator Jerzy Smorawiński	77

sekretarz stanu	
Marek Bartosik	77
senator Marian Żenkiewicz	78
sekretarz stanu	
Marek Bartosik	78
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt jedenasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Protokołu Fakultatywnego do Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet	
Sprawozdanie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności	
senator sprawozdawca	
Aleksandra Koszada	78
Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej	
senator sprawozdawca	
Adam Jamróz	79
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych	
podsekretarz stanu	
Sławomir Dąbrowa	80
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt dwunasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Traktatu WIPO o artystycznych wykonaniach i fonogramach, sporządzonego w Genewie dnia 20 grudnia 1996 r.	
Sprawozdanie Komisji Kultury i Środków Przekazu	
senator sprawozdawca	
Ryszard Sławiński	81
Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej	
senator sprawozdawca	
Bogusław Litwiniec	82
Zapytania i odpowiedzi	
senator Adam Jamróz	83
podsekretarz stanu w Ministerstwie Kultury	
Maciej Klimczak	83
podsekretarz stanu	
Sławomir Dąbrowa	84
senator Adam Jamróz	84
Otwarcie dyskusji	
senator Jan Szafraniec	84
Zamknięcie dyskusji	
Punkt trzynasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Słowacką o ułatwieniach w odprawie granicznej w ruchu kolejowym i drogowym	
Sprawozdanie Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego	
senator sprawozdawca	
Janusz Konieczny	85
Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej	
senator sprawozdawca	
Zbigniew Kulak	86
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt czternasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r.	
Sprawozdanie Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego	
senator sprawozdawca	
Janusz Konieczny	87
Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej	
senator sprawozdawca	
Władysław Mańkut	88
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych	
podsekretarz stanu	
Sławomir Dąbrowa	89
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt piętnasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o przeniesieniu treści księgi wieczystej do struktury księgi wieczystej prowadzonej w systemie informatycznym	
Sprawozdanie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności	
senator sprawozdawca	
Ewa Serocka	89
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości	
podsekretarz stanu	
Marek Staszak	91
Zapytania i odpowiedzi	
senator Mieczysław Janowski	91
podsekretarz stanu	
Marek Staszak	92
senator Mieczysław Janowski	92
podsekretarz stanu	
Marek Staszak	92
senator Mieczysław Janowski	93
podsekretarz stanu	
Marek Staszak	93
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt szesnasty porządku obrad: drugie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami i ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych ustaw	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, Ko-	

misji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury	
senator sprawozdawca	
Robert Smoktunowicz	93
dyrektor Departamentu Prawnego w Ministerstwie Skarbu Państwa	
Ryszard Tupin.	95
Otwarcie dyskusji	
senator Teresa Liszcz	95
senator Robert Smoktunowicz	96
senator Teresa Liszcz	96
senator Teresa Liszcz	97
Zamknięcie dyskusji	
Skierowanie projektu ustawy do Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury	
senator Adam Jamróz	97
Komunikaty	
senator Jerzy Markowski.	98
Wznowienie obrad	
Punkt siedemnasty porządku obrad: trzecie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Nauki, Edukacji i Sportu, Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych	
senator sprawozdawca	
Adam Gierek	98
Sprawozdanie mniejszości połączonych komisji	
senator sprawozdawca mniejszości	
Genowefa Ferenc	99
senator Maria Szyszkowska.	100
senator sprawozdawca	
Adam Gierek	100
senator Bogusław Litwiniec	100
senator sprawozdawca	
Adam Gierek	101
senator sprawozdawca mniejszości	
Genowefa Ferenc	101
senator Kazimierz Kutz	101
senator Teresa Liszcz	102
senator sprawozdawca	
Adam Gierek	102
senator January Bień.	102
senator sprawozdawca mniejszości	
Genowefa Ferenc.	102
senator Dorota Simonides	102
senator Maria Szyszkowska.	102
senator sprawozdawca	
Adam Gierek	102
Głosowanie nr 2	103
Głosowanie nr 3	103
senator Bogusław Litwiniec	103
Głosowanie nr 4	103
Głosowanie nr 5	103
Głosowanie nr 6	103
Podjęcie uchwały w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych	
Punkt siódmy porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 7	104
Głosowanie nr 8	104
Głosowanie nr 9	104
Głosowanie nr 10	104
Głosowanie nr 11	104
Głosowanie nr 12	104
Głosowanie nr 13	104
Głosowanie nr 14	104
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o stopniach górniczych, honorowych szpadach górniczych i mundurach górniczych	
Punkt dziesiąty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 15	104
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Komitecie Badań Naukowych	
Punkt jedenasty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 16	104
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji Protokołu Fakultatywnego do Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet	
Punkt dwunasty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 17	105
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji Traktatu WIPO o artystycznych wykonaniach i fonogramach, sporządzonego w Genewie dnia 20 grudnia 1996 r.	
Punkt trzynasty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 18	105
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Słowacką o ułatwieniach w odprawie granicznej w ruchu kolejowym i drogowym	
Punkt czternasty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 19	105
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r.	
Punkt osiemnasty porządku obrad: wybór przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia	
Sprawozdanie Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich	
senator sprawozdawca	
Andrzej Spychalski.	105
Tajne głosowanie	
Wznowienie obrad	
Punkt osiemnasty porządku obrad (cd.)	
Ogłoszenie wyników tajnego głosowania	

Podjęcie uchwały w sprawie wyboru przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia senator Jerzy Cieślak	107	Głosowanie nr 46	113
Punkt drugi porządku obrad (cd.)		Głosowanie nr 47	113
Sprawozdanie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności senator sprawozdawca Robert Smoktunowicz	107	Głosowanie nr 48	113
senator Adam Jamróz	108	Głosowanie nr 49	113
Głosowanie nr 20	108	Głosowanie nr 50	113
Głosowanie nr 21	108	Głosowanie nr 51	113
Głosowanie nr 22	108	Głosowanie nr 52	114
Głosowanie nr 23	108	Głosowanie nr 53	114
Głosowanie nr 24	108	Głosowanie nr 54	114
Głosowanie nr 25	108	Głosowanie nr 55	114
Głosowanie nr 26	109	Głosowanie nr 56	114
Głosowanie nr 27	109	Głosowanie nr 57	114
Głosowanie nr 28	109	Głosowanie nr 58	114
Głosowanie nr 29	109	Głosowanie nr 59	114
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw		Głosowanie nr 60	114
Punkt szósty porządku obrad (cd.)		Głosowanie nr 61	115
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej senator sprawozdawca Grzegorz Niski	109	Głosowanie nr 62	115
Głosowanie nr 30	110	Głosowanie nr 63	115
Głosowanie nr 31	110	Głosowanie nr 64	115
Głosowanie nr 32	110	Głosowanie nr 65	115
Głosowanie nr 33	110	Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia	
Głosowanie nr 34	110	Punkt piętnasty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 35	110	Głosowanie nr 66	115
Głosowanie nr 36	110	Głosowanie nr 67	115
Głosowanie nr 37	110	Głosowanie nr 68	115
Głosowanie nr 38	110	Głosowanie nr 69	115
Głosowanie nr 39	111	Głosowanie nr 70	116
Głosowanie nr 40	111	Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o przenoszeniu treści księgi wieczystej do struktury księgi wieczystej prowadzonej w systemie informatycznym	
Głosowanie nr 41	111	Komunikaty	
Głosowanie nr 42	111	Oświadczenia	
Głosowanie nr 43	111	senator Maria Szyszkowska	116
Głosowanie nr 44	111	senator Zbigniew Kulak	116
Głosowanie nr 45	111	Komunikaty	
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz o zmianie ustawy o Biurze Ochrony Rządu		Wznowienie obrad	
Punkt dziewiąty porządku obrad (cd.)		Punkt pierwszy porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Ochrony Środowiska senator sprawozdawca Włodzimierz Łęcki	111	Sprawozdanie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności senator sprawozdawca Teresa Liszcz	118
senator Krzysztof Szydłowski	112	Sprawozdanie mniejszości komisji senator sprawozdawca mniejszości Teresa Liszcz	119
senator Tadeusz Rzemkowski	112	Głosowanie nr 71	120
senator sprawozdawca Włodzimierz Łęcki	112	Głosowanie nr 72	120
senator Tadeusz Rzemkowski	113	Głosowanie nr 73	121
		Głosowanie nr 74	121
		Głosowanie nr 75	121
		Głosowanie nr 76	121
		Głosowanie nr 77	121
		Głosowanie nr 78	121
		Głosowanie nr 79	121
		Głosowanie nr 80	121
		Głosowanie nr 81	122
		Głosowanie nr 82	122
		Głosowanie nr 83	122

Głosowanie nr 84	122	Głosowanie nr 123	130
Głosowanie nr 85	122	Głosowanie nr 124	130
Głosowanie nr 86	122	Głosowanie nr 125	130
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze Punkt trzeci porządku obrad (cd.)		Głosowanie nr 126	130
Sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finan- sów Publicznych senator sprawozdawca Bogusław Maśior	122	Głosowanie nr 127	131
senator Tadeusz Rzemekowski	123	Głosowanie nr 128	131
Głosowanie nr 87	123	Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmia- nie ustawy o zwalczaniu chorób zakaź- nych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw	
Głosowanie nr 88	123	Komunikaty	
Głosowanie nr 89	123	Oświadczenia senator Jerzy Suchański	131
Głosowanie nr 90	123	Zamknięcie posiedzenia	
Głosowanie nr 91	124	Wyniki głosowań	
Głosowanie nr 92	124	Przemówienia i oświadczenia senatorów przekazane do protokołu, niewyłoszone podczas 33. posiedzenia Senatu	
Głosowanie nr 93	124	Przemówienie senatora Jerzego Markowskiego w dyskusji nad punktem pierwszym porządku obrad	151
Głosowanie nr 94	124	Przemówienie senatora Tadeusza Bartosa w dyskusji nad punktem szóstym porządku obrad	152
Głosowanie nr 95	124	Przemówienie senatora Tadeusza Bartosa w dyskusji nad punktem ósmym porządku obrad	153
Głosowanie nr 96	124	Przemówienie senatora Witolda Gładkowskiego w dyskusji nad punktem ósmym porządku obrad	154
Głosowanie nr 97	124	Przemówienie senatora Lesława Podkańskiego w dyskusji nad punktem ósmym porządku obrad	155
Głosowanie nr 98	124	Przemówienie senatora Tadeusza Bartosa w dyskusji nad punktem dziewiątym porządku obrad	156
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o udo- stępnianiu informacji gospodarczych Punkt ósmy porządku obrad (cd.)		Oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Anulewicza	157
Sprawozdanie połączonych komisji: Komi- sji Spraw Zagranicznych i Integracji Eu- ropejskiej oraz Komisji Rolnictwa i Roz- woju Wsi senator sprawozdawca Janusz Lorenz	125	Oświadczenie złożone przez senatora Tadeusza Bartosa	158
senator Janusz Lorenz	125	Oświadczenie złożone przez senatora Tadeusza Bartosa	159
senator Krzysztof Borkowski	126	Oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Chronowskiego	160
senator Mieczysław Janowski	126	Oświadczenie złożone przez senatora Adama Graczyńskiego	161
senator Sławomir Izdebski	126	Oświadczenie złożone przez senator Apolonię Klepacz	162
Głosowanie nr 99	127	Oświadczenie złożone przez senatora Janusza Koniecznego	163
Głosowanie nr 100	127	Oświadczenie złożone przez senator Annę Kurską	164
Głosowanie nr 101	127	Oświadczenie złożone przez senator Annę Kurską	165
Głosowanie nr 102	127	Oświadczenie złożone przez senator Annę Kurską i senatora Jana Szafranca	166
Głosowanie nr 103	127	Oświadczenie złożone przez senatora Włodzimierza Łęckiego	167
Głosowanie nr 104	127		
Głosowanie nr 105	127		
Głosowanie nr 106	128		
Głosowanie nr 107	128		
Głosowanie nr 108	128		
Głosowanie nr 109	128		
Głosowanie nr 110	128		
Głosowanie nr 111	128		
Głosowanie nr 112	128		
Głosowanie nr 113	129		
Głosowanie nr 114	129		
Głosowanie nr 115	129		
Głosowanie nr 116	129		
Głosowanie nr 117	129		
Głosowanie nr 118	129		
Głosowanie nr 119	130		
Głosowanie nr 120	130		
Głosowanie nr 121	130		
Głosowanie nr 122	130		

Oświadczenie złożone przez senatora Władysława Mańkuta	168	i fonogramach, sporządzonego w Genewie dnia 20 grudnia 1996 r.	193
Oświadczenie złożone przez senatora Władysława Mańkuta	169	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Słowacką o ułatwieniach w odprawie granicznej w ruchu kolejowym i drogowym	194
Oświadczenie złożone przez senatora Stanisława Nicieję	170	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r.	195
Oświadczenie złożone przez senatora Kazimierza Pawełka	172	Uchwała Senatu w sprawie wyboru przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia	196
Oświadczenie złożone przez senatora Wojciecha Pawłowskiego	173	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw	197
Oświadczenie złożone przez senator Ewę Serocką	174	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz o zmianie ustawy o Biurze Ochrony Rządu	199
Oświadczenie złożone przez senatora Roberta Smoktunowicza	175	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia	203
Oświadczenie złożone przez senator Marię Szyszkowską.	176	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o przenoszeniu treści księgi wieczystej do struktury księgi wieczystej prowadzonej w systemie informatycznym	207
Oświadczenie złożone przez senator Marię Szyszkowską.	177	Uchwała Senatu w sprawie ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze	209
Oświadczenie złożone przez senatora Zbigniewa Zychowicza	178	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych	219
Uchwały		Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw	221
Uchwała Senatu w sprawie odwołania przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia	181		
Uchwała Senatu w sprawie zmian w składzie komisji senackich	182		
Uchwała Senatu w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych	183		
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o stopniach górniczych, honorowych szpadach górniczych i mundurach górniczych	188		
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Komitecie Badań Naukowych	191		
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Protokołu Fakultatywnego do Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet	192		
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Traktatu WIPO o artystycznych wykonaniach			